

ÖVGÜ DEVECİ SAFİ

of academy of max marmar

HAININ MUHRU

KAYIP LİMAN

HAININ MÜHRÜ

ÖVGÜ DEVECİ SAFİ

SULAR ALTINDA KALMIŞ ACIMASIZ BİR DÜNYADA
KAYBOLMAYA HAZIR MISINIZ?

Kaderini reddeden tatlı yüzlü yalancı, Lunulata.

Kardeşinden başka kimsesi olmayan elsiz katil, Arm.

Ailesinden koparılmış öfkeli asker, Dante. İşlemediği bir suçu
üstlenen masum mahkûm, Beau. Ve kazanmak için her şeyi
yapmaya hazır hırslı bir oyunbaz, Hodbin.

Gezgin Şehir, Ark Ulusu ve Kaya Şehirleri'nin, entrikaları,
ihanetleri ve sırlarıyla dolu bu dünyada; birbirine
hiç güvenmeyen beş genç, özgürlüklerine kavuşmak için
bilinmeyen bir limana doğru yelken açmak zorundalar.

Peki, ulaşmak istedikleri bu liman gerçekten var mı?

Ve bu beş genç oraya varmak için
kendilerine bile ihanet etmeyi
göze alabilecekler mi?

dokuzyayinlari

●●● DOKUZ
●●● YAYINLARI
●●● dokuzyayinlari.com

Yetişkinler için uygundur.

978-625-5982-22-3

Hainin Mührü I

Kayıp Liman

Övgü Deveci Safi

© 2025, Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın tüm yayın hakları Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

- © Dokuz Yayınları
- © Övgü Deveci Safi

Düzenleme
Ny.özlem

Tür: Roman

Yayın Yönetmeni: Ali Osman Başkuyru

Editör: Simay İşçi

Son Okuma: Büşra Kılıç

Sayfa Tasarımı: Vildan Yılmaz

Kapak Tasarımı: Pelin Yıldız Benli

Harita & Mühür Tasarımı: Uğur Benli

1. Baskı: Şubat 2025, İstanbul

Yayınevi Sertifika No: 46270

ISBN: 978-625-5982-22-3

BASKI VE CİLT

Egem Basım Yayım

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi B Blok Kat:2 No:436

Topkapı / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 43624

DOKUZ YAYINCILIK

Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bağlar Mah. Osman Paşa Cad.

No:59/A Bağcılar / İstanbul

Tel: 0212 640 00 35

ÖVGÜ DEVECİ SAFİ

HAININ MUMURU

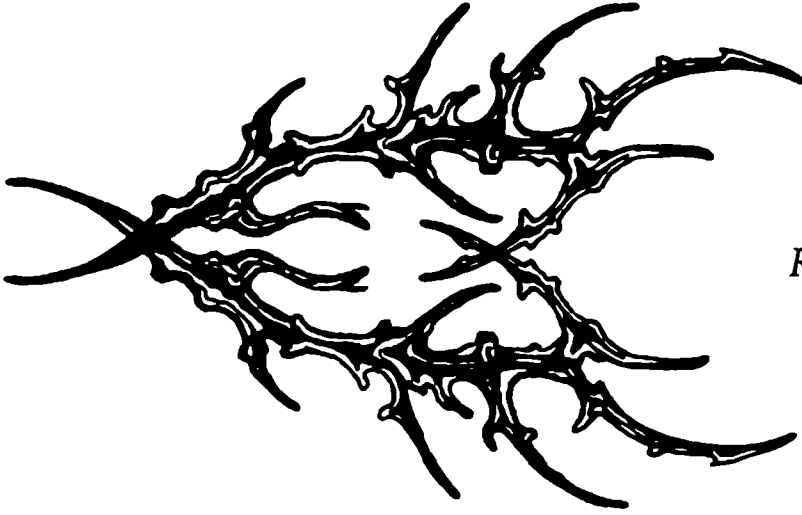

1

KAYIP LİMAN

Ruhumun parçasına.

*“Dünya bir deniz idi, ne gök vardı, ne bir yer,
Uçsuz bucaksız sonsuz sular içindeydi her yer.”*

-Altay Yaratılış Destanı

SON VE BAŞLANGIÇ

Ay, en tepeye seyre çıktığı her vakitte soğuk bahar rüzgârları, ıssız gecelere karışarak Derin Deniz'in dipsiz sularını savurur; taşkın öfkesini kükretirdi. Öyle ya, sanki gece ve deniz, bir maraza tutuşmuştu. Arada yaşananlar ise karanlığın altında kalan yere ve göğe olmuştu. Bu davanın kazananı kim olurdu bilinmez ama bu deniz, öyle kudretli bir denizdi ki eski dünyayı tek bir nefesiyle yutmuş; nice hikâyelere, umulmadık bir son oluvermişti.

Aslında her şeyin en başında, hikmetli toprakla kutsanmış olanlar, insan soylarıydı. Bereketli hayat, öylece önlerine serilmişti. Ucu bucağı da yoktu, bu coşkun yaşamın. Ama bu soy, dünyada ilk adımlarını attığından beridir değer bilmez ve nankör olagelmmişti. Açgözlülükleriyle taşan kalpleri, onlar adına konuşurdu ve her bastıkları toprak parçasının onlara ait olduğunu söylerdi.

Böylece insan soyları, toprağın, hayatın kaynağı olduğunu unuttu. Kibirlerinin yolundan gidip özlerinden uzaklaştılar. İnsanlarının kalpleri gibi, üzerine dökülen betonlarla taş dönen dünyada ise yaşam, yavaş yavaş bitti. İşte o zaman, toprağına âşık deniz, tek çareyi tüm dünyayı sarmakta buldu. Üzerindeki ruhların lanetli izlerini silmek istiyordu.

Hayatın tekrar doğması için, önce yok olması gerekiyordu. Ama Derin Deniz'in dalgaları öyle acımasızdı ki onlardan

kurtulanlar bile, öfkesini bir daha unutamayacaklardı. Birinci Dünya, ardında soluk bir gölge bırakıp gittiğinde geride kalan ruhlar, buraya İkinci Dünya diyecekti.

Bir olmak yerine düşman olmayı yeğleyen insan soyları, hayatın dönme vakti geldiğinde birbiriyle yarıştı. Son toprak parçalarından biri olan takımadalara konanlar ise, Ark ulusunu yeniden yarattı. Bu insanlar, atalarının hatalarını tekrarlamamak için tamamen doğaya dönmeye ve topraklarını korumak için yaşamaya karar vermişlerdi. Kalan son kara parçalarının her zerresi onlar için kutsaldı ve bunu paylaşmak, her şeyin nasıl sona erdiğini unutmak demek olurdu. Bu da insan soylarının gözlerini yine hırsla parlatabilirdi.

O yüzden, adalarını korumak için bir ordu kurdular ve Ark dedikleri vahalarının çevresinde, bu donanmayı dört döndürdüler. Kimse giremez ve izni olmadan, kimse de bu adalardan çıkamazdı.

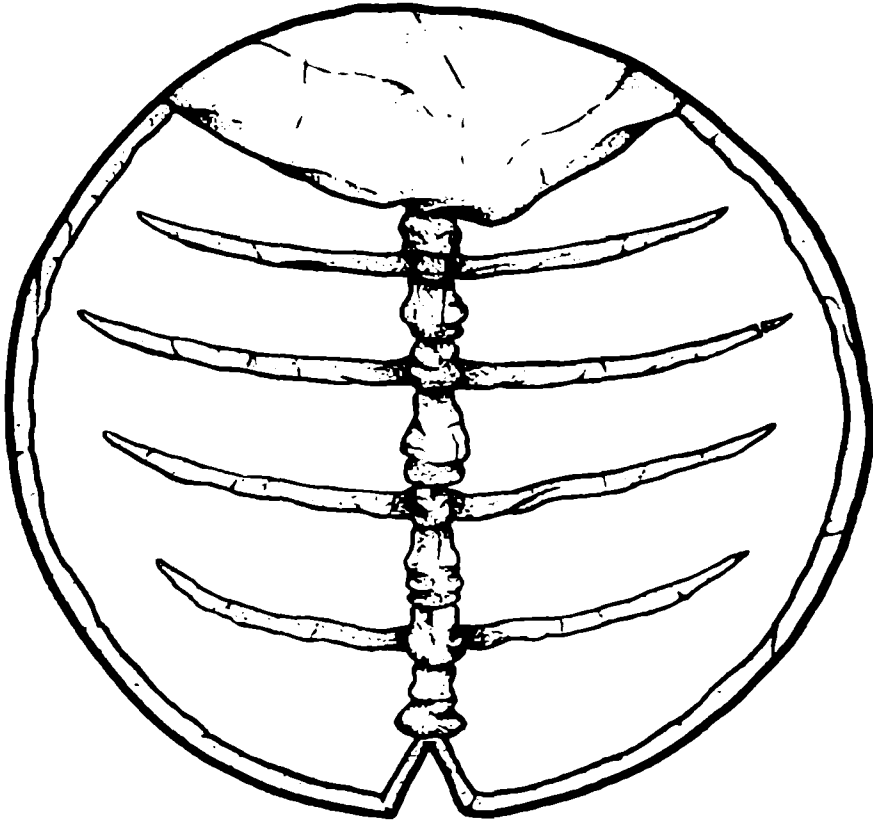
Dünyanın kalan bir kısmında ise aşılmaz dağların neredeyse zirvesine gelen Derin Deniz, oracıkta durmuş; eskiden tepeyken şimdi ova olan kayalara da kalan insancıklar sığınmıştı. Böylece onlar da Kaya halkları oldular. Evlerini taşlara oyup yaşayan bu insanlar, küçücük bir parça olan topraklarıyla hayattan uzaklardı ve Ark'ın merhametine mecburlardı. Ama İkinci Dünya'da hiçbir merhamet, bedelsiz gelmezdi.

Geride bırakılan diğerleri ise buldukları tüm gemilerle bir oldular ve kendi kayalarına, Gezgin Şehir dediler. Onları aralarına almayan Ark'ın, Kaya halklarına gönderdiği erzakları yağmalayarak yaşadılar ve gözlerini, bereketli takımadalardan hiç ayırmadılar. Böylece Gezginler ile Ark, hiç bitmeyecek bir savaşa tutuşmuş oldular.

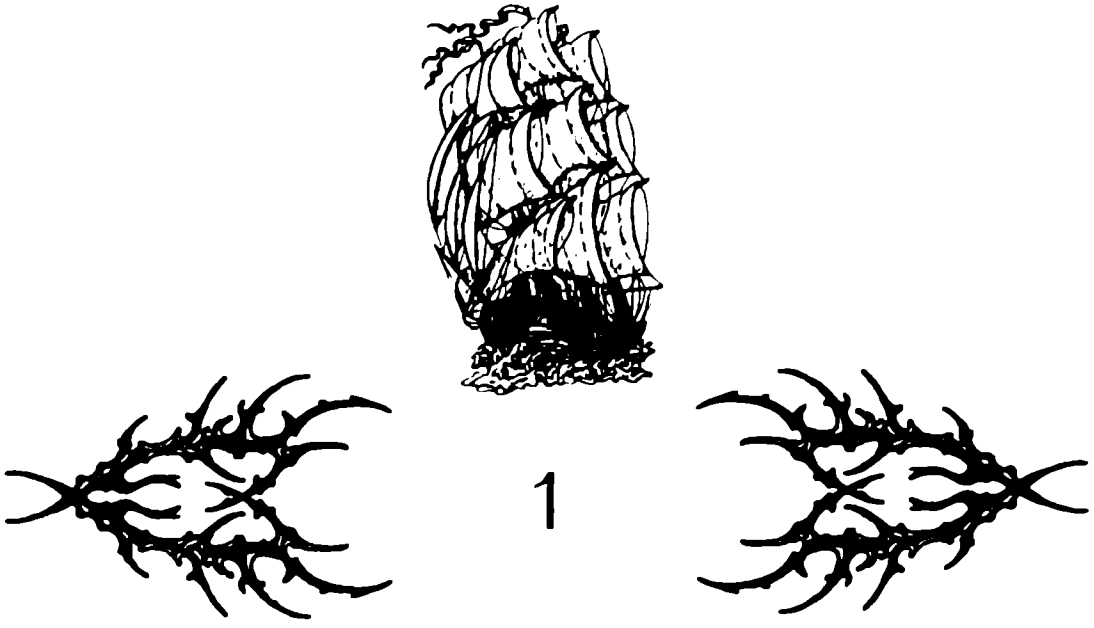
İşte bu anlattıklarım, kumlara yazılmış çok çok eski bir hikâyeden hatırımda kalanlar. Uzakta, sivri mızraklar tarafından öldürülmüş bir devi andıran, taşlara oyulmuş şehrin tepesinde yaşanacak olanlar ise çok yeni bir hikâyenin baş-

langıcı. Ama bu yeni hikâye, cesaretiyle ünlü bir kahramanın hikâyesi değil. İyilerin kazanacağı ya da ilahi adaletin yerini bulduğu bir dünyada da geçmiyor. Bu hikâyenin kahramanlarına şiirler yazılmayacak ve anaların çocuklarına, onların da torunlarına anlatacağı bir masala da konu olmayacaklar. Çünkü gerçek hayatta, iyiler ödüllendirilmez ve kötüler de öylece cezalarını bulmaz. Gerçek hayatta, her şey acı da olsa, tatlı da olsa yaşanır ve unutulur. O yüzden, bu hikâye de bittiği gibi kumlara yazılacak ve Derin Deniz'in tek bir hırçın dalgasıyla silinip gidecek. Yine de devam etmek isterseniz, ben kimim ki size engel olacağım?

Ark Ulusu'nun
Kaya Şehirleri'ndeki işe yaramaz,
kullanılmaz bulduğu çocuklara işlediği
Çürük mührü.

Lunu & Arm

Derin Deniz'in zalim dalgaları eski bir hiddetle kayalıkları döverken, karanlık çökmüş şehrin tepelerinde, sadece dikkatli gözlerin yakalayacağı küçük bir hareket vardı. Bu hareketin kaynağı kum rengi saçlı, kısa boylu ve çok zayıf bir kızdı. Kız, Kaya Şehir halklarının alışıldık sağlıksız görünümüne sahipti. Rüzgârda dağılmış turuncuya çalan saçları kısacık kesilmişti ve kalkık burnu, gökyüzünden kayan yıldızlara imrenmiş gibi, yanaklarına akan çillerle doluydu.

Bu kızın solgun yüzünde her zaman, hınzır bir ifade olurdu. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Üzerinde, ona çok büyük gelen çuval bezinden yapılmış yamalı bir gömlek vardı ve ekoseli pantolonun bol paçaları, eskimiş botunun içine sokulmuştu. Bu hâliyle, ergenliğinin başlarında olan bir oğlanı andırıyordu ki bu da kızın, çok işine gelen bir şeydi.

Lunulata'nın görünüşü, kuralların ve isimlerin olmadığı bu gri şehirde, onu görünmez yapıyordu. Kendini koruyacak bir silahın ya da güvenebileceğin bir çeteyle bağlantının yoksa, bir Kaya Şehir'de görünmez olmak, hayli avantajlı olabiliyordu. Ama bu akşam, Lunu'nun ela gözleri, saklandığı tepenin üzerinden kıyıya demirlemiş kara gemiyi inceliyorken ken-

di güvenliği, aklındaki son düşünceydi. Çünkü Gezginlerin haraç almak için Kaya Şehirlerine yolladığı diğer gemilerden daha büyük olan bu gemi, Lunu için çok önemliydi.

Bu yüzden, dikkatlice baktı. Tüm detayları aklına kazıdı. Sonra da koşabildiği kadar hızla koşmaya başladı. Ayakları, yosunlu zemindeki her adımında kaysa da durmadı. Nemli ilkbahar havası, ciğerlerini yakarak soluğunu kesiyordu ama Lunu, fazla vakti olmadığını biliyordu. O yüzden bu küçük engeller, kayaların yuva olduğu bu yıkık şehrin her taşını adı gibi iyi bilen Lunu'yu yıldıramazdı.

Tepesinden atlayan birçok umutsuz Kayalının sonu olan İnleyen Uçurum'un keskin yamaçlarını, çevik adımlarla geçti. Mercan diye bilinen ve burada iç içe yaşayan halkın, ev dedikleri cehennemini unutmak için Mada yumurtasıyla (denizlerinde yaşayan en zehirli balıklardan biriydi, bu) kendilerini uyuşturduğu sokaklardan uzak durarak meydanı aştı.

Lunu, koşarken bile kalabalığın gamsız kahkahalarından kalanları duyabiliyordu. Kendisi, Mada yumurtasını hiçbir zaman denememişti. Zihni, onun sahip olduğu tek hazineydi ve bunu, etkilerini bilmediği bir zehirle kirletmeye hiç niyeti yoktu. Annesinin aksine. Onu doğuran kadın, Mercan'ın müdavimiydi ve Lunu'yu görmezden geldiği yılların çoğunu o meydanda, kafası iyi bir şekilde, biraz da olsa Mada yumurtası yiyebilmek için kendini satarak geçirmişti.

Lunu, duygusal biri olsaydı belki onun bu sefil hâline acıyabilirdi. Ama annesini düşündüğünde tek hissettiği şey, rahatsız edici bir boşluktu. Sanki kadın, içinde olması gereken bir parçayı, o daha çok küçükken almış ve asla geri vermemişti. Bu yüzden de Lunu'ya göre annesi, onun merhametini hak etmiyordu. Zaten merhamet, bu kayada bir lükstü. Bunu, ona hiç annelik yapmamış bir kadın için harcamak ise sadece kötü bir yatırım olurdu.

Hızını hiç kesmeyen Lunu, kimseye görünmeden girebildiği bütün küçük deliklerden geçerek her kaygan tepeyi aştı ve en sonunda, kardeşinin saklandığı oyuntuya vardı. Kardeşi, (aslında öz kardeşi değildi ama kimin umurundaydı) şekilsiz bir kayanın üzerine çökmüş; önündeki cılız ateşi izliyordu.

Oğlan, sahip olduğu tek eliyle, siyah bir mercandan yonttuğu sivri bıçağını tutuyordu. Loş ateşin dans eden alevleri, çıkık elmacık kemiklerine vurmuştu. Uzun kirpiklerle çevrili siyah gözleri bu kor alevlerle parlayarak onun, şimdilerde unutulmuş olan Birinci Dünya'nın insanları tarafından oyulmuş, güzel bir heykel gibi görünmesine sebep oluyordu. Sağ dirseğine kadar olmayan kolu da eklenince bu hâliyle, pekâlâ, eski hikâyelere konu olacak mağrur bir kahraman olabilirdi.

Lunu, zaten oldum olası Arm'ın kayadaki varlığına hayret etmişti. Kayalılardan hepsi, açlık ve umutsuzlukla yoğurulmuş, perişan ruhlardı. Hâliyle, her zaman, hissettikleri kadar sefil görünürlerdi. Arm hariç. Başka bir dünyada, muhtemelen krallığın refahı için mücadele veren gururlu bir prens olurdu, Arm.

Ama bu hayatta, Lunu'nun yıllar evvel bir halat atarak boğulmaktan kurtardığı elsiz bir gençten ibaretti. Kaya'nın sertleştiremediği bir kalbi vardı. Kibar ve sadıktı. Cömertti ve etrafındaki insanları umursardı. Yani, Lunu'nun sahip olmadığı her şeye sahipti. Oğlanın içten doğası, Lunu'nun hiç anlayamadığı bambaşka bir dünyaydı.

İstediginde zalim olabiliyor.

Oğlan, sanki düşüncelerini duymuş gibi irkildi ve başını kaldırdı. Gelenin sadece Lunu olduğunu fark edince de kıza, yorgun bir şekilde gülümsedi.

Lunu, onun sırtında gerilen kaslara baktığında, kardeşinin ne düşündüğünü hemen anladı. Onun için endişelenmişti. Arm, her zaman Lunu için endişelenirdi. Bu paniği yersiz olsa bile. Lunu, istediğinde, pekâlâ kendini koruyabilirdi.

Yine de duygularıyla arasında bir deniz olduğunu düşünen Lunu bile, varlığını umursayan birinin etrafında olmayı sevdiği gerçeğini inkâr edemezdi.

Oğlan, başını memnuniyetsizce salladı.

“Gelmek için acele etmeseydin keşke. Kılıç’ın fareleri beni öldürdüğünde, cenazeme katılırdın,” diye sitem etti, Arm.

Dramatik.

Lunu, ona doğru yürürken gözlerini devirdi. Oğlanın bu abartılı tavırları, Lunu’yu hep eğlendirirdi. Şimdi bulundukları sıkıntılı durumda bile Lunu, oğlanın yanında kendini biraz daha rahatlamış hissetti.

“Kılıç ya da fareleri, şu an paçalarına kadar Ark’ın sidiğine battı ve düşünecekleri en son şey de biziz.” (Ark’ın sidiği; Ulus’un onlara vermeye tenezzül ettiği biranın argo adıydı ama isminin sitemine rağmen kimse, kendini içmekten alıkoyamazdı.)

“Rahatla artık, Army. Kimse, pusulanın ya da Lazlo’nun kaybolduğunu fark etmedi,” dedi Lunu, basitçe.

Kaya Şehir’in tuz kokulu sokaklarında Arm diye anılan ve her göreni mutlu eden genç adamın yüzü, kızın sözleriyle gölgelendi. Lunu, onun bakışlarındaki cevabı görebiliyordu.

Henüz fark etmediler.

Haklıydı ve Arm’ın sıkıntısı büyüyüp etraflarındaki taşlara yayılırken Lunu, hemen müdahale etmezse onun kendini kuruntuyla yiyip bitirebileceğini de gayet iyi biliyordu. O yüzden, oğlanın yanına oturup kemikli elini tuttu.

“Bir planım var, Army,” dedi Lunu, ona gülümseyerek.

“Zaten her şeyi bok eden, senin planlarındı, Lunu.”

Arm’ın alnı sitemle kırışırken Lunu, ona aldırmadı. Şimdi kendinden şüphe etmeye başlarsa, güvenecek hiçbir şeyi kalmazdı.

“Herkes, kayalıklardan yuvarlanacak kadar sarhoş oldu bile, Army. Kimse bizi aramıyor, değil mi? Çok geç olmadan, buradan gidebiliriz.”

Ama Arm, kardeşinin heyecanını paylaşmıyordu.

Kaşlarını saç diplerine kadar kaldırmış, Lunu'nun hevesli suratına kocaman olmuş gözleriyle bakıyordu. Otururlarken bile kızıdan neredeyse iki baş uzundu ama nemden kabarmış siyah saçları ve afallamış yüzüyle, Lunu, onun şaşkın bir çocuğa benzediğini düşündü.

"Nereye gideceğiz, Lunu? Bildiğim kadarıyla Ark, bizim gibi çürükler için bir, hoş geldin eğlencesi düzenlemiyor?" dedi ve boynundaki çürük mührünü, görmesi için ona doğru çevirdi. Onların eksik ya da hatalı olduklarını onaylayan bu çirkin şeyden nefret eden Lunu, hemen suratını buruşturdu:

"Neşenin geri gelmesine sevindim ama Ark, kendi sidiğinde boğulabilir. Biz, Gezginlerle gideceğiz, Army. Bir saat kadar önce, limana demir attılar. Bu, bizim fırsatımız. Buradan kaçabiliriz."

Arm, sağlam olan sol elini kardeşinin küçük elinden kurtarıp kabarık saçlarını karıştırmaya başladı. Gergin olduğunda yaptığı eski bir alışkanlıktı, bu. Bir yandan da ölçüp biçen bir suratla, Lunu'yu inceliyordu. Lunulata, her zaman olduğu gibi onun aklından geçenleri okumayı denedi. Lunu'nun zekâsına güvenmek ve pervasızlığından endişe etmek arasında gidip geldiği belliydi. Yine haklıydı. Onunla tartışabilirdi ama bu, kazanamayacağı bir tartışma olacaktı.

İşler, Lunu'nun planladığı gibi gidecekti.

Hep öyle giderdi.

Ama kardeşi, yine de şansını denedi.

Hep denerdi.

"Bunu konuştuk, Lunu. Korsanların hiçbir işine yaramıyoruz. Gemilerinde kaçak yakalanırsak da bizi, düşünmeden öldürürler. Ölmek için fazla hayat doluyum ben!"

Ama Lunulata, Arm'ın esprisine aldırmandan bez sırt çantasının içine, etrafa yayılmış eşyalarını tıkmaya başlamıştı bile. Fazla bir şeye ihtiyaçları olmayacaktı. Sadece önemli şey-

leri alması, yeterliydi. İlk önce, çantasına, üstünde savaşlarda kazanılmış ama şimdilerde unutulmuş nişanlar olan eski bir asker ceketini sokuşturdu. Bu, belki başkası için önemli sayılmazdı ama Lunu, yine de onu bırakamazdı. Bu ceket Mercan'daki bit pazarında, tuttuğu kocaman bir kılıç balığıyla takas ederek almıştı. Ceket, kendi için aldığı ilk ve tek şeydi. O aptal balığı tutabilmek için, tam bir ayını harcaması gerekmişti. Ama sonunda, onu yakalamayı başarmıştı. Ceket, onun için, bu zaferinin tatlı bir hatırasıydı.

Sonra çantasına, Arm'ın solmuş pelerinini tıktı. Çünkü oğlanın sıska kıcı, akşamları çok üşüyordu. Yarı yarıya kör olan bıçağını da koyduğunda, bez çantası dolmuştu bile. Son olarak, eline, oradaki en değerli eşya olan pirinçten yapılmış pusulayı aldı. Parlak alet, hâlâ çalışıyordu ve üst kapağına işlenmiş bir de resim vardı. Kendi kuyruğunu yiyen bir yılan balığının oluşturduğu dairenin içine, batan bir güneş ve doğan bir gece kazınmıştı.

Pusula, bu taştan şehirde, onu hak etmeyen insanların elinde işe yaramaz bir çöpten başka bir şey olmazdı ama Lunulata, hiçbir zaman bu şehirde gereğinden uzun kalmayı düşünmemişti. Bu yüzden de onu çalmıştı. Pusulayı çantasına attığında, artık tamamen yeni bir hayata hazırdı. Bu kayada tam on yedi yıl yürümüştü ama tüm varlığı, bu çantadan ve hâlâ oturmaya devam eden oğlandan ibaretti.

Doğdukları bu Kaya Şehir, Birinci Dünya, dalgaların altına gömüldüğünde kurulmuştu. Gerçi Lunu'nun korsanlardan duyduğuna göre bir taş mahkûm olan tek halk, onlar değildi. Başka Kaya Şehirleri de vardı. Ama yaşayan hiçbir Kayalı, oraları görememişti. Hiçbir Kayalı, bu taşın ötesine kendi isteğiyle kanlı canlı gidemezdi.

Buradan kaçış yoktu.

Gri kayalardan oluşan ve çok az ağaç ve bitkinin yaşayabildiği bu şehir görünümlü tabutta, hayat yoktu.

Ne bitkiler ne hayvanlar ne de umudu olmadan, üstünde dolaştıkları kayadan farkı kalmayan insanlar için.

Dönem dönem, kıymetli takımadalarını paylaşmak istemeyen Ark ulusu gelirdi ve onlara, temel erzaklar getirirdi. Çok merhametli olduklarından değildi tabii, bu. Seçme günlerinde, şifacılarını da getirir; Kaya Şehirlerinde yaşayan insanların sağlıklı çocuklarını alırlardı. Çocuklarına karşılık olarak da bu gri çölde yetişmeyecek sebzeler, meyveler, bazen tütsülenmiş et, bazen buğday ama çoğunlukla da içki getirirlerdi.

Ark ulusu, kayalara mahkûm insanları yeterince sarhoş ederlerse, ailelerini fazladan tayın için sattıklarını unutacaklarını düşünüyordu ya da biraz içkinin, seçilmeyen çocukların çürük olarak damgalanıp bir çöp gibi burada bırakıldığı gerçeğini değiştireceğini. Ama gayet iyi bildikleri bir gerçek vardı ki her kaya doğumlu, bir gün, İnleyen Uçurum'un ucunda duruyordu ve sonlarını da verecekleri karar kadar, Ark'ın insafsızlığı getiriyordu.

Lunu, bu takastan iğreniyordu. Kazanmanın mümkün olmadığı bir oyundu, bu. Ama artık, işler değişecekti. Bugün buradan gideceklerdi. Bu kaya, onun da sonu olmayacaktı.

"Fark etmemiş olabilirsin ama biz, zaten ölüyüz. Onlar, Lazlo'yu bulmadan önce buradan kaçmaktan başka şansımız yok."

Arm, şimdilerde soğuk bir ceset olan adamın adını duyunca, oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Lunu, bazen kardeşine acıyordu. Arm, bir yosun kadar yumuşak kalpliydi. Ama şu an, yas tutması için vakitleri yoktu. O yüzden Lunu, kendi hevesli telaşını bastırdı ve oğlanı sakinleştireceğini bildiği, daha alçak bir sesle konuştu:

"Army, sen yaptığın şeyi, beni korumak için yaptın. İzin ver, ben de şimdi seni koruyayım," dedi ve önünde çömelerek Arm'a sarıldı. Genç adamın gergin omuzları, kızın telkiniyle biraz daha gevşemeye başladığında Lunu, konuşmaya devam etti: "Bu işte birlikteyiz. Derin Deniz'e karşı ikimiz,"

dedi, onu hafifçe dürterek. Kısa saçlarının döküldüğü alnı, oğlanın öne doğru eğilmiş başına yaslanıyordu. Lunu, oğlanın titreyen nefesinden, ağlamamak için kendiyle savaştığını anladı. Artık söyleyebileceği tek şey, çocukken birbirlerine ettikleri yemindi.

“Senin için savaşırım,” dedi usulca, Lunu.

“Senin için yaşarım,” diye fısıldayarak, eski yeminlerinin son parçasını tamamladı, Arm.

Ve bu sihirli sözler, Arm’ın omuzlarından, son yük parçasının da kalkmasını sağladı. Lunu, onu bıraktığında kardeşi, derin bir nefes alıp gözlerini devirdi.

“Bu, boktan kaya parçasından bıkmıştım zaten. Hadi, gidelim buradan,” dedi. Lunu, hafif ayırık ön dişlerini ortaya çıkararak zaferine sırttı ve kardeşinin omzuna, küçük bir şaplak attı.

Pusulayı çalmış ve Arm’ı ikna etmiş olabilirdi ama daha yapacak çok işi vardı.

Arm ile Lunulata, küçük birer çocuk oldukları zamanlardan beri ayrılmaz bir ikiliydi. En azından Lunu, boğulmak üzere olan Arm’ın hayatını kurtaran halatı atıp birbirlerinin her şeyi olduklarından beri bu, böyleydi. Kaya halklarında ailelik kavramı, karmaşıktı. Çoğu insanın taşıyamadığı kadar ağır bir sorumluluktuk. Tek çabaları hayatta kalmaya devam etmek olan bu insanların, uğruna yarını bekleyecek bir amaçları yoktu ve dipsiz denizin ortasındaki bu büyük kaya parçasında, sadece günlerini dolduruyorlardı.

Ark ulusunun yeterli bulduğu yaşa gelene kadar, çocuklarına bakarlardı, evet. Tabii, eğer çocukları orduya seçilirse, ailesi de fazladan erzak alarak ödüllendirilirdi. Bu, onları daha çok çocuk yapmaya teşvik etmek için Ulus’la aralarında ettikleri bir danstı. Daha çok çocuk eşittir daha çok yemek. Ama

bu çocuklar, istenen şartlara uygun değilse ve çürük olarak damgalanırsa, doyurmaları gereken fazladan bir boğaza daha kimse bakmazdı. Bu kayada aile kavramı, onlara sağladığın fayda kadardı ve faydan yoksa, ailen de yoktu.

Lunu'nun kaderi de buydu işte. Arm, kendini Lunu ve diğerlerine göre şanslı sayıyordu. Kendi annesi, Arm'ın doğmasını hep çok istemişti. Daha fazla yemeğe sahip olacağı için değil. Ona sahip olacağı için. En azından ona anlattığı buydu ve bu, Arm'ın şehrinde imkânsıza yakın bir durumdu.

Ama annesi, hep romantik bir kadındı zaten. Dediğine göre, tanıştıkları ilk anda, babasma deli gibi âşık olmuştu. Babası da ona. Gerçi Arm, annesinin tatlı yüzlü bir yalancıyla, gerçek bir âşık arasındaki farkı bildiğini sanmıyordu.

Arm'a anlatılanlara göre, bir kayada doğmuş en tatlı bebek oydu ve babası dışında, gören herkesi gülümsetirdi. Arm, babasını her düşündüğünde, zamana rağmen hiç azalmadan içini dolduran öfkesine hâlâ şaşınıyordu. Hep oradaydı o öfke; göğsünün tam ortasında. Sadece babasının açabildiği o yaradan kanayıp duruyordu, her defasında. Ona, her zaman yetersizliğini hatırlatacak bir yaraydı bu.

Aslında Arm, Ulus'un istediği her şeye sahipti. Uzun bir boya, atletik bir vücutta sağlıklı bir bedene, narin ama yakışıklı bir yüze. Tek bir el dışında, her şartlarını sağlıyordu. Olmayan sağ bileği, ona, bu isimsiz şehirde boktan bir isim vermekten başka bir şey yapmamıştı. Bu da onun, Ulus'un Deniz Filosu'nda alt kademe bir subay olması yerine Kaya Şehir'de bir çürük olmasma sebep olmuştu.

Gerçi Arm, bunun bir önemi olmadığını düşünüyordu çünkü Lunu'nun gelemeyeceği hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu zaten.

Lunu ise Ulus'un asla istemeyeceği tek şeydi; küçük, sağlıklı bir bedende sıkışmış, muhteşem bir akla sahip düzenbazın teki.

Ulus'un onu almaması belki de iyiydi çünkü ordularında böyle bir bela olması, İkinci Dünyalarını da yıkabilirdi.

Yine de Arm, kardeşini her şeyden çok seviyordu. Ama gerçek şuydu ki Lunu, bir şeyi kafasına koyduysa, bu uğurda her şeyi yapar ve herkesi yakardı. Daha önce yüzlerce kez şahit olduğu bir durumdu, bu. Kaç defa, kardeşinin, yarattığı yıkımdan keyifle sıyrılmış bir hâldeyken ve başkaları bunun bedelini öderken sakince seyretmesini izlemişti.

İşte bu yüzden halkı onu, Lunulata olarak çağırırdı.

Derin Deniz'in en ölümcül zehrine sahip olan ahtapotun adıyla.

Arm'ın içi, şefkatle doldu. Lunu, nasıl sağlam bir iz bırakacağını iyi biliyordu. Alaca karanlığın altında, saklandıkları kayaları aşip şehrin dış çevresinden sessizce ilerlediler. Ellerle oyulmuş mağara evlerinin arasından yürüdüler; bu mağaralar, koca gözler gibi, ufka bakıyordu. Dağlara kazılmış varaklarla dolu, eski Kral mezarlarını geçtiler. Mezarların etrafında bile, mağara evleri doluydu. Herhâlde bir kralın yanında uymak, zamanın hiçbir kısmında hiç bu kadar kolay olmamıştı.

Mercan diye bilinen meydanın yakınına vardıklarında, yanan ateşlerin ışığının, insanların karanlık gölgelerini taşların üzerinde dans ettirdiğini gördüler.

Bugün başka bir gün olsaydı, şu anda Lunu'yla birlikte yüksek bir taşa oturmuş, Ark'ın sidiğini içiyor olurlardı.

Dünyayı unutmuş gibi dans eden insanları ve kaybolmuş yollarını Mada yumurtasında bulmayı uman çaresiz ruhları izlerken, belki hâlleriyile alay ederlerdi belki de onlara acırlardı.

Neşesi, birasının bitişiyle gitgide artan Arm, Lunu'yu sırtına atıp meydana koşar ve ateşin etrafında, ikisinin de mide-si bulanana kadar kızı döndürürdü. Luna, buna sinir olurdu ama gülmeden de duramazdı.

Ama bu gece, öyle bir gece değildi.

Bu gece, ev bildikleri tek yerden kaçmaları gereken türden bir geceydi.

Bunun nedenini düşünmek, Arm'ın içini yaktı; kavurdu. Pişmanlıkla kuruyan ağzıyla yutkunmaya çalıştı ama boğazı düğümlendi. Arm, serin rüzgâra rağmen, azap ve utançla, içten içe yandığını hissetti. Dün gece danslar edip kahkahalar atan Arm, bu gece artık bir katildi.

O yüzden, bu gece, her şeyin değişmek zorunda olduğu geceydi. Ama şu anda bunu düşünmek, kendini hasta hissetmesine neden oluyordu. Hâlâ, yaptığı şeyin bedelini Lunu'ya da ödetmesinler diye, kaçmaları gerekliydi. Arm, burnunun kemiğini sızlatan bir hüznle, insanlarına son kez baktı. Sevdigi ve sevmediği tüm halkına. Paçavralara sarılı solgun ve zayıf Kayalıların yüzleri, duygularla dolu bir denizdi.

Acı vardı.

Çok azında da umut.

Açlık.

Birbirine karışan sevgi ve nefret.

Yanlarında çok daha heybetli duran Gezginlerin yüzleriyse, bir maskeden ibaretti. Belki herkes göremezdi ama Arm, görüyordu. Uzun kılıçları, keskin hançerleri ve zalim gülüşleriyle çarpılmış suratları, bu kuralsız şehrin sahiplerinin onlar olduğuna olan inançlarıyla parlıyordu. Ulus'un onlara getirdiği erzaklardan paylarına düşeni almaya geldiklerinde, bu korsanlardan uzak durup bir deliğe saklanmak, en güvenlisiydi. Çünkü ne zaman birlikte eğlendiğinizi ve ne zaman eğlenmenin, sizin yalvarışlarınız olacağını asla bilemezsiniz.

Gelen gürültülü kahkahalara bakılırsa Gezginler, partiye daha yeni katılmıştı. Yalvaran çığlıklar gelmeye başladığında ise eğlenceleri, genelde bitmiş olurdu. Arm, bu oyunun aylar ve yıllarca tekrar tekrar oynandığını görmüştü.

Ama ilk defa bu durum, gecenin görünmezliğini bir pelerin gibi üzerlerine giyinmiş yürüyen iki kardeş için iyiydi.

Ne kadar çok korsan, isimlerini unutacak kadar sarhoş olursa, gemilerindeki davetsiz misafirleri fark etmeleri, o kadar zor olurdu. En azından Arm, öyle olacağını umarak Tak ve Dak'a, bildiği tüm duaları etti. Yanında kararlı bir sessizlikle ilerleyen Lunulata ise kayalarını gözetken bu İkiz Tanrılara inanmazdı. Ona göre insan, kendini korurdu ve koruyamazsa da ölürdü. Kız kardeşi, kendinden başka birine güvenmeyi, aklına hakaret sayardı. Arm, kardeşinin çok bilmiş kışının bu sefer de haklı olmasını umdu. Çünkü kendisi, hele de ölüme bu kadar yaklaşmışken, martılardan gelecek yardıma bile hayır demezdi.

Şehirlerinin üst üste binmiş, yosunlu tahtalardan yapılmış derme çatma limanına vardıklarında, etraf kalın, beyaz bir sisle örtülmüştü. Okyanus ruhlarının, ortalarda gezinip sizi denize çekeceği türden bir geceydi. Annesinin, küçük bir çocukken ona anlattığı hikâyelerde dinlediği gibi.

Rüzgârın darbeleriyle, kara geminin eskimiş menteşeleri lanetli bir ağıt gibi gıcırdarken Arm, ensesindeki tüyleri diken diken edenin okyanus ruhlarını düşünmek mi yoksa annesini hatırlamak mı olduğunu anlayamadı. Heybetli gemi, önlerinde şehrin menfur bir parçası gibi yükselirken Lunulata, kardeşini, nöbet tutan korsanlarla aralarında kalan son kayaların arkasına çekti. Kız, gururlu bir saygıyla, üzerine gülünç derecede büyük olan soluk kırmızı asker ceketini giydi. Pusulasını, ceketin iç cebine sakladı. Kör bıçağını ise eskimiş deri botunun yanından aşağı itti ve derin bir nefes aldı.

Dışarıdan bakan biri, onun bu hâliyle, boyundan büyük bir işe kalkışan küçük bir çocuğa benzediğini düşünebilirdi. Ama onu herkesten iyi tanıyan Arm, onun hesapçı bakan gözlerle kendisini incelediğini ve bir plan yaptığını biliyordu. Parlak ela gözlerinden sadece bir anlığına, şüpheyeye benzer bir şey geçti.

"Neden bana o şekilde bakıyorsun?" diyerek kaşlarını çat-tı, Arm.

Kızın kurnaz bakışları, ona, fırtınadan önce gelen bunaltıcı sessizliği hatırlatıyordu.

"Beni böyle incelemenden nefret ettiğimi biliyorsun, Lunu," dediğinde, sesi sertleşmişti.

"Şimdiden özür dilerim Army," diyen Lunu, çevik bir ha-reketle onu, korsanlardan ayıran kayadan aşağıya itti. Düştü-ğü zeminin sertliğiyle inleyen Arm, sinirle kıza döndü. Tabii ki, aklında ne varsa, hepsini ona anlatmamıştı. Kara geminin önünde nöbet tutan üç korsansa anlık bir şaşkınlıkla dönüp yerde yatan tek elli, somurtkan Arm'a ve onun başında, aşıl-maz bir şehri yeni fethetmiş galip bir komutan gibi dikilen garip görünüşlü kıza baktılar.

Lunu, üzerine üç beden büyük olan ceketinin içinde bir süre hareketsiz bir şekilde durdu ve karşısındaki üçlüyü iz-ledi. Sonra da "Biz de sizinle geliyoruz," dedi. Oluşan şaşkın sessizliğin hemen peşinden, dalgaların kükremesini bastıra-cak kadar gür kahkahalar duyuldu.

Arm'ın ağzı, kardeşinin aptal cüretine şok olmuş bir şe-kilde açıldı. Bugün yaptığı ikinci aptalca şeydi bu ve ilki, ne-redeyse ikisinin de ölmesine neden oluyordu. Artık, Tak ve Dak bile onları koruyamazdı. Sırtan adamlardan, sıska ama tehditkâr bir yüzü olanı eğlenerek öne çıktı ve "Ark'ın geride bıraktığı çöpleri taşımıyoruz biz, oğlan," dedi.

Adamın yaralarla dolu eli, kemerindeki hançere doğru uyarı niteliğinde seğirdi. Arm, ayağa kalkıp Lunu'nun önü-ne geçmeye çalıştı ama kız, arkasına saklanmamakta direndi. Lunu'nun gözleri, fazlaca dolu bir fıçının üzerine oturmuş, önündeki manzarayı izleyen ve diğerlerinden daha yaşlı gö-züken tıknaz adamın üzerindeydi. Bu sefer, aralarındaki yet-kilinin o olduğunu biliyormuş gibi, ona doğru konuştu;

"Biz de sizinle geliyoruz."

Ama kardeşinin fark etmediği ya da umursamadığı şey şuydu ki sıska olan korsan, görmezden gelinmekten hoşlanmamıştı. Hançerini kınından çıkarırken gülümsemesinin yerini, öfkeyle çarpılmış bir ifade almıştı.

Garip giyimli kızın cüreti artık komik değildi, onun için.

Adam, onlara doğru adım attığı sırada Arm, Lunu'ya, kaçmasını söylemeye hazırlandı. Ama yaşlı korsanın gür sesi, aralarında süzülen rüzgârın bile durmasma sebep oldu.

"Öyle mi?" dedi, kıızıla çalan beyaz sakalının ucunda kırmızı bir boncuk olan adam, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle.

"Kaptanınız, bizzat onu görmek isteyecek," dedi Lunu, kendinden emin bir şekilde. Kızın akıldan geçen şeyleri bilmeyi dileyen Arm, ona bir bakış attı.

Gergin olduğunu gösteren tek şey, nefesini tutmasıydı. Stresli bir durum anında, sanki görünmez olmasını sağlayacakmış gibi nefesini tutardı, Lunu. Ama bunu, kızın öz annesinin bile fark ettiğini sanmıyordu, Arm. Kaşları yukarı kalkan korsan, bu sefer çelimsiz kıızı gerçek bir ilgiyle süzmeye başladı ve huzursuzca kıpırdanan adamlarına, başının bir hareketiyle, çekilmelerini işaret etti.

"Peki, kaptanımız elsiz bir kaya piçini neden görmek isteyecekmiş bakalım, kızım?"

Adamın sakın cevabı Arm'ı şaşırttı ama asıl merak ettiği şey, kardeşinin vereceği karşılıktı.

Gerçekten, neden kaptanları, elsiz bir kaya piçini görmek isteyecek ki?

Merakıyla birlikte içine düşen endişeyi, kemiklerini inleten bir gök gürültüsü izledi. Sol taraflarında ise konuşanın kız olduğunu yeni fark eden ve bunu komik bulan diğer iki korsanın, eski bir küfre benzeyen homurtularını duydu. Tek eli yumruk olurken Arm'ın gözleri, korsanlara döndü.

Lunu, böyle sataşmaları umursamasa bile Arm, umursuyordu. İki deniz haşeresinin fikirlerini zevkle bir yerlerine sokmak istediğini göstermek için, gözlerini onlardan ayırmadı. Lunu ise sanki onlar yokmuş ve gök, öfkeli bir karabasan gibi üzerlerine çökmüyormuş gibi, sakince konuşmaya devam etti:

“Çünkü bu elsiz kaya piçi, Ark Donanması’ndan üst düzey bir komutanın tek oğlu ve Yüce Dümenlerimizden birinin torunu. Sevgili babası, her gelişlerinde, biricik oğluyla saatlerce sohbet eder. Yani bu elsiz piç dediğin adam, sizin asırlardır bir bok yapamadığınız sefil savaşın gidişatını değiştirebilecek, hayal bile edemeyeceğiniz kadar önemli şeyleri biliyor ve doğru bedel karşılığında, size seve seve yardım edeceğiz.”

Siktir. Siktir. Siktir.

Lunu, ne bok yemeye bunu onlara söylemişti ki? Arm, çığlık atmak istedi. Babasının kim olduğu ya da bunun nelere sebep olduğu, çoğunlukla unutmayı tercih ettiği bir şeydi. Lunu, bunu iyi biliyordu ama yine de Gezginlere koz olarak sunmuştu. Arm, karnına yumruk yemiş gibi hissetti.

“Lunu, kapa o, koca çenen...”

“Ne belli gerçekten Ark’ın piçi olduğu? Benim piçim bile olabilir,” dedi, Arm’ın sözünü kesen yaşlı korsan.

Ama Arm, onun ses tonundan, diğer ihtimali de değerlendirdiğini anlamıştı.

Lunu, soğukkanlı duruşunu hiç bozmasa da çenesinin kasıldığı belliydi. Sinirlenmeye başladığının ilk açık tepki siydi, bu.

“Sen daha fazla böbürlenmeye başlamadan seni durdurayım, göçkün ihtiyar. Belki fark edemediniz ama gördüğünüz gibi, olmayan eli bile siz, üç deniz huyarından daha iyi görünüyor, değil mi? Ayrıca, kayada doğan hangi çocuk bu kadar sağlıklı olabilir ki? Dişleri bile tam.”

Lunu, Arm onu engelleyemeden zorla ağzını açıp parlak beyaz dişlerini gösterdi. Arm, onun elini ittirdi ama Lunu, ters bir bakışla onu durdurdu. Belli ki kardeşi, vurgun yiyesi-
ce çenesini kapatmamaya kararlıydı.

“Eğer elsiz doğmamış olsaydı, şu an Ark Donanması’nda bir subaydı.”

Arm, eğer bir eli daha olsa babası, onu sever miydi ya da annesini terk etmez miydi diye sık sık düşünürdü. Belki her şey, o zaman daha farklı olurdu. Ne o bir katil olurdu ne de babasının ellerinde, annesinin kanı olurdu. Sadece tek bir ele daha sahip olmak, onu özgür ve masum bir adam yapabilirdi.

Ama bunlar, gerçek değildi. Günün sonunda Arm’ın, tek bir eli ve koruması gereken aptal bir kardeşi vardı. Emektar korsan, oturduğu fıçının üzerinden ağır hareketlerle kalkarken başını hafifçe yana eğip büyük bir ilgiyle, Arm’ı süzdü.

Arm, adamın aç bakışlarının onu incelemesinden hiç hoşlanmadı. Bir gök gürlemesi kadar sonra artık adam, ikna olmuş olacak ki, “Eh, diyelim ki kaptanla konuşmasma izin verdik. Senin gibi küçük bir sıçanı, neden gemiye alacakmışım peki?”

Lunulata, ona adını veren belaların arkasından attığı zehirli küçük bakışlarıyla sırttı:

“Sol occidens it, nox ministrat.”

Arm’ın, Lunu’nun ne dediği ya da hangi dilde konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Suratlarındaki aptal ifadeye bakılırsa, korsanlar da anlamamıştı.

Sadece yaşlı korsanın eli, boncuklu sakalında bir saniye kadar tereddüt etti. Arm, adamın güneşten esmerleşmiş yüzünden, hayretle karışık bir öfkenin geçtiğini gördü. Konuştuğunda, sesi ölümcüldü:

“Yerinde olsam neyi, nerede söylediğime dikkat ederdim, kızım.”

Arm, daha fazla konuşmaması için kızı denize fırlatmak istedi. Lunu, masum bir ilgiyle adama gözlerini kırptırıyordu.

“O zaman artık anlaştığımıza göre, bizi kaptanınıza götür müsünüz, tatlı ve kibar korsan bey?”

Arm, kızın alaycı tavrına karşılık gözlerini acıyla yumdu ve tanrıların duyamayacağı kadar küçük bir küfür savurdu. Bu kız, eline ve diline hâkim olmayı öğrenemezse Arm'ın, fazladan yaşayacak bir günü bile kalmayacaktı.

Sonrasında Arm, ittirilerek gemiye götürölmelerinin ve fırtınayla savrulan geminin ana direğine bağlanmalarının hâlâ bir şekilde merhametli olduğunu düşünecekti ama ıslak güvertede saatlerce oturtulup bekletilmelerini de hiç unutmuyacaktı. Adının Ringo olduğunu öğrendikleri emektar korsan, biraz dinlenmelerini söyleyip sakallarıyla oynayarak gitmişti. Arm, adamın karanlık mizah anlayışına mı yoksa Lunu'nun sakın hevesine mi daha fazla gıcık olacağını bilemiyordu.

Yağmur üzerlerine boşalırken ıslak gömleği, soğuktan titreyen tenine yapıştı. Aynı anda hem bağırarak hem gülmek hem de ağlamak istiyordu ama bunlar yerine, kardeşinin ince, kurnaz sesini taklit etti ve “Army, herkesten sakladığın baban hakkındaki sırrımızı birkaç şerefsiz korsana öylece söyleyeceğim, tamam mı? Senin için sorun olmaz, değil mi?” dedi. Site mi, her kelimesinde daha da artmıştı. Ama Lunu, yanında iç çekerek, “Sırlar, koz olarak kullanılmadığı sürece değersizdir, Army,” dediğinde, öfkesi tavan yaptı.

“Bu koz, benim hayatım. Biliyorsun, değil mi, seni küçük, nankör gerzek!”

“Ama sen, babandan nefret edersin. Hem, gemiye nasıl gireceğimizi düşünmüştün ki?”

“Bilmiyorum, gizlice saklanıp girmenin bir yolunu bulduğumu sanmıştım.”

“Seni denize sokup filikaya tırmanmanı isteyemezdim, değil mi? Suyu mı girmeyi tercih ederdin yoksa?” dedi Lunu, inatla.

Arm, kıza ölümcül bir bakış attı.

En acımasız korkusundan bahsedildiğini duymaktan nefret ederdi ve zaten, ondan kaçamayacağı bir dünyada yaşamak zorundaydı. Derin Deniz'in dipsiz, karanlık sularını düşünmek bile Arm'ın tüm vücudunun ürpermesine neden oluyordu. Soğuk suyun en dibinde onu bekleyen cesetler ise işin, sadece bir kısmıydı. Yağmur kasvetle yağarken oluşan küçük sessizlik sırasında Arm, hatırladı:

"Ayrıca, o herife ne söyledin? Adamın yüzü bembeyaz oldu. Hangi dil olduğunu bile anlamadım," dedi şüpheyle.

Lunu'nun taşıdığı sırların yarısına bile hâkim olmadığına tahmin eden Arm için bu, oldukça rahatsız ediciydi. Ama yine de zamanla, oğlan da onun kapalı bir kutuda sakladığı zihnine güvenmeyi öğrenmişti.

"Cevabını bilmek istemeyeceğin sorular sormamalısın, Army," dedi kız, tam da beklediği şekilde. Arm, ona olan sinirini yuttu.

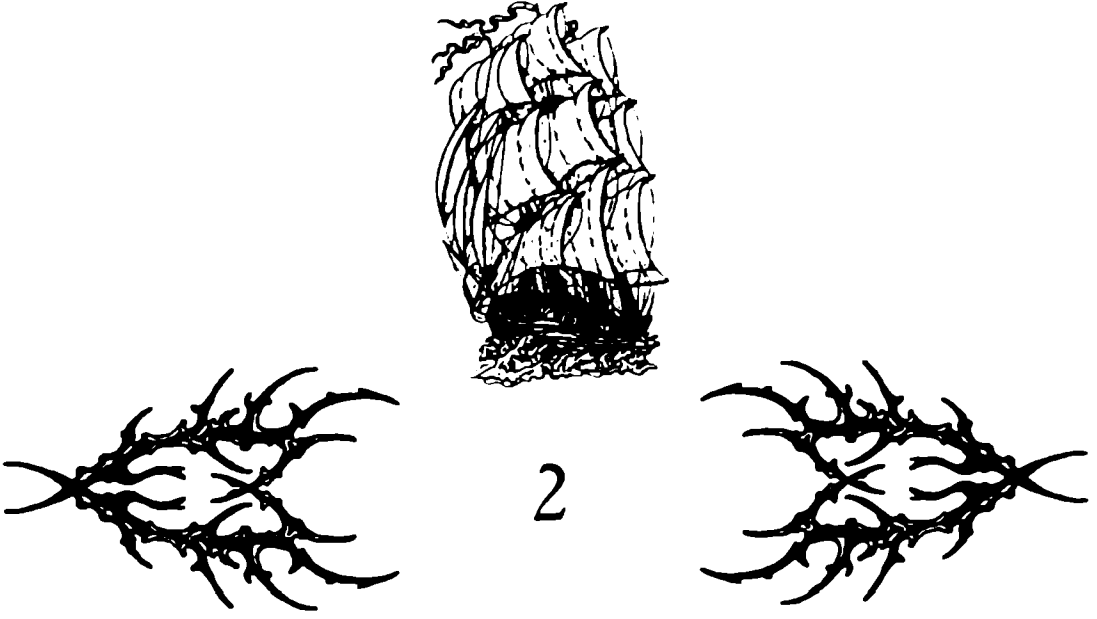
Güven, her zaman kolay bir şey değildi. Yorgun bir şekilde iç çekerken öfkesinin yerini, kardeşine olan şefkati almıştı bile. Arm, ıslak saçlarını hüznle iki yana salladı.

"Artık evde değiliz, Lunu. Her söylediğin kelimenin, ödeyemeyeceğimiz bir bedeli olabilir."

Lunu, yağmur damlaları içine dolsun diye pembe dilini ağzından çıkarmadan önce, ona muzipçe gülümsedi.

"Yarın yeni bir gün olacak, Army; bugüne kadar hiç yaşamadığımız bir gün. Emin ol, ödeyeceğimiz her bedel, bunu görmeye degecek."

Arm, bundan emin değildi ama en azından o bedeli, yalnız ödemek zorunda değillerdi. Birlikte oldukları sürece her şey, bir şekilde yoluna girecekti. Yani en azından Arm, öyle olacağını umuyordu.

Beau & Dante

Parlak gökyüzüne ulaşmak için birbiriyle yarışan iri yapraklı ağaçlar, dingin rüzgârda sessiz bir şarkı mırıldanıyordu. Orman, tatlı bir huzurla uyanırken kıvrıkcık saçları omuzlarına düşen küçük esmer oğlan, geniş çalılarının arkasından, rengârenk kuşların gezindiği çimenliğin ortasına zıplayıp tüm kuşların ödünü kopardı. Her tondan ve boydan kanat, aynı anda berrak göğe havalandı ve gerilerinde, görkemlerini hatırlatan bir tüy bırakıp ağaçların ötesine uçarak gözden kayboldu. Serin rüzgârın okşayışıyla çevresinde uçuşan tüylere büyülenerek bakan çocuk, yarattığı karmaşaya keyifle güldü ve boyunun el verdiği en yakın daldan, sulu ve büyük bir meyve kopardı. İştahla yediği meyvenin kollarına doğru akan tatlı nektarı yaladığı sırada, uzaktan gelen telaşlı bir kadın sesinin, onu çağırdığını duydu. Küçük oğlan, elinde kalan iri çekirdeği toprağa sokuşturdu ve suçlu bir telaşla, annesinin sesine doğru koşmaya başladı.

“Sen neye sırtıttığını sanıyorsun, piç kurusu?” dedi, kaba askerin sesi.

Bu, Beau’yu kurduğu düştten gerçek dünyaya, aralıksız kürek çektiği hapishanesine döndürdü. İçi hâlâ hatırasının güzelliğiyle sızlayan Beau, adama hüznle gülümsedi.

Hızla yol alan kadirga, dalgaların her hareketiyle havalanıyor ve Beau'nun artık karmaşık rastalar olarak kafasının tepesinde topladığı saçlarının, yüzüne çarpmasına sebep oluyordu.

"Parlak sabah güneşi, bana evimi hatırlattı, kardeşim," diye cevapladı Beau, keyifle.

Sert yüzlü adam, küçümseyerek dudağını büktü. Gözleri, Beau'nun küreğinin denizle buluştuğu ahşap küçük pencereden sızan ve güçlkle eline ulaşan, cılız ışığa odaklanmıştı. Beau'nun onunla dalga geçtiğini düşündüğü, her hâinden belliydi. Ama Beau, sözlerinde ciddiydi.

Çatısı çimlerle örülü küçük evinin penceresinden sızan sabah güneşiyle, hücresinin aralığında gördüğü aynı güneşti. Eskiden güneş onun için, umut demekti. Yeni bir günün başlangıcı. Şimdi Beau, bunun ne anlama geldiğini bile bilemiyordu. Ama güneş doğmaya devam ettiği sürece Beau, buna tekrar minnet duymanın bir yolunu bulacağını umuyordu.

"Ben, senin kardeşin değilim, hain köpek. İşine dön yoksa kürek cezana, bir yıl daha eklenir," dedi, rütbeli Ark askeri ve ekşi suratıyla diğer mahkûmların arasında dolaşmaya döndü.

"Birileri bugün ters tarafından kalkmış ha, Geveze."

Beau, gözlerini muzipçe kısarak sırttı ve arkasında oturan suskun iri adama göz kırptı. Ardından da, "Yani bence, her gün doğumu, kutlama yapmak için bir sebep olabilir, sen ne dersin?" diye takılarak omuz silkti.

Boyu neredeyse bulundukları eski kadirganın alt güvertesindeki tavana değen ve sakalları birbirine dolaşmış dilsiz adam, hiç tepki vermeden kürek çekmeye devam etti.

Beau, aslında Geveze'nin tepkisizliğine alıştı ama burada bir arkadaşı olduğu fikrini sevdiği için, iç çekerek önüne döndü. Gülümseyerek, sarhoş bir denizci hakkında yazdığı edepsiz bir şarkı söylemeye başladı. Bu şarkının ezgisini kendi uydurmuştu. Sarhoşken kaybolan denizcinin yolunu

bulmaya çalışırken yaşadıklarını anlattığı şarkıyı söylerken, öfkeli bakışları ona kitlenmiş olan gardiyanları umursamadı.

Boş gözlerle küreklerine gömülmüş olan, kendi gibi solmuş siyah çuval bezinden gömlek ve siyah bez pantolon giyen diğer mahkûmların ise ona, susmasını söyleyecek kadar gücü yoktu zaten.

O yüzden, bir yandan kürek çekip bir yandan da ayağıyla tempo tutarak, uydurduğu şarkıya devam etti. Sayısız elin tutuşuyla aşınmış küreğinin kıymıkları nasırlı ellerine batar-ken, bulunduğu duruma sııttı.

Fazladan bir yıl kürek cezası, Beau için hiçbir şey değildi çünkü zaten gelecek elli yıl boyunca daha, Ulus'un kadirğasında kürek çekmeye mahkûmdu.

Yani, muhtemelen ölene dek.

Ulus, zaten ondan ömrünü almıştı; kim ne derse desin neşesi, onunla kalacaktı. Ölümünden önce annesine verdiği bir sözdü, bu. Gözlerindeki ışığı ve kalbindeki neşeyi, kimsenin söndürmesine izin vermeyecekti.

Yıllarını Ark ulusunun Tarım Adası'nda, sonu gelmez tarlaların içinde, kendinin asla sahip olamayacağı sebzeler ve meyveler yetiştirme adanmış; sabah akşam yılmadan, bir kere bile şikâyet etmeden çalışmış annesini düşününce, kalbi acıdı. Asla kendine ait bir çatısı ya da eşyası olamamış olmasına rağmen, umudunu ve nezaketini hiç kaybetmemişti, annesi. Sahip olduğu her şey, Ark'ın çalıştığı sürede ona verdikleriydi.

Hasta olamazdı; yorulamaz ya da elini işten çekemezdi. Ulusa faydalı olmadığı bir gün bile geçirememişti. Ona her zaman, *"Mutlu olmak kolay değil ve çoğunlukla da cesaret ister,"* derdi.

Onun ne demek istediğini yeni yeni anlamaya başlamıştı, Beau. Derin Deniz'in ortasında, sonu asla gelmeyen bu yolculukların hapisanesinde, annesi gibi onun da kendi kaderini

kabullenip bunu ince bir gururla taşıdığını bilmek, Beau'ya güç veren tek şeydi.

Paylaştıkları kader dışında annesinin pürüzsüz esmer tenini, umarsız neşesini ve gamzelerini miras almıştı. Babasının nasıl görüldüğünü çok hatırlamasa bile aynı köşeli çeneli yakışıklı yüze ve aynı uzun, kaslı vücuda sahip olduklarını biliyordu.

Gardiyanlarının, ona bu kadar tahammül etme sebeplerinden biri de buydu zaten. Yıllarca süren kürek cezasını kaldırabilecek kadar sağlam yapılı mahkûmlara, kesilmeden önce iyice şişmanlatılan inek muamelesi yaparlardı, bu yüzen hapishanede.

Ulus'a kafa tutmaya cüret etmiş, birçoğu çelimsiz Kaya halkından oluşan mahkûmlar genelde ilk birkaç senenin sonunda ölürdü ve geriye, sadece savaş mahkûmu sayılan hin bakışlı korsanlar kalırdı. Nadiren, onun gibi Ada doğumlular suça karışıp buraya düşerdi. Ulus'a karşı işlenen suçlar, Ark ulusunun liderlerinden oluşan Dümen Meclisi'nin asla imtiyaz göstermeyeceği bir şeydi. Ulus'a karşı gelemездiniz. Dümen'e saygısızlık edemezsiniz.

Takımadalar, bu sonsuz denizdeki güvenli limanımız; Ulus, kıymetli gemimiz ve Dümen de yenilmez kaptanımız. (En azından, Ark Marşı'nda söylenen buydu.)

Siktirsinler oradan!

Beau, bu saçmalığa inanmayı daha küçük bir çocukken, annesinin yanında tarlada çalışmaya başladığı yıllarda bırakmıştı. Üç bitişik adadan oluşan Ark ulusunun neden sadece Ana Kara tarafından yönetildiğini ve yönetimdekilerin seçiminde neden sadece Ana Kara'nın söz hakkı olduğunu anlayabilecek yaşa geldiğinde, kafasında binlerce soru oluşmuştu. Bunlardan en basiti de Tarım Adası'nda yaşayanların neden diğer adalara gitme hakkı olmadığıydı. Bunu hiç anlayamamıştı, o zamanlar. Halkının tek yaptığı, tarlalarla ve

hayvanlarla uğraşmak; ürettikleri her şeyi Dümen, onlara adil bir şekilde dağıtsın diye Ana Kara'ya göndermektir. Gönderdiklerinin sadece çok küçük bir kısmı geri dönerdi.

Ayrıca onlar aralıksız çalışırken korsanlarla aralarındaki tek büyük engel olan Deniz Filosu'nun askerlerinin, çalışan halkın başında neden nöbet tuttuğunu kimse soramazdı.

Soracak olan çıkarsa eğer, *sizin güvenliğiniz için*, denirdi. Ama eğer, neden sadece kendilerinin hiçbir şeye sahip olmalarına izin verilmeden sadece çalıştıklarını, sürekli durmaksızın çalıştıklarını sorgulamaya başlarsanız, bilinmeyen bir hastalık ya da talihsiz bir kaza başınıza gelebilir ve aileniz, Dümen'in en içten taziyelerini içeren notunu alabilirdi. Tıpkı babasının başına gelenler gibi. Bir gün, Beau'nun babası vardı ve ertesi gün, Beau'nun babası artık yoktu. Bunun sebebinin Dümen olduğunu, herkes içten içe biliyordu. Çünkü Beau'nun babası, çok soru soruyordu. O kadar çok soru soruyordu ki insanların içindeki sessiz bir geceyi, telaşlı bir güne çevirebiliyordu. O yüzden Beau'nun babası, bir gün yok olmuştu ve bir mezarı bile olmasına izin verilmemişti.

Onlara, 'Dümen' denen seçkin meclise saygı duymaları öğretilmişti. Onlara, kutsal olanın toprak olduğu söylenmişti. Beau, toprağın eşsiz ve kutsal olduğuna inanıyordu gerçi. Kalan son toprak parçaları özenle korunmalıydı, bu doğrudu. Bunu, bu tahtadan oyulmuş hapiste cezasını çekerken daha iyi fark etmişti.

Ayak parmaklarının arasında tekrar yumuşak toprağı hissetmesini ya da yağmur sonrası aldığı o tatlı kokuyu tekrar içine çekebilmesini sağlayacaksa, cinayet bile işleyebilirdi. İronik olan, burada bulunma sebebi de tam olarak buydu.

O, ulusu için bir haindi.

Artık dönecek bir halkı yoktu.

Evinin mis gibi kokan çiçeklerle dolu çayırı, ağaçların göklere ulaştığı ormanlarını, meyve dolu bahçelerini ve

koyunların özgürce otladığı ovalarını bir daha göremeyecekti. Tepesinden atlamayı çok sevdiği o şelaleye bir daha gidemeyecek ve buz gibi tatlı suyunda, bir daha yüzemeyecekti. Akşam toplanmaları sırasında, meşalelerle aydınlatılmış meydanda söylenen o eski şarkıları dinleyemeyecek ya da öğleden sonra, sürekli bakıştığı herhangi bir güzel kızla ara sokaklarda buluşup gizli gizli öpüşemeyecekti.

Beau, bildiği o hayatın artık bittiğini biliyordu ama özgürlüğünün eski anılarından ibaret olacağını fark ederken, boğazı yine de düğümlendi ve hâlâ şarkı mırıldanmaya devam eden sesi çatallandı.

Daha yeni on dokuz yaşına girmişti ve henüz başlamadığı hayatı, çoktan bitmişti. Verdiği kararın idrakını tekrar yaşarken, doğru seçimi yaptığını umdu.

Kusurlu bir dünyada, kusursuz bir insan olamazdı.

Düşünceleri, şarkısının sözlerini bulandırırken alt kamara-ya giren kız sayesinde, vardiyasının neredeyse bitmek üzere olduğunu fark etti.

Kız, Kaya doğumlu devşirmelerden biriydi.

Cezası başladı başlayalı, yani yaklaşık bir yıldır, aynı kadırgadalardı ama Beau, kızın bir kere bile gülümsediğini görmemişti. Kızın uzun kahverengi saçları, hep kafasının tepesinde sıkıca toplanmış olurdu ve dalgalı uçları, her hareketiyle üzerine tam oturan koyu mavi gardiyan üniformasına dokunurdu.

Beau, genç kızı nöbet değişim saatlerinde, yüzünde aynı bıkkın ifadeyle görmeye alıştı ve etrafta bakacak başka hiçbir şey olmaması dışında zaten kızın sert yüzü, unutulacak gibi de değildi.

Hep çatık olan kaşlarının altında, Beau'ya adasının parlak ovalarını anımsatan açık yeşil gözleri vardı. Burnu muhtemelen birkaç ciddi kavga görmüştü ve kırıkları geriye, çıkık bir kemik bırakmıştı. Dolgun dudaklarıysa hep gergin bir ifadeyle

le, aşağıya sarkık olurdu. Gür kirpiklerinin hemen aşağısında, iki elmacık kemiğini birbirine bir köprü gibi bağlayan derin, beyaz bir yara izi vardı.

Adalı kızların zarif, yumuşak yüzlerinden ve narin güzelliklerinden farklıydı, kızın güzelliği. Sert, coşkulu ve çarpıcıydı. Beau, eğer kız bir Kaya doğumlu olmasaydı, ona bakmaktan keyif alabileceğini düşünüyordu.

Ama yetiştiğin yer, seni sen yapardı ve Kayalardan da tanımaya değer biri çıktığı, görülmüş bir şey değildi. Oradan sadece bela gelirdi ve kızın her ufak hareketi de bunu onaylarcasına bir meydan okumaydı.

Yeşil gözleri, Beau'nun hafif çekik gözlerindeki şüpheli bakışlarını yakalayınca, bir kaşını yay gibi kaldırdı. Çenesini öne çıkararak, gözlerini Beau'nun gözlerine sabitledi. Cesaretin varsa, bakmaya devam et, der gibiydi ve en sonunda gözlerini kaçıran, her zamanki gibi Beau oldu. Sonuçta kız, getireceği belaya degecek biri değildi.

Dar üniforması içinde, ağırlığını bir bacağından diğerine veren Dante, ona bakan erkeklere alıştı. Onlara tanınmış özel bir hakmış gibi, gözleriyle onu soyar ve her zerresini incelerlerdi. Onu hiç görmeden, sadece bedenini izlerlerdi.

"Güzelliğin, senin en büyük lanetin," derdi babası ve sonuçta, haklı çıkmıştı. Dante'ye göre güzellik, sadece zayıflıktan ibaretti. Seni savunmasız bırakırdı ve herkesin arzuladığı bir yem olmana neden olurdu. Dante, zayıf olma düşüncesinden bile nefret ediyordu. Tıpkı bu ahşap oymalı büyük kadirmanın içinde oturan umutsuz bakışlı mahkûmlardan ve etrafta dolaşıp Ulus'un kurallarını dayatan ikiyüzlü askerlerden nefret ettiği gibi.

Sürekli çılgılık atmak istiyordu aslında, Dante. Bağırarak; bağırarak ve tüm nefretini haykırmak istiyordu. Belindeki hançerini çıkarıp ilk gördüğü boğazı kesmek ve durmadan devam etmek istiyordu, en sonunda bu gemide nefes alan tek bir kişi bile kalmayana dek. Hepsi sustuğunda Dante, sonunda o zaman tekrar nefes alacaktı.

Ama bunun yerine, tırnaklarını sertçe avucuna bastırdı. Acı, aklını toplamasına yardımcı oldu. Artık Ulus'un görmek istediği itaatkâr askeri oynamaya devam edebilirdi. Sabit tutmak için gecelerce çalıştığı otoriter sesiyle, "Vardiya değişimi. İkişer ikişer gideceğiz. Sıranız gelmeden kalkarsanız, kahvaltından önce kırbaç yersiniz," dedi, duygusuzca.

İşi aslında basitti. Kaya'da doğan devşirmeler, askerlere liderlik edemez ya da gemiyi yönetemezdi.

Ya Ark'a hizmet ederlerdi ya da Ark için ölürlerdi.

Bundan çok daha fazlasını yapabilecek donanımda olmasına rağmen ondan beklenen şeyler, sadece bunlardı. Dante, bu duruma ne kadar gıcık oluyor olsa da işini yapacaktı. Sırayla, gece vardiyasının mahkûmlarıyla gündüz vardiyasının mahkûmlarının yerlerini değiştirmesi gerekiyordu. Onlar bir çıkıntılık yapıp seferi aksatmadan önce, gececi mahkûmları küçük hücrelerine kapatmalı ve diğerlerini, küreklerinin başlarına oturtmalıydı. Önemli olan, kadirganın hızını kesmeden devam etmesini sağlamaktı. Bu sayede, hangi hayatları cehenneme çevireceklerse, oraya vaktinde varabilirlerdi.

Kamaradan ilk grubu çıkarırken, aynı sınıfta okuduğu bir askerin nöbet tuttuğunu gördü. Dante, ondan çok daha başarılı olmasına rağmen sadece Ada doğumlu olduğu için şu an bir rütbesi olan şerefsiz, gözlerini onun göğüslerine dikerek sıırıttı.

Bu, hep yaptıkları bir şeydi.

Okul zamanlarından beri onunla oynadıkları küçük bir oyundu.

Sonuçta Dante, Kaya'da doğmuş bir devşirmeydi. Onların gözünde asker değil, bir vücuttan ibaretti ve böyle düşündüklerini ona unutturmamaya kararlılardı. Dante, dişlerini sıkı. İşinden, yüzünden ve vücudunun onu hedef yapan her güzel zerresinden, bu yüzden nefret ediyordu. İsmi, (ona, babasının verdiği isim) kendine dair sevdiği tek şeydi.

Ancak Ulus, bunu da alabileceğini sanmış olmalı ki onu orduya aldıkları ilk gün, adının artık 11890 olduğunu söylemişlerdi. En azından, üniformasının üzerinde yazan adı artık buydu. Deniz Filosu'nda, Kaya halkından devşirilen çocukların eski isimlerini kullanmalarına izin verilmezdi. Zaten Kaya halklarına isim konma hakkı verildiğinden de değildi. Artık ona, yaşayan kimse böyle seslenmeyecek olsa bile Dante, adından vazgeçmemeye kararlıydı. Bu, verdiğini kimsenin bilmediği bir savaştı.

Eskimiş menteşelerin gıcirtısı eşliğinde, boş koridorlarda mahkûmların yerini değiştirmeye devam ederken dalgınlaştı. Yaşlı mahkûmlar, genç mahkûmlar; suçlu mahkûmlar, suçsuz mahkûmlar; kısa, uzun, Adalı ya da Kayalı mahkûmlar; bazen ona zorluk çıkaran ama taşaklarına yedikleri kemikli diziyle, sesleri kesilen korsanlar.

Dante, Armada Adası'nda eğitim gördüğü ve alt kade me bir subay olarak görev aldığı yıllar boyunca, hiç kadın mahkûm görmemişti. Bunun hakkında düşünmek, buraya katlanmasını daha da zorlaştırdığı için bu düşüncüyü, kafasının arkasına itip işine odaklanmayı denedi. Son iki mahkûmu da içeri götürdükten sonra işi bitecekti ve o zaman, güverteye çıkıp tuzlu havayı içine çekebilecek ve kayalara oyulmuş evinde, ailesiyle olduğunu tekrar düşleyebilecekti. Bunun hayali bile, burnunun kemiğini sızlatmaya yetmişti.

Gevşek bir gülümsemesi olan uzun boylu, rastalı sersemin ve kendinin iki katı kadar bir cüsseye sahip, Geveze diye bilinen dilsiz adamın ellerini kelepçeledi ve çenesiyle, öne geçip

ilerlemelerini işaret etti. Adamlar, sözsüz emrine anında itaat ettiler.

Dante, gücü seviyordu. Ona böyle acı bir bedelle gelmiş olsa bile güce sahip olması, yaşamım katlanılır kılan tek şeydi. İstikrarsız akıntılar gemiyi aralıksız sallarken aklı dağılan Dante'nin yürümesi, her adımında daha da zorlaşıyordu. Denizin acıması yoktu. Boş koridorda sarsak adımlarla ilerledikleri sırada gemiye insafsızca vuran bir dalga, Dante'yi bir köşeye; Geveze diye bilinen iri yarı adamı da olanca gücüyle, önündeki genç adama doğru savurdu.

Kafasını geminin ahşap gövdesine çarpan Dante, yuvarlak pencereden vuran güneş ışığıyla parıldayan bıçağı, görmeden önce hissetti. Yine de yeterince hızlı değildi. Bağırarak iri adamın üzerine atıldığında, çok geç kalmıştı. Bıçak, Geveze'nin tüm kuvvetiyle geriye çekildi ve sonra da genç mahkûmun beline saplandı.

Gencin ağzından sadece, bir şaşkınlık nidası çıktı. Geveze'ye doğru dönerken çekik gözlerinde şaşkın, hatta belki biraz da kırılgan bir ifade vardı.

Sersemliğinden sıyrılan Dante, Geveze, tekrar bıçağını önündeki afallamış çocuğa saplama fırsatı bulamadan hareketle geçti ve sağlam bir tekneyi, adamın dizinin arkasına geçirdi. Ardından kollarını, yere yığılan adamın boğazına doladı.

Dante'nin var gücüyle uyguladığı basınçtan kaçınmaya çalışan Geveze, ani bir hareketle kendini geriye attı ve sırtına yapışan Dante'yi, geminin gövdesine arka arkaya vurmaya başladı. Sert darbelerle savrulan Dante, acıyla inlese bile kollarını hemen gevşetmedi.

Hırslayarak gülen kendi sesi, kulağına geldi. İhtiyacı olduğunda, tüm o şerefsiz rütbeliler elbette etrafta olmazlardı. Gerçi şu an burada olsalar Dante, yardım etmeyeceklerine emindi. Muhtemelen, Kayalı sürtüğün ve dev korsanın karpışması hakkında bahse tutuşurlardı.

Kendini kurtartmaya alışkın olan Dante, Geveze'nin bir sonraki savuruşunu bekleyip çevik bir hamleyle yana atladı ve adamın tam karşısına geçti. Tek nefeste Geveze'nin iri göğsüne, onu geriye yıkacak kadar sert bir tekme attı ve üç acımasız yumruğu, adamın burnunu ve çenesini hedefledi. Kırılan kemiklerin çıtırtısı, Dante'nin içini zevkle titretmeye yetmişti. Geveze, uzunca bir süre, sadece balık çorbası içmek zorunda kalacaktı.

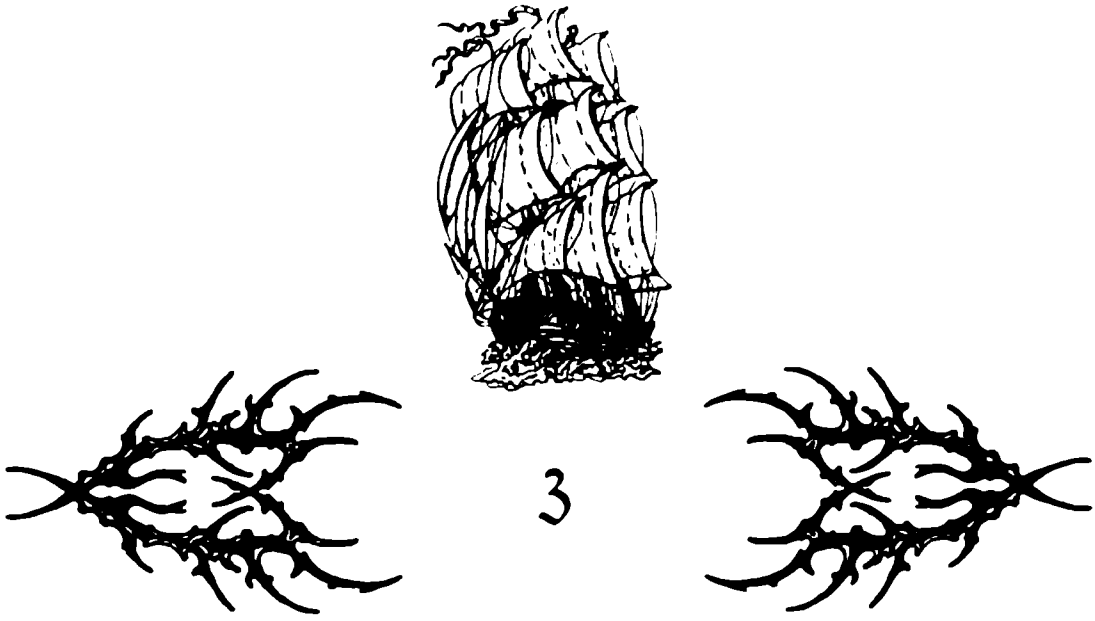
Ahşap zemine doğru devrilen adam güçsüzce hırıldarken Dante, son olarak kalın botlarıyla mahkûmun kafasına kuvvetli bir tekme savurdu.

Bu son hamle gerekli değildi ama Dante, bu kadar iş arasında biraz da eğlenmeye hakkı olduğunu düşünüyordu. Çoktan kendinden geçmiş olan adam, artık kıpırdamıyordu. Kopan tokasından kurtulan saçları son hareketinin şiddetiyle hâlâ arkasında uçuşurken Dante, aldığı darbelerin yarattığı sersemliği geçirmek için sızlayan kafasını ovdu. Sonra da yerde yarı baygın yatan mahkûma döndü. Kanı, geminin zeminini kızıla boyamıştı. Eğer onun nöbetinde biri ölürse bu, Dante'nin başını çok ağrıttı. Çenesi kasılırken, yardım çağırmadan önce ona doğru eğilip yarasını kontrol etti. Genç mahkûmun kahverengi gözleri, kapanmadan hemen önce bir an, Dante'nin gözlerine odaklandı. Bir saniye sonra çatallı bir sesle, "Siktir, yakından daha güzelmisin," diye mırıldandı.

Dante, mahkûmun yarasına tampon yapmak için sertçe bastırırken gözlerini devirdi; cidden bu işten nefret ediyordu.

Gezgin Şehir'in bayrağını da
süsleyen ve Sessiz Çığlık isimiyle de
bilinen Gezgin Mührü.

Hodbin

Serin, tuz kokan akşam rüzgârı, Gezgin Şehir'in taşlarına hafifçe dokundu. Kayaların üzerinde yükselen, eski gemi kalıntılarından oluşturulmuş ahşap evlerin ve halatlarla birbirine bağlanmış köprülerin gölgesindeki korsan krallığında ise gün, daha yeni başlıyordu. Seferlerinden yeni ganimetler ya da kurbanlarla dönmüş olan bir sürü farklı boyutta ve renkte korsan, kayalıkların yamacına yayılmış, meyhane bozması Virane Taverna'da bağırışıp son zaferlerini anlatıyorlardı. Pembe ve turuncu ışıkların birbirine geçip dans ettiği gökyüzünün altındaki kayalıklarda ise sarışın bir genç olan Hodbin, kucığına yaydığı eski bir ağın sökülmüş iplerini dikiyordu.

Arkasındaki kalabalığa çok benzeyen ama bir o kadar da farklı olan genç adamın hızla ağın üzerinde gezinen uzun parmakları, taştan oyduğu yüzükleriyle doluydu ve yukarı kıvrılmış gömleğinin kollarından gözüken tenine, unutulmuş semboller ve Gezgin diye bilinen halkının yuvarlak mührü işlenmişti.

İşine gömülmüş gencin tek gösterişli yanı, bu değildi. Dağınık sarı saçları, koyu bir sürmeyle belirginleştirilmiş soluk mavi gözlerine düşüyordu. Sağ kulak memesinden sarkan üç

küçük küpesi vardı ve boynuna doladığı zincire asılmış parlak yeşil oval taş, her hareketiyle göğsüne çarpıyordu. Belindeki siyah kuşağına deri kapaklı, küçük bir defter sıkıştırmıştı; beyaz dişleri, ağız karışmaması gereken kısımlarını ayırırken nasırlı elleri, becerikli hareketlerle ipi yamaladı. Gözleri ise arada bir rengi uçuşan gökyüzüne kayıyor; o zaman da iş üstündeki elleri, belindeki deftere doğru seğiriyordu.

Hodbin, elleri defterine ulaşmak üzereyken, karışık iplerin arasına takılmış mavi benekli kırmızı balığı fark etti. Balık, yenmeyecek kadar küçüktü ve zaten, yiyecek kadar aptal olanları öldürmek için derisinin üzerinde, güçlü bir zehri vardı. Balık avlamak için denize açıldıkları günlerde, ağlarına mutlaka birkaç tanesi takılırdı. Gemilerinde uğursuzluk istemeyen batıl inançlı Gezginler, onları gördükleri gibi denize atarlardı ve '*Yaşlı Adam, bağışlasın,*' diyerek, Derin Deniz'den özür dilemeyi de ihmal etmezlerdi. Gezginler, Ulus'un aksine, Yürüyen Kadın'a değil, Yaşlı Adam'a inanır ve yakarırlardı.

Uğursuzluklarla bir derdi olmayan Hodbin için bu eski âdetler, tamamen saçmalıktı; o yüzden küçük balığı, pantolonunun cebine tıktı ve işine döndü. Hodbin, Dede diye nam salmış üvey babalığı onu kapı dışarı ettiğinden ve tüm kudretlerini bileklerinden almaya alışmış bu insanların arasında bir başına bıraktığından beridir, kendi arkasını kolluyordu. O nedenle de her hamlesini, kendi çıkarları için planlardı. Varsın, bu yüzden ona bencil desinlerdi. Ona göre kendi kıymetli varlığı, kandan ve bayraktan daha önemliydi.

Bayrak bağıyla birbirine bağlı olan Gezginler ise kendi aralarında, altı gruba ayrılırdı. Birincisi, liderlerinin ait olduğu Mir grubuydu. Mir ünvanını, amcası Moren Mir öldüğünde kimseye sormadan üstlenmiş olan Matar Mir, şimdilik tek liderleri olsa da eskilerde birden çok Mir'in aynı anda liderlik ettiği de duyulmamış şey değildi.

Onun ardından, Kollar ve Kanatlar gelirdi. Mirlerin meclisini ve en yüksek rütbeli askerlerini, onlar oluştururdu.

Sonrasında, bu halkın en değerlileri olarak görülenler, tabii ki, korkunçluklarıyla nam salmış zalim korsanlardı. İstedikleri her şeyi almaya alışık olduklarından, Gezgin Şehir yönetiminde, onların da söz hakkı vardı.

Dördüncü grup olan balıkçılar, korsanlar kadar saygın olmasalar da şehre katkılarıyla ve bir gemiye ayak basıp yelkenini, gürleyen rüzgârla dalgalandırarak şehirden ayrılma hakları olmasıyla, kendi değerlerine sahiplerdi.

Beşinci grup ise Hodbin'in de içinde bulunduğu ayakçılardı. Gemilere binmelerine izin verilmeyen ve ayak işlerine koşturan alt tabakaydı, onlar.

"Hodbin, yelkenleri yamala; Hodbin, kılçıkları ayıkla; Hodbin, lazımlıkları boşalt."

Hayatı, getir götür ve asla yaptıkların için takdir edilmeden ibaret olan Hodbin için asıl hikâye, o gemiye binme hakkı kazanmasıyla başlayacaktı ama yakın zamanda biri ölmez ya da öldürülmezse, kendisi gibi ayakçı dolu uzun bir bekleme listesi vardı.

Tabii, her zaman bir balıkçı çırağı olabilirdi. Ama Hodbin, teselli ödülünü istemiyordu. O, görkemi, şanı ve şarkılara konu olacak maceraları istiyordu. Ha bir de döküntüler vardı ki onlardan bahsetmeye bile değmezdi. Oraya buraya savru lan, istenmeyen ruhlardı, onlar.

Çocukluğundan beridir açgözlü mizacıyla tanınırdı, Hodbin. Dostluk, aile ve aşk, onun için önemli değildi. Hodbin, tarihte geçen küçük bir nokta olmakla ilgilenmiyordu. Onun istediği şey, tarihi yazan kişi olmaktı. Bu yüzden, hep daha fazlasına sahip olmaya çalışıyordu ya işte. Ama birbirlerine olan bağlılıklarıyla ünlü Gezginler arasında, sadece kendi için yaşayan birine yer yoktu.

Geminin her zerresini tanıyıp her ince işini bilmesine rağmen oldum olası, bu şehirde takdir görmezdi, Hodbin. Hafif kibirle süslü, haylaz doğası da sağ olsun... Bu hâli, diğerlerinin onu aralarına almalarına hep engel olmuştu.

Onların kaybı.

Tek bir hamlede ayağa kalkan Hodbin, gururla, yamala-dığı ağın kusursuzluğuna baktı. Düğümleri sımsıkıydı. Bu sefer kolay kolay parçalanmayacakları kesindi. Hodbin, ağın batan güneşe doğru kaldırıp kontrol ettiği sırada, sert bir dar-beyle geriye savruldu.

"Kör müsün, ayakçı?" dedi, kalm gövdesinin heybetine gölge vuran sinirli, genç korsan.

Neredeyse kayalardan yuvarlanacak olan Hodbin, "Senin gibi kıllı su ayılarının karaya çıkma izni olduğunu düşünemedim, Kemik," diye mırıldandı.

Ve dediği gibi de diline lanet etti.

Siyah gözleri nefretle parlayan Kemik, Hodbin'in bu cüretine muazzam irilikteki cüssesiyle karşılık verdi. Kıllı elleriyle oğlanın boğazına sarıldı ve nefesi kesilene kadar sıktı. Hodbin, yüzünün havasızlıkla yandığını hissetti.

Pislik herif.

"Sen, bana ne dedin, piç kurusu?" diye sorduğunda, Kemik'in sesi ölümcüldü.

Hodbin, cılız bir gülümsemeyle ona baktı ve "Sadece şakaydı, yoksa espri anlayışın da mı son kaybettiniz çatışma-daydı?" diye sordu.

Kalm boynundaki parmak kemiklerinden yapılmış kolyesi titreşen ve adını buradan alan Kemik, buna gülmedi; onun yerine, Hodbin'in yüzüne doğru gürlledi ve "Senin, üzerinden temizlemen gereken boklar bitmiş demek! Bu gece de seni gömmemiz gerekecek o zaman," dedi.

Arkalarında, olanları sessiz bir keyifle izleyen diğer iki korsan, bu vaadi duyunca sırttı.

Kemik, Hodbin'in kişisel işkencecisiydi.

Ondan birkaç yaş büyüktü ve bu göreve kendi kendini, sırf zevk aldığı için atamıştı. En son uğraştığı ayakçının dayanamayıp intihar ettiği düşünülürse Hodbin, onun, işinde iyi olduğunu söyleyebilirdi.

En favori eğlencesi, gece vakti uyuyan Hodbin'in üstüne çöküp kafasına bir çuval geçirerek onu denize fırlatmak ve boğulup boğulmayacağını izlemektir.

Henüz boğulmamış olan Hodbin, onun sayesinde bir gözü açık uyumayı öğrenmişti. Gerçi bu aralar seferden dönünce yapmayı en sevdiği şey, boşaltılmış lazımlıkların oluşturduğu pislik dolu yapay derenin ortasına onu bağlayıp bütün gece, bok içinde yalvarmasını dinlemek oluyordu. Arada bunu bir grup etkinliğine çevirip arkadaşlarını da çağırır, birlikte genç ayakçının üzerine işeyerek eğlenirlerdi.

Hodbin, anılarının içinde yarattığı soğukluğu kucakladı.

Onlar ne görmek isterlerse, onu görecek.

İtaatkar bir ayakçı. O yüzden, sesine endişeli bir ton katacak, "Buna hiç gerek yok; Yaşlı Adam, beni bağışlasın, özür dilerim, Kemik," dedi.

Kemik, geri adım atan ayakçıya baktı ve onu, iğrenerek bıraktı.

"Senin gibi kış yalayıcı asalak bitlerin, Yaşlı Adam'ın adını anmaya hakkı yok, kâfir. Hadi, siktirip git ve Virane'den yemeğimizi getir. Sen, sefil kışını bizim kazandığımız ganimetlerle büyütüp burada örgü örerken biz, gerçek erkekler, Yaşlı Adam'ı onurlandırmak için savaşıyoruz. Şükran duyacaksın."

Başını hafifçe eğen Hodbin, yılışık bir tavırla sırtı ve "Tabii duyuyorum, Kemik; Derin Deniz kutsasın siz yiğitleri. Balık çorbası mı istersiniz yoksa közlenmiş kaya yengeci mi?" diye sordu, ışıldayan bir gülümsemeyle. Yavaş yavaş ilgilerini kaybediyorlardı. Açlıkları, acı çektirme arzularına baskın gelmişti.

Hodbin, kurtulmuştu.

Şimdilik.

“İkisini de getir ve üç maşrapa da bira. Biraz da meyve bul. Bütün erzağı ayakçılar yesin diye savaşıyoruz biz.”

Evet, kan dökmeyi seven yarım akıllı bir göt olduğun için savaşıyorsun.

Başını hak vererek sallayan Hodbin, abartılı bir reverans yaparak Virane Taverna'ya doğru, çalımla yürümeye başladı.

Hayatı buydu işte.

Beyni, onunkinin yarısı kadar bile gelişmemiş angutların özel hizmetçisiydi. Taverna'ya girerken, gömleğinin yana kayan yakasını düzeltti.

Görünüğü onun için önemliydi ve bir ayakçı olması, bir ayakçı gibi gözükeceği anlamına gelmiyordu.

Yemek vakti olduğundan, Virane'nin mutfağı karmakarışık; bir sürü yerden bitme çırak, asabi müşterileri için hazırlanan yemeklerle oradan oraya koşturuyordu. Biri, dengede tutmaya çalıştığı tabakları yere düşürdüğü için feci bir fırça yerken Hodbin, bu kaosa aldırmadan kırılan tabakların ve yerdeki çırağın üstünden geçti. Ateşin başında, yemekleri kontrol eden sinirli aşçıya doğru döndü:

“Kemik, biraz çorba ve yengeç istiyor,” dedi.

Adam, huysuz bir edayla koca bir kazan çorbayı karıştırırken ona baktı ve “Tabii, ben de Ark'ta yazlık ev istiyorum,” diye homurdandı.

Hodbin, bir kaşını kaldırıp ona bakmaya devam etti. Tepesinden ayrılmayan oğlana ters ters bakan aşçı, ona doğru kaşığını salladı.

“Kırk tane elim ya da kırk tane gemim var gibi mi görünüyor, seni sersem? Al alacağını ve çık buradan!” diye bağırdı.

Çirkin yaşlı böcek.

Hodbin, siyah boyalı tırnaklarından birinin üzerindeki hayalî lekeye bakarak dişlerini sıktı.

“Patron sensin.”

Sonra her zaman yaptığını yaptı ve özenle, yemeklerini hazırlamaya koyuldu.

Hodbin’in olayı, biraz da buydu. Bir ayakçı olarak, gerekli ya da gereksiz her işi yapardı ama her işi öyle harika yapardı ki bundan, sanatsal bir zevk alırdı. Lazımlıkları boşaltırken ya da yerden kustumukları silerken bile muazzam bir özen gösterirdi. Hodbin için kişisel tatmini, yaptığı her işten daha önemliydi.

Yemeğine, en son yapılan yağmadan kalan yeşil soğanları ince ince doğradığı sırada, birden durdu. Gün batımının aklına düşürdüğü bir kafiye vardı ve Kemik yüzünden, yazmayı unutmuştu. O yüzden belindeki kuşaktan, deri defterini çıkardı. Ahşap tezgâhta, küçücük kalemiyle hızlı hızlı, denize vuran gökyüzü hakkında bir satır karaladı. Bu hareketi, yaşlı aşçının ilgisini çekmiş olacak ki adam, önce ellerini lekeli önlüğüne sildi; sonra da tezgâha eğilmiş ayakçıya kuşkuyla bakarak konuştu:

“Ne yapıyorsun sen orada bakayım?”

“Mm...Alınma ama sen anlamazsın,” dedi Hodbin, dalgınca.

“Sen bir dene hele,” dedi aşçı, somurtarak. Hodbin, ona dönünce, adamın bıyıklarının kibirle titreştiğini gördü. Hodbin’e göre bu şehirdeki en büyük zehir, kibirdi. Oldum olası her Gezgin’in ruhuna düşerdi ve onları yiyip bitirirdi.

“Kendime, nefes almak için bir alan yaratıyorum,” dedi Hodbin ve yazmaya devam etti. Durmadan yazdı ve yazdı. İş bittiğinde ise yazdığı şiire keyifle baktı.

Ona derin bir küçümsemeyle bakan aşçı, kocaman bir kahkaha attı:

“Hep derim işte, siz ayakçıların fazla boş vakti var diye. Eliniz az biraz gerçek iş tutsa, gör bak, ağzınız bu kadar laf

yapıyor mu? Bak hele ne diyeceğim, bize yeni bir bulaşıkçı lazımdı aslında.”

“İlgilenmiyorum,” diye cevapladı Hodbin ve iç çekerek, defterini kuşağına geri koydu.

“Peh. Bizim zamanımızda senin gibi sıska ayakçılar, bulaşıkçı olmak için birbirini keserdi. Şimdi hepiniz, nankör piçler olmuşsunuz,” dedi ve kendi kendine homurdanarak, kazanının başına döndü.

“Eh, sizin zamanınızda, bir gemiye binip savaşacak kadar taşaklı olan kimse yoktu; zaten ondan, hâlâ bu taş parçasında balık çorbası içiyoruz ya,” diyerek zoraki bir gülümseme sundu, Hodbin.

Yaşlı adam, gaddar bir dikkatle, artık tam karşısında duran Hodbin’i süzmeye başladı; Hodbin’in kırmızı pantolonuna, su toplamış ellerindeki yüzüklere, sürmeli gözlerine ve zarif vücuduna bakarak güldü. Hodbin, ondan birkaç baş daha uzun olmasma rağmen kendini ondan üstün gördüğü belli olan adamın bakışlarından kaçmadı. İnsanlar, sadece onlara gösterdiğini görürdü.

İtaatkâr bir uşak, dilbaz bir ayakçı, bencil bir oğul. Hodbin’in binbir yüzü vardı ve giyindiği yüzlerin ne hepsiydi ne de hiçbiri.

“Senin, gemiye binecek kadar taşığın var yani, ha? Silah tutup Deniz Filosu’yla savaşacaksın hele, öyle mi? Senin gibi süslü yavşakları iyi bilirim ben, kendinizi büyük adam sanan, küçük piçlersiniz hepiniz; kasıla kasıla gemilere binerlersiniz, sonra ilk kan dökülmeye başladığı anda donunuza yaparak geberirsiniz. Tabii, çok gördük gidenleri biz; ama sor bak, kaç geri dönmüş,” dedi bir kahkaha atan, aşçı.

Hodbin, adama sadece baktı. Belki cevap vermese de olurdu ama Hodbin, bugün yeterince itilip kakılmış hissediyordu.

“Savaş, bir oyundur. Eğer sadece güçle oynansaydı, en büyük yük taştan surları olanlar, yenilmez olurdu. Ama doğru yer-

den uyguladığın baskıyla, aşılmayacak hiçbir duvar yoktur. Bu yüzden sen, beni düşünme ihtiyar; bendeniz Hodbin, bir gün bir gemi yöneteceğim ve sen, adın her neydiyse, hâlâ paslı kazanının başında oturmuş, benim hikâyelerimi anlatıyor olacaksın,” diye açıkladı Hodbin, yamuk bir sırıtmayla.

Ayakçının sözleriyle eğlenen yaşlı adam, gürültülü bir kahkaha daha attı ve “Tabii tabii, ben de Ark lordu olacağım zaten,” dedi.

Hodbin, gözlerini devirmemek için kendini zorlayarak, bir kayaya laf anlatır gibi tane tane konuştu:

“Ark’ta lordlar yoktur; onları, Dümen Meclisi yönetir. Kaç yıldır bu mutfaktan çıkmadın sen?

“Başlarında kimin olduğundan bana ne be; ben, yemeğimi yaparım, sen de lazımlık boşaltıp korsanların götünü yalar-sın. Bizim gibiler, hatırlanacak kadar iz bırakamaz; boşuna hayal kurma, çocuk.”

“Tarih, azla yetinenleri yazmaz, ihtiyar.”

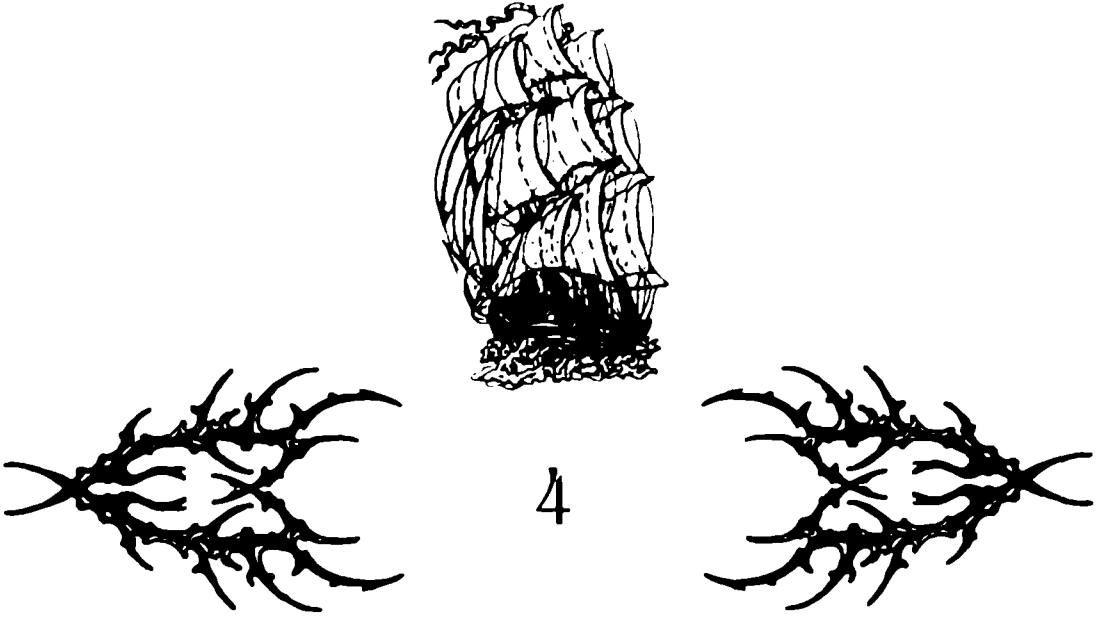
Adam, onunla eğlenirken yemeğini hazırlamaya dönen Hodbin, buna gerçekten inanıyordu.

Bu, görülmeyen varlığıyla bile önemli biri olduğunu biliyordu. Halkı yüzyıllardır aynı oyunu oynamaktan sıkılma-muş olabilirdi ama Hodbin, işlerin değişmesi gerektiğini bili-yordu. Ulus ya da Gezgin Şehir, hiç fark etmez. Bir şeylerin değiştiğinden emin olacaktı.

Son dokunuşu yapıp çorbalara biraz limon sıktı ve baha-ratlara ek olarak, cebinden çıkardığı küçük balığın pullarını kazımaya başladı. Çok değil. Sadece birkaç parça pul, çorba-ya düştü. Bir aydır yavaş yavaş Kemik’in her yemeğine attığı gibi bunun da eriyip yağlı çorbaya karışmasını bekledi.

Evet, yoğun tek bir dozla da onu zehirleyebilirdi. Ama genç ve sağlıklı bir korsanın ani ölümü çok dikkat çekerci ve şahsen Hodbin, ona her fırsatta eziyet eden adamın göz-lerinin içine bakıp onu yavaş yavaş öldürdüğünü bilmenin

zevkini çıkarmaktan, çok hoşlanıyordu. Hodbin, içine yayılan tatlı heyecanın tadını çıkardı. Belki Kemik'le kana kan savaşacak gücü olmayabilirdi ama Hodbin'in kazanması için, savaşmasına hiç gerek olmamıştı; küçük, kurnaz bir hile de gayet yeterli olurdu. Ayrıca herkes, arkasını toplayan insanlara biraz saygı göstermesi gerektiğini öğrenmeliydi. Çok yakında bu, Kemik'in öğreneceği son ders olacaktı.

Arm

Arm, Lunu'nun uyuduğu döşegin yanına, yere bağdaş kurarak oturmuş, kızın aldığı düzenli nefesleri dinliyordu. Ellerini çilli yanağının altında birleştirip kendine yastık yapmış olan kız, sanki hayatlarında hiçbir şey değişmemiş, bilinmez kollarına sürüklenmiyorlarmış gibi huzurlu görünüyordu. Bu, o kadar şaşırtıcı değildi çünkü onun, Arm'inki gibi, gecelerine musallat olan canavarları yoktu. Uykuları, sadece düşlerle dolu bir yolculuktu. Cehenneme dönen kâbuslar ise hep, Arm'ın omuzlarında olurdu.

Arm, gecelerinin zehirli geçmesine alıştı aslında. Gündüzleri, dünyayı nasıl parlak görüyorsa geceleri, inatla daha karanlıktı. Kalbinin içinden taşan yükleri, onu uykusunda avlamak için bu karanlıkta pusu kuruyordu. Eskiden ızdırap yüklü canavarları, çoğunlukla annesinin yüzüne bürünürdü ama artık, kâbuslarının yeni bir yüzü vardı.

Gemi direğinden sürüklenerek götürülüp bir hücreye kapatıldıklarından beri hemen hemen her gece, aynı kâbusa düşüyordu. Hep aynı şekilde başlıyordu, bu karabasan. Önce şehrinin sokaklarında, gülümseyen Lunulata'yı takip ediyordu. Sonra kızın ela gözleri kocaman açılıyor, suratına

panik dolu bir ifade yerleşiyordu. Gerilen çilleri, yanaklarında savruluyordu. Kızın ne gördüğünü anlamak için arkasına baktığında, kimse orada olmuyordu. Önüne döndüğünde, Lunu'yu da kaybettiğini fark ediyordu. Her yere bakıyordu ama etrafta da kimsecikler yoktu. Ne kardeşi ne de başka bir insan. Sonra, uzaklardan gelen bir çığlık duyuyordu.

Tekrar dönüyor, Kaya Şehir'in kocaman kayalıklarının tepesine kadar Lunu'nun peşinde koşan Lazlo'yu görüyordu. Kaçmak için çırpınan kardeşinin üstü başı yırtık ve her adımı, diğerinden daha sarsak oluyordu. Arm, tüm gücüyle onlara yetişmek için koşuyordu. Kırmızı suratlı ve tekinsiz bir adam olan Lazlo, kardeşinin üzerine atlamadan hemen önce onu yakalıyor ve sonra, boğuşmaya başlıyorlardı. Lazlo'nun çılgına dönmüş gözlerine bakıyordu. Nefret doluydu, o gözler. Adamı uçurumun kenarından itmeden hemen önce, gözlerindeki öfkeyle karışık korkuyu içiyordu, Arm. Lazlo, düşerken onu da yakasından yakalayıp dipsiz sulara çekiyor ve karanlık sular onları yutarken Arm, çığlık atmaktan başka hiçbir şey yapamıyordu. Uyandığında, bunun sadece bir kâbus olduğunu, sürekli kendine hatırlatması gerekiyordu.

Ama ne fayda.

Çünkü bu kâbus, uyanınca bitecek türdeki kâbuslardan değildi. Gerçeğin ta kendisiydi de aynı zamanda.

Karabasanyla gerçek arasında olan tek fark, Lazlo'nun, Arm'ı da yanında götürememiş olmasıydı. Ama Arm, onun düşmeden hemen önce yüzünde oluşan dehşeti görmüştü. İnsafsız kayalara çarptığında kırılan kemiklerinin sesini duymuştu. Parçalanmış bedeninden yayılan kan, denizi kızıla boyarken öylece bakakalmış; hiçbir şey yapamamıştı. Evet, Kılıç'ın has adamı olan Lazlo'yu oldum olası hiç sevmezdi ama onu öldürmek istememişti.

Lazlo, bir zorbaydı.

Kaba ve zalimdi ama bu, onun böyle bir ölümü hak ettiği anlamına gelir miydi?

Amansız bir dünyada yaşamak için amansız bir insan olmak, gerçekten bir suç sayılır mıydı?

Arm, bu düşüncelerine son veremiyordu. Lunu, yan tarafında güvenle uyurken bunları unutabileceğini ummuştı ama yapamıyordu işte. Bazı kâbusların akıldan silinmesi, öyle kolay olmuyordu.

Lunu için, her şeyi yapardı. Yapmıştı da.

Belki bir gün, ellerine bulaşan kanla yaşamayı öğrenebileceğini ümit etmekten başka bir şansı yoktu.

Arm, düşüncelerinin adımlarını takip edip dururken demir parmaklıkların ardındaki duvara, kocaman bir siluetin izi düştü. Gölgesinin peşi sıra alt kamaraya giren yaşlı korsan, sol elinde erimiş bir mum tutuyordu. Bu adam, onları gemiye alan korsandan başkası değildi.

Ringo.

Ringo, bindikleri geminin serdümeniydi ve belli ki, kaptanın da sağ koluydu. Yaşlı korsan, önce onları ıslak güvertede yağmur altında bekletmiş sonra da bir hücreye kapatmış olsa bile Arm, sert mizacının altındaki merhametin soluk yansımasını görebiliyordu. İlk yemek vakti geldiğinde, lapa yapılmış balık püresinin yanında fazladan birer dilim ekmek vermişti onlara.

Arm, hemen, ekmeğinin yarısını bölüp daha sonrası için cebine koymuştu. Lunu'nun da aynısını yaptığını biliyordu. Az bulunan yemeklerini kötü günler için ayırmak, onlar için olağan bir durumdu.

Ringo, iki gün sonra bir dahaki gelişinde onlara, küf kokan bir battaniye atmıştı. Ama onları kaptanla konuşturmamış ya da hücreden çıkmalarına izin vermemişti. Olan biten hiçbir şeyi artık anlayamayan Arm, bu yüzden kafayı sıyırmak üzereydi. Özellikle yanında mışıl mışıl uyuyan Lunu'yu

gördükçe, merakı, içine dolan sinirine karışıyordu. Bir cevap için, hangi tanrılara dua etmesi lazımdı? Arm, kendini sakin olmaya zorladı. Ağzının içini ısırdı ve sinirini yutmadan hemen önce, akan tatlı kanını hissetti. Gözleri, hücrelerinin parmaklığına doğru yürüyen yaşlı korsanın üzerindeydi.

“Hayrola? Yine kafamıza ekmek atmaya mı geldin yoksa?” dedi Arm, soğuk bir sesle.

“Hâlbuki ben, gökten ekmek düşse yiyecek kadar sıskasınız diye düşünmüştüm, oğlum,” diye takıldı adam, bitkin bir sırtmayla. Güneşten yanmış suratı, yara izleriyle doluydu ve göz kapaklarından biri, hafif aşağı sarkıktı. Arm’a bakan suratında ise düşünceli bir ifade vardı.

“Ben, senin oğlun değilim,” dedi Arm, çenesini kaldırarak. Lunu olsa, belki daha farklı bir tavırla yaklaşırdı ona. Ağzından tatlı tatlı cevapları çeker alırdı, dilinin kıskaçlarıyla. Ama Arm’a göre, midyeyi biraz kızdırmak da incisini dökmesine yetebilirdi.

“Hayır, sen bir Arklı’nın piçisin,” dedi Ringo, basitçe.

Arm, öfkeyle doğrulurken, aslında midyenin kendisi olduğunu fark etti.

Bu işler, hiç ona göre olmamıştı zaten.

Süslü kelimeler ve gizli niyetler, Derin Deniz’in götüne girebilir.

“Bu yüzden mi bizi gemiye aldın? Ya da kardeşimin sana söylediği o şey yüzünden mi buradayız?”

“Sizi gemiye aldım çünkü ölüm, peşinizdeymiş gibi bize sığındınız, oğlum.”

Arm, adamın sözlerine burnundan güldü.

“Doğru ya, Gezginler, yardımseverlikleriyle meşhurdur zaten.”

Adamın duruşundaki bir şey, yanında kıpırdanan Lunu’nun hareketiyle değişti. Konuştuğunda, sesi artık biraz aceleciydi. Arm, acaba Lunu’yu uyandırsam mı diye düşündü ama bir şey, onu durdurdu. Adam, buraya onunla konuş-

maya gelmişti. En başından beri bu fırsatı arıyor gibiydi. Şimdi de Lunu uyanmasın diye, sesini iyice alçaltmıştı.

"Ne düşünürsen düşün. Ama laflarımı iyi dinle. Kızı korumak istiyorsan, dediklerimi yapacaksın. Kaptan, seni görmek istiyor. Ona, istediği bilgileri vereceksin. Sonra da başka hiçbir şey demeyeceksin. Gezgin Şehir'e döndüğümüzde, iş birliğiniz için sığınma almanızı sağlayacağım. İşte, böyle olacak," dedi çarçabuk.

Arm, hâlâ başka bir âlemde gezen Lunu'ya, kaçamak bir bakış attı.

"Kardeşim, bunu kabul etmez. Fark etmemiş olabilirsin ama onun, kendi planları var," diye itiraz etti Arm, sesindeki hoşnutsuzluğu saklamadan.

"Bu yüzden seninle konuşuyorum ya, oğlum. Kaptan, kardeşinle konuşmayacak. O, bir kadınla konuşmaz. Hele kardeşin gibi ufak tefek bir martı yavrusuyla, hiç konuşmaz. Ama seninle konuşacak. Kardeşin, ağzını daha fazla açmayacak. Hele bana söylediği o cümleyi, kaptana hiç söylemeyecek. Kellesi yerinde kalsın istiyorsan, lafımı dinle."

"Bu, onun hoşuna gitmeyecek."

"Mutlu bir ceset olmasını mı tercih edersin yoksa, mutsuz bir Gezgin mi?"

Arm, adamın sözlerindeki telaşı hayra yordu. Lunu, nasıl bir oyun oynuyorsa bu, belli ki tehlikeliydi ama onlara koz da veriyordu. Kardeşini tanıyordu. Bir kozu son ana kadar kullanmadan geri çekilmezdi. Risk almayı oldum olası sevmişti, kız. Ama bu sefer, hayatları ortadayken, risk alamazlardı. Ulaşmak, şu an en iyi seçenekleriydi. Lunu, onunla aynı fikirde olmayacak olsa bile. Adamın dediklerini yapacaktı, en azından şimdilik. Ve sonra, en az hasarla bundan kurtulmalarını sağlayacaktı.

Adam, onu usulca hücreden çıkarırken Arm, dönüp Lunu'ya tekrar bakarsa vazgeçeceğini biliyordu. Orada tek başı-

na uyuduğunu düşünmek bile, karnına bir tekme yemiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Kaptanlarını, işe yarar olduklarına ikna edip sonra hemen, onun yanına dönmeliydi. Lunu'ya, artık birer Gezgin olduklarını söylediğinde, ne düşünecekti acaba. Alçak iç güvertede ilerlerlerken, bu ihtimalle heyecanlanmasına engel olamadı. Harıl harıl çalışan tayfa, onların geldiğini görünce bir anlığına duruyor ve Ringo'ya saygıyla selam veriyor; onu ise eğlenerek süzüyorlardı. Arm, çenesini sıkıttı.

Tek elli oğlana güllün, tabii.

'Normal değil mi?' dedi kafasında yankılanan, babasının gür sesi.

'Yarım bir insanı, neden ciddiye alsınlar?'

Her zamanki sakin ve küstah tavrıyla böyle sordu ona, babası.

'Yarım bir insanı neden aralarında istesinler?'

Ben, yarım değilim!

Ama aklının içindeki hayalî babasına haykırırken Arm, umutsuzlukla dolmuştu bile. Tek yumruğunu sıkarak kendine gelmeye çalıştı ama bu hâli, babasının sesini sadece güldürdü. Arm, tüm kızgınlığı bir yana, utançla yandığını hissetti. Boynu yüzüne doğru ısınırken, yanlarından geçtiği korsanların yüzlerine bakamadı. Gözlerini ahşap menteşelerden ayırmadan, önündeki adamı takip etti.

Kaptanın kamarası, geminin salaşlığına inat şekilde görkemliydi. Ahşap duvarlarda, parlak çerçeveli yıpranmış tablolar asılıydı ve yere, ipliklerle örülmüş kocaman bir bez serilmişti. Mumlarla aydınlanan loş odanın büyük bir kısmını kaplayan koyu mavi, kalm bezin üzerinde, çeşitli desenler vardı. Ringo, çekinmeden üzerine basınca Arm, irkildi.

Bu korsanlar, kafayı yemiş olmalıydı.

Üzerinde uyumayacakları bir bezi yere sermek, en hafif tabiriyle ahmaklıktı.

Yine de Arm, Ringo'ya ayak uydurdu ve o da çekinerek de olsa, bezin üzerine çıktı. Üzerinden atılmayı beklermiş gibi, tekrar beze baktı. Başını kaldırıncı, Ringo'nun, ona doğru komik bir bakış attığını gördü;

"Hiç halı görmedin mi, çocuk?" dedi keyifle.

"Kayalılar, nimetleri, üstüne basarak heba etmezler. Halkım, kumaşları sadece sırtımızı soğuktan korumak için kullanır."

"Öyle bön bön bakmana şaşmamalı, o zaman. Eh, eğer zengin ya da güçlü bir Gezgin'sen, üzerine basacak böyle güzel halıların olur. Birinci Dünya'dan kalmış, kadim bir gelenektir bu. Hatta dinle bak, büyük dedem bana ta çocukken anlatırdı, o da kendi dedesinden duymuş, eskilerde, tavanlardan koca koca altınlar sarkarmış; uçları camlarla örülü olurmuş ve camların içinden de altının sahibi her dileğinde, güneş doğarmış," dedi hevesle, Ringo. Arm, gözlerini kırıştırarak heyecanla onunla konuşan adama baktı ama adamın, onunla dalga geçip geçmediğine emin olamadı. Bir insan, nasıl güneş doğdurtabilirdi ki? Olsa olsa bir tanrının işi olabilirdi, bu.

"O dediğin şeye lamba denir, sersem ve tarih dersin bittiyse, çocuğu bana yaklaştır," diye tersledi, bir erkek sesi. Arm, adamın odadaki varlığını ancak sesini duyunca fark etti.

"Emrin olur, Madrabaz," dedi Ringo ve Arm'ı, gömleğinin ucundan tutup yavaşça öne itti. Hülyalı karanlığın içinden çıkıp masasındaki şamdanlardan yayılan loş ışığa doğru ilerleyen Arm, adamı görünce nefesini tuttu.

Kaptan Madrabaz, en fazla kırklı yaşların ortalarında gibi görünen, uzun boylu bir adamdı. Güçlü bir burna ve bir avcının keskin bakışlarına sahipti. Ayrıca, tehlikeli bir şekilde yakışıklıydı da. Kahverengi gür saçları, kafasının arkasında sıkıca bağlıydı ve sivri bir de sakalı vardı. Rahat adımlarla yürüyüp kendini sandalyesine bırakan adam, bu hâliyle, tahtına konan bir kral gibiydi. Başını yana eğerek gece karası gözlerini Arm'a dikti ve ayaklarını, masasının üzerine doğru uzattı.

“Ark piçi sensin, ha?” dedi, genizden gelen davetkâr bir sesle.

“Adım, Arm,” diye mırıldandı, Arm. Bu kadar yoğun bir ilgiyle izleniyor olması onu huzursuz etmiş olsa da sesini, sakin tutmaya çalıştı.

Ama Madrabaz’ın koca kahkahası, onun için beklenmedikti. Adamın haykıran gülüşüne afallayan Arm, yan gözle Ringo’ya bakmaya çalıştı ama yaşlı adamın suratı ifadesizdi.

Bunların hepsi kaçık. İşini bitir ve Lunu’nun yanına dön.

Madrabaz, dermansız kahkahasını bitirirken gözlerinden akan yaşları, dövmeli elinin tersiyle sildi. Oturduğu yerde soluk soluğa kalmıştı. Parmağıyla onu işaret ederken, yüzündeki eğlencenin izi ise geldiği gibi bir hızla kayboldu.

“Kolsuz bir piçe Arm adını koyduğuna göre baban, senden cidden nefret ediyor olmalı,” dedi, ciddi bir edayla.

Onunla uğraşılmasını bekleyen Arm’ın, yine de sakin kalmak için kendini zorlaması gerekti. Ama daha cevap veremeden adamın bakışlarında, yine bir şeyler değişmişti. Şimdi gözlerinde, neredeyse şefkate benzeyen bir şey vardı.

“Bak, genç Arm, beni sakın yanlış anlama. Ben, diğer yobaz Gezginlerin aksine, Kayalılara oldum olası hayranlık duymuşumdur. Siz, zor şartlarda yaşayan çetin insanlarsınız. Kim ne derse desin, size saygı duyulmasını hak ediyorsunuz. Bu sözümü sakın unutma. Adının ne olduğu, seni tanımlamaz. Sen, kimsen osundur ve eğer baban ne kadar güçlü bir oğlu olduğunu göremeyecek kadar aptaldıysa, Derin Deniz, onu sikebilir,” dedi.

Ayaklarını masadan indirdi ve öne doğru eğilerek, samimiyetle Arm’a baktı. Ellerini kavuşturmuş, şimdi tüm ciddiyetini ona vermişti.

Arm, o bunları söyleyene kadar, bunu başka birinden duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu hiç fark etmemişti. Madrabaz konuştuğu içindeki öfke ve utancın yanına, hafif bir

gurur geldi. Karşısındaki adamın bakışları altında, hep içinde bir yerlerde olan ama ne kadar uğraşsa da yok edemediği o parçasını gördü ve sevmediği bu parçasının üstüne, bir örtü gibi gururunu örttü.

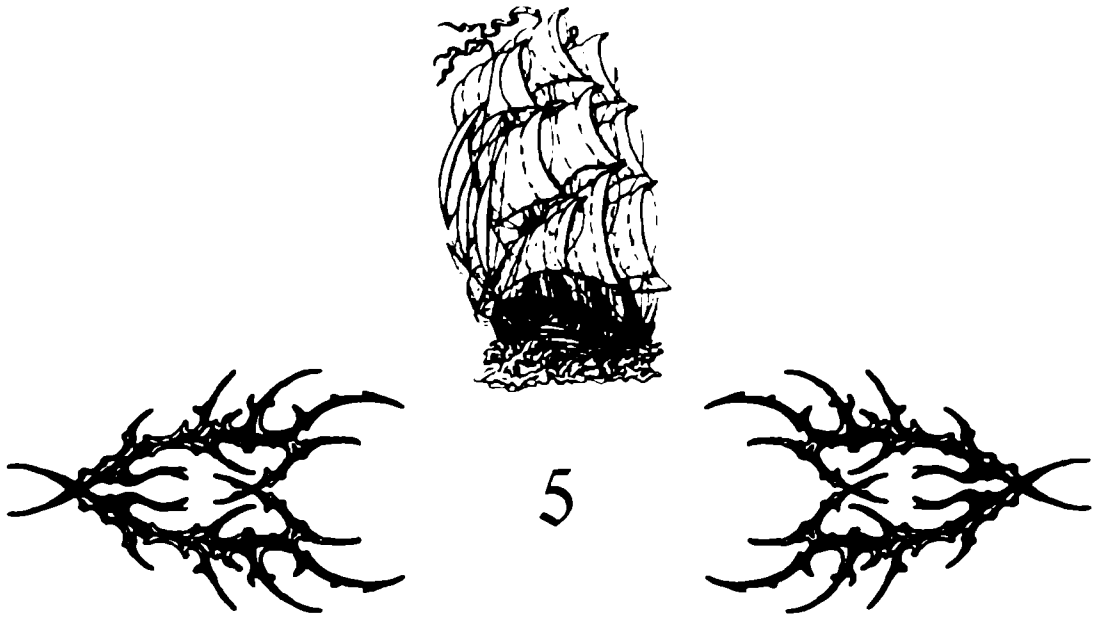
Madrabaz da onun duruşundaki değişimi fark etmiş olacak ki konuşmaya devam ederek, "Gemim, Sessiz Gece'ye hoş geldin, Arm. Şimdi seni dinliyorum. Yaşlı kuşum Ringo, benim için önemli bilgilerin olduğundan bahsetti," dedi. Arm aslında, Ringo'nun, kendisinden kuş olarak bahsedilmesine ne tepki verdiğiğine bakmak istedi. Ama önce, teyit etmesi gereken önemli bir şey vardı.

"Sığınma alacağız, değil mi? Kardeşim ve ben?" diye sorarken sesindeki çaresizliğin, adamların kulaklarına varmadığını umdu. Ama Madrabaz'ın yüzünde oluşan gülümseme, midesindeki krampları hafifletti. Adam, onunla konuşurken, sesinden yayılan cismani bir yoğunluk vardı.

Doğduğu gece, okyanus ruhları tarafından kutsanmış gibi.

O yüzden Madrabaz, "Faydalı olduğunuz sürece, şehrimizde yeriniz hazır," dediğinde Arm, ona güvendi.

Uzun zamandır, birine her şeyini anlatmak ve yüklerinden kurtulmak istiyordu zaten. Lunu olsa ona, devam etmesini ve geçmişi geçmişte bırakmasını söylerdi. Çünkü kendisi, öyle yapmıştı. Annesini, boktan çocukluğunu, tüm geçmişini silmiş ve devam etmişti. Sanki bu, çok kolaymış gibi. Ama Arm, onun gibi değildi. Onun hisleri, öylece gitmezdi. İçine yerleşir, orada büyür ve onu yiyip bitirerek, sonsuza kadar yaşardı. O yüzden, her şeyi anlatıp içinden atmalıydı. Ona annesinden, babasından, terk etmek zorunda kaldığı evinden ve hatta Lazlo'dan bahsetmeliydi. Ve işte böylece, kararını vermişti. Arm, anlatmaya başladığında adam, hiç sözünü kesmeden onu dinledi. Arm konuştuğu, tüm yaraları tekrar tekrar açıldı; unutmak istediği her acısı sızlayarak kanadı ve sözleri bittiğinde, aynı anda hepsi kabuk bağladı.

Beau & Dante

Beau, bir gemide ölürse nereye gideceğini bilmiyordu. Eğer evinde olsaydı, önce onu güzelce yıkayıp temizlerlerdi. Beyaz ipekten yapılmış veda cüppesi giydirip acılı Ark şarkıları eşliğinde, yeni büyüyen bir köknar ağacının dibine gömerlerdi. Yürüyen Kadın'a ve onun Dokuz Kızı'na inananlar için ölüm, annelerinin sıcak kollarına geri dönmek gibi bir şeydi. Bir ömür, toprağını korurdun ve sonra, toprağına geri dönerdin. İnançlarının, kalplerinde dengeli bir güzelliğı olduğu söylenebilirdi. Ama Ulus'un, neredeyse ömürlük ceza almış olan mahkûmlarını karaya götürüp usulüne göre gömmekle uğraşacağını hiç sanmıyordu. Muhtemelen, onu, kokmaya başlamadan önce gemiden atarlardı. O zaman ona, ne olacaktı? Yürüyen Kadın, onu denizin dibinde de bulabilir miydi? En azından, doksan kiloluk bedeninin eksikliği sayesinde bu sefil, yaşlı tahta parçasının biraz hızlanacağı kesindi. Burnundan sitemli bir gülüş kaçtı. Belli ki Ulus, onun ölümünden bile fayda sağlamayı başaracaktı.

Keyifsiz kahkahası, yüzüstü yattığı küflü divanda hoplamasına neden oldu. Bu da sargılanmış kaburgalarının arasına, feci bir ağrı sapladı.

“Ne boka gülüyorsun sen?”

Beau, inleyerek soğuk kadın sesinin geldiği yöne başını çevirirken sol kolunu yatak başına bağlayan kelepçe, gıcırda-
dı. Şimdi kirpiklerinin arasından bakınca, yatmakta olduğu
eski divanın yanında duran sandalyede, geriye yaslanmış so-
murtarak ona bakan yaralı yüzlü kızı görebiliyordu. Kızın
başında bir şişlik vardı ve lacivert üniformalı dizinin üstüne
attığı ayağını, sinirli sinirli sallıyordu. Beau, bayılmadan önce
söylediği son cümleyi hatırlayınca, kendinden iğrendi.

*Yakından daha güzelmisin mi? Acınası. Kapat sefil çeneni ve
öl, koca sersem.*

Şimdi kız, sorusunu vurgulamak için bir kaşını kaldırmış-
tı. Beau, utancını gamzelerinin arkasına sakladığını umarak
gülümsedi ve “Sadece fark ettim ki eğer ölseydim, Derin De-
niz’in gördüğü en güzel balık yemi olabilirdim,” dedi. Baş
yastığa gömülmüştü ve bu, sırttan yüzünün yarısını kapatı-
yordu.

Çok iyi, bu pis kokulu yastık, beni yutsun ve huzur içinde öleyim.

“Ha, şimdi anladım,” dediği sırada kızın yüzünde, tiksini-
miş bir ifade vardı.

“Neyi anladın?” diye sordu Beau, biraz da şaşırarak.

“Aptalın teki olduğunu,” dedi.

Genç kız, cümlesini vurgulamak için öne eğilip gözlerini,
Beau’ya dikti:

“Sürekli neşeli bir kuş gibi cıvıldayarak dolaşmak istersen,
dilsiz bir adam ya da senin yüzünden daha yeni azar işitmiş
sinirli bir askeri seçmemeni tavsiye ederim. O salak, seni bir
gün daha dinlemektense cezasına on yıl eklemeyi göze aldı-
ğına göre, çok şakacı olmalısın.”

Beau, kıza cidden geçen her dakika daha fazla sinir olu-
yordu ama merakına engel olamadı.

Sahiden, Geveze, onu neden bıçaklamıştı ki?

Cezasının bu kadırgada infazına başlandığından beri, onunla aynı vardiyadaydılar. Adam, somurtkan bir dinleyici olsa da Beau, onunla konuşmaktan keyif alırdı. Ona, evini ve ailesini anlatarak günler geçirmişti. Bu yüzden muhtemelen kız, onunla dalga geçecek bile olsa kendini tutamayıp sordu;

“Dalga geçiyorsun, değil mi? Geveze, beni cidden bu yüzden mi bıçakladı yani? Siktir. Ben de arkadaşım olduğunu düşünmüştüm.”

Beau, kaşlarını çatı. Yatağına sinip uyumak istiyordu. Belki uyanır ve tüm bunların korkunç bir rüya olduğunu görürdü.

“Eh, bayağı boktan arkadaşların var demek ki,” diye cevap verdi kız, dudaklarını kibirle bükerek.

Acaba bu suratsızlıkla, senin hiç arkadaşın oldu mu, Taş Kafa?

Beau, dişlerini sıkarak kendini tuttu ve “İyileşecek miyim, peki?” diye sordu. Gardiyanı, onun sorusuna gözlerini devirerek cevap verdi ama Beau, gözlerini ayırmadan ona bakmaya devam etti. Kızın o lanetli ağzından, öyle ya da böyle bir cevap alacaktı.

“Ne önemi var ki? Mahkûm olmayı çok seviyorsun, sanırım. Fırsatın varken ölmeliydin,” dedi kız, soğukça. Siniri içinde patlayan Beau, küçümser bir şekilde hırladı:

“Sanırım bu, senin suçun. Karışmasaydın, belki bir şansım olabilirdi.”

Ona hiç aldırmayan kız, Beau’ya cevap verme gereği görmeden ayaklandı ve küçük reviri incelemeye başladı. Beau, onun, sıralı tek tip yataklara, şifacının kâğıt dolu masasma ve kilitli dolaplara bakan yüzünü inceledi. Şüpheyi yer bırakmayacak şekilde, gördükleri, tadım daha da kaçırmış gibiydi. Beau, onun daha da rahatsız hissetmesini umarak her zamanki neşeli sesiyle konuştu ve “Ee, bir adın var mı bari?” diye sordu.

Aslında Kayalıların, çocuklarına isim vermediğini gayet iyi biliyordu, Beau. En azından, gerçek bir isim. Onları tanım-

layan kelimeler kullanırlardı. Kızınki muhtemelen, *Suratsız* olmalıydı ya da *Heves Kıran*. Belki de *Keyif Kaçıran*.

Her ne olursa olsun Beau, onu tarif edecek binlerce kötü sıfat daha bulabileceğinden emindi. Ama onu duyduğuna dair hiçbir işaret göstermeyen gardiyanı, sessizce volta atarak etrafını incelemeye devam etti. Beau, bulundukları durumun rahatsız ediciliğinin de etkisiyle, bir kahkaha patlattı. Dikişleri, ani hareketiyle yandı.

"Korkma, seninle arkadaş olmak istemiyorum," diye takıldı kıza.

Kızın açık yeşil bıkkın gözleri, ancak bakacak başka hiçbir şey kalmayınca Beau'ya döndü ve bir mimiğini bile oynatmadan konuştu:

"Okuman yok mu, Çiftçi?" dedi, başını hafif yana eğerek.

"Ben, artık bir çiftçi değilim. Adım, Beau. Ve seninki ne demiştin?"

Beau, kızın suratında bir sinir emaresi görmek için bakındı. Ama kız sadece, zarif elinin ince orta parmağıyla, üniformasında yazan rakamların -11890- üzerine iki kere vurdu.

"Kim koyduysa, bayağı boktan bir isimmiş," diye homurdandı, Beau.

Şimdi o da kıza, en az onun kadar bezgince bakıyordu. Kız, gözlerini Beau'nun gözlerinden ayırmadan, "Ulusundan iyi biliyorsun yani, öyle mi?" diye sordu. Gamzeleri iyice belirginleşen Beau, buna sıırttı.

"Çoğunlukla bununla övünürüm, evet" dedi.

"Ölü bir adam için cesurca sözler, tabii," derken kız, volta atmaya devam etti.

"Henüz ölmediğimi sanıyordum?" dedi Beau, biraz da merakla.

"Her boka bir cevabın var ama bu geminin senin tabutun olduğunu fark etmedin yani, öyle mi, mahkûm?"

Sorusunu, "Beau," diye tekrarladı, sakın bir meydan okumayla.

Kız, onun dengesini bozabileceğini sanıyorsa çok yanıliyordu. Beau, ondan çok daha sinir bozucu gardiyanların sataşmalarına dayanmıştı. Ayrıca bu, iki kişilik bir oyundu.

"Çiftçi. Mahkûm. Hain. Sen, Ulus için bundan ibaretsin," dedi kız ve tepesinde dönüp durmaya devam etti.

Küçük reviri baştan başa gezdi ve Beau'nun yatağının başına dönüp tepesinde dikildi.

"Şimdi, Ulus adına mı konuşmaya başladın?" diye sordu, Beau.

"Üzerimdeki üniformayı görmüyor musun yoksa, hain?" dedi kız, ona bakmadan.

"Hayır, ben sadece senin tabutunu görüyorum," diye cevapladı Beau, sahte bir şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtararak.

Kız, dönüp gözlerini Beau'nun gözlerine dikti. Sonra, o kadar hızlı bir şekilde Beau'nun üzerine çöktü ki Beau, gülmeye başladı. Demek, kızın da sinirleri bozulabiliyordu. Ama sanırım, biraz fazla bozuluyordu. Kızın çektiğini bile fark etmediği bıçağı şimdi, Beau'nun sağ elmacık kemiğinin üzerindeydi.

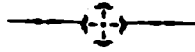
"Mahkûmlarla sohbet saati bitti. Bir daha benimle, dengimmiş gibi konuşursan..."

"Ne yapacaksın? Beni öldürecek misin? Unuttun mu yoksa, ben zaten ölüyüm," dedi Beau, suratının üstündeki bıçağa rağmen gülümseyerek.

"Hayır. Ama Ulus'un, sadece iki eline ihtiyacı var, aptal. Şımarık, koca diline değil," dedi ve hançerini, çocuğun elmacık kemiğine gömüp küçük bir çarpı işareti yaptı. Beau, keskin acıya rağmen yüzünü buruşturmadı. Gözlerini kızın gözlerinden ayırmadan, ona bakmaya devam etti. Zorba gardiyanlardan ve bu aptal mahkûmiyetinden bıkmıştı.

"Bu, ilk hatan için. Sonraki, dilini alırım," diyen kız, hançerindeki kanı, çocuğun yarı giyinik olan üstüne sildi.

Beau, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle şansını zorladı. Bazen diline hâkim olması hiç kolay değildi ve açıkçası şu an, bunu istemiyordu da. O yüzden, kızın blöfünü gördü ve “Peki tamam, o zaman son bir soru: Ulus’a sadakatin, kaç kilo erzak ediyor, Kayalı? Yemek için kendi çocuklarınızı sattığınızıza göre, çok olmamalı,” dedi.

Dante, mahkûmun ağzından çıkan küstah sözlerle deliye döndü. Kan beynine sıçramıştı ve istediği tek şey, az önce hayatını kurtardığı adamı öldürmektir. Ama tam onun üzerine atlayıp aptal suratını deşmek üzereyken, büyük bir gümbürtüyle geriye doğru savrulup yere kapaklandı.

Şimdi, Kızılçık adıyla bilinen küçük kadirhanın her yanından bağırışlar geliyordu ve korsanların saldırdığı anlamına gelen uzun tiz bir borazan sesi de eklenince, bütün karmaşık sesler, cehennem cümbüşüne döndü. Dante, düştüğü yerden çevik bir hareketle kalkıp dört büyük adımda reviri aştı; hafif titreyen eliyle, beline asılı anahtarı çıkardı ve sıkıca tutarak nefes verdi.

Düşün, düşün.

Eğer korsanların geldiğini bu kadar geç fark ettilerse, savunma yapmaları için hiç vakitleri kalmamış olabilirdi.

O zaman tek şansları, sert bir saldırı yapmak olacaktı ama bunun için yeterince donanımlı bir gemide değillerdi.

Kızılçık, sadece basit erzak teslimatlarında kullanılırdı. Kullandıkları güzergâh, Ark Adalarına nispeten çok yakın olduğu için, Derin Deniz’in en güvenli rotalarından biriydi. Daha önce bu rotada bildirilen bir saldırı, hiç olmamıştı. Bu da Gezinlerin artık iyice cesaretlendiği anlamına geliyordu. İdrakiyle Dante’nin içinden, soğuk bir öfke geçti. Anahtarı

kilitte çevirip kapıyı açtığı sırada, yattığı yerde debelenen mahkûm, ona bağırdı:

“Beni burada bırakmayacaksın, değil mi? Ellerim kelepçeli, içeri girerlerse beni, anında öldürürler.”

Dante, ona soğuk bir gülümsemeyle baktı.

“Herkesin ölmek için ikinci bir şansı olmaz, değil mi, hain? Tadını çıkar,” dedi ve revirden çıktı. Arkasından bağırarak mahkûmun sesini, duymazdan geldi.

Etraf, ilk seferlerine yeni çıkmış, panik hâlinde emir bekleyen devşirmelerle doluydu. Dante, onları iterek ilerledi. İlk seferleriydi evet ama muhtemelen, bugün öleceklerdi. Dante, eskiden olsa onlara acırdı. Ama şimdi gözünde, sadece birer cesettiler. Bu rotada bir tehdit olduğu beklenseydi şu an üst güvertede, ön cephede olurlardı. Yani Dante’ye göre, şanslı cesetlerdi. Tıpkı Dante’nin de bir zamanlar olduğu gibi. Belki iki ya da üç tanesi hayatta kalacak ve Armada Adası’na döndüklerinde diğer erlere, tüm Ulus’un korktuğu o korsanlarla nasıl savaşmış hayatta kaldıklarını anlatacaktı. Korsanlar, Deniz Haydutları, Artıkçılar...

İsimleri ne olursa olsun Dante, Ulus’un donanmasına alındığından beri bunun hayalini kurmuştu. Onlarla savaşmak ve onların sonu olmak istemişti: Zavallı annesini onun kollarından alan ve sürükleyerek gemilerine kaçırarak, acımasız korsanların. Ağlayıp yalvaran babasına, onları durdurmaya çalışırken çırpınan hasta ve yaşlı babasına bakıp gülen pisliklerin sonu olmak. Dante, artık annesiyle babasının olmayı hayal bile edemeyeceği kadar güçlüydü. Bu yüzden üst kattan gelen kılıç sesleri, korsanların çoktan güverteye çıkmış olduğunu gösterdiğinde Dante, var gücüyle yukarı tırmanmaya başladı. Önündeki her askeri geçti ve kendini, koca bir karmaşanın içinde buldu. Kızılçık, çoktan korsanların gemisine bağlanmıştı ve tuzığa düşürüldükleri kayaların üzerinden onlarca korsan, kadirgaya atlıyordu. Çoktan kaybedilmiş bir

savaşa baktığını anlayan Dante'nin başı, uğuldadı. Etraf, kan ve ceset doluydu. Oklarla göğüsleri delinmiş denizciler, kafasına balta gömülmüş bir er, karnı yarılmış bir rütbeli... Bir tuzağa ilerlediklerini, çok geç fark etmişlerdi.

Ama boğazından okla vurulmuş kaptanlarının cesedinin yanında duran ve etrafa emirler yağdıran Kıdemli Başçavuş'un sesi, Dante'yi kendine getirdi.

"11890, baş kasarayı tut!" dedi.

Aldığı emre anında itaat eden genç asker, Kızılıçık'ın provasına doğru koşmaya başladı. Baş kasara şu an, kayalardan inen korsanlar için merdiven görevi görüyordu ve mürettebatın çok az bir kısmı tarafından savunuluyordu. Ama Dante'nin az kalmış yolu, bir savaş nidası haykırarak önüne atlayan zayıf korsanın kılıç darbesiyle kesildi; kız, ikinci darbeyi çevik bir dönüşle atlattı ve tek hamlede adamın arkasına geçip uzun hançeriyle, korsanın boğazını kesti ve teklemeyi devam ettirdi. Kayalardan tam üzerine fırlatılan bir mızraktan kaçmak için, yana fırlayıp yuvarlandı. Dizinin üzerinde doğrulduğu sırada başını kaldıran genç kız, gökyüzünün alev aldığını gördü. Kızılıçık, yanan oklardan oluşan bir sağanak altındaydı.

Göz ucuyla gördüğü harekete dönen Dante, sol yanından ona doğru hamle yapan kızıl sakallı yaşlı korsanın ona uzanan kolunu, arkasında büküp eğildi ve etten kalkanının, onu okların hedefinden korumasına izin verdi. Beş yanan okun hedefi olan yaşlı korsan acıyla inerken Dante, onu yanarak ölmeye terk etti ve korsanın yere düşen kılıcını aldı. Kız, kılıcını havaya kaldırdığı anda çınlayarak ona vuran başka bir kılıcın darbesiyle savrulurken, bacağından güç alarak ayakta kaldı.

Şimdi etrafına küçük bir gülücükle bakmaya başlamış olan Dante'nin en sevdiği dansı, bu. İdmanlarda onu öne çıkaran

hızını ve çevikliğini de kullanarak atladi, döndü ve durmadan, önüne çıkan her şeyi kesti. Sadece kesti ve kesti. Baş kasaya ulaştığında karşısına çıkanların hepsi birer birer yere düşmüştü ama kendi silah arkadaşları için de durum, bundan farklı değildi. Her yanında tanıdık yüzlü cesetler ve etraflarını saran düşmanlar varken Dante, küçük ama affı olmayan bir hata yaptı. Ölüm dansını bir saniyeliğine bıraktı ve etrafında olan karmaşaya baktı. Bu, bir saniyelik konsantrasyon kaybının bedeli, üzerine çullanan devasa korsanın onu bir un çuvalı gibi havaya kaldırıp sertçe yere fırlatması oldu. Sırtı büyük bir çatırtıyla güvertenin menteşelerine çarpan Dante'nin tüm organları, içinde savruldu. Çıkan omzunun verdiği acıyla tüm bedeni titreyen kız, hemen dönüp yanına düşen kılıcına hamle yaptı ama tepesinde dikilen korsan, Dante'nin uzanmış koluna basarak sırttı.

“Üzülme, Ark malı, senin gibi güzel askerlerin canını yakmak istemeyiz,” dedi, boğuk sesiyle.

Dante, dişlerini sıkarak tüm gücüyle kendini savurdu ve dönerek, sırttan korsanın bacağına sert bir çelme taktı. Korsan, kızın darbesiyle geriye sendeledi ama kendini toparlayarak kızın saçlarına yapıştı.

“Aptal orospu, kendini sert mi sanıyorsun?” diye hırladı.

Çırpman kızı kendine yapıştırıp kulağına doğru eğilerek ona yapacaklarını fısıldamak üzereyken Dante, tüm gücünü toplayıp kafasını geriye savurdu ve korsanın burnunu kırdı. Saçlarını bırakan adam, bu sefer de koca elini boğazına sardı ve Dante'yi küpeşteye yapıştırdı. Yüzü beyaza dönen Dante, direnmeye devam etti ve parmaklarını, adamın göz yuvalarına bastırdı. Adam, acıyla haykırsa da Dante, bırakmadı. Parmaklarının ezdiği gözlerinden öfkeli yüzüne kanlar akan adam, acıdan kurtulmak için kızı daha da sert itmeye çalıştı.

Dante, küpeşteye dayanan sırtından güç alarak bacaklarını, şimdi onu gemiden atmayı deneyen korsanın beline sımsı-

kı doladı. Madem öyle, onu denize gömecekti o zaman, ikisi de geberirdi. Dante için sorun yoktu. Ne kadar çok korsan öldürse, o kadar iyiydi onun için. Ve kararını veren kız, gücünü topladı; ellerini adamın parçalanmış gözlerinden çekip boynuna sarıldı ve dengesini kaybeden adamı, kendiyle beraber denize çekti.

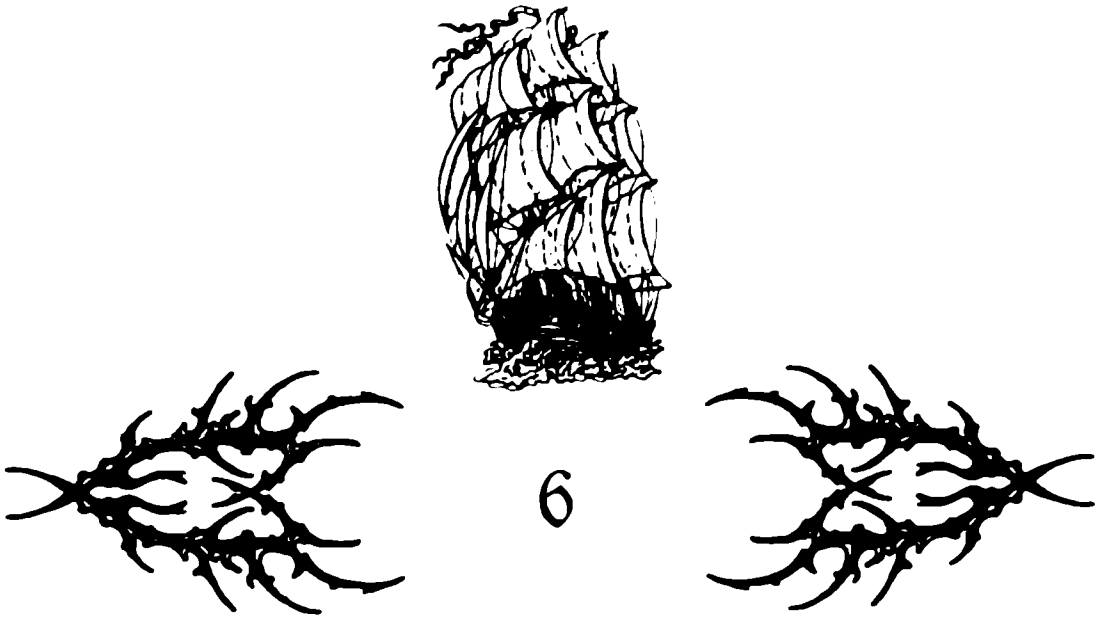
Tek bedende boğuşmaya devam eden ikili, büyük bir güm-bürtüyle buz gibi sulara düştü. Derin Deniz, ikisini de yutar-ken adam, Dante'yi bıraktı ve kendini yukarı itmeye çalıştı. Ama Dante, adamın bacaklarına yapışıp daha da derine çek-meyi denedi. Ölümcül bir siren gibi adamı derinlere sürükle-yen kız, kaçmaya çalışan korsanla boğuşurken kendi içinde bir şeyi fark etti; uzun zamandır hissetmediği, hissetmesine izin bile vermediği eski bir duyguya kapılmıştı. Korkuyordu. Çiğ ve rahatsız edici bu duygu, tam kalbinde oturuyordu. Dante hep, savaşırken ölmenin sorun olmadığını düşünürdü.

Ölmekten ne zaman korkmuştu ki?

Hiç.

Zaten, bir ölüden ne farkı vardı ki?

Yine de nefesi ciğerlerinde biterken adamı suya çeken el-leri, tereddüt etti. Karanlık sular, iki savaşçıyı da sarmalarken boğulmak üzere olan Dante, belki de uzun zamandır ilk kez, bu kadar canlı hissetti. Tuttuğu son nefesi de tükendiğinde, gözleri kararmadan hemen önce son düşüncesi, bu oldu.

Hodbin

Hodbin, uzun zamandan beri görmediği, tepenin yamacından bir yumruk gibi yükselen taştan evden içeri girdi. Her şey, hemen hemen hatırladığı gibiydi. Zaman bile buraya uğramadan önce, birkaç kez düşünürdü. Etrafına bakıp evin tamlık sıcaklığının, onu sarmasına izin verdi. Salonun solmuş gri duvarları, kırmızı ve mavi çocuk çizimleriyle doluydu. Köşede, çıtırdayan eski odun sobasının üzerinde, çiçek desenli bir demlik, kıvrık uçlu ağzından buhar üflüyordu. Boylu boyunca uzanan uzun ahşap masa ve boy boy farklı iskemle, hemen sobanın yanınaleştirilmişti. Duvara oyulmuş kitaplıkta ise sırtları kopmaya yaklaşmış eski birkaç kitap ve rulo hâlinde yuvarlanmış haritalar duruyordu.

Yüzü geçen yıllarla lekelenmiş büyük, yumuşak bir koltuk, kitaplığın olduğu duvara dayanmıştı ve kenarda, un çuvallarının sınır oluşturduğu küçük bir mutfak vardı. Ortada ise Birinci Dünya'dan kalma, kocaman kırmızı desenli bir halı seriliydi. Ev aslında, bu geniş salon ve kenarına ilişmiş mutfaktan ibaret sayılırdı. Küçük camları vardı ve pek az ışık alırdı ama yine de hep, loş bir sıcaklık yayardı. Salondaki tek kapı, küçük bir koridora açılıyordu ve koridordun her yanın-

daki odacıklarda ise eski divaların yan yana serildiği yatak odaları vardı.

Hodbin'in Gezgin Şehir'de tek güvende olabileceği yerd, burası.

Dede'nin İni.

Eski yuvası.

En azından, buraya yuva demek için bir çatı ve Dede yetiyorsa, öyleydi. Dede diye bilinen bu adam, (onun öz dedesi değildi tabii) bakamayacağı çocukları doğurmakta sorun görmeyen bencil götlerin, yeni doğmuş bebeklerini verdikleri emekli bir korsandı. Onunla ilgili en göze çarpan şey, şanlı günlerinden kalma sakalıydı. Örgülerle dolu ucu, kırmızı boncuklarla bağlanmıştı ve bu beyaz sakal, heybetli cüssesinin üzerini örtüyordu. Kalın kollarına, yolu onunla kesişmiş her bir çocuğunun adını kazıymıştı. Denize erken dönen çocuklarının bile izi vardı, o devasa kollarda. Ne kadar mızımız ya da yaramaz olurlarsa olsunlar, her bir yetim için yeri vardı onun. Hiçbir çocuğunun aç yatmasına izin vermezdi. Ve eğer çocuklarından birine bulaşan olursa, onun kapısında biterdi hemencecik.

Hodbin, koşulsuz sevginin ne olduğunu sadece onda görmüştü. O yüzden, ailesi demekten utanmayacağı tek kişi de Dede'ydi. Birlikte büyüdüğü diğer piçleri ise hiç kardeş olarak görmemişti. Belki bunun nedeni, hedefini arayan gözlelerinin, hep onların sahip olduğu şeylerde olmasıydı. Becerikli elleriyle hep, en yumuşak battaniyeleri çalardı. Bazen, kendisinin oynamasına izin verilmeyen oyuncakları kırardı. Paylaşmayı oldum olası hiç sevmezdi, Hodbin.

Genç ayakçıya göre onun olan, onundu ve sizin olan da bir gün, onun olabilirdi. Sadece, onu ne kadar istediğine bağlıydı bu. Anlayacağınız, Gezginler gibi sürüsüne sadık ve birbirini ölümüne kollayan bir toplulukta, Hodbin gibi sadece kendisi için yaşayan birine yer yoktu. Bu yüzden olmalı ki dedesi,

ona bu ismi vermişti. Tonlarca çocuğuna, hep en belirgin huy-larını isim olarak koyar ama hepsini, olduğu gibi sahiplenir-di. Etli butlu çocuğuna Balina, sessiz kızına Durgun, kavgacı oğluna Çatak ve diğerlerinin her güzel şeyinde gözü olan ço-cuğuna da Hodbin demişti işte, böylece.

“Ne demeye çuvalarımı eziyorsun sen yine?” diye gürle-di, Dede.

Hodbin, uzandığı un çuvalından başını kaldırarak adama sırttı. Dede’nin İni’nin loş salonunda, bir sultanmış ve ipek minderlerinde yatıyormuş gibi rahatça yayılmaya devam etti.

“Beni özledin mi bakalım, mendebur?”

“Kaya sıçanı görmek istesem, limana inerim,” diye ho-murdandı Dede, oğlunu tersleyerek. Hodbin, içten bir kah-kaha attı.

“Ben de seni özledim.”

“Hayret, hâlâ kimse sıska kıcını denize postalamamış,” dedi Dede, elindeki yeni yıkanmış battaniyeleri kenarda du-ran hasır sepete koyarken.

“Denemediklerinden değil,” derken Hodbin’in içinden, karanlık bir ürperti geçip gitti. Yattığı yerde rahatsızca kıpır-dandı.

Gözü genç adamda olan Dede’nin koyu renkli kalın kaşla-rı, oğlunun cevabıyla çatıldı. Her bir hâllerinden, evlatlarının içlerini okurdu babalığı. Hodbin, bunu çoğunlukla rahatsız edici bulurdu. Çünkü sırlarını, sır olarak kaldığında daha çok seviyordu.

“Yine mi o piç kurusu seninle uğraşıyor? Hıh... Oldum olası beter bir veletti o kılçık zaten. Dur bakalım... Ben, ona gösteririm kayanın kaç bucak olduğunu!” dedi hemen celal-lenen Dede.

Adamın yanakları, öfkesiyle kıpkırmızı olmuştu.

“Halledemeyeceğim bir şey değil,” diye karşı çıktı ona, Hodbin. Kendisi hiçbir zaman, bir sorunu olduğunda üvey

babalığına koşacak bir çocuk olmamıştı zaten. Bunu bilen adamın omuzları, onun dikbaşı inadıyla hemen gevşedi ve tek bir adımda, mutfak tezgâhına ulaştı.

“Bilirim ya, halledersin sen. Ama akıllıca yap, ne yapacaksan. Halatı gevşek olan denizcinin gemisi, dalga olur gider, unutma,” dedi, Dede.

Sonra da ağır adımlarla, sobanın yanındaki uzun masaya gitti. Çiziklerle dolu meşe masaya, iki maşrapa bira ve bir koca kâse tuzlu-ekşi midye koydu.

İskemleler arasından en geniş olanı çekip homurdanarak oturdu ve Hodbin’in de ona katılmasını işaret ederek, “Ye,” dedi.

Hodbin, bıyık altından bu küçük jestin duygusallığına güldü ama masaya geçip yemeğe yumulurken içinde, sıcacık bir minnet hissetti. Uzun zamandır, gerçek bir yemek yememişti. Ayakçılara kalanlar, hep birilerinin artıkları olurdu.

Dede’nin midyeleri, her zamanki gibi bir harikaydı. Ağızda dağılan lapayı kabuğundan sıyrırken, ekşi tadın keskin yakıcılığını dilinde hissettiğinde, daha fazlası için ağzı sulandı ve hemen, sıradaki kabuğa geçti.

Dede’nin iyi olduğu bir şey varsa bu, kesinlikle savaşmak ve tuzlu-ekşi midye yapmaktır. Hodbin’in, İn’den ayrıldığından beri, yani yaklaşık bir yıldır, en çok özlediği şey, Dede’nin yemekleri olmuştu.

Dede, arada bir onun nasıl olduğunu yoklasa da on sekiz yaşını geçen çocuklarına el uzatmamayı, âdet edinmişti. “Artık, kendinizi kurtarma vaktiniz,” derdi, evden uğurladığı her bir çocuğa. Sözüne uyup kendini kurtaran ve gemilerde sefer alanlar da vardı, Hodbin gibi, şehrin pisliğine bulanmış kaybolanlar da. İlk kısım çoğunlukta idi, tabii. Bildiği kadarıyla, bir gemiye dümen olamamış bir o, bir de Öfke’ydi. Onun da sebebi, adında saklıydı. Hodbin, ara ara Öfke’yle meydanda karşılaşmıştı. Saçlarının yanlarını kazımış olan somurtkan ço-

cuk, biriyle kavgaya tutuşmamışsa, daha gün başlamamış demektir. Birbirlerini tanıdıklarını gösteren bir işaret vermeden geçer giderdi, ikisi de. Hodbin'in, duygularını kontrol edemeyen insanlara hiç saygısı yoktu. Bu kişi, özellikle bir döküntü olan üvey kardeşiyse.

Dede'nin bakışlarının ağırlığı altında, aç bir balıkçıl gibi yedi de yedi, Hodbin. Normalde, farklı boy ve suratlı bir sürü çocuk, bağıra çağıra etrafta koşuştururdu. Hodbin, o coşkulu gürültüden oldum olası nefret etmişti. Çünkü o karmaşada, kendinin bir yeri yoktu. Akşamın tok laciverti şehre çökmeye başladığına göre ufaklıklar okuldan, büyükler de çiraklıktan dönerdi yakında. O yüzden onlar gelmeden gitmek, en iyisiydi. Kâsedeki tüm midyeyi bitirip takırdayan kabuklarını kenara yığınca Dede, tekrar konuştu:

"Şimdi doğruca de bir bakalım, niye geldin?"

Hodbin'in ağzında, hâlâ midyelerin keyifli, ekşi tadı dururken huzursuzluğu, üzerine tekrar çökuverdi.

"Matar'la görüşmek istiyorum, Dede."

Hodbin, bu konuşmayı yapmayı uzun zamandır düşünüyordu. Gezgimleri yöneten Seyir Meclisi'nin lideri Moren Mir, daha iki hafta önce aniden ölüvermişti ve yeni liderleri, Moren'in yeğeni Matar'dı. Eskiden beridir ulaşılması güç bir kadındı bu, Matar. Yani, Hodbin'in, kestirme bir yola ihtiyacı vardı. Çünkü önünde, geçmesi gereken çok fazla kural ve insan olacaktı. Meclis'in bir üyesi olan ve bunu çok iyi bilen Dede, "Matar, çoluk çocukla iş tutmaz, Hod," dedi.

"Bak, eğer onu bir görebilirim..." Ama Dede, çoktan sözlerini kestirip atmıştı bile: "Sadece işitme oğlum, duy. Bilirim, yükselmek istiyorsun. Aklının heybetini ve ruhunun ışığını göstermek istiyorsun. Ama bunun yolu, bu değil. Matar gibilere, ancak bir şey verirken bir şey alırsın. Bu yüzden ki ona ne kadar beylik laflar edersen et seni görmez, duymaz, umursamaz."

Hodbin, bir saniye kadar susup düşündü ve Dede'nin ne demek istediğini kavradı.

"Peki, ne istiyor?" diye sordu, adama.

Yılgın gözlerle masaya dalıp giden adam, bıkkınca iç geçirdi:

"Hükmeden herkesin istediğini," diyerek geçiştirmeye çalıştı oğlunu.

"Yani, güç?"

"Çok yaşa," dedi, birasını bir dikişte bitiren ve gürültüyle masaya vuran Dede.

"Ama artık Mir'imiz o zaten. Ona, sahip olmadığı nasıl bir güç sunabilirim ki?" dedi ayaklanan, Hodbin. Ensesini ovarak salonda volta atmaya başladı.

Yerdeki ahşaptan oyulmuş oyuncaklar denizine basıp ilerlerken, bir an durdu.

Tabii ya.

Dede, şimdi gevrek gevrek gülerek ona bakıyordu:

"Ee, buldun mu aradığın cevabı?" diye sordu adam, gür kaşının birini kaldırarak. Bıyıklarında hâlâ, içtiği biranın köpükleri vardı.

"Saygı. Matar, daha yeni başa geçti ve o, bir politikacı; gerçek bir korsan değil. Daha hiç sefere çıkmadı ve kendi kazandığı tek bir zafer bile olmadığı için, kimse ona gerçekten saygı duymuyor. Ulaşamadığı tek şey, bu. Saygı. Korsanların onu ciddiye almasını sağlayacak bir koza ihtiyacım var," dedi heyecanla, Hodbin. Onun sözleriyle Dede, ayaklandı: "Eh, sorunun cevabını bulduğuna göre..." dedi, onu kapıya doğru geçirirken.

"Seyir Meclisi'nin başına Matar yerine sen geçseydin, bunlarla uğraşmam gerekmezdi, biliyorsun, değil mi?" diye sitem etti, Hodbin. Kulakları heyecanla uğulduyordu. Kendini bir gemide hayal etmek bile kanını kaynatmıştı.

Dede, döndü ve boyu şimdilerde kendi boyuna ulaşmak üzere olan Hodbin'e bilgece baktı ve "Senin tohum hâlini bilirim ben; sen, asla ikinci olmaya dayanamazsın. Beni sırtımdan bıçaklaman, kaç haftanı alırdı acaba?" diye sordu.

Hodbin, adamın bu sorusuyla incindi.

"Bunu, sana asla yapmazdım," dediğinde, sözlerinde ciddiydi. Onunla aynı dağa tırmanan herkesin önüne bir taş koyar ya da her düşene bir tekme daha atardı ama bunu, Dede'ye yapmazdı.

Bu sert, yaşlı kayanın, onun soğuk kalbinde sağlam bir yeri vardı.

"Bak hele, sen ne zaman merhametli biri oldun böyle? Soraklı'nın ballı ekmeği sana kalsın diye onu kandırıp buz gibi havada, Araf zindanına kilitlememiş miydin?" diye sordu makul bir edayla, adam.

Ama kaşları, oğlunun beklenmedik merhametiyle eğlenerek havaya kalkmıştı bile. Dede, onun içinde iyilik aramaktan hiç vazgeçmezdi ama Hodbin'e göre, boşuna bir çabaydı bu.

Yaşlı direngen horoz.

"Bana söylemek aklına gelene kadar kim bilir kaç saat orada, buz gibi ayazda kaldı, sabi? O gün bugündür, hemencecik hastalanır," dediğinde ise yüzünde artık sadece, diğer oğluna duyduğu şefkat vardı. Hodbin, onun nasıl çocuklarının hepsini sevebildiğini anlayamıyordu.

Yani en azından kendisinin, renkli bir kişiliği ve becerikli elleri vardı. Üvey kardeşlerinin çoğuysa tanımaya değmez, silik tiplerden ibaretti. Ama Dede, onlarda hep sevecek bir yön bulurdu.

"Bence o kokuşmuş sığana, bir hayat dersi verdim," dedi Hodbin, umursamaz bir şekilde omuz silkerek.

Benim sayemde, başkalarının peşinde yapışkan bir sülük gibi gezmeyi öğrendi.

"Hâlâ içi koparcasına öksürür," diyen Dede, oğlunun yakışıklı yüzünde az önceki merhametten bir kalıntı aradı ama geriye, hiçbir iz kalmamıştı. Hodbin'in yüzü, her zamanki gibi mesafeli ve hesapçıydı.

"O meraklı böcek, her işime burnunu sokardı," dedi Hodbin, anılarla iğrenerek.

"Çünkü yalnızdı ve arkadaşın olmak istiyordu."

"Çok yazık ama benim, arkadaşına ihtiyacım yok."

"Herkesin arkadaşına ihtiyacı vardır, Hod. Bazen, yorulan sırtını, kayadan kaldırıp bir dostuna yaslanan gerekir."

"Soraklı'nın yaptığı gibi mi? Bak bu, ona ne kazandırdı? Yeni bir ciğer olmadığı kesin, Dede."

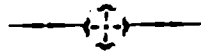
Hodbin, bu sohbetten sıkılmaya başlamıştı. Ağırlığını bir ayağından diğerine vererek kapıya yaslandı.

Dede'nin omuzları düştü: "Yolun uzun, Hod; yolun çok uzun, oğlum," diye mırıldandı.

Artık veda etme vakti gelmişti.

Hodbin, Dede'nin kocaman kollarının arasına girdiğinde, kendini yine küçücük bir çocuk gibi hissetti. Sanki yine bir çocuktı ve düştüğünde, canı yanmıştı. Acısını dindirmesi için koşacağı tek kişi ise sımsıkı sarıldığı Dede'ydi. Yamuk gülümsemesi dudaklarında belirirken, adamın sitemine karşılık verdi:

"İyi bir yolculuktan daha büyük hazine mi olur, Dede?"

Hodbin, Dede'nin İn'inden çıkıp aşağıya, büyük meydanın ve Üç Kardeş Limanı'nın olduğu açıklığa doğru inerken hava, çoktan kararmıştı. Hodbin, Dede'nin yaş aldıkça, fazla duygusallaştığını düşünüyordu. Verdiği sert savaşların üstüne, yetimlere bakma işini yüklenen adam için normal bir durum olabilirdi, bu. Ama Hodbin, biliyordu. Bu hayatta, sadece

kendine güvenebilirdin. Yeri gelir, kendi kanından olan insanlar bile seni zalim dünyanın insafına terk ederdi.

O yüzden yemyeşil yosunlarla kaplı kaygan taşlardan oluşan patikada ilerlediği sırada, aklını tek ihtiyacı olan şeye, yani bulması gereken koza vermeye çalıştı.

Ulaşacağı zirveyi hayal etti.

Artık kanun, Matar'ın sözü olmuşken onun bir gemiye kabul edilmemesi, seçenek bile olamazdı. Hele Hodbin'in kendisine sağlayacağı faydalar düşünülürse. Araf adı verilen, şehrin altına oyulmuş Gezgin hapishanesinin mahkûmlarına yemek götürdüğü ek işinin başlamasına, yaklaşık bir saat daha vardı. Bu yüzden Hodbin, kutlamalarla gürleyen kalabalık meydandan geçip kuzeye doğru ilerledi; tam da suyla buluşan mağaraların olduğu ve şehrin en tekinsiz bölgelerinden biri olan Mafur'a doğru.

Yönetime şikâyeti olan fısıltılar varsa burada, Matar'ın gözünün en uzak olduğu karanlık mağaralarda olurdu. Ama Hodbin'in varlığı, şehrin üstünde çoğunlukla sadece tatsız bulunuyor olsa da bu mağaralarda boş gezen bir ayakçı, çok daha fazla rahatsızlık yaratırdı. Casusluktan şüphelenen olursa bağırsaklarının deşilip suyu boylaması, işten bile sayılmazdı.

O yüzden Hodbin, alışık olduğu uslu uşak maskesini bir kez daha takındı ve önce limana doğru yürüdü; meydandaki kutlamaların sebebi olan, yağmadan yeni dönmüş ahşap gemiye doğru ilerledi. Geminin alt tabaka tayfaları, taşıyabildikleri kadar kasa kucaklayıp ganimetlerini, Üç Kardeş Limanı'na indiriyordu. Hodbin, sesine telaşlı bir ton katarak doğruca önlerine çıkmak için koşturdu. Her nefesini, sanki bütün şehri onları bulmaya gelmiş gibi kesik kesik aldı:

“Vahlar olsun, yandık Yaşlı Adam; eyvahlar olsun, siz daha gitmediniz mi?” dedi ve kendinin iki katı boyutundaki bir kasa kaldırılmaya çalışan kısa boylu korsanın üzerine atılıp na-

sırlı elinden, takırdayan kasayı kaptı. Korsan, şehla gözlerini kırpttırırken Hodbin, ona endişe ve mahcubiyetle bakarak, "Kaptan, konuşma yapacak; has tayfası hâlâ meydanda yok, Yaşlı Adam, hepimizi kaptanın gazabından korusun," dedi ürpererek. Elinden kasası alınan korsan, afallamıştı:

"Sen kimsin be?" dedi, ağır ağır. Hodbin, başını adama karşı saygıyla eğdi ve "Sadık uşağınızım, efendim. Siz yiğitler, kutlamaya gecikmeyin diye kaptan, kalan kasalara yardım etmemi söyledi. Acele etmez, şölene yetişmezseniz hem beni hem de sizi falakaya yatırırmış," diye de ekledi, yutkunan Hodbin.

Hadi ilerle, seme tavuk.

Boş bakışlarına telaş oturan korsan, boyu ondan iki baş uzun olan Hodbin'e çenesini kaldırıp otoriter olduğunu sandığı bir sesle ayar verdi:

"He, öyleyse tamam. Dikkat ediver, ayakçı. Bir şey kırarsan, bedelini kanınla ödersin, ona göre," diye uyardı ve kısa bacaklarıyla gemiye, diğer kasaları indirmeye giden arkadaşlarının yanına koşturdu. Mütevazı bir şekilde gülümseyen Hodbin, o arkasını dönünce gözlerini devirdi. Takırdayan kasayı, diğer kasaların arasına bıraktı. İçi, yeni çalınmış mayalı biralarla doluydu. Yüzüklerin parladığı ellerine, alabildiği kadar bira alıp beline sarılı beyaz kuşağı ile örttü ve kimseye görünmeden, mağaralara doğru ilerledi.

Normalde biralar ve diğer erzaklar, önce Mir'in ve Seyir Meclisi'nin elinden geçer; sonra büyük kilere, sayıma gönderilirdi. Yağma ve balıkçılık tek gelir kaynakları olduğu için Gezgînler, çoğu gıdayı, geçen bahardan beri karneyle almaya başlamışlardı.

Bu, Matar'ın kararıydı.

Amcası, buna karşı çıkmamıştı.

Bu da korsanların, en rahatsız olduğu şeylerden biriydi. Moren Mir daha hayattayken bile Matar, onun işlerine karışır-

dı ve büyük kararlar alırdı. Ama artık onu çapalayacak kimse de olmadığına göre öfkeli sesler, daha da artacaktı. Büyük emeklerle kazandıkları şeylere Meclis'in öylece el koyması ve onlara sadece küçük bir kısmının verilmesi, en çok, yağma için savaşıyan korsanların zoruna gidiyordu.

Kral mahallesinin en uç kısmında, köprülerin henüz şehri sarmadığı kanyonun başından aşağı indi ve ilk mağaraya girdi. Sıradan uşak maskesini indirdi ve yerine gerçek, şımırık yüzünü bıraktı. Sakin yüzüne rağmen, kalbi ağırlaşmıştı. Korku, alışık olmadığı bir duygu değildi ama bunlar da Kemik gibi, sadece acısıyla eğlenecek çocuklar değildi. Burada takılanların çoğu, yıllarca gemilerde savaşmıştı. Birçok insanın canını hiç düşünmeden alan zalim akbabalardı, bunlar. Temkinli adımlarla, mağaranın daha da derinliklerine ilerledi.

Nem ve keskin ter kokusu, burnunun kemiğini sızlattı. Yarı ıslak olan yerlere, alçak tabureler dizilmişti. Çoğunluğu hâlâ boştu ve mağaranın suskun sakinliğini tercih eden korkunç misafirlerini bekliyordu. İlk karşısına çıkan grup, birkaç mumun loş ışığında oturan üç adam ve iki kadından oluşuyordu. Elleri, oynadıkları kâğıtlardaydı ama sert yüzleri, mekânlarına izinsiz giren ayakçıya dönmüştü.

"Yaşlı Adam'ın Kırk Gemisi, sizi kutsasın be!" diye bağırdı, yüzünde koca bir sırıtmayla onlara doğru yürüyen Hodbin.

"Ayakçılar giremez," diye homurdandı, bir adam. Bir saniye Hodbin'in yüzüne baktı ama sonra, umursamazca önüne döndü ve elindeki desteden, ters çevirdikleri kasanın ortasına bir kâğıt attı.

"Ama bu, benim gördüğüm en güzel ayakçı," dedi, adamın karşısında oturan siyah saçlı kadın. Kadın, ondan biraz büyüktü ve şimdi, Hodbin'i yırtıcı gözlerle izlemeye başlamıştı. Hodbin, ona baştan çıkarıcı bir gülümseme yolladı.

“Susamışsınızdır diye düşündüm,” dedi, gözlerini onu süzen kadından ayırmadan. Bu sayede, elindeki şişelerden birini sallayacak cüreti kendinde buldu.

“Bu ne cesaret, seni hırsız piç!” diye hurladı, kızıl sakalları olan orta yaşlı adam.

Hodbin, adamın çıkışma şaşırması gibi baktı.

“Sizin kazandığınız biraları size getirdiğim için mi hırsız oldum? Uğruna kan döktüğünüz ganimetleri. Belki de ben yanlış anladım. Sanırım siz de içeceğinizi, Matar’ın avucundan yalamayı tercih ediyorsunuz.”

Hodbin, ileri gittiğini biliyordu ama böyle adamlar, cesareti takdir ederdi. En azından, öyle olacağını umdu.

Hırlayan adam, tek adımıyla oğlanın üstüne atladı ve Hodbin’i duvara dayadı. Yüzü, Hodbin’in dibine girdi; eli, gömleğinin ipli yakasına yapıştı ve ekşi nefesi, ayakçının yanaklarına değdi.

Ama Hodbin, geri adım atmadı. Gözünü bile kırpmadı. Adam, sessiz bir tehditle konuştu:

“Sen kimsin ki bize ders veriyorsun, ayakçı!”

İşte o an Hodbin, son cüretini ortaya koyma vakti geldiğini fark etti:

“Ben, size saygı duyan biriyim. Siz savaşırken kıcı, amcasının koltuğunda büyüyen liderimizin aksine,” diye tısladı, tiksinererek.

Matar’ın düşüncesiyle bile öfkeyle, çarpılmış gibi davranarak yere tükürdü.

Aldığının, büyük bir risk olduğunu farkındaydı.

Bu korsanlar pekâlâ, Matar’a sadık olabilirdi. Biraları elinden alıp döverek onu hırsızlıktan, bir kayaya asabilirler ya da idam mağarasına götürebilirlerdi.

Sadece duyduklarıyla hareket etmişti. Aceleci ve tedbirsizce. Normalde bu kadar savsak adımlar atmayı sevmez; planlarını, halatları gibi ince ince dokurdu.

Ama artık bekleyecek vakti yoktu. Kemik, çok yakında ölecekti.

Hodbin sayesinde. Çok uzun olan bekleme listesi ve potansiyel rakipleri düşünülürse, boşalan o yere konması için, artık hızlı davranması gerekiyordu.

Güvendiği tek şey, buranın kötü şöhreti ve Seyir Meclisi'nin nasıl da çabuk mağaraları kapatmak istediğine dair söylentilerdi. Hodbin, nefesini tuttu ve adamın onu ölüme götürebilecek sözlerini bekledi.

Ama aldığı cevap, duvarlarda yankılanan bir kahkaha oldu.

Mağaranın ıslak duvarlarında, adamın kalm sesi çınladı. Yer yer dişsiz olan kızıl sakallı adam, kolunu onun omzuna attı ve Hodbin'i öne, kâğıt oynayan grubun yakınlarına doğru çekti. Suratına hâlâ çok yakından bakarak onu, diğerlerine tanıttı.

Hodbin, adama olan tiksintisini yutmaya ve nefesine tahammül etmeye çalıştı.

"Görün bakın hele şu vелеde. Meğer, Gezgin Şehir'in en taşaklı ayakçısıymuş bu."

Diğerleri de onun sözleriyle gülmeye başladılar. Ortamın gerginliği yumuşarken, herkes oyuna dönmeye hevesli gibiydi. Sadece, ona, güzel diyen kadın gülümsemedi; tartan zeki gözleriyle, onu dikkatle süzmeye devam ediyordu.

Botlarına sokuşturulmuş ince, yeşil çizgili kırmızı pantolonunun ucundan başlayıp mavi renkli, siyah sürmeli gözlerine ve sonra da dağınık, kirli sarı saçlarının tepesine kadar, şüpheyle onu inceledi. Onu kucaklayan korsan, yanlarına oturtmasını işaret edince yavaşça, gözleri üzerinde olan kadının yanına oturdu.

Omzu, kadının sıcak omzuna değdi.

Kadın, bu dokunuştan kaçınmadı ya da irkilmedi.

Hodbin için düşmanına yakın olmak, her zaman daha güvenliydi. Zaten uzun zamandır da biriyle yatmamıştı. O yüzden, düşmanı ile yatağa girme fırsatını kaçırmadı.

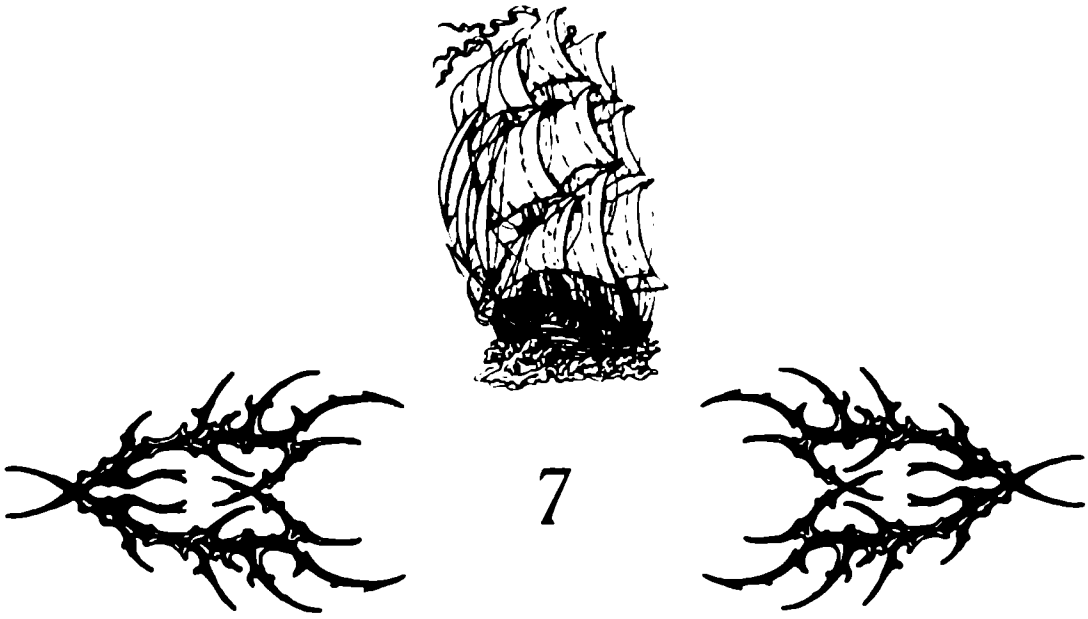
Öne doğru eğilip tüm dikkatini kadına odaklarken, kadının belindeki hançeri ve botundaki küçük bıçağı aklına not etti. Ardından, alçaktan gelen bir sesle, "Leydim," diyerek, ilk birayı kadına uzattı.

Kadının tartan gözlerinde hâlâ bir parça şüphe olsa da dudakları yukarı seğirdi ve gözleri, ondan bir an bile ayrılmayan oğlanın elindeki birayı aldı.

"Tatlı dilli ayakçı seni," diye takılırken kaşları, hafif bir keyifle kalktı. Diğerlerine biralarını uzatan Hodbin, çarpık bir şekilde sırttı. Tekrar kadına doğru fısıldadığında, içten bir mırıltıyla konuşan kişi, tüm maskelerinden sıyrılmış olan kendisiydi:

"İşte onu, tahmin bile edemezsin."

Düzenleme
Ny.ozlem

Lunu

Lunu, sadece dört saat uyumuştı. Aralıksız dört saatinin rüyalar âleminde geçirmişti ve gözlerini tekrar gerçek dünyada açtığı anda, bu kadar çok şey kaçırmış olmasına inanamıyordu. Gemiye binmeden önce her şeyi ince ince planlamış; söyleyeceği en ufak gerçeği, tatlı yalanların ağlarına dolayarak örmüştü. Olabilecek her ihtimali biliyordu ve her ihtimale, bir karşı hamle hazırlamıştı. Ama gökten lanetler yağsın ki kardeşinin aptallığını, hayal bile edememişti.

Onun tatlı, masum ve düşünceli kardeşi, tüm planını alıp parçalamış; sonra da Derin Deniz'e fırlatmıştı. Lunu'nun, karnında kaynayan öfkeye yenilmemesi için derin bir nefes alması gerekti.

Belki, yüz derin nefes daha.

Yanında, kolları vücuduna bağlı hâlde yürüyen Arm, ondan tarafa bakmıyordu. Öne eğik başından dökülen kıvırcık saçları şimdi alnına düşmüştü ve yaramazlık yaparken yakalanmış küçük bir çocuk gibi bitkin duruyordu. Bu hâli, Lunu için daha da dayanılmazdı. Çünkü şu an, üzgün olmaya hakkı yoktu. Yarattığı sorunların boyutundan bihaber bir şekilde,

bir de üzgün olamazdı. Yardım edebileceğini düşünecek kadar naif olması bile, yeterince sinir bozucuydu zaten.

Paylaştıkları hücreye döndüğü saniyede Lunu, oğlanın suratındaki ifadeden bir halt yediğini anlamıştı. Uykusundan uyandığında oğlan, yanında değildi ve bu, Lunu'yu panikletmişti. O gelene kadar hücrede volta atarak, tüm ihtimalleri değerlendirmişti.

Arm, ölmüş müydü?

Sorgulanıyor muydu?

İşkence mi görüyordu?

Kaptanla görüşmeye mi götürülmüştü?

Hangi ihtimal, onlar için daha kötüydü?

Ama gelir gelmez Lunu, biliyordu. Oğlanın güzel suratında, huzurlu bir ifade vardı. Sadece eceline güvenecek kadar saf olan bir ruhun yaşayacağı bir rahatlıktı, bu. Lunu'ya, büyük bir heyecan içinde olanları anlatmıştı. Lunu, kendini sakin tutmaya çalışarak oğlanı dinlemiş; sonra da "Karşılığında ne aldın?" diye sormuştu. Arm'ın suratındaki rahatlamış ifade, Lunu'nun sakin öfkesiyle silinmişti.

Bir söz.

Kardeşi sadece kocaman, aptal bir söz almıştı.

Güvenmek, bir aptalın işleyeceği en son günahtı ve bu yüzden şimdi kalın halatlarla sıkıca bağlanmış bir şekilde itilerek, hür girdikleri gemiden birer esir olarak çıkartılıyorlardı.

"Yeni özgürlüğümüz nasıl hissettiriyor, Arm? Gezgin olmak hoşuna gitti mi?" dedi Lunu, keskin bir vurguyla. Arm, onun aklına güvenmiş olsaydı, bir Gezgin'den fazlası olabilirdi.

Hele bir esirden, çok çok daha fazlası.

"Bütün suçu bana atamazsın. Planlarından bahsetseydin, bunların hiçbiri olmayacaktı," dedi Arm, ona ters ters bakarak. Oğlanın sitemi, Lunu'yu burnundan güldürdü.

“Planlarımdan sana bahsetseydim şu an, onları da biricik dostlarına yetiştirmiş olurdun.”

Lunu, bunun adil olmadığını biliyordu ama yine de öfkesine hâkim olamıyordu.

“Yardım ettiğimi düşünmüştüm! Bize sığınma vereceklerini söylediler. Başka ne yapabilirdim ki!”

“Tabii ya, bizim gibi iki çürük Kayalıya, öylece sığınma verecekler!” dedi Lunu, tıslayarak. Uyandığından beri kontrolü kaybettiğini bilmenin verdiği panik, ağzında acı bir tat bırakmıştı.

“Madrabaz’ı görmedin. Onunla konuştum. Yardımcı olacaktı. Onlara fayda sağlayacağımızın, o da farkındaydı,” derken Lunu’dan ziyade, kendiyle konuşur gibi bir hâli vardı.

Ama onun bu hayal kırıklığı, Lunu’nun en son umurunda olan şeydi.

“Elindeki bütün yemi öylece denize saçarsan, hangi olta sana yardım edebilir?”

Sözleri, Arm’ı duraklattı ama oğlan, “Beni anlıyordu,” derken, tereddüt etmedi.

Lunu, küçümseyerek yanında yürüyen yenilmiş oğlana baktı.

“Seni kandırıyordu. Ama sevmeye o kadar açsın ki göz göre göre seni kullansalar bile ruhun duymaz zaten.”

Lunu, kelimeler cismen var olduğunda, söylediklerine çoktan pişman olmuştu ama artık iş işten geçmişti ve canının yanmasını da hak etmişti. Yine de Arm’ın ona olan bakışındaki savunmasızlık, Lunu’yu da yaraladı. Aralarında büyük ve güçlü olan Arm olabilirdi ama onu incitmek, bir çocuğu incitmekten farksızdı.

“Öyle demek istemedim,” dedi Lunu, sessizce.

“Hayır Lunu, istedin,” diyen Arm’ın gözleri, önlerinde uzanan görkemli şehre çevrildi. Sesi, soğuk ve Lunu’ya yabancıydı.

Lunu, onu kırdığını biliyordu ama özür dileyemezdi. Hele ki onun yanlış insanlara güvenmesi yüzünden şimdi, gerçek birer mahkûm olmuşlarken. O yüzden Lunu da bakışlarını şehre çevirdiğinde, kalbinin olması gereken yerdeki ağırlığı, görmezden geldi. Bugün, kalbinin onu güçsüzleştirmesine izin vermek için berbat bir gündü.

İki adsız korsan eşliğinde geminin güvertesinde ilerlerken Lunu, önünde yükselen şehrin güzelliğine baktı. Gemiden inip iskeleyle bağlanmış olan limana çıktıklarında Lunu'nun gözleri çoktan, parlak güneşe bakmaktan sulanmıştı.

Ahşap menteşelerden sızan gün ışığı dışında, Kayaların-
dan ayrıldıklarından beridir ilk defa güneşi teninde hissediyordu, Lunu. Saydığına göre, beş gecedir yolda olmalılardı ve tahminleri doğruysa Kaya Şehir'den çıktıklarından beri, sadece batıya doğru ilerlemişlerdi. Şimdi ise Gezgin Şehir, önlerinde yıkık bir krallık gibi uzanıyordu.

Parçalanmış gemilerden kalanlar, tepelerin üzerinde tüm heybetleriyle emekliye ayrılmıştı. Her köşeden birer evin başını uzatması gibi, kayaların üstünde yükseliyor ya da ardından çıkıyorlardı. Halattan köprülerle birbirine bağlanan kayalar, şehrin bir hayalet gemi gibi görünmesine yol açıyordu. Yüksek yamaçlara doğru asılmış kocaman bir yelken, şehrin üzerinde rüzgârla savruluyor ve üzerindeki korkunç Gezgin Mührü'nü, uzaktan izleyecek her bir fâniye nispet yaparcasına gösteriyordu. Burası, Gezginlerindi. Kayaların, hiç Kayalıların evi olamadığı kadar evdi onlar için. Etrafta koşuşan çocukların neşesi ve birbirleriyle bağırarak konuşan insanların telaşlı kalabalığı, Lunu için hayret vericiydi.

Her hareketlerinde, can vardı. Göz ucuyla Arm'a baktığında, şaşkınlıkla hafif açılmış ağzından, onun da aynı şeyleri düşündüğünü anladı. Gezgin Şehir'i, hep Kaya Şehir gibi yıkık ve umutsuz bir yer olarak hayal ederlerdi ama bu, belediklerinden çok farklıydı. Asla umutsuz değildi. Aksine,

hayat dolu ve cıvıl cıvıldı. Gemi evlerin pruva balkonlarından asılmış rengârenk çamaşırlar ve dar ara sokaklara açılan büyük meydan, Lunu'nun içinin heyecanla dolmasına neden oldu.

Liman'ın karşısında uzanan meydanın tam ortasında, kocaman bir taş heykel vardı. Bir geminin ucunda durmuş, ilerideki ufukları işaret eden bir kadının heykeliydi bu. Çevresine, küçük işlemleri olan yapay bir havuz yapılmıştı. Yalın ayaklı birkaç çocuk, bu küçük havuza ayaklarını sokmuş, birbirlerine su sıçratıyorlardı. Etraflarında ise küçük tabureler ve masalar, insanlarla doluydu. Kâh sohbet ediyor, kâh yemek yiyorlardı. Lunu'nun karnındaki heyecan, neşeli kahkahaların yankısıyla bir anda kayboldu.

Soğuk öfkesi, içini titretti. Demek onlardan çaldıklarını getirdikleri yer, burasıydı. Onlar, midelerinde kramplarla uyurlarken bu yağmacılar, erzaklarıyla bu masalarda karınlarını doyuruyor; bu meydanda eğleniyorlardı. Lunu, varı yoğu için her an savaşmak zorundayken bu insanlar, öylece gülebiliyor; gamsızca yaşayabiliyorlardı. Lunu, onlardan almadıkları küçücük artıklarla yetinmekten bıkmıştı.

Gezginler de Ark da Derin Deniz'in dibine batsın. Ben, daha fazlasına sahip olacağım.

Elleri titrerken, kendine söz verdi. Korsanlar, onları hayat dolu meydandan uzaklaştırırken Lunu, gevşemek için kendini zorladı. Sahip olamadığı hayatı görmek, içinin kıskançlıkla burulmasına neden oluyordu ve aklı şu an, herhangi bir baskın duyguyla karışmamalıydı.

Sadece, durumu nasıl toparlayacağına odaklanmalıydı.

Limandan aşağı, şehrin alt kısmundaki kayalıklarda yürürlerken, kafasında yeni bir plan oluşmaya başlamıştı bile. Bunun için ihtiyacı olan tek şey, onu, liderleriyle konuşması için yanında götürmeye ikna edeceği bir Gezgin'di. Tercihen, Madrabaz'ın onlara eşlik eden sadık tayfası dışında birisi.

Gün ışığının sıcaklığına tezat olan serin bir mağaranın ağzında durduklarında, mağaranın demir parmaklıklarını açan korsanlardan biri sırtarak onlara döndü ve “Araf’a hoş geldiniz,” dedi.

Lunu, adamın sevimsiz suratına, onunki gibi gevşek sırtmayla karşılık verdi: “Araf mı? Koca heybetli Gezginler, bir hapisane için daha korkunç bir isim bulamadınız mı yani?”

Yanında dikilen Arm, bu şakasına gülmedi. Bulundukları durumun onun suçu olduğu düşünülürse, eğlenmemesi akılcıydı.

“Araf’a düşüp sonrasında bundan şikâyet edecek kadar yaşayan olmadı, Kayalı,” dedi adam, gülümsemesi hiç eksilmeden.

Lunu, gözlerini devirdi ama adama cevap vermedi. Demek mahkûmları, mahkemelerinin ardından öldürüyorlardı. Bu, mantıklıydı gerçi. Lunu da olsa öyle yapardı. Mahkûmları beslemek, zahmetli ve gereksiz bir işti. Ama bu, durumu daha da zorlaştırıyordu. Lidere ulaşmanın hemen bir yolunu bulmalıydı. Islak mağarada sessizce ilerlerken, akli hızla çalışıyordu.

Sonunda en büyük hücrelerden birinin önünde durduklarında Lunu, düşünmeyi bırakıp önündeki hücreye bakabilmişti. Penceresiz hücrede, bir lazımlık ve üç döşek dışında hiçbir şey yoktu. Zeminin siyah kayaları yer yer yosunluydu ve mağaranın boğuk havasında, nefes almak güçleşiyordu. Hücrenin kapısı üzerlerine kilitlenip korsanlar onları bir başlarına bırakırken Lunu, boğuluyormuş gibi hissetti. Usulca bir döşeğe çöktü ama Arm, ayakta dikilmeye devam ediyordu. Lunu, göz ucuyla onun, kırgınlığını bir kenara bırakmayı başarıp ona doğru döndüğünü fark etti. Ama Lunu, şu an ona bakmamakta kararlıydı. Tekrar sinirlenmesi, plan yapmasını zorlaştırırdı. O yüzden, loş mağarayı inceledi. Hücreler, birbirinden olabildiğince uzaktı ve meşaleyle aydınlanan dar bir

koridorla birbirlerine bağlanıyorlardı. Sadece onların hücresi, mağaranın tam ortasındaki açıklıktaydı.

“Şimdi ne yapıyoruz?”

“Git, Madrabaz’a sor. Eminim o, cenazen için bir şeyler düşünmüştür,” diye homurdandı Lunu, kinle.

Bazen ne kadar kindar olabildiğine, kendisi bile şaşınıyordu.

Annesinin aklı hep bir karış havada olduğuna göre bu, hiç tanımadığı babasından aldığı bir huy olmalıydı. Öz kardeşlerinin hepsi, onu tanımaya değer göremeden Ark’a alınmış devşirmelerdi ve Lunu, onların da huyuna suyuna yabancıydı.

“Tamam, anladım Lunu. Beni cezalandırmak için kaçış planımızı yaptıktan sonrayı beklemeye ne dersin?” dedi Arm, başka bir döşeğe çökerken.

“Planım, içeri giriyor. Sen sessiz kal, yeter,” diyerek ayaklandı Lunu.

İleride, loş meşale ışığı altında, mağaranın iç kısımlarından gelen bir Gezgin, sırayla hücrelere yemek bırakıyordu. Lunu, onun silüetini fark eder etmez, dikkatle onu incelemeye başlamıştı bile. Gezgin, Arm’dan daha büyük görünmüyordu. On sekiz ya da on dokuz yaşlarında olmalıydı. Uzun boyluydu ve sarı saçları, alnunu saran siyah bandananın üzerinden düşüyordu. Çatılmış kaşlarıyla, düşünceli görünüyordu. Beyaz gömleğinin kolları katlanmıştı ve teninin açıkta kalan kısmı, dövmelemlerle doluydu. Ama Lunu’nun asıl dikkatini çeken şey, Gezgin’in duruşundaki bir şeydi. Lunu, o an ne olduğunu anlayamadı ama oğlanın duruşunda, ona tanıdık gelen bir şeyler vardı. Ama bu ne olursa olsun şu an bir Gezgin, onun ihtiyacı olan tek şeydi.

Lunu, sakince Gezgin’in onlara doğru gelmesini bekledi. Genç adam, bulundukları hücreye doğru yürürken ikisine ve boyunlarındaki Çürük mührüne hızlı bir bakış attı. Onlara bir değer biçtiyse bile bunu yüzünden anlamak, imkânsızdı.

Yan tarafına asılı eski bir çıkından, birer beze sarılmış iki dilim ekmek çıkardı ve parmaklıkların arasından uzattı. Lunu, ekmekleri almak için uzanır gibi yaptı ve Gezgin, kendini geri çekme fırsatı bulamadan eline yapışıp olanca gücüyle, onu parmaklıklara çekti. Lunu'nun fiziksel kuvveti oldukça yetersiz olsa da irkilen Gezgin'in mavi gözleri şimdi, şaşkınlıkla ona kitlenmişti.

Gözleri öyle berrak bir maviydi ki Lunu, bir anlığına ne diyeceğini hatırlamakta zorlandı. Ama zaten o daha konuşmadan, tutuşundan kurtulmak için hiç de çaba göstermeyen Gezgin, konuşmuştu bile:

"Kolum, aç karnını doyurmaz ama ben, doyurabilirim, Kayalı. Tabii, eğer müsaade edersen."

Lunu, onun, kendini kontrol etmekte sandığından daha tecrübeli olduğunu fark etti. "Yemeğe değil, özgürlüğe ihtiyacım var. Tabii, eğer müsaade edersen?"

"Maalesef, ben sadece basit bir ayakçıyım. Sana yardımcı olamam," dedi Gezgin, sıkılmış bir ses tonuyla. İlgisini tekrar kazanmak için öne eğilen Lunu, bir sır verir gibi parmaklıklara yaklaştı. Şimdi, Gezgin'den yayılan tatlı kokuyu alabiliyordu.

"Beni liderine götürürsen belki ben, sana yardımcı olabilirim, basit ayakçı?"

"Öyle mi?" dedi Gezgin, tek kaşını kaldırarak. Lunu, Gezgin'in onu ciddiye almadığını biliyordu. Kimse, onun zehrini tatmadan akıllanmazdı zaten.

"Liderinle ortak bir sırrımız var, Gezgin. Beni gördüğüne sevinecek. Onunla konuşmama yardım edersen, borcumu sonrasında misliyle ödeyebilirim."

"Kusura bakma ama veresiye çalışmıyorum," dediğinde oğlan, ilk defa uzaklaşmak için hamle yapmıştı. Ama Lunu, onun kolunu bırakmadı ve gözlerini kaçırmadan ona bakmayı sürdürerek yutkundu.

"Sana verecek hiçbir şeyim yok. Ama eğer beni buradan çıkarırsan..." Lunu, sözünü tamamlayamadı ama sesindeki çaresizliğin, boğucu mağarada yankılandığını hissetti. Gezgin de bunu farkına varmış olmalı ki şimdi, gözlerine bir anlayış oturmıştı.

"Bana sırrınızı söyle, ben de seni buradan çıkarayım. Birlikte yanına gideriz ve böylece, ikimiz de istediğimizi almış oluruz. Sen, özgürlüğünü; ben, hizmetimin karşılığını," diye onu telkin etti oğlan, yumuşak sesiyle.

Güzel. Oğlan, bir akbabaydı. Ve bir akbaba, şu an gerçekten iş görürdü.

Lunu, başını eğip bunu bir süre düşündü. Gözlerini tekrar Gezgin'e çevirdiğinde, onu en savunmasız hâliyle görmesine izin verdi ve "Sana nasıl güvenebilirim?" diye fısıldadı.

"Güvenemezsin," dedi basitçe, Gezgin. "Ama şu an, bir hücrede ölümü bekleyen bir esir olarak çok da bir seçeceğin yok, değil mi?"

Haklıydı, başka bir seçeneği yoktu, Lunu'nun. Koz, Gezgin'in elindeydi ve olacakları, Gezgin'in yapacakları belirleyecekti. Ona kararını söylemeden önce derin bir nefes aldı, Lunu. Gezgin'in tatlı kokusu ciğerlerine doldu ve sonunda, tuttuğu kolu bıraktı. Başım dikleştirip ondan çok daha uzun olan Gezgin'e, olabildiğince tepeden baktı.

"Öyle olsun. Ama önce adımı bil, Gezgin. Ben Lunulata ve eğer benimle oyun oynamaya kalkarsan, seni buna pişman ederim," dedi gururla.

"Beni tehdit mi ediyorsun, Lunulata?" dedi Gezgin, eğlenerek. Yüzünde çarpık bir sırıtma belirmişti ve bu gülüşü, bir yanağında küçük bir gamze oluşmasını sağlamıştı.

"Hayır. Sana bir söz veriyorum, Gezgin," dedi Lunu, tüm ciddiyetiyle. Gezgin, başını, onu tartarmış gibi iki yana eğdi ve en sonunda dudaklarını bükerek, rahat bir tavırla omuzlarını silkti.

"Peki tamam, öyle olsun. Önden ücretimi alabilir miyim? Yanlış anlama ama vaktim değerli."

"Sol occidens it, nox ministrat," dedi derin bir nefes veren, Lunu. İşte böylece, yüreğini hem ağırlaştıran hem de heyecanla kaynamasına neden olan sırrı, ağzından çıkmış oldu. Şimdi artık hamle sırası, Gezgin'deydi.

"Bu kadar mı yani?" dedi oğlan, bariz bir kuşkuyla kaşlarını çatarak.

"Evet ama emin ol, liderin, bunu duymak isteyecek," dedi Lunu, kapıyı açması için kenara çekilip beklentiyle ona bakmayı sürdürerek. Ama oğlan, kapıyı açmak yerine, yere doğru eğildi.

"Eh, teşekkür ederim o vakit. Buyurun, bunlar ekmekleriniz. Şu sürahinin içinde, biraz da su var," dedi, elindekileri yere bırakırken. Lunu, onun tam da tahmin ettiği gibi işgüzarın teki olduğunu anladı ve hemen, parmaklıklara yapıştı.

"Beni çıkartmayacak mısınız?" dedi, büyük bir öfkeyle.

"Tabii ki hayır, Lunulata. Unuttun mu ben, sadece basit bir ayakçıyım," dedi, ona hâlâ anlayışlı bir gülümsemeyle bakan Gezgin. Lunu, onun bu rahatlığına karşılık, parmaklıklara bir tekme savurdu. Ayağı darbeyele sızladı ama acı, umurunda bile değildi. Gezgin'e kinle bağırırken, tekrar parmaklıklara yapıştı:

"Ve bir yalancı," dedi tıslayarak.

"Ama bu şehirdeki en yakışıklı yalancı olduğuma, seni temin ederim," dedi Gezgin ve küçük bir baş selamıyla, geldiği yoldan geri yürüyerek gözden kayboldu. Lunu, arkasına döndüğünde Arm'ı, tek eliyle baldırına vurarak alkış tutarken buldu:

"Harika. Önce bana, kozumuzu öylece kullandım diye bir torba laf ettin ve şimdi de sen aynı şeyi yaptın, öyle mi? Sanırım Gezgin yakışıklı olunca, senin için sorun olmuyor," dedi

başını sallayarak. Lunu, gözlerini devirdi. Az önceki öfkesinden geriye, hiçbir şey kalmamıştı.

“Kozumuzu kullandığımı nereden çıkardın? Ben, ona sadece bir yem verdim.”

“Bu da ne demek?” dedi Arm, gözlerini kısarak.

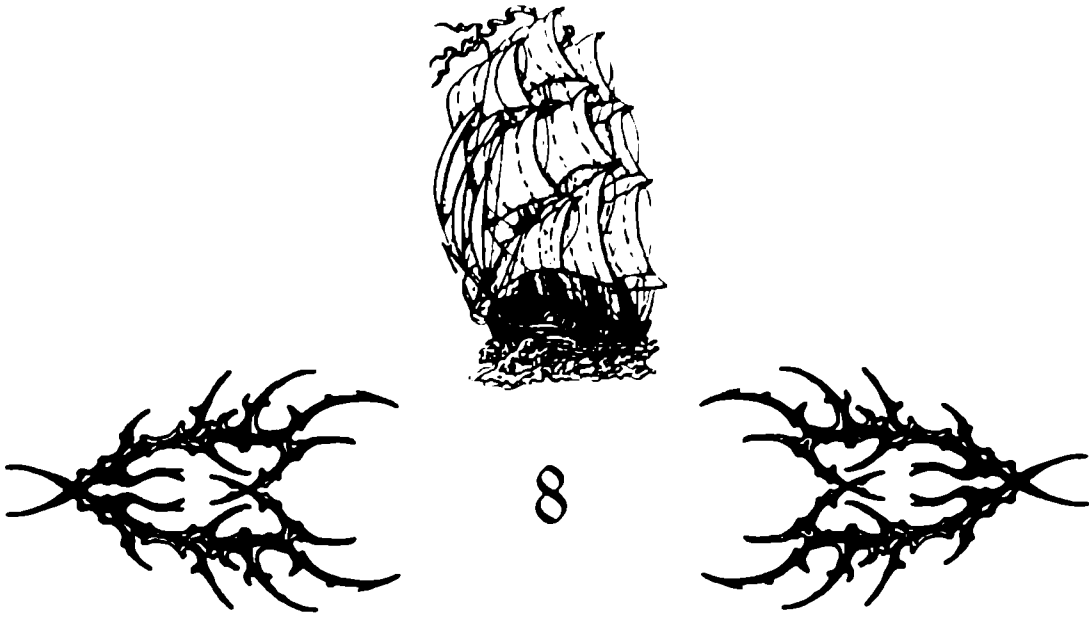
“Bana, senin boşboğazlığın ilham verdi, kardeşim. Artık sadece beklememiz gerek, demek. Lideri, o bize getirecek,” dedi Lunu, kendi döşeğine bağdaş kurup otururken. Ama Arm, tepesinde dikilmeye devam etti. Hâlâ şüpheli görünüyordu.

“Bunu yapacağından emin misin? Söylediğin şeyi kullanmayabilir,” dedi.

“Kullanacak. Çünkü herkes, olduğundan çok daha fazlası olabilmek ister. Tıpkı bizim de istediğimiz gibi,” dedi Lunu, Gezgin’i düşünerek. Arm’ın gözleri, hücreden uzaklara daldı.

“Ben hiçbir zaman bunu istemedim, Lunu. Fazlasını isteyen hep sen oldun. Sen ve evimiz, benim için her zaman yeterliydi. Ama sözüm ona eksik olan ben olmama rağmen, hep bir şeylerin eksikliğini hisseden sendin,” dedi, acıyla.

Lunu, ona acınmasından nefret ediyordu. Bunu yapan kişi kardeşi olsa bile, kimsenin ona acımasına izin vermezdi. O yüzden başını dikleştirip Arm’a baktı ve “Çünkü fazlasını istemek, cesaret ister. Merak etme, o cesaret bende var ve benim sayemde, ikimiz de buna kavuşacağız,” dedi zalimce.

Dante & Beau

Dante, son nefesi bedeninden gitmeden hemen önce, tüm gayretiyle Kaya'nın unutulmuş İkiz Tanrıları olan Tak ve Dak'a dua etmişti. Dileği, sadeydi.

Yaşamak istemişti.

Savaşmaya devam edebilmek için yaşamak.

Deniz'in tuzlu kokusunu, getirdiği anılarla birlikte tekrar ciğerlerine doldurabilmek için, biraz daha da olsa hayatta kalmak.

Ama yürekten inandığı bu tanrılar, onun dualarına daha önce hiç cevap vermemişti. Ne annesini kaçırdıkları gün ettiği feryatları duymuşlardı ne de babasının kederden yavaş yavaş ölmesine engel olmuşlardı. O yüzden Dante, neden şimdi dualarını umursadıklarını bilmiyordu. Onun hayatını, ana babasının hayatından daha mı değerli görmüşlerdi?

Kalbi öfkeyle dolu olan bir katilin ruhunu, her zaman umutlu ve nazik olan iki insana tercih mi etmişlerdi?

İçindeki sorular, dinmeyen fırtınalarına karışırken yine de rahatlamasına engel olamadı. Bir kalp atışı kadar sonra bu sıcak hissin yerini, bulunduğu durumun belirsizliğinin sebep olduğu soğuk panik aldı.

Aslında Dante, bu paniğe yabancı değildi. Evinden koparılıp donanmaya alındığından beri her yeni günün doğumuyla, içinde gezinmeye başlardı, bu tanıdık panik. İşin komik yanı da şuydu ki bu hisle başa çıkmayı, yine bu hissin sebebi öğretmişti ona.

Ark Donanması'nın devşirmeler için olan yurdunda, daha ilk günlerinde, gelen tüm Kayalı çocuklara öğretilen bir şeydi bu.

"Bir asker, korkuya kapılabilir ama bir silah, asla titremez," demişti, onları karşılayan komutanları.

"Biz, sizden kalbinizi alacağız ve korkunuzu taşılaştırarak, doğduğunuz kaya kadar sert olmanızı sağlayacağız. Unutmayın, bir askeri yenebilirsiniz ama bir silahı asla yenemezsiniz. Biz de sizi, Derin Deniz'in üstündeki en güçlü silahlar yapacağız."

Dante de buydu.

Sadece bir silahtı.

Ark'ın bilediği, acımasız bir kılıçtı.

Bu yüzden, hep yaptığı gibi, korkusunun yerini öfkeyle doldurdu ve gözlerini kapalı tutmaya devam etti. Bilinci artık tam olarak yerine gelirken tüm odağını, duyularına yöneltmeye çalıştı. Zihniyle, bedenindeki hislere baktı. Sırtı sert ahşaba değişiyordu ve cilasız zeminden derisine batan kıymıklara bakılırsa, bariz olduğu gibi, artık Kızılıkcık'ta değildi. Kolları, sıkı örülmüş halatlarla, şimdi nemli olan vücuduna bağlanmıştı. Gezinler, boğulmak üzere olan bedenini sudan çıkarmaya zahmet ettiğine göre bu saatten sonra ölümünü beklemek, onun için merhametli olacaktı. Gözleri hâlâ kapalı hâldeyken bu sefer de dikkatini, silahlarına yöneltti. Tabii ki, büyük hançeri ve kılıcı, artık üzerinde değildi. Botuna sıkıştırdığı bıçağının ağırlığı da artık yoktu. Üst kolundaki kayışa gizlediği ince jiletin baskısı da gitmişti. Yani Dante, uzun yıllardır hiç olmadığı kadar silahsızdı. Evet, yakın dövüşte iyiydi ama yine de ilk işi, keskin bir şeyler bulmak olmalıydı.

Sessiz bir nefes ile etrafını kokladı. Ter, yanık ve keskin bir idrar kokusu. Duyusuna odaklandı. Fısıltılı homurdanmalar. En az, üç farklı ses. Biri ona, diğerlerinden daha yakındı. Yankı yok. Basık, nemli bir kamara... Sert dalgalarla alçalıp yükselen geminin son savruluşuyla Dante, kirpiklerinin arasından kamaraya bakmaya cesaret etti. Tavana vuran hafif ay ışığı dışında, kamara karanlıktı. Çatışma sabah yaşandığına göre, saatlerdir baygın olmalıydı.

"Uyandın demek. Tüm eğlenceyi kaçıracaksın sanmıştım," dedi keyifli bir erkek fısıltısı, kafasının arka tarafından.

Dante, tek bir hamleyle doğruldu ve sırtını kamaranın duvarına yasladı. Bütün vücudu, saatler önce aldığı darbelerle sızladı ama bu şekilde, en azından arkasını kollamasına gerek kalmayacaktı. Hızlıca, bakışlarını baygın yattığı kamarada gezdirdi. Sırtını yasladığı ahşap duvarın tam karşısında, paslı bir demir kapı vardı. Sol tarafında, biraz da uzağında oturan iki orta yaşlı Ark mahkûmu birbirine sokulmuştu ve onu hiç umursamadan, hararetli bir şekilde fısıldaşıyorlardı.

Sağ tarafında ise küçük camdan vuran ay ışığı altında, Kızılık'ta ölümden dönen, parlak gülümsemeli genç mahkûm duruyordu. Üzerindeki siyah tulum yer yer yanmıştı ve du-dağındaki kesik, yeni bir yarayla kabuk bağlamıştı ama elleri arkasında bağlı hâlde oturuyor olmasına rağmen, gayet keyfi yerinde gözükiyordu. Hatta Dante'nin, hayatında hiç olmadığı kadar mutlu gibiydi. Suratındaki çok bilmiş sırıtmayı tekrar görmek kızın, onu yumruklamak istemesine sebep oldu.

"Harika, yine ölmemişsin," dedi Dante, dişlerini sıkarak. Oğlan, kızın hevessiz yüzüne baktı ve çatık kaşlarına güldü.

"Siz taş kafalara, Ark nezaketini öğretmiyorlar sanırım, değil mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Dante, daha yeni ölümden dönmüştü; en büyük düşmanın gemisinde esirdi ve muhtemelen işkence görmesine

çok az bir zaman kalmıştı ancak onu çileden çıkartan asıl şey, mahkûmun sürekli bir zırh gibi üzerinde taşıdığı rahat tavırları ve bitmeyen gamsız cüretinin hâlâ kaybolmamış olması oldu. O yüzden, içinde tuttuğu fırtınayı bıraktı. Artık ölmekten ya da işkence görmeden önce tek bir dileği vardı: Oğlanın salak suratındaki mutlu sırıtmayı silmek. Kendini mahkûmun üzerine fırlatmak için hamle yaptı ama bağları çok sıkı olduğundan, olduğu yerde kaldı. Özgür kalmak için çırpınan kızın yüzü, gazapla çarpılmıştı.

“Benimle böyle konuşursan, o dilini keseceğimi söylemedim mi ben sana, mahkûm...”

“Fark etmemiş olabilirsin ama artık sen de benim kadar mahkûmsun. Yani, sana istediğim gibi hitap ederim. Kaya Biti, Taş Kafa, Ark Sevicî...”

“Seni kindar piç. Yürüyen Kadın’ına ve onun bilmem kaç kızına dua et de korsanlar seni, benden önce öldürsün!”

“Dokuz Kızı,” diye düzeltti oğlan, onu sakince.

Dante, bağlarını zorlamaya devam etti ama işe yaramadığını anlayınca bu sefer çareyi tek hamlede, olduğu yerde zıplayarak ayağa kalkmakta buldu. Oğlan, onun üzerindeki gri üniformayı süzdü ve dudaklarını büzerek, ona tepeden bakan kıza, “Üzerinde o üniforma varken, benden daha çok yaşayacağından şüpheliyim, Taş Kafa,” dedi.

Dante, buna hınçla güldü.

Harika.

Bu aptal kürekçi, sanki ondan üstünmüş; hatta sanki kız, onun çözmesi gereken bir sorundan ibaretmiş gibi konuşuyordu. Muhtemelen götün teki olsa da söylediği şeyde bir haklılık payı da vardı.

Bu durum, Dante’nin daha da sinirlenmesine sebep oldu. Artık öfkesiyle yanan yüzü iyice kızarmıştı ve derin yara izi, yüzünü beyaz bir ip gibi kesiyordu.

"Hain bir götü hayatta tutacaklarını sanıyorsun yani, öyle mi?"

"Ne derlermiş Birinci Dünya'da? *Düşmanımın düşmanı olan, benim dostumdur.* Dua et, derdim ama Kaya'nızın bir tanrısı var mıydı, yoksa onu da biraz yemek için sattınız mı?"

Dante, "Geber!" diye tısladığında Beau, onun söylediği bedduaya şaşırmuş gibiydi.

"Çok kabasın, biliyorsun, değil mi? Asıl sen geber, Taş Kafa!" diyerek homurdandı, oğlan.

Aralarındaki gergin bakışmayı bir sessizlik doldururken kamaranın demir kapısı, gürültülü bir savrulmayla açıldı. Ağır bir alkol kokusu eşliğinde tıknaz bir adam ve kafa derisi dövmelerle dolu, saçları kazınmış genç bir kadın, kapıdan içeri girdi.

"Kesin sesinizi be!" dedi, sarsak adımlarla öne doğru yürüyen adam. Elinde tuttuğu Ark şarabıyla dolu olan şişesi, neredeyse boşalmıştı. Üzerinde, şalvarı andıran lacivert bir pantolon ve kocaman göbeğinin üstüne sarılmış kırmızı bir kuşak vardı. Şarapla ve terle lekelenmiş kirli gömleği, Dante'nin tiksinişine neden oldu.

Yenildikleri zavallılar, bunlardı işte.

En azından korsan kadın, Ark'ın sidiğine bulanmamış hâldeydi.

"Sen kes sesini!" dedi burnunu kırıştıran Dante, adamı baştan aşağıya süzerek.

Yüce Dümeni, sözde 'muhteşem' olması gereken Ark Donanması'nın çatışma kaybettiği sefilleri görse ne derdi acaba? Bu denizin gördüğü en hızlı gemilerden biri olan Kızılçık ise artık, bu pisliklerin elindeydi. Dante'nin midesi, Kızılçık'ı düşündüğünde kasıldı.

O küçük kadırgayı severdi.

Dante'nin kimsesi olmadığı zamanlarda tek evi, tek dostu olmuştu. Kızıl ahşaptan yapılma güvertesinde, az mı uzanıp

yıldızlara bakarak dünyada ne kadar yalnız olduğunu düşünmüştü, Dante. Orada, o kaybolmuş hissettiği gecelerde, Kızılıcık'ın ona sarıldığını ve bir daha kimsenin onu incitemeyeceğini hayal etmişti. O gemi, tüm Ulus'tan ve içindeki ko-kuşmuş insan müsveddelerinden daha değerliydi, Dante için.

Korsanların, onu da diğer her şeyi gibi elinden almasına izin veremezdi. Gerekirse, kendi elleriyle yakıp denizin dibine yollayacaktı o kadırgayı ama asla onların, ayaklarıyla kirletmesine müsaade etmeyecekti.

"Dua et, o dilin bize lazım, kızım. Yoksa çoktan, Yaşlı Adam'a sunardık tüm kanını."

"Hemen. Çöz. Beni," dedi, kararını veren Dante.

Başı zonkluyordu ama artık emindi.

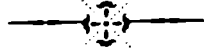
Buradan canlı çıkamayacaktı.

Bunu ne kadar çabuk kabullenirse, o kadar iyiydi onun için. İşkence görüp ölecekse önce Kızılıcık'ı, sonra da elinden geldiği kadar çok korsanı yanında götürecekti. Tak ve Dak, onun biraz daha yaşamasına izin vermişti çünkü Dante'nin savaşı bitmemiştir.

Henüz değil.

"Yoksa?" dedi korsan, odaklayamadığı bakışlarındaki öfkeyle ona diklenerek.

"Yoksa, senin o çirkin suratını parçalarım."

Oturduğu yerden heyecanla önündeki manzarayı izleyen Beau, kızın sakın cevabına kocaman bir kahkaha ile karşılık verdi. Ama beklenmedik coşkusu, hem eski gardiyanı olan kızı hem de yeni gardiyanı olan korsanı, öfkeyle ona doğru döndürdü. Anlık öfkenin odağı olmasıyla panikleyen Beau, onlara utangaç bir bakış atarak sırtıttı: "Siz devam edin, lütfen. Ben bölmeyeyim."

Beau, çocukluğundan beri gülmemesi gereken yerlerde gülmeyi huy edinmişti. Bu da annesinden aldığı, kaynağı belli olmayan neşesinin eseri idi. Her şey, onun için eğlenceli bir şakadan ya da ondan başka kimsenin göremediği bir oyundan ibaretti. Bulunduğu durumu daha da zorlaştırmamak için, alt dudağını ısırarak gülümsemesini bastırdı.

Ama bu, komikti yani.

Tüm yaşadıkları, tam bir saçmalıktı.

Bütün gece, Ark'ın mahkûmu olarak kürek çekmişti. Gün doğumunda ise arkadaşı olduğunu sandığı başka bir mahkûm olan Geveze tarafından bıçaklanmıştı. Kendinden ve diğer herkesten nefret ettiğine emin olduğu gardiyanı ise onu şaşırtıp hayatını kurtarmıştı. Revirde kendine geldiğinde, onun alışıldık zorbalığına maruz kalmış; sonra da bizzat onun tarafından, bu sefer de ölüme terk edilmişti. Belli ki adasının zehirli incirleri gibi, kızın da sadece dışı güzeldi.

Beau, aynı gün daha öğlen olmadan, yüzen hapishanesini istila eden korsanlar tarafından özgür bırakılmıştı. Tam bugünün hayatının en güzel günü olacağını düşündüğü sırada, bu sefer de kendini, Gezginlerin hücrelerinde bulmuştu. Eğer Beau, bugünü canlı atlatmayı başarırsa, Yürüyen Kadın'ın zalim bir mizah anlayışı olduğuna emin olacaktı.

“Siz iki yaygaracıyı Delik’e tıkalım, bakalım siktiğimin çenelerini kapalı tutmayı öğrenebilecek misiniz?” dedi, kafası siyah dövmelerle dolu olan kız.

Sonra da eski gardiyanına doğru bir adım attı.

Beau, bu sahneyi daha önce görmüştü. Kürekteyken her zaman, kendine fazla güvenen ya da taşkınlık çıkararak şansını zorlayan bir yeni mahkûm olurdu.

O yüzden nefesini tuttu ve kendini, gelecek darbeye hazırladı.

Gardiyanını tanımayan dövmeli korsan ise buna hiç hazır değildi. Kızın savurduğu kafa darbesiyle geriye sendeleyerek korsan, gümbürtüyle yere kapaklandı.

Beau, çatlamış burundan çıkan sese yüzünü buruşturma fırsatı bile bulamadan diğer korsan, elindeki şişeyi asker kıza doğru fırlattı ve bağırarak, genç kızın üstüne atladı. Başının hemen yanında kırılan şişenin etrafa saçılmasına hiç tepki vermeyen kız, olduğu yerde, adamın ona yaklaşmasını bekledi.

Beau, dilini şaklatarak başını iki yana salladı.

Gardiyanını izleyerek vardiyasının saatlerini hesapladığı bir yılda öğrendiği bir şey varsa o da kızın yeşil gözlerindeki pırıltının, yırtıcı bir hayvana şaşılacak kadar çok benzediğiydi. Adasının yabani ormanlarında, bu vahşi hayvanlarla çok karşılaşırlardı.

Kendisi, o ormanlarda kısa bir süre de olsa avcılık yapma fırsatı bulmuştu ve bir şeyden emindi: Sayıca çok üstün olmadığın sürece, asla vahşi bir hayvana direkt saldırmamalıydın.

Hele ki bu hayvan, kapana kısıldığını hissediyorsa.

Bu, sana sadece hızlı bir ölüm getirirdi.

Bunun farkında bile olmayan adam, kızı yakaladığı gibi duvara yapıştırıp yakasından sarımsıya başladı ve "Sen kendini bir bok mu sanıyorsun, Ark orospusu?" diye hırladı.

Kızın güzel yüzünden, soğuk bir gülümseme geçti.

Hamle sırası, şimdi kızdaydı.

Öne atılarak dişlerini adamın dolgun yanağına kilitlediğinde yırtılan etten, mide bulandıran bir ses çıktı.

Beau, daha sonra bu anı her hatırladığında, iğrenme ve kendi tespitine hayran kalma arasında gidip gelecekti. Kızın dişleri adamın derisine iyice gömülürken çiğ etin kopmasıyla oluşan haşın ses, adamın çığlıklarına karıştı.

Korsan, tiz haykırımlarla, onun yüzünü canlı canlı parçalayan kızıdan uzaklaşmaya dener ama başaramadı.

Bir eliyle kızın uzun saçlarına yapıştı ve diğer eliyle de kızın karnını yumruklamayı denedi. Ama kız, aldığı darbelere direndi. Adamı iyice kendine bastırdı ve çenesinin tüm gücüyle, etini yırtmaya devam etti. Beau, hem iğrenmiş hem de etkilenmişti.

Kızın işi bittiğinde, muzaffer bir edayla adamı bıraktı. Dolgun, kanlı dudakları aralandı ve dişleri arasında tuttuğu ince deri parçasını korsanın önüne tükürerek, şovunu tamamladı.

Beau, irkildi.

Gözlerini, çırpman korsandan ayıramıyordu.

Adam, ellerini suratının ortasındaki kanlı et yığınının bastırarak geriye sendeledi. Acıdan yaşla dolmuş gözleri, kıpkırmızı olmuştu.

“Aptal orospu. Seni geberteceğim, anlıyor musun, ha? Parça parça keseceğim seni, duydun mu beni, ha?” derken sürekli daha da tizleşen sesi, artık aklını kaçırmış gibi çıkıyordu.

Bunu farkında olan kızın, yarısı adamın kanıyla maskelenmiş olan yüzündeki tek ifade ise sadece, çarpık bir sırıtma oldu:

“Dene hadi, korsan. Belki bu sefer de gözlerini çıkartırım.”

Bir yılını zorba Ark askerlerinin emrinde sürünerek geçirdikten sonra, artık onların her yönünü bildiğini düşünen Beau için gardiyanının ahlaki yönü, hâlâ tartışmaya açık olsa da cesareti, gerçekten hayret vericiydi.

Aslında Beau, buna çok şaşırmaması gerektiğini düşündü. Kayalıların kaybedecek çok az şeyi olurdu ve sahip olduklarını da sonuna kadar korumaları gerekirdi; o yüzden en iyi savaşçılar, onlardan çıkardı.

Beau gibi Ada doğumlulara, Kayalıların vahşi birer hayvandan farksız oldukları öğretilmişti. Adasında, gece anlatılan korkunç masalların kötü kahramanları çoğunlukla, bir Kayalı olurdu.

Tehlikeli, cahil ve zalimdiler.

Küçük çocuklarını daha fazla yemek için satan canavar bir halktı. Birinci Dünya'nın yok olmasından sorumlu olanların torunlarıydı, onlar. Yine de bu kurulan İkinci Dünya'daki ilk Yüce Dümen, onlara acımış ve bencil doğalarına rağmen bile onları ölüme terk etmek istememişti.

Ama onları hayatta tutmak başkaydı, bereketli topraklarını paylaşmak başka.

Ark, onlara çetin yamaçları olan sert kayaların tamamını bırakmış olsa da onlara bakmayı hiç bırakamamıştı. Kaya halkları başından beri, Ark ulusunun sırtındaki kamburdu.

Beau, Ulus'un birçok hatalı kararı olduğunu bilse de belki de bu konuda haklı olabileceklerini düşündü. Çok fazla Kayalı tanımamış olsa da hepsinde, aynı ölü bakışlar ve öfkeli mizaç vardı. Tıpkı yaşadıkları yer gibi affı olmayan, ulaşılmaz bir duvardılar.

Topraklarını korumak için sürekli kontrol altında tutmak zorunda oldukları bir duvardı, bu.

Yine de bildiği her gerçeğe rağmen, kızın aynı anda gördüğü en güzel ve en korkunç şey olması, Beau'yu afallatıyordu.

Tayfanın kalanı, arkadaşlarının çığlıklarına koştuğunda, artık çok geçti. Eti ve kasından geriye kalmış olan kısımları oluk oluk kanayan korsan, yalpalayarak yere yığıldı. Adamın düşüşüne haykıran dövmeli kız, ona doğru koştu. Adamı sürükleyerek kamaradan çıkarmaya çalışırken gözleri, saldırmasını bekler gibi ayakta onları izleyen vahşi hayvanın üzerindeydi.

Evet, gardiyanı, gerçekten de buydu.

Vahşi bir hayvan.

Tehlikeli bir yaratık.

Beau, ne olduğunu anlayamadan beş silahlı korsan, kamaraya akın ettiler. Her biri bıçaklıydı ve kızın çevresini sararak üstüne atıldılar. Hepsi aynı anda kızı yakalayınca, eski gardiyanının artık yapabileceği pek bir şey kalmamıştı. Kızı

kollarından ve bacaklarından zapt etmeye çalışıyorlardı ama bu, kolay bir iş değildi. Yediği yumruklara rağmen direnmeye devam ederken, köşeye sıkıştığının farkında değil gibiydi.

Kız, hurlayarak debelenirken dizlerinin üzerine düştü ama artık bitmişti. Çırpınsa bile, yerde sürüklenerek götürülmesine engel olamadı. Beau, kendini rahatlamış hissetti. Bu kaos ona, yaşadıklarını düşünecek bir an bile bırakmamıştı. Düşünmesi ve planlaması gerek çok fazla şey vardı.

Beau, şimdi ne yapacaktı?

Bu Gezgincilere güvenebilir miydi?

Tam arkasına yaslanıp kendini sorularıyla boğmak üzereyken korsanlar, tekrar kamaraya girip bu sefer de onun üzerine yürüdüklerinde Beau, sitemle inledi.

“Buna hiç gerek yok; ben, sizin tarafınızdayım!” diye kendini açıklamaya çalıştı.

Ama belli ki bu, yeterli değildi.

Karnına yediği sert bir yumrukla iteklenerek kamaradan çıkarılırken, onlara direnmedi bile. Yine de bir iki darbe daha almasına engel olmadı, bu. Koridorun ilerisindeki, tek bir mumla aydınlanan ambara sokuldu. Açıklama yapmak istese de dilini ısırp kendini susturdu.

Konuşması, işleri sadece kötüleştirebilirdi.

Ambarın bir ucunda duran sandıktan bozma bir kutunun içine sokulurken, sadece bir küfür homurdandı.

Delik dedikleri bu kutu, cidden adının hakkını verircesine küçüktü.

Eski gardiyanıyla birlikte, Beau’nun cüssesi de hesaba katılınca, ikisi için yetecek bir alan yoktu. Beau’nun başı, kambur oturduğu hâlde bile ahşap kafesine tam değiyordu. Karşısına oturtulan ve bağlarıyla debelenen kızın dizi ise her hareketiyle, Beau’nun karnına çarpıyordu.

Tahta parçalarından yapılmış kapak, bir dizi küfürle üstlerine kitlendiğinde Beau, artık bugünün bitmeyeceğini an-

lamıştı. Kız ise yanı başında hâlâ bağıyor, Beau'yu itiyor; iplerinden ve üstlerine çöken karanlıktan kurtulmak için çırpınıyordu.

Beau, yaralı bir hayvan gibi debelenen kız yakında sakinleşmezse onları, Delik denen sandıkla birlikte denize atacaklarına emindi; o yüzden, "Yürüyen Kadın'ın Dokuz Kız'ı aşkına, hareket etmeyi keser misin artık?" diye terslendi.

Ahşap kafesin aralıklarından gelen loş ışık, kızın terden yanaklarına yapışmış saçlarına vurduğunda Beau, kızın sinirle ona baktığını fark etti.

"Bana ne yapacağımı söyleme, hain," diye tısladığında kızın yüzü, tiksintiyle buruştu.

Beau, bıkkınlıkla gözlerini devirdi.

"Keyfin bilir. Ama sırf sen bağırdın diye bizi buradan çıkarmayacaklar. Gücünü boşa harcıyorsun."

Kız, onun cevabına burnundan güldü. Bu öyle bir gülüştü ki Beau, daha çok hırlamaya benzetti.

"Peki, sen gücünü saklayıp ne yapacaksın? Neşeli, uslu mahkûmu oynamaya devam mı edeceksin? Belki yeni dostlarına bir şarkı söylersin, ha?"

Beau, bu sorularına bariz bir küçümsemeyle karşılık verdi: "Maalesef, somurtkan Kaya Biti rolü, kapılmıştı. O yüzden evet, mızımız bir bebek gibi söylenmektense, şarkı söylemeyi tercih ederim."

Kız, bu sefer gerçekten hırladı. Genizden gelen, hayvani bir homurtuydu bu.

"Kendini çok akıllı zannediyorsun ama hiçbir boktan haberin yok. Seni özgür bırakacaklarımı sanıyorsun, değil mi? Belki bir korsan olacağımı falan düşünüyorsundur. Uyan çiftçi; Gezinler, dışarıdan gelen birini aralarına almazlar, hele ki bir Ark piçini. En iyi ihtimalle, köleleri olursun."

"Neden umurunda ki? Sen, çoktan ölmüş olacaksın," diye cevapladı onu Beau, sakince.

“Yalakalık yaparak yaşamaktansa, savaşarak ölmeyi tercih ederim,” dedi kız, sesine yansıyan bir gururla.

Beau, onun çocuksu coşkusuna karşı bir kahkaha patlattı. “Bunu kesinlikle mezar taşına yazdırmalısın,” dedi, gülüşlerinin arasında nefes almaya çalışırken.

“Tabii, dünyalar önüne serilmiş şımarık bir Ark kazıntısı, kendi hayatı için bile olsa, savaşmayı ne bilir ki?”

Kız, kibirle ona baktı.

Kendini Beau’dan üstün gördüğü, her hâlimden belliydi. Bu, Beau’yu sadece daha da güldürdü. Kız bayağı yanılıyordu ama Beau, ona karşı çıkmakla uğraşmadı.

Beau’nun önüne, dünyalar serilmemişti. Bir somun ekmeğe bile sahip olmak için her gün ter dökmüştü. Her öğünü için kanını akıtması gerekmişti. Ayrıca her şeye rağmen, oldukça tamahkâr biri olduğunu da düşünüyordu ama bunu da belirtme zahmetine girmedi. Bir Kayalı’ya laf anlatmakla uğraşmak, şu an istediği en son şeydi.

O yüzden, sadece gülümsedi.

Bu, kızın sinir olacağına emin olduğu yılışık bir gülümseme idi: “Ben sadece bir çiftçiyim, unuttun mu? Benim hayatımın bu olduğunu söylediler. Seçmediğim bir hayat için neden savaşayım ki?”

Haklı da çıktı.

Cevabı, kızı daha da sinirlendirdi.

Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi.

Sıkıştıkları kutuda rahatsızca debelenirken kız, öfkeyle homurdanarak bağlarını zorladı.

“Pes etmeye alışmış bir adamın sözleri. Zavallısın.”

Konuşurken, Beau’ya bakma zahmetine bile girmedi. Beau, buna sinir oldu. Görmezden gelinmek, zaten rahatsız edici bir şeydi. Bunu bir de bir Kayalı yapınca, çok daha utanç verici oluyordu.

O yüzden: “Hadi ya, lütfen devam et. Bana, buradan nasıl kurtulacağını göster, Taş Kafa. Boş yere yankı yapmıyorsan ve gerçekten bir planın varsa, Yürüyen Kadın’a yemin olsun ki seninle birlikte ben de tüm korsanların yüzünü yiyeceğim!” diye ona sataştığında Beau daha çok, kızın ilgisini tekrar kendine çekmek için konuşmuştu. Küçük bir kutunun içinde görmezden gelinmek bazen, insanın içindeki kibri ortaya çıkarabiliyordu işte.

Kızın açık yeşil gözleri, aralıktan süzülen ışıktaki onu süzdü. Bakışlarındaki hoşnutsuzluğu fark eden Beau, onun gözünden nasıl gözüktüğünü merak etti. Her şeyi şakaya vurduğunu mu düşünüyordu?

Kolaya kaçan bir korkak olduğunu mu?

Beau, onun ne düşündüğünü umursadığı için kendine kızdı. Kızın ne düşündüğünün bir önemi yoktu ki! Yine de kız cevap verdiğinde, merakı iyiden iyiye kabarmıştı.

“Hiç kılıç tuttun mu? Çapa ya da kürek tutmaya benzemez bak,” diye iğneledi kız, onu.

Beau, iyi bir okçu olduğunu ve teke tek kavgada rakip tanımadığını söylemek isterdi ama ne önemi vardı ki. Yine de dişlerini sıkıp sinirini yuttu ve dudaklarını bükerek homurdandı.

“Önce, savaşmadığım için beni azarlıyorsun; şimdi de savaşacağım dediğim için dalga geçiyorsun. Planım yok, deseydin de olurdu.”

Kız, kısa bir an için gözlerini yumdu. “Öyle olsun. Madem şerefli bir şekilde ölmek istiyorsun, ben kimim ki sana engel olacağım. Tabii ki, bir planım var. Ama vakti geldiğinde, ne dersem yapman gerek. Sana güvenebilecek miyim, mahkûm?”

“Sana söyledim, adım Beau. Asıl ben sana güvenebilecek miyim, Taş Kafa?” diye karşılık verdi, Beau.

Kız, yanıt vermedi.

Bir süre sessizce düşündükten sonra, Beau'ya yılmış bir bakış attı.

Beau, bunun ne anlama geldiğini anlayarak sırttı.

Kız, ona güvenmeye karar vermişti.

Bunu hiç istemese bile. Bu gönülsüz hâli öyle komikti ki.

“Adım Dante,” dediğinde kızın sesi, kelimeler canını yakıyormuş gibi boğuk çıktı.

Yumrukları sürekli havada olan askerin bu beklenmedik savunmasızlığı, Beau'yu hazırlıksız yakaladı. Söyleyiş tarzındaki bir şey, onunla çok özel bir şey paylaştığını hissettirmişti. Kaya halkına duyduğu ön yargılara rağmen annesi, Beau'yu onurlu bir adam olarak yetiştirmişti.

Bu onurun ona getirdiği bedeli düşününce, midesi kasıldı.

Biri ona güvenmişse, bunu boşa çıkarmaması gerektiğini biliyordu; o kişi zorba bir Kayalı olsa bile ama bu seferlik, onurunu bir kenara bırakıp önce kızın ne yapacağını görmesi gerekecekti.

Beau, ortamdaki yoğunluktan huzursuz olarak iç çekti.

“İlginçmiş. Kaya'da, doğan çocuklara isim vermek yerine lakaplar takıldığını duymuştum.”

Ve bu, Dante'nin kırılğan bakışlarını, hiç var olmamış gibi bir anda yok etti.

Aferin seni salak, Beau! İnsan yüzü yiyen deli kızı kızdır, tabii!

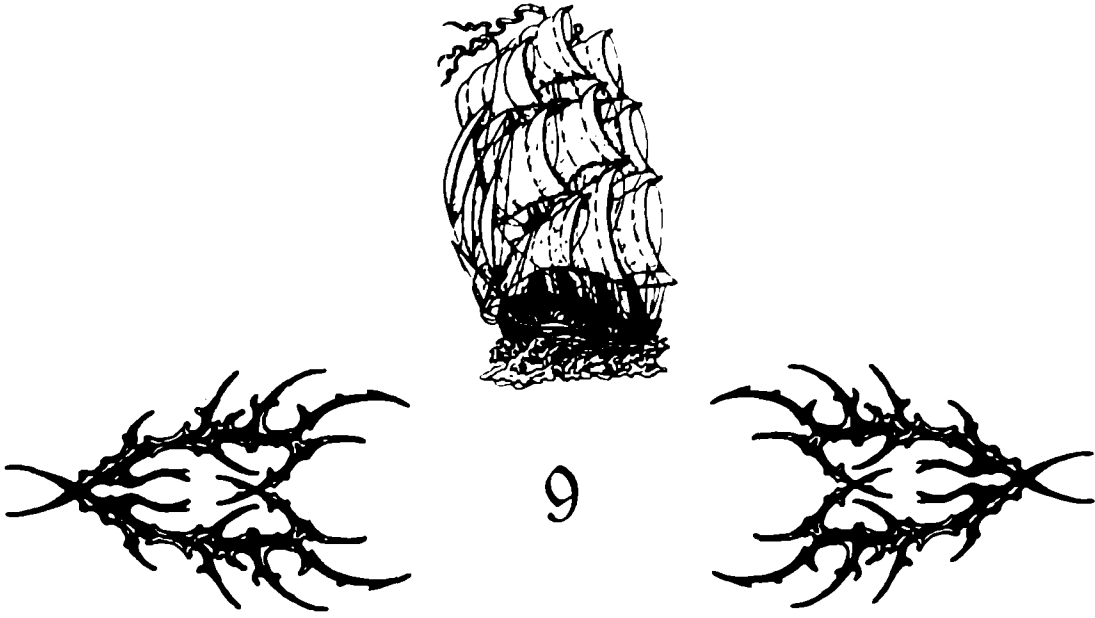
Beau, neden boşboğazlık ettiğini bilmiyordu. Sadece kızla bağ kurmanın kötü bir fikir olduğuna emindi, o kadar. Kendini kızın sivri sözlerine hazırladı ama Dante, sadece sıkılmış gibi gözlerini devirip kendini toparladı.

Sonra, arkasında bağlı olan elleriyle biraz uğraşarak, botunun boğazına sokuşturduğu yeşil cam parçasını çıkardı. Sivri cam, loş ışıkla birlikte aralarında parladığında, “Sen kurnaz bir şeytansın, Dante,” diye mırıldandı, Beau.

Tüm o karmaşada, Dante'nin dövüşmeye çalışmak yerine kendini yere atması, bu yüzdendi demek. Beau, göz kırpması

dan olanları izlemesine rağmen kızın, kırılan şişenin parçalarından birini botuna sokuşturduğunu hiç fark etmemişti. Bütün bu vahşiliğinden anlaşılmasa da Dante, gösterdiğinden daha zekiydi. Beau, bunu unutmamalıydı...

"Peki, planın ne?" dediğinde Dante'nin açık yeşil gözleri, zalim bir ışıltıyla parladı: "Doğru zamanı bekleyeceğiz. Sonra da biraz kan dökeceğiz."

Hodbin

Derin Deniz tüm dünyayı yuttu yutalı, ufukta yükselen tek güvenli limanın Ark Takımadaları olduğu, herkesçe bilinirdi. Onun karşısında hasmı olarak durmaya tek yürek gösterense, affı olmayan Gezgin Şehir'di. Aynı soyun soydaşı, aynı zulmün yoldaşı olduklarını unutan bu iki ülkenin halkları da oldum olası, birbirlerinin can düşmanıydı. Ark'ın bağına basmamak ve ellerindekileri paylaşmamak için direndiği Gezginler ise, en ihtiyaçları olduğu anlarda yüzlerine kapanan kapıları unutmamaya yeminliydim.

Elbette Gezginler, bu masalın mazlumunun kendileri olduğuna inanıyorlardı. Ama gelin görün ki başka bir mazlum olan Kayalılara ettikleri zorbalıklardan da hiç geri durmazlardı.

İşte Hodbin, bu haklı ve haksız savaşların içinde büyümüştü. Eğri ve doğru yoktu, doğduğu dünyada; sadece, benciller vardı.

Herkes, kendi hikâyesinden sorumluydu ve herkes, kendi hikâyesince yoğrulurdu.

Öyle ya da böyle, sadece kendin için yaşıydın. O yüzden bu dünyada herkes, hem mazlumdu hem de zalim.

Eninde sonunda herkes, kendi savaşının kahramanıydı ama kuralları da yine benciller koyardı. Kendi doğasına sırtını dönmemiş birinin, sığınacak bir limana da ihtiyacı olmazdı; kaybolacağı bir denizde de boğulmazdı. Çünkü sır oydu ki kendi fırtınan da senin bir parçandı.

Hodbin, kendi fırtınasında yıkılmamayı ve özüne güvenmeyi, bu gizlenen bencilleri izleyerek öğrenmişti.

Yalancı güneşleri ya da ikiyüzlü talihi beklemeyi de işte böyle bırakmıştı. Zaten talihin oyunbaz kuşları da hiçbir zaman bir ayakcının önüne bedelsiz olarak konup onu, boş yere umutlandırmazlardı.

Bu yüzden iki gündür yaşanan her şeyin, hayal bile edemeyeceği kadar kolay bir şekilde planlarına uygun ilerlemesi, onu rahatsız etmişti.

Aslında düşününce, dün akşam aldığı riskin meyvesini vermesi, onun kendi başarısıydı. Cüreti sayesinde, Mafur'un izbe mağaralarında tanıştığı güzel dilber Nife ile uzun uzun sohbet ettikleri bir gece geçirmişti.

Ya da en azından, çoğunlukla sohbet ettikleri.

Hodbin, Nife'nin tatlı tatlı huyuna gittikçe, kadının aslında düşündüğünden daha faydalı olduğunu fark etmişti. Anlaşılan Nife, uğruna gemini yakacağın türden cazibeli bir kadın olsa bile, dili bir çözölmeye görsün, tüm hayatını anlatmak gibi de bir kusuru vardı. Yani, asıl amacı Matar hakkında kıyıda köşede kalmış bilgiler edinmek olan Hodbin için bu çenebaz kadın, bir anda Yaşlı Adam'ın Kırk Gemisi kadar kıymetli oluvermişti.

Aslında Nife'nin anlattığı hikâyelerin başı ve sonu, hep aynı yere çıkıyordu. Fersiz isimli hovarda âşığına. Bu iki âşığın öyküsünün nasıl hazin bittiğini büyük bir ilgiyle dinliyor-muş gibi görünmek için Hodbin'in, tüm gayretini vermesi gerekmişti. Ama Yaşlı Adam şahitti ki Hodbin, o anların büyük

bir kısmında aklının kuyusunda gezinmiş ve sıkıntıdan bir sürü ezgi söyleyerek kendini eğlendirmişti.

Bir vakit sonra Yaşlı da artık bu hâline acımış olacak ki konu, bir şekilde Matar'a bağlanmayı başarmıştı. Nife'nin yalancı âşığı Fersiz'in, ara ara Matar'la kaçamak yaptığı ortaya çıkmıştı.

Kadının söylediğine göre Fersiz, hemen her ay, tepeye çıktığı vakit paylaştıkları yataktan kaçır ve meclisin de yaşadığı Mesken isimli büyük evin mutfağına gidermiş. Mesken'in mutfağı tamamen ona kalmışken Matar da akşamları orada, yeni tarifler denemeyi pek severmiş. Gizli buluşmaları boyunca, bütün geceyi o mutfakta geçirirlermiş.

Tek şahitleri patatesler ve belli ki Nife'yken.

Yine de Hodbin, duyduklarından sonra, bulduğu yerde Fersiz'i alından öpebilirdi. Sonuçta Mesken'in iç avluyla ayrılmış kısmına girmek zor olsa da alt katlarda, hizmetliler ve âşıklardan başka kimseciklerin gezinmediği bir mutfığa girmek, o kadar da zor olmamalıydı.

Matar'a ulaşmanın yolu kendi ayağıyla önüne gelmişken, bir de Araf'ta tanıştığı Kayalı kız sayesinde şans oklarıyla vurulmuşa dönmesi vardı, tabii.

Öğlen aşım dağıtmaya Araf'a gittiği vakit, sadece idamlık mahkûmların konulduğu o büyük hücrede bir anda ortaya çıkıvermişti, kız. Hodbin, daha önce bir sürü Kayalı görmüştü ama hiçbirinin gözlerinde bu kadar hayat görmemişti.

Kızın büyük ela gözleri, hevesli bir açlıkla parlıyordu. Hâl bu olunca Hodbin, kızın neden idam koğuşunda olduğunu merak etmişti. İstedikini alıp kızın yanından ayrıldıktan sonraysa iyice bir soruşturmuş ve Madrabaz'ın gemisi Sessiz Gece ile geldiklerini öğrenmişti.

Bu da kızın, neden özellikle o hücrede tutsak olduğunu açıklıyordu. Madrabaz, kadınlardan oldum olası nefret ederdi. Özellikle de güçlü kadınlardan. Kızın gözlerindeki ateşi o

da gördüyse, söndürmekten büyük bir zevk alacağı kesindi. Ama bir seçenek daha vardı ki hepsinden daha tatlıydı.

Madrabaz, en çok Matar'dan nefret ederdi.

O yüzden kızın, doğruyu söylüyor ve Matar ile önemli bir sırrı paylaşıyor olması da gayet mümkündü.

Yani bu kız, Matar'ı memnun edebilirdi.

Matar da Hodbin'i memnun edebilirdi.

Ama bu kadar talih, gerçek olabilir miydi?

Hayır ama tez canlılığımı, Yaşlı Adam affetsin.

Yine de elinde başka ne vardı? Hiçbir şey. Hem en kötü ne olabilirdi ki? En fazla Kayalı kız, Matar'ın hiçbir işine yaramazdı. Bu, Hodbin için kötü bir ilk izlenim olurdu evet ama kız için olacağı kadar değil. Hodbin, Lunulata'nın, bir kayaya bağlanıp ölümünü bekleyeceği düşüncesini gözünün önüne getirdi.

Sevimli bir kız için, sevimsiz bir ölüm olacak.

Kızın çillerle kaplı yüzünün korkuyla dolduğunu düşünmek tatsız olsa da herkes, ilk önce kendini düşünmeliydi.

Böylece Hodbin, kararını vermiş oldu. Matar'ın önüne çıkmak için eline bir fırsat geçmesini beklemiyor muydu işte? Bu fırsat, o fırsattı. Hem belki talih kuşu bazen, ayakçıların kafasına sıçmak yerine, ayağının dibine de konabilirdi.

Hodbin, bütün bir koca günü ve ardından geceyi Matar'ın, Mesken'in mutfağına gelmesini bekleyerek geçirmişti. Mesken, Gezgin Şehir'in en ortasında bulunan büyükçe bir taş evdi. Şehir ilk inşa edildiğinde bu ev, İlk Dünya'nın kalıntılarından kalanlarla kurulmuştu. Onlara kendi kayalarını bulmakta öncülük eden ilk Matar'm emriyle, şehirlerinin tam ortasına yapılmıştı. Bunun öncesinde Gezginler, kalan dünyadaki yerlerini arayan seyyahlardan fazlası değillerdi. Ne

zaman izlerini ve gizlerini bıraktıkları bir kayaları olmuştu, o zaman gerçekten denizlere hükmetmenin tadına varmışlardı.

Bu yüzden şehrin en büyük evi olan Mesken, onlara nelerden geldiklerini unutturmamak için yapılmış bir anıttı. Girişinin hemen önünde beyaz taşlara oyulmuş insan heykelleri, evin başında nöbet bekliyordu. Birinci Dünya'dan kalan unutulmuş yüzleri ve boş gözleriyle, torunlarının torunlarını izlerdi bu heykeller.

Evin tepesinde ise Gezginlerin kara bayrağı, dört bir yana savrulurdu. Onların kim olduklarını bağırarak, rüzgârda öfkeyle gürler; düşmanlarına korku salmak için, pusların ardını gözlerdi. Hodbin bile bayrağın üzerindeki bu, ağzı dili olmayan adamın vahşi suratına bakmaktan hoşlanmazdı. Kendi içine bakmak gibiydi çünkü bu, biraz. Hodbin'den bir parça vardı sanki, o yüzde. Kendi acısı içinde sustuğu zamanların nahoş bir hatırası gibiydi. Yüzü eriyerek çemberinden taşan adamın öfkeli gözlerine bir kaçamak bakışı bile, onun gecesi-ne kâbus olmaya yeter de artardı bu yüzden. Ama sonuçta bu yüz, Gezgin Şehir'in sessiz çılgılığıydı.

Dede'nin geceleri anlattığı hikâyelerden işittiği kadıyla bu çılgılığı, kayalarına ilk yerleştikleri vakitlerde, şimdilerde meydanları olan yerin üzerine, Oguribey isminde bir korsan çizmişti. Bu Gezgin'in, Birinci Matar'ın en güvendiği yoldaşlarından olduğu söylenirdi ve aynı zamanda, şehrin her taşında izi olan ilk Seyir Meclisi'nin de bir üyesiydi.

Sessiz çılgılığı da o yere çizildiği günden beri, Oguribey'in yaptıklarına minnettar olan Gezginlerin hem tenlerinde hem bayraklarında yaşardı ve Mesken'in tepesinde gururla dalgalanırdı.

Bayrağın gölgesinin estiği yollarda ise korsanlar, nöbet tutardı. Çünkü Seyir Meclisi'nin birçoğunun aileleri, burada yaşardı. Dede ve onun yetimleri dışında neredeyse her meclis üyesi, Mesken'i, evi bilirdi.

Ulan Dede...

Yani beklenmeyen misafirlerin ön kapıdan öylece içeri girmesi imkânsızdı ama o, bir ayakçıydı ve arka kapılar, onun gibiler için hep açık olurdu. Hodbin, ayakçılığın en çok bu yönünü seviyordu. Evet, pis bir işti ve çoğunlukla karın tokluğuna çalışırdı ama kimse, bir ayakçıyı umursamazdı.

Bu da elinin her yere kolayca uzanmasını sağlıyordu. Kimse sizi izlemiyorken, kendi kurduğun bir oyunu oynamak çok kolaydı.

Mesken'in arka bahçesindeki orta avluya yağmadan gelen yeni erzakları taşımak, bu oyunun ilk aşamasıydı.

Boynu bükük duran bir ayakçıya kendi yapacakları işleri iteleyen tembel korsanlarla doluydu, etraf. Gemilerinden indirilen sandıkları taşınması için kendini tutmalarını sağlaması, Hodbin için işten bile değildi. Mesken'in arka kapıma geldikleri vakit, ahşabın aralıklarından gizlediği hançerini itmiş ve taşıdığı ağır sandığın içindeki çuvalı bıçaklamıştı. Sonrasında korsanların, çuvalı sandıktan çıkarıp mutfığa taşınmasını beklemek yeterliydi. Çuvalın patladığını, aşçının öfkeli çığlıklarından anlayan Hodbin, kapıda hazırды.

Yine de işini sağlama almayı ihmal etmemişti. Öncesinde, Mesken'in kıdemli iki ayakçısının ortalıkta gezinmediğine emin olmuştu.

Bu yüzden akşamüzeri, Virane Taverna'ya uğramıştı. Orada, biraz Mada yumurtasını Seher otuyla karıştırmış ve onların her sabah uğrayıp içtikleri pekmez suyuna üçer damla damlatmıştı.

Bunun, onları, hanın loş sıcağında birkaç saat uyutacağı kesindi.

Ya da bir, on beş saat civarı.

Ardından tek yapması gereken, Mesken'in yakınlarında meşgul görünmektir. Un çuvalının patlamasıyla gelen küfür-

lerin ardından aşcının hincından kaçışan korsanları görünce, ilk adımının tamamlandığını anlamıştı.

Aşcının, sinirle kendi ayakçılarını aramasını beklemişti.

Sadece doğru zamanda, doğru yerdeydi.

Aşçı, sonunda pes edip etrafta başkalarından iş dilenen Hodbin'e yamalı bir bez atmış ve söylenerek gitmişti.

Hodbin, sırtmasını zor bastırmıştı.

Tüm zemini beyaz tozla kaplanmış olan taştan mutfak, yavaş yavaş ama büyük bir özenle temizlemişti. Gelip giden erzaklar arasında hiç acele etmeden çalışmış ve Matar'ı görmeyi ummuştu.

İşi bittiğinde mutfak, hiç olmadığı kadar temizdi ve Hodbin'in elleri, hiç ummadığı kadar boştu.

Ortalıkta göze batmaktan çekinen Hodbin, çareyi aşçı, yemek hazırlıkları için tekrar mutfaka gelmeden hemen önce kendini kilere atmakta bulmuştu.

Sonuçta, ağzına kadar dolu bir kilerde Matar'ı beklemek, alternatiflerinden çok daha cazip bir seçenektir.

Büyük evi akşam yemeği telaşı sararken Hodbin, bu fırsatı değerlendirmiş; yiyebildiği kadar meyve ve kurutulmuş et yemiş, bir yandan da hizmetlilerin, Meclis hakkında ettiği dedikoduları dinlemişti.

Matar'ı beklerken kaçan keyfi, yedikleriyle yavaş yavaş yerine gelmişti. Sonuçta az buz değildi ya, pusuya yattığı bu kilerde, çilek reçeli bile vardı! Çilek reçelini Gezgin Şehir'de bulmak, imkânsıza yakın bir şeydi ve Hodbin, sadece iki kere, o da Dede seferden dönüp onlara hediye olarak getirdiğinde, yiyebilmişti.

O şekerli tadı aldığında Hodbin, bu lezzeti tekrar tatmak için kardeşlerinden birini bıçaklayabileceğini anlamıştı. Hafif mayhoş tadı ve ağzında bıraktığı hissi düşünmek bile dans etmek istemesine neden olmuştu. O yüzden, koca bir kavanoz reçeli nasıl bitirdiğini fark etmedi bile. Uzun zamandır, bu ka-

dar doymamıştı. Bir süre sonra tatlı tatlı mayıştığını hissetmiş ve en arkadaki mercimek dolu çuvalı yastık yaparak, biraz uyumaya karar vermişti. Bir yıla yakındır geçirdiği en güzel gün olmaya adaydı, bugün.

Mutfaktan gelen tok konuşma seslerini duymasa, daha da uyuyabilirdi. Aylardır bu kadar güvende uyumamıştı. Kemik illeti sağ olsun ki bütün bir gece uyumak, artık onun için bir düşe dönmüştü.

Hodbin, Kemik'in düşüncesiyle içinin kararmasına fırsat vermeden, tek seferde ayaklanıp kilerin kapısından gelen sesleri dinlemeye başladı. Konuşan kişi artık, aşçı ya da hizmetliler değildi. Az önce duyduğu tok sesin sahibi, bir kadındı. Gevşemiş tahta kapının aralıklarına gözlerini dayamadan bile Hodbin, Matar'ı göreceğini hissetmişti. Ama bu önsezisi bile tüylerinin diken diken olmasına engel olamadı.

Matar, uzun ve ince yapılı bir kadındı. Otuzlarının sonlarında ya da kırklı yaşlarının başlarında olmalıydı. Açık kahverengi saçları, gevşekçe örülmüştü. Şu an bir parça unla lekelenmiş sivri uçlu bir burnu ve zeki bakışlara sahip mavi gözleri vardı. Hızlı ve titiz hareketlerle hamuru yoğururken, yanındaki iri yarı bir adamla konuşuyordu. Hodbin, adamın adının Hunhar olduğunu hayal meyal hatırladı. Kel kafası ve kocaman kaslarıyla Hunhar, Matar'ın yanından hiç ayrılmayan sağ kolundan başkası değildi. Adamın, kalın çatık kaşları ve sürekli somurtan tüysüz bir yüzü vardı. Bu ekşi yüzün ortasından, küçücük bir sakal sarkıyordu.

Mutfağın boğucu sıcaklığında, sadece iki kişiydiler.

Mutfakta, meclis toplantısı yapacak hâli yok ya! Daha kötü de olabilirdi.

Hodbin, derin bir nefes alıp başını salladı ve kendini, geleceğini değiştirebilecek olan konuşmaya hazırladı. Omuzlarını geriye attı ve çenesini dikleştirip kilerin kapısını açtı. Kalbi gümbürderken, içindeki heyecana sarıldı ve kilerden çıktı.

Koca adamın afallamış sessizliğinin ardından devasa kılıcının Hodbin'in boynuna dayanması, birkaç saniye bile sürmedi. Soğuk metal, yutkunurken tenine battı.

Bu aralar herkesin ilk işi, kelleme yapışmak oldu.

Sakin görünmek için kendini zorlayan Hodbin, gözlerini hâlâ hamuruyla uğraşan Matar'dan ayırmamaya çalışarak konuştu.

"M-mir'im, rica etsem bu nazik uşağımıza, kılıcını çekmesini söyler misiniz? Kafam omzumun üzerindeyken, size hizmet etmem daha kolay olur?"

Kadın, varlığını umursadıysa bile buna bir tepki vermedi.

"Mir'im?" dedi Hodbin, bu sefer hafif bir yalvarışla. Matar, bezgin bir iç çekti ve hamurunu açarken konuştu: "Demek bizi sinsice dinlemenin sebebi bana hizmet etmektir, öyle mi?"

"Siz, bulması zor birisiniz, sevgili Matar Mir; ben de fırsat kollamaktan başka bir suçu olmayan, zavallı bir ayakçıyım. Ama inanın, beni dinlediğinize pişman olmayacaksınız."

Bana bak artık, bana bak, bana bak be kadın!

Matar, tembel bir edayla başını kaldırıp bir saniye kadar ona baktığında ve başıyla Hunhar'a kılıcını indirmesini işaret ettiğinde Hodbin, sevinçle haykırmamak için dilini ısırarak zorunda kaldı.

Kılıç, boğazından uzaklaşırken rahatladığını belli etmek için nefesini yavaşça dışarı vermesi gerekti. Matar'ın ilgisi, geldiği kadar uyusuk bir şekilde tekrar hamuruna yöneldi.

"Seni nereden tanıyorum, çocuk? Yüzün yabancı değil."

Kötü bir başlangıç değil. En azından, gökten düşen alelade bir ayakçı olmadığımı bilecek.

"Üvey babalığım, meclisinizin de üyesi olan Dede'dir, Mir'im," dedi Hodbin, sesine yansımaya izin verdiği gururla.

Öyle ya da böyle, ben, bir meclis üyesinin oğluyum.

Elleri hamurunun üzerinde havada kalan Matar, ona hursuz edici bir dikkatle bakmaya başladı.

“Hamurum dinlenene kadar birkaç dakikan var, Dede’nin oğlu. Eğer dikkatimi çekemezsen Hunhar seni, casusluk yapmanın bedeli olarak fırına atacak.”

İri yarı adamın suratındaki gülümseme, bunu yapacağına hiç şüphe bırakmayacak cinstendi ama zaten Hodbin’in motive olmak için, bir tehdit duymaya ihtiyacı yoktu.

Dilinin ucundaki gerçek, oraya ait olmadığını bilirmiş gibi öylece yuvarlanırken, ceplerindeki tüm umudu da ortaya saçmış oldu. Artık kaderinin konuşma vakti gelmişti: “Sol occidens it, nox ministrat...”

Kadının mavi gözleri, sıkışmış bir düğümü çözmeye çalışmış gibi ona bakarken sadece bir anlığına gözlerini kırptırdı. Bu, Hodbin’in ihtiyacı olan bilgi kırıntısını vermiş kadar oldu. Matar’ın ince dudakları hafifçe aralandığında Hodbin, anlık sessizliğin tadını çıkardı.

Şaşırdı. Demek Kayalı kız, yalan söylemiyormuş.

Burada, bilmediğim bir şey dönüyor; o kesin...

Matar’ın tepkisi, geride hiçbir iz bırakmadan giderken Hodbin, heyecanına engel olmakta zorlanıyordu. Matar, gerçekten neden bahsettiğini biliyordu; Hodbin, henüz bilmeseydi bile.

Konunun ne olduğu, Hodbin’in umurunda bile değildi gerçi.

Ayakçılık günleri, çok yakında bitecekti.

Korkunun boğduğu geceleri de son bulacaktı.

Kemik ölecekti ve Hodbin de onun yerine, bir korsan olacaktı.

Umarım ölmenden önce, o güverteye çıktığımı görürsün, Kılçık herif.

“Devam et,” dedi Matar, bir kaşını kaldırarak.

“Dün sabah Araf’a, iki Kayalı kapatıldı. Madrabaz’ın gemisiyle geldiler ama kimse, sizi bilgilendirmedi. Düşündüm

ki biri bunu yapmalı. Kayalılardan kız olanı bana, sizinle ortak bir sırrı paylaştığını söyledi. Onu çıkarmam karşılığında, benimle sırrını takas etmek istedi. Ben de onu oyuna getirip sırrımı öğrendim ve derhâl size geldim. Madrabaz'ın ne gibi planları olduğunu ancak Yaşlı Adam bilir ama sizin hayrınıza olmayacağı kesindir, Matar Mir."

Kadının burnundan gülmesi, dalkavukluğa alışkın olduğunun bir göstergesiydi. Gezinlerin çoğu gibi süslü cümlelere bulanmış yalakalıktan hoşlanmadığına göre Hodbin'in, maskesini değiştirmesi gerekecekti.

Tamam o zaman, başka bir şey deneyelim.

"Hayrımı çok düşünür müsün, çocuk?" dedi Matar, küçümser bir edayla.

Güç, saygının ön koşulu değildir. Saygı, kazanılır. Bunu, o da biliyor.

"Benim politik görüşlerimin bir önemi yok. Siz, bu şehrin başısınız, hepimizin liderisiniz; ben de bilirim ki başı güçlü olmayan şehir, ayakta kalamaz. O yüzden sizin hayrınız, benim de hayrımıdır."

Şimdi Matar ona, gözlerine zor ulaşan bir keyifle bakıyordu. Söylediklerimin onu eğlendirdiği kesindi.

"Bilgece sözlerin var, Dede'nin oğlu. Buraya fark ettirmeden girebildiğine göre az da olsa akıllısın, belki çok daha da kurnazsın. Ama şunu bil ki bu baş, sırlarını yalnızca kendine aitken sever," dedi, Matar. Yavaşça ellerini önlüğüne sildi ve boynundan çıkardığı keten kumaşı tezgâha bıraktı. Acele etmeden, unlu yüzünü bir kâse suya batırıp temizlerken Hodbin de sessizce onu izledi.

Rahatsız edici biri, o kesin. Ama düşündüğüm kadar da sert değil.

"Beni şu kıza götür bakalım; neyi paylaşıyormuşuz, bir de ondan dinleyelim."

Taş binanın mumla aydınlanan koridorlarına çıktıklarında, etrafın bomboş olduğunu gördüler. Hodbin, ne kadardır

uyuduğunu bilmiyordu ama saat gece yarısını geçmiş olmalıydı. Evin geniş koridorlarından geçip arka kapıya giderlerken her adımları, duvarlara vurup yankılandı.

Hodbin'in kalbi, kulağında gümbürdüyordu.

Mesken'in arka kapısına ulaştıklarında, Hunhar'm ve yanlarında yürüyen kadının kim olduğunu fark eden nöbetteki korsanlar, yumruk yaptıkları sağ ellerini göğüslerine vurarak selam verdiler.

İşte bu hisse alıabilirim.

Hodbin, keyifle gülümsedi.

Eğer şimdi vakti olsaydı, zaferin tatlı sarhoşluğuna giden yol hakkında bir iki dize yazabilirdi.

Ama ruhunu eğlendirmek için henüz erkendi. Önce, kazanması gereken bir oyunu vardı. Kuş Gözcüsü Han'ını geçip arka sokaklardan ve تنها yollardan ilerleyen Hunhar'm hemen ardından Matar'la birlikte, konuşmadan yürüdüler.

Gece çöktüğünde şehrin tek dolu yeri, Kraliyet mahallesinin dar sokakları ve Virane Taverna'nın bulunduğu meydan olurdu ve şehrin geri kalanı da sessizce karanlığa karışırdı. Etrafta kimsecikler yokken burayı sevmek, Hodbin için çok daha kolaydı. Yargılayıcı, küçümseyen bakışlarla ya da acıyan gözlerle karşılaşmadan yürümek bir anlığına, ona, kim olduğunu unutturmuştu. Ama her güzel şeyde olduğu gibi, bu saklı an da bitti ve yollarını aydınlatan tek şey ay ışığıyken Matar, alçak sesle sordu: "Dede, seni evlatlık aldığında kaç yaşındaydın, çocuk?"

Hodbin, yorgunca içini çekti.

Bu sorudan nefret ederdi.

Onun hakkındaki en önemli şey buymuş gibi, herkesin tek merak ettiği şey, Hodbin'in nasıl terk edildiği olurdu. Yanında üvey kardeşlerinden biri olsaydı, kendi hikâyesini bayıla bayıla anlatırdı. Terk edilişlerini, göğüslerindeki bir madalaymış gibi gururla taşırdı çünkü, Dede'nin çocukları... San-

ki hepsi istenmeyen piçlerden fazlasıymış gibi, bir de farklı farklı masallarla kendilerini avuturlardı.

“Dede’nin anlattığına göre, daha kundaktaymışım. Bir yağma dönüşü, Virane’de tayfasıyla Ark’ın sidiğini içerken acı acı ağladığımı duymuş. Sesimi duyurmak için, geceyi yırtacak gibi haykırıyormuşum. Böylece rıhtımın dibindeki kayalıklarda, kırık bir fıçının içinde, yumruklarım havayı döerken bulmuş beni. Sonradan öğrendim ki o dönem, istenmeyen bebeklere öyle yaparlarmış. Ama benim sessiz sessiz gitmeye niyetim yokmuş tabii, en azından, öyle der, bizim ihtiyar,” diye omuz silkti, Hodbin. Kelimeler, ağızından duygusuzca çıkmıştı çünkü bir önemi yoktu. Bu, Hodbin’in hikâyesinin sadece küçücük bir kısmıydı ve bu terk edilişin onu tanımlamasına izin vermek, kendi şahsına hakaret olurdu.

“Eski âdetlere göre, Yaşlı Adam’a ilk bebeklerini yollamanın, şehrimize şans getirdiği söylenirdi. O devirde, böyle şeyler duyulmamış değildi.”

“Ama ben, sizin bu saçmalıklara inanmayacak kadar akıllı biri olduğunuzu biliyorum, sevgili Mir’im. Meclis’teki diğer bunakların aksine. O fosillere kalsa her ay, bir bakire kurban etmemiz gerekirdi.”

Matar, ona bakmadı ama Hodbin, karanlıkta onun yüzünün kenarında küçük bir gülümseme belirmediğini gördü.

Dede, meclis toplantılarından İn’e döndüğünde, hep bağnaz ihtiyarlara söverdi. Sınırle bir sonraki günün yemeğini hazırlarken, salonda oturup onu dinleyen tüm kızlarına ve oğullarına, büyüdüklerinde onlardan iyi olmalarını öğütlerdi. Ona göre, dünyada bir avuç toprak ve bu kadar az insan soyu kalmışken, her bir canın paha biçilmez bir kıymeti olduğunu unutmamak lazımdı.

Aman, neyse.

“Adak vermeye inanmaz mısınız?” diye sordu Matar, bir adım önünden ilerlerken.

Hodbin, ondan uzundu ve istese kolayca önünden ya da yanında yürüyebilecek olsa bile adımlarını hızlandırmadı. Sonuçta sadık bir hizmetkâr gibi görünecekse, öyle de davranması uygun olurdu.

“Ben, potansiyellere inanırım. Eminim Yaşlı Adam da adını onurlandıracak Gezgin kızları ve oğulları, balıklarına yem olacak ölü bebeklere tercih ediyordur,” diye yanıtladı, olanca ciddiyetiyle.

Bu söylediği, doğruydı da. En azından, kendi potansiyeline inandığı söylenebilirdi.

“Bir kâfirin zehirli diline sahipsin, çocuk; bir başkası olsa bu sözlerini, dine küfür sayardı. Hem ayrıca, bir ayakçının gerçekten de Yaşlı’nın adını onurlandırabileceğini düşünüyor musun?”

“Umuyorum ki siz de potansiyellere inanıyorsunuzdur, sevgili Matar Mir; çünkü ben, hep bir ayakçı olarak kalmayı düşünmüyorum...”

Hodbin, içindeki tüm cevherin gözlerine yansıdığını umarak Matar’a baktı.

İşte bu, yıllardır kovaladığı fırsattı.

Hayatının değişeceği büyük an.

Nefesini tutup Matar’ın dudaklarından dökülecek sözleri beklerken Hunhar’ın çatlak sesi, karanlığın içinde yankılandı.

“Geldik.”

Kırk Geminin kırık direkleri altında kalasın, Hunhar!

Matar’ın gözleri, hedefine kitlenip ondan uzaklaşırken Hodbin’in, yükselen öfkesini yutması gerekti.

Tamam, sorun değil. Biraz daha oynarız biz de.

Mağaralara girip ayırık hücrelerin arasında ilerledikleri sırada Hodbin’in, Matar’ın cevabının, istediği gibi olacağını ummaktan başka çaresi kalmamıştı.

Basık tavanlar ve boğucu nem, nefes almayı zorlaştırırken konuşmadan yürüdüler. İdam mahkûmları için ayrılmış bü-

yük koğuşa vardıkları zaman Hodbin, kaşlarını çattı. Hücresinin önünde üç korsan duruyordu ve içerideyse, artık başka mahkûmlar da vardı.

Hodbin'in gözleri, hemen Lunulata'yı buldu. Kız, bağdaş kurarak oturduğu yerden omuzlarına attığı kırmızı ceketiyile, yanmaya hazır bir kıvılcıma benziyordu. Kızın yanında gördüğü elsiz Kayalı ise hücrede volta atarak dönüp duruyordu.

Yeni iki mahkûma gelince...

Hodbin, gözlerini kısarak gördüklerini algılamaya çalıştı. Ark askerlerinin lacivert üniformasını giyen kız, sırtı duvara dayalı bir şekilde hücreden dışarı bakıyordu. Uzun boylu esmer oğlanın üzerinde ise Ark'ın siyah mahkûm tulumu vardı ve tavırları, idam edilecek birine göre fazla rahattı.

İki Kayalı, bir asker ve bir mahkûm, Araf'ta oturmuş ölümü bekliyor; duy da inanma.

Hodbin, hücrenin başında tükürükler saçarak bağırان dazlak kızı görmeseydi bile o kin dolu sesini tanırdı.

Yulyu.

Ağına gelen küfürleri sıralayan kız, parmaklıkları açmaları için yanındaki korsanlara bağııyordu.

Ne curcuna...

Onların yaklaştıklarını görünce gözleri kızarmış Yulyu ve yanındaki korsanlar hemen, yumruklarını göğüslerine koyarak Matar'a selam durdular.

"Bu tantananın sebebi nedir, Yulyu?" dedi Matar, nemli mağaraya akan soğuk sesiyle.

Hodbin, arkasında durduğu yerden, kadının omuzlarının gerildiğini görebiliyordu.

Bu gece, ondan habersiz çok şey oluyor.

"Baskından esir aldığımız bu Ark kaltağı, amcam Bekri'yi öldürdü, Matar Mir. Bu yaratık, gözümün önünde, ısıarak amcamın yüzünü parçaladı. Bana vereceğı bir kan borcu var," diye cevapladı Yulyu, kinle.

“Borcu ödenir elbet ama gece vakti, hele de benden habersiz, Araf’ın bir köşesinde değil.”

Hodbin, Matar’ın sesindeki uyarıyı almıştı ama belli ki Yulyu, o kadar akıllı değildi.

“Onu, ben gebertmek istiyorum. Amcamın canını aldığı gibi, yüzünü parçalayacağım!” diye tısladı, yumruklarını sıkarak.

“Gezginler, kinle can almaz! Gerekli görürsek, Yaşlı Adam’a kararını sorarız,” diye azarladı Matar, onu.

Yulyu’nun beyaz suratı, utanç ve öfkeyle kıpkırmızı oldu ama başını eğmedi.

Gözleri hâlâ, hücrenin içinde onu izleyen Ark askerinin üzerindeydi. Hodbin, birlikte büyüdüğü yıllarda genç kızı birazcık tanımıştı ve onda, Yaşlı Adam’ın kararına sabrın ya da merhametin olmadığını biliyordu.

İşler, kontrolden çıkmaya başlamıştı.

Şu an saçma sapan bir kan borcunun geleceğiyle arasma girmesi, en son lazım olacak şeydi.

O yüzden boğazını temizledi ve Matar’a yaklaşarak fısıldadı: “Size bahsettiğim kız, şu, kırmızı ceketli olan.”

Matar, hücredekileri bir bir incelerken Hodbin’in gözleri, Lunulata’nın büyük ela gözleriyle buluştu. Kız, ilk gördüğü andakinden farklı değildi. Turuncuya çalan açık kahverengi saçları, kısacık kesilmişti ve başının etrafına dağılmıştı. Çilli yanaklarının üzerinde hafif bir kızarıklık vardı. Kaşları, hül-yalı bir ifade ile kalkıktı ve bu, ona muzip bir ifade veriyordu. Şekilli pembe dudakları ise hevesle aralanmıştı ve konuşmak için hazır olduğu, her hâlimden belliydi.

Hodbin, ona göz kırptı.

Sonuçta kız, onu korsanlığa ulaştıran basamaklardan biriydi. Lunulata, ona küçük bir sırıtmayla karşılık verdi.

Biraz fazla keyifli bir sırıtmayla.

Ama Hodbin, bunun hakkında düşünmeye fırsat bulamadan Matar, Yulyu ve yanındaki korsanların, mağarayı boşaltmasını istedi.

“Gidin. Bu mahkûmları kendim sorgulayacağım,” dedi kadın, itiraz kabul etmez sesiyle.

Yulyu’nun burun delikleri genişledi.

Kızın istediği, bir sorgu değildi. Hemen gerçekleşecek bir ölümdü.

“Ama...”

“Konuşmamız bitti, Yulyu,” dedi Matar, ona bakmadan.

Yulyu, bir tepki bekleyerek diğer korsanlara baktı ama hiç kimse bir şey demeyince, onlarla uzaklaşmak zorunda kaldı.

Sonunda!

Matar, hücrenin önünde durdu ve hücredeki dört genci ilgiyle incelemeye başladı.

En sonunda keskin mavi gözleri, ona tartan bakışlarla bakan Lunulata’da asılı kaldı.

“Bir sır paylaştığım kişi sen misin, Kayalı?” diye sordu Matar, usulca.

“Bir sırrım var evet ama sen, beklediğim kişi değilsin, Gezgin. Ben, liderinizle görüşmek istemiştim,” diye itiraz etti, kız. Soran gözlerle başını yana eğerek Hodbin’e döndü.

Hodbin, onun biraz hayal kırıklığına uğradığını düşünüyordu ama eğer öyleyse bile kız, bunu yüzüne yansıtmamayı başarmıştı.

“Gezginlerin Mir’i benim,” dedi Matar, şüpheye yer bırakmayan keskin bir vurguyla.

Eh, ikna etmen gereken tek kişi Kayalı değil; o kesin.

Lunu, gözlerini kırptırdı.

Hodbin, emin değildi ama kız, sanki nefesini tutmuş gibi, bir anlığına durdu.

Sonra konuştuğunda, gözlerine mesafeli bir ifade yerleşmişti: "Bana, liderin Moren isminde yaşlıca bir adam olduğu söylenmişti."

"Amcam, geçen haftalarda, Yaşlı Adam'ın Okyanus âlemine gitti. Söyleyecek bir sözün varsa bana de, yoksa vaktimi boşa harcama."

Hodbin, kadının sesindeki soğuk öfkeyi duyabiliyordu.

Lunulata ile saniyelik bir an göz göze geldiklerinde Hodbin, onu tatlı olduğunu umduğu bir gülümsemeyle cesaretlendirmeye çalıştı.

Dök artık incilerini!

"Sol occidens it, nox ministrat."

Matar, olanca heybetiyle öylece durmaya devam etti. Ama Hodbin, nereden bildiğini bilmese de kadının bu cümleden rahatsız olduğunu biliyordu.

Mutfakta verdiği tepkiden sonra şu an gösterdiği yüzü, tamamen sahteydi.

"Yani?" dedi liderleri, kaşlarını kaldırarak.

Lunulata, Matar'ın umursamaz tavrından etkilendiyse bile belli etmiyordu. Kızın tatlı yüzünde, sadece alaycı bir gülümseme vardı.

"Yani, her şeyi biliyorum," dedi, hafif öne eğilerek.

"Öyle mi? Bence hiçbir şey bildiğin yok, çocuk. Sadece boş laflar edip vaktimi çalıyorsun."

Matar, dönmeye yeltendi ama Lunulata, sakince konuşmaya devam etti:

"Oraya gitmek istiyoruz, lider." Gülümsemesi, hâlâ yüzünde geziniyordu. "Bize yardım ettiğin için mükâfatını alacaksın," diye eklediğinde Hodbin, kızın delirdiğini düşündü. Gezinlerin lideriyle bu şekilde konuşabileceğini düşündüğü için, kızın kafayı yemiş olması lazımdı.

Matar da öyle düşünüyor olmalıydı ki sinirle, hücreye doğru bir adım yaklaştı. Ama Lunulata, geri adım atmak ye-

rine parmaklıklara yürüyüp aralarındaki mesafeyi kapattı. İki kadın da şimdi, burun burunaydılar. Kayalı kızdan bir baş uzun olan Matar, ona tepeden bakıyordu ama Lunulata'nın, ondan gözlerini kaçırmaya niyeti yoktu.

"Çorak bir Kayalı'dan emir mi alacağımı sanıyorsun? Bu harap hâlinizle, bunca yolu bir hiç için geldiniz. Bir hiç uğruna ölmek için," diye tısladı.

"Bana verilen mesajda, Gezginlerin liderinin bizi oraya ulaştıracağı ve karşılığında, ödüllendirileceği söylendi. Beni bir haberci olarak gör, Gezgin," diye cevapladı, her kelimeyi vurgulayan kız.

Matar, parmaklıkların arasından kızın ceketine yapışıp kızı kendine doğru çekti.

Bu da hücrenin gerisinde bir hareketliliğe sebep oldu.

Diğer Kayalı olan oğlan, öne yürüdü ve genç kızı çekip Matar'm elinden uzaklaştırdı. Hodbin kadar uzundu. Bir Kayalı'ya göre, fazlasıyla sağlıklı ve zinde duruyordu. Sağlam olan kolu, koruyucu bir edayla kızın omzuna attı ama Lunulata, silkelenip ondan kurtuldu. Öne daha temkinli bir adım atarken, burnundan gülmeye başladı. Sesinin tonu yükselmişti:

"Yoksa duyulmasından mı endişe ediyorsun? Sırrın duyulursa, artık senin küçük çöplüğünde yaşamak istemeyeceklerini bildiğin için sanırım?"

Hodbin, bulunduğu yerin loş karanlığında bile Matar'm yüzünün beyazladığını fark etti.

Hiç iyi değil. Onu sınama, Kayalı.

Ama kız da bunu fark etmiş olacak ki, daha yumuşak bir sesle konuşmaya başladı:

"Biz, sadece yolcuyuz; geçmemize izin verin, gidelim. Sonra, burada ne masallara inanılıyorsa, onları anlatmaya devam edebilirsin," dedi, Matar'ı yatıştırmak ister gibi. Şimdi

uzun kirpiklerinin gölgesindeki büyük gözleri, az önceki kız, o değilmiş gibi masum bakıyordu.

O zaman Hodbin, anladı.

Bunu, bu kadar geç fark ettiğine inanamıyordu.

Kız da kendi oyununu oynuyordu. Giyindiği masum ve korkmuş yüzü ise Hodbin'in göremeyecek kadar kibirli olduğu bir maskeden ibaretti...

Şimdi iki gündür olan her şey, gözüne bir başka görünmeye başlamıştı. Hodbin, kendi oyununa öyle odaklanmıştı ki başkasının oyununda bir piyon olabileceğini düşünmemişti bile. Öylece, kızın istediği şeyi yapmıştı. Aptal, çaresizlik maskesine kanmış ve onu küçümsemişti. Sadece, korkmuş bir Kayalı olduğunu düşünmüştü.

Aptal, aptal, aptal!

Matar, dudaklarını tiksintiyle bükerek tiz bir sesle konuşup, "Senin şuracıkta boğazını kesmemem için bir neden göremiyorum," dediğinde, Hodbin de onun hislerini paylaşıyordu.

Bu işin sonunu görmek, artık imkânsızdı. Hodbin hemen, en az hasarla kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı.

"Kanımızın bedelini ödeyemezsin, Gezgîn. Sırrını bilen tek kişi ben değilim ve bir damla bile kanımız akarsa sabah olmadan bütün şehir, liderlerinin yalanını konuşuyor olacak. Sadece, yolumuzdan çekil ve gitmemize izin ver. Bugün, hiç yaşanmamış olsun," diye yanıtladı, Lunulata.

Hodbin, kontrolü kaybettiği için çıldırmak üzereydi.

Matar, bir ömür süren sessizliğin ardından, kıza tepeden son bir bakış attı ve "Sessiz kalmaya devam et, Kayalı; sözlerini düşüneneceğim," dedi. Sonra, arkasında korkunç bir heykel gibi dikilen Hunhar'a dönüp başıyla bir işaret verdi.

"O sırada, hiçbiriniz buradan ayrılmayacaksınız."

Hodbin, ne olduğunu anlayamadan Hunhar, doğruca üzerine yürüdü ve koluna yapışıp onu hücreye doğru sürükledi.

Pantolonunun kemerinden bir anahtarı çıkarırken, Hodbin'in bütün hücreleri alarm veriyordu.

Ha siktir oradan be!

"Matar! Ne yapıyorsun? Ben, senin tarafındayım. Yaşlı'ya yemin olsun ağzım mühürlü; ben, hiçbir şey bilmiyorum!" diye yalvardı, olanca çaresizliğiyle. Bu sefer, hiçbir maskeye ihtiyacı da yoktu üstelik. Hücrenin kapısı üzerine kapanırken, parmaklıklara yapışıp doğruca Mir'inin gözlerine baktı.

O mavi gözlerde merhamet aradı ama tek gördüğü, soğuk bir duvardan ibaretti.

"Sen, zeki bir çocuksun, Dede'nin oğlu. Kumaz bir ayakçının, etrafta söylentilerle dolanmasına neden izin veremeyeceğimi anlayabilirsin, diye düşünüyorum," dedi, bilge bir edayla ve arkasını dönüp geldikleri koridorda ilerlemeye başladı.

"Matar! Lütfen, dur! Matar! Ben, sana sadığım!"

Bu cılız argümanı, kendine bile ikna edici gelmemiştir ama Hodbin, yine de şansını denedi.

"Çok erken karar vermek istemem ama senin doğanda, sadakat diye bir şey olduğunu sanmıyorum, ayakçı," diye sataştı ona, Lunulata'nın tatlı sesi.

Bir hışımla ona döndüğünde kızı, hemen dibinde gülümserken buldu. Kızın gamzeleri şimdi, yanaklarına dağılan çillerinin bir kısmını yutmuştu.

Hodbin, kıza gürledi: "Ne yaptın sen! Söylediklerin, onu neden bu kadar öfkeli yaptı?"

Ama Lunulata, sadece güldü.

"Ne oldu, basit ayakçı? Sanırım işler, senin umduğun gibi gitmedi," diye masum bir tavırla dudaklarını büzdü, kız.

Palavracı!

"Bana oyun oynadın! Yardıma muhtaç biri olmadığın belli ama Matar'ı tehdit ettiğine göre aptalın tekisin!" dedi Hodbin, hırlayarak.

“Yardıma ihtiyacım vardı ve sen de yardım ettin; teşekkür ederim, bu arada. Ayrıca burada, oyunbazlara oyun oynanmaz mı?”

“Seni küçük sinsisi...”

Arkasından iri bir el, Hodbin’in omzuna kondu. Başını hissimla ona çevirdiğinde uzun boylu Ark mahkûmunun, yüzünde acımayla ona baktığını gördü.

Acımayla! Bana!

“Sakinleş, Gezgin. Burada, hepimiz mahkûmuz. Birbiri-mizle kavga etmenin kimseye bir yararı olmaz,” dedi, mide bulandırıcı derecede içten bir sesle.

Sanki bir arkadaşıyla konuşurmuş gibi!

Hodbin, ona dişlerini gösterdi.

“Ben, mahkûm değilim! Ve bir daha sakın bana dokunayım deme,” dedi ve silkinerek ondan uzaklaştı.

Hodbin, ona dokunulmasından nefret ediyordu. Her gece üstüne çökmeyi bekleyen karabasanlarının pis ellerini tekrar tekrar hissetmesine neden oluyordu, bu temas. O soğuk korku, içinde yürümeye başlıyor ve onu âdeta felç ediyordu. Kaçamadığı bir kâbusa dönmüştü bu durum, onun için. Kâbusu tam bitmek üzereyken, şimdi başka bir kâbusun içine düşmüştü. Çaprazındaki duvara yaslanmış duran Ark askeri ise ona sırtarak bakıyordu.

Bekri’nin yüzünü yiyen yaratık!

Kızın keskin hatlı soğuk yüzünde, vahşi bir gülümseme vardı. Sanki Hodbin’e, yemek istediği bir şeymiş gibi bakıyordu.

Ki gerçekten istiyor olabilir.

Boydan boya uzanan acımasız bir yara izi, gözlerinin hemen altından geçip suratını bölüyordu.

Askerin güzelliği, yakıcı ve çoğunlukla da rahatsız ediciydi. Hodbin’e, bayraklarındaki sessiz çılgılığı ammsatmıştı kız.

Hodbin, bu düşünceyle kaşlarını çatı. Asker konuştuğunda, sesi buz gibiydi:

“Yoksa ne yaparsın? Annen seni buraya, tam da yanımıza atmadı mı, tatlı çocuk? Bal gibi de bir mahkûmsun.”

Onunla konuşan oğlan, kıza onaylamaz bir bakış attı ve “Üstüne gitme, Dante. Zaten ihanete uğramış hissediyor,” dedi.

İkisi de bir anlığına birbirlerine baktılar. Sanki Hodbin’in duyamadığı bir dilde, kendi aralarında tartışıyorlardı. Ama sonunda kız, sadece orada bulunmaktan sıkılmış gibi gözlerini devirdi ve yerdeki eski şilteye çöktü. Uzun boylu oğlanın yüzünden ise buna karşılık, hafif bir tebessüm geçti.

Hodbin, bulunduğu ortama inanamıyordu.

Bir Ark askerinin ve bir Ark mahkûmunun birbirlerini öldürmeye çalışmaktan başka, ne gibi bir ortak noktası olabirdi ki?

Şu an bulunduğu durum, tatsız bir fıkranın girişine benzemeye başlamıştı.

“Ben, bir mahkûm değilim! İhanete falan da uğramadım!” diye homurdandı Hodbin, volta atarken düşünmeye çalışarak.

Buradan çıkmalıydı.

“Zavallı ayakçı, bana yardım ettiğine pişman mı yoksa?” dedi varlığını unutmaya çalıştığı Lunulata, bariz bir alayla. Hodbin, tiksintiyle burnunu kırıştırdı. İlk defa, dengesinin bu kadar şaştığını hissediyordu.

“İşte bu yüzden, aptal Kayalılarla konuşmuyorum. Her ağızlarını açtıklarında, etraflarına leş gibi çaresizlik yayıyorlar. Senin sefil hayatının bir değeri olmayabilir küçük Kaya Biti ama benim, var! O yüzden, o zevzek konuşmalarını kes artık da bir düşüneyim, tamam mı?” dedi, kıza bir adım yaklaşan Hodbin.

Kızın boyu, omuzlarına anca geliyordu ama havaya kaldırdığı kaşıyla ona bakarken gözleri, meydan okurcasına par-

lıyordu. Hodbin, bu mesafeden, onun gözlerinin içindeki her lanet olasıca sarı beneği görebiliyordu.

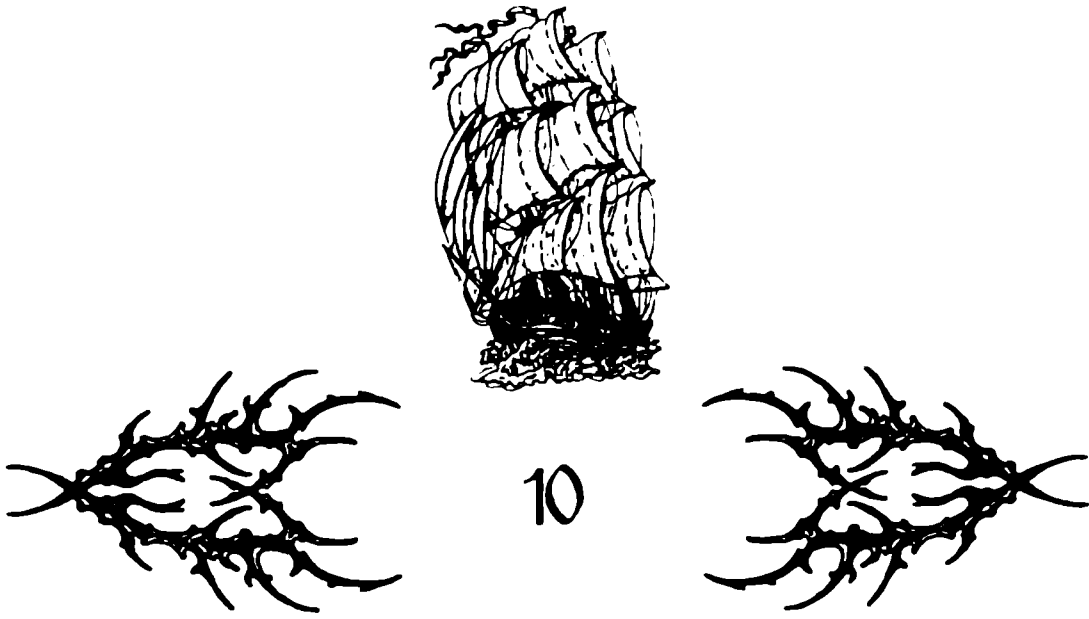
Kayalı oğlan, Lunulata ile aralarına girip Hodbin'i hafifçe iterek kızıdan uzaklaştırdığında Hodbin'in omurgasından aşağıya, öfkeli bir ürperti indi.

Kayalı oğlan, ikisi arasındaki mesafeyi açarken yüzü Hodbin'e dönüktü. Siyah çekik gözleri buz gibi baksa da kemikli çenesi, öfkeyle kasılmıştı. "Kardeşimin, girdiği her ortamı karıştırmak gibi bir huyu vardır ama yerinde olsam şansımı zorlamazdım, Gezgin."

"Kendi savaşlarımı kendim verebilirim, Army!" diye tersledi Lunulata, oğlanı. Sonra da ittirerek önünden çekmek için, başarısız bir hamle yaptı. Ama oğlan, aralarından çekilmek yerine öfkeli bir ifadeyle kıza dönmekle yetindi.

"Harika, çünkü belli ki açıklaman gereken çok şey var!"

Hodbin, ellerini sıkıntıyla saçlarına götürdüğü sırada Kayalı oğlanın arkasındaki Lunulata'nın, keyifsiz bir şekilde iç çektiğini duydu...

Lunu & Arm

Adamın onu görmeye geldiği gün, Lunu için, diğer günlerden farklı değildi. Her sabah yaptığı gibi erkenden kalkmış ve Arm uyurken, kıyıya kurduğu yengeç tuzaklarını kontrol etmeye gitmişti. Yılların vurup geçen rüzgârlarıyla yıpranmış olan ağıları, çoğu zaman olduğu gibi bomboştur. Ama çömelmiş bedeninin üzerine düşen yabancı gölge, sıradan bir gün için fazlasıyla beklenmedikti. Topuklarının üzerinde arkasına döndüğünde, karşısında duran uzun boylu adam, tüm kibirli heybetiyle dikiliyordu. Lunu, bu manzara karşısında suratını ekşitmişti. Arm'ın babası olan bu Ark Komutanı, her erzak getirdiklerinde oğlunu görmek için yanlarına uğruyor olsa da oldum olası, Lunu'nun varlığını görmezden gelmeyi tercih ederdi.

Lunu da bundan, fazlasıyla memnundu.

Güneşten kamaşan gözlerini kısarak, adamın, oğluyla paylaştığı güzel yüzünde tanıdık bir ifade aramıştı. Ama soğuk bakışlara sahip bu çekik gözler, Arm'ın sahip olduğu ışıltıdan yoksundu.

"Oğlunu arıyorsan, henüz uyanmadı," demişti Lunu, ayaklanarak. Kısacık boyuyla adamın omuzlarına zor geli-

yordu ve bu durum, kızın savunmasız hissetmesine sebep oluyordu.

Fiziksel güçsüzlüğü, onun en büyük düşmanıydı.

“Aslında aradığım sensin, Lunulata,” diye cevap verdi adam, buz gibi sesiyle.

“Ben mi? Ne oldu yoksa Ark, nihayet benim kaçırılmayacak bir nimet olduğumu mu fark etti? Sonunda, muhteşem ordunuz için ölmeme izin verecek misin yani?” diyerek ellerini çırpıyordu Lunu, alaylı sırıtmalarıyla.

Gamsız gülüşünün, adamı sinir edeceğini biliyordu. İçten bir gülümsemeyle, her günahkârı kolayca rahatsız edebilirdi. Ama özellikle bu adam, dengesinin bozulmasını hak eden türden bir günahkârdı.

Pislik herif. Onu burada ölüme terk ettin.

Yılların kini içinde gezerken, dudaklarını büzmüştü. Gerçi ailen tarafından istenmiyor olmak, yaşadığı dünyada şaşırtıcı da değildi.

Ama Arm, farklıydı. O, sağlıklı ve güzeldi. Damarlarında, bir Ark askerinin kanı dolaşıyordu. Onun kurtulmak için bir umudu olabilirdi.

“Daha çok, seni ve oğlumu hayatta tutmakla ilgileniyorum denebilir.”

Hadi oradan be!

“Ne zamandan beri?” diye diklendi, Lunu.

Henüz birbirlerini kardeş bellememişlerken, titreyen küçük Arm’ın öz annesinin, kollarında ölüme yürüdüğü günü unutmamıştı, Lunu. O yüzden adama bakarken hissettiği tek şey, tiksintiydi.

“Ben, dostunuz olmayabilirim Lunulata ama düşmanınız da değilim. Bana öyle davranmaktan vazgeçersen, seninle bir fırsat hakkında konuşmak istiyorum.”

Ama Lunu, buna kanmamıştı.

Bu adam, Arm’ın kanından olsa da sadece bir yabancıydı.

Fırsat denen şey, önlerine attığı bayat ekmeklere benze-
mezdi. Fırsatların, bedelleri olurdu.

“Neden oğlunla değil de benimle konuşuyorsun?” diye
sordu Lunu, şüpheyle. Meraklanmış olsa da dişlerini sıkıp
buna direnecekti.

“Çünkü oğlum, kalbiyle düşünür; Yürüyen Kadın affetsin,
tıpkı merhum annesi gibi. Senin, ondan daha akıllıca davra-
nacağını umuyorum. İkinizi de hayatta tutacak kadar akıl-
lıca,” demiş ve dönüp ardındaki yassı taş, rahat bir edayla
oturmuştu.

Boyları şimdi birbirine eşitti. Bir an için, adamın gözlerin-
de hüzne benzer bir şey gördüğünü sanmıştı, Lunu.

*Kendi ruhun için dua et, pislik. Onları, Kaya'nın insafına terk
eden sensin.*

“Dinliyorum,” diye yanıt verdi Lunu, dilini ısırarak. Ze-
hirli kelimeleri dilinde ağırlaşırsa da bir küçük fırsat ihtimali
için bile olsa, onları yutmaya değerdi.

“Gizliman'ı hiç duymuş muydun?”

Bu muydu yani?

“Benimle, çocuk masallarından mı konuşmak istiyorsun?
Evet evet, Ark'tan başka adalar da varmış ama tabii, hak et-
meyen kimse, onları bulamazmış; evet, hepimiz bu efsaneleri
biliyoruz.”

Lunu, hayal kırıklığını belli etmekten çekinmezdi. Adam,
onun vaktini çalacaksa en azından bunu, yararına bir şey için
yapmalıydı.

“Her efsanenin bir başlangıç noktası vardır. Bir gerçeğe
dayanır. Sana, adanın gerçek olduğunu ve oğlunla oraya ula-
şabilmeniz için yardım edeceğimi söylesem, ne derdin?”

“Mada yumurtasıyla kafayı bulmak için fazla yaşlı oldu-
ğunu söyledim,” demişti, Lunu. Ama adamın mesafeli gü-
lümsemesi, gözlerine ulaşmadı. Ellerini kavuşturmuş, gergin
bir şekilde Lunu'ya bakmaya devam etmişti. Onunla konuş-

mak zorunda kaldığı için rahatsızlık duyduğu her hâlimden belliydi ve Lunu'nun ilgisini tekrar çeken şey de bu olmuştu.

Adam, söylediği şeye inanıyordu.

Yoksa şu an, onunla bu konuşmayı yapmak için gemisinden ve ordusundan uzaklaşıp yalnız başına konuşmaya, bu sığ açıklığa gelmezdi.

Yeni bilenmiş bir bıçak gibi keskin gözükmesine sebep olan lacivert üniformasının içinde, tozlu bir kayaya oturmuş, Lunu'ya beklenti dolu gözlerle bakmazdı.

“Gerçek bu; ada, orada bir yerde duruyor ve bu kayadan kurtulmanın yolu, oğlumu da alıp oraya ulaştırmak.”

“Bunu, Arm'a da anlatabilirdin. Benim yardımuma ihtiyacın yok,” diye şüpheyi sorgulamıştı, Lunu.

Duyduklarını anlamlandıramıyordu.

“Oğlum, benim sözümü dinlemektense burada aç açına çürümeyi tercih eder. Onun üzerinde, benden çok daha fazla etkin var. Zaten bir parça umut için bile olsa, bir gemiye binip kendisini riske atacak cesareten de yoksun.”

“Senin etki dediğin şey sadakat ve sen, Arm'ı azıcık bile tanımıyorsun. O, sevdikleri için ölür. Peki, sen bunu yapabilir misin?” diye terslemişti onu, Lunu.

Adam, Lunu'nun sözlerinden etkilendiyse bile bunu belli etmedi. Konuştuğunda sesi, bir çocuğa laf anlatır gibi sakindi.

“Ahmaklıkla cesaret, aynı şey değildir. Biraz daha büyüdüğünde, aradaki farkı sen de anlayacaksın. Tabii, büyümek için bir fırsatın olursa.”

Bu doğrudu; Kaya'da çocukluk başka, büyümek ise çok başka türlü iki cehennemdi.

Haklı olman, götün teki olduğun gerçeğini değiştirmiyor.

“Madem oğlunu bu kadar kurtarmak istiyorsun, neden onu kendi adana götürmedin o zaman?”

Bu soru aslında, Arm'ın gecelerine musallat olan iblisin ta kendisiydi. Kulağında uğuldayan ve kendini hep yetersiz hissetmesine sebep olan o yankıydı.

"Bir hizmetçi olsun diye mi? O sakat hâliyle olabileceğinin en iyisi, bu olurdu. Elsiz bir piçin, Ark'ta bir yeri yok. Ama Gizliman ya da adı her neyse, ikiniz için de yeni bir başlangıç olacak. Orada kim olmak istiyorsanız, o olabilirsiniz."

İşte bu sözleri, Lunu'nun ruhunda çınlayan şey olmuştu. Bir umut? Ama umut, öldürürdü. Umut etmek, tehlikeliydi. Yine de kalbi, kulaklarında atıyordu.

Kim olmak istiyordu ki?

Bir lider? Bir avcı? Belki bir komutan?

"Bu adanın gerçekten var olduğu ne malum? Kendin gidip gördün mü ki?" diye itiraz etmişti Lunu, kendi hevesini de bastırarak.

Ama adam, doğruca anlatmaya başlamıştı:

"Yıllar evvel onu aramaya gidip hiç haber alınamayan bir dostumdan, çok gizli bir mesaj aldım. O zamanlar efsanelere inanmadığım için onunla gitmeye yeltenmemiştim; benim gibi uman ama denemeyenlerle birlikte, onlar geri dönmeyince öldüklerini düşünmüştük. Şimdi aradan yıllar geçmişken, bize ulaştılar. İyiler ve yaşıyorlar. Başka insanların da yaşadığı, bereketli bir yer olduğundan bahsediyorlar. Dümen'in söyledikleri, sadece Ark'ın gerçek topraklara sahip olduğu bir yalan. Dışarıda bir yerlerde, başka hayatta kalanlar ve başka uluslar var. Daha iyi yerler."

"Sen de dünyanın en iyi babası olduğun için, oğlunu oraya göndermek istiyorsun," demişti, gözlerini şüpheyile kısan Lunu.

"Hiçbir zaman, iyi bir baba olduğumu iddia etmedim. Ama bu, oğlumun daha iyi bir hayat yaşamasını istemediğim anlamma gelmiyor. Onun ve belki de kendimin."

İşte Lunu, bunu hiç beklemiyordu.

“Nasıl yani? Sen de mi bizimle geleceksin?” Lunu, adamın bu hamlesine cidden şaşırtmıştı.

Arklılar, her şeye sahipti:

Yemek, barınak, yaşanacak bir toprak parçası, iş, hayat.

Her şey.

Lunu, anlayamıyordu.

Bir insan, bunlardan başka ne isteyebilirdi ki?

“Sizinle değil ama geleceğim. İkinizin, kimseyi şüphelendirmeden oraya ulaşmasını sağladıktan sonra. Burada halletmem gereken bazı işler var. Ama orada olacağım, yeni bir hayat için umudu olan askerlerimle birlikte.”

Lunu’nun içinde, bir şeyler takla atmıştı.

“Sen ciddisin? Dümen’e isyan mı edeceksiniz?”

“Ark, bizi ölmüş bilecek. Bir isyan olmadan sessizce gideceğiz.”

“Geri kalan herkesi arkanızda bırakarak,” demişti Lunu, kurnazca.

Tam sana göre bir hareket.

“Onlar, beni sorumluluğum değil.”

“Ben de değilim.”

Kelimeler, Lunu’nun ağzından hissiz çıkmış olsa da cümlelerin doğruluğu yakıcıydı.

O, kimsenin sorumluluğu değildi. Belki, sadece Arm’ın.

Buradan gidebiliriz. Kaya’dan kurtulabiliriz.

Yine de umut etmedi. Hemen olmazdı.

“Evet ama oğlum, seni seviyor. Ve onu buradan uzaklaştırmak için sana ihtiyacım var.”

Lunu, anladı. Ona ihtiyacı olmasının tek sebebi, Arm’ı başka türlü ikna edemeyecek olmasıydı.

“Kardeşime yalan söylememi mi istiyorsun?”

“Onun iyiliği için, ona yardım etmeni istiyorum. Onu, bu kayadan gitmeye ikna etmek için bir sebep bul. Korsanlar

yağma için geldiklerinde, onlarla gidin. Gezginlerin lideri, geleceğinizden haberdar olacak.”

“Gezginler, adadan haberdar mı?”

Lunu, her yeni bilgiyle beyninden vurulmuşa dönmüştü. İçini ilkel bir öfke doldurmuş, canını çok yakmıştı.

Hani tek yaşam kaynakları, Ark Takımadalarındaydı? Bizi soydular, bizden çaldılar; elimizde olmayanlara kadar aldılar ama buna gerek yok muydu?

“Hayır, belki sadece seçili bir kısmı biliyor olabilir ama nihayetinde koyunlarını gütmek için çobanın, onlara her şeyi anlatmasına gerek yok. Liderleri, sizin oraya ulaşmanızı sağlayacak.”

Lunu, adamın kendine güvenine baktı. Yıllardır emir vermeye alışmış bir kibre sahipti. Yüzünde şüphe, korku ya da tereddüt yoktu.

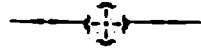
“Umarım bundan eminsindir, yoksa bizi doğruca ölüme göndermiş olursun.”

“Elbette eminim, o da mükâfatını alacak. Sana güvenmesi için tek söylemen gereken, ‘Sol occidens it, nox ministrat’. Gezginlerin lideri olan adamın adı, Moren. Kendisi, eski bir korsan. Sert mizaçlı ama adil biridir; size, bilmeniz gerekenleri o söyleyecek. Yıllar evvel, şu Kılıç denen serseri eşkıyaya, öldüğünü sandığımız arkadaşımızın pusulasını vermiştik. Onu da yanına al; içinde, ihtiyacın olacak bazı bilgiler varmış. Kendi aramızda kullandığımız bir şifre ile yazılmış olmalı. Sana, nasıl okuyacağını göstereceğim, Lunulata.” Adam, bir dakikalığına durup düşünmüş sonra da, “Umuyorum ki ben, çoktan orada olmuş olacağım ve sizi karşılayacağım,” diye eklemişti.

Lunu, adama çaresizce inanmak istemişti. Kaya’dan kurtulmak ve olup olabileceğinden çok daha fazlası olma arzusu öyle güçlüydü ki buna karşı koyması, zordu. Belirsizlikler, ters gidebilecek her şey ve tüm kötü olasılıklar kafasında dö-

nüp durmuş olsa da tiz bir şarkı, hepsinin önüne geçiyordu. Bu şarkının adı umuttu ve Lunu, her ne kadar bu şarkıyı söylemeyecek kadar akıllı olduğunu düşünse de umudun, bir kalbe dolması için akla ihtiyacı yoktu.

“Eh, orada olsan iyi olur, çünkü Arm’a açıklayacak çok şeyin olacak,” demişti yutkunarak. Umut geldiğinde Lunu, hayalleri için her şeyi göze alacağını anlamıştı. Bedelini kim ödeyecek olursa olsun.

Arm, her zaman bir eli olmasa da bir kardeşi olduğunu düşünmüştü. Tak ve Dak, ondan bir şey almıştı ama ona, Lunu’yu vermişlerdi. Yalancı, küçük bir düzenbaz olan kardeşini.

Onlar, etle tırnaktı.

Kan ve ten.

Yürek ve akıl.

Ayrılamaz ve birbirlerine karşı olamazlardı. O yüzden kardeşinin ihanetinin soğuk nefesi, tüm vücudunu güz nezlesi gibi sarmıştı. Hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki nemli hücrenin kalabalığında, içinden bir parçası kopmuştu gibi hissediyordu.

“Nasıl yaparsın? Nasıl bana yalan söyleyip o adamlar-
kamdan iş çevirirsin!” diye bağırdı, Arm. Sesi, boğuk mağara-
rada çınlayarak çoğalırken, içi bomboştı.

O, pislik ve yalancı adamlar!

Sanırım Arm’ı en çok yaralayan da buydu.

Her şeyi anlayabilirdi ama Lunu’nun ona değil de babasına güvenmesi? İşte bunu anlayamıyordu.

“Senin için yaptım!” dedi Lunu, bir çırpıda.

Arm, onun ağzından çıkan yalanın kolaylığına yüzünü buruşturdu.

Kızın büyük ela gözlerinde, pişmanlığın zerresi bile yoktu.

Suçlu da hissetmiyordu. Hiç hissetmezdi ki zaten.

“Hayır, kendin için yaptın! Hep yaptığın gibi, sadece kendini düşündün ve bana fikrimi sorma gereği bile görmedin!”

İşaret parmağını, suçlarcasına, kızın yüzüne doğrulttu.

“Sorsam ne diyecektin ki? Gelmek istemeyecektin!”

“Elbette istemeyecektim! Aptal bir masal uğruna, tabii ki, bizi tehlikeye atmazdım!”

Evimi, bir yalan uğruna terk etmezdim!

“Ama ada, gerçek!” dedi Lunu, çocuksu bir inatla.

“Umurumda değil. Çok tehlikeli. Kontrol edemeyeceğimiz çok şey var! Her şey olabilir! Bir fırtınaya yakalanabiliriz! Gemimiz batabilir! GEZGİN ŞEHİR’DE, BİR HÜCREYE BİLE DÜŞEBİLİRİZ!”

Arm, sesini kontrol edemiyordu; her şey elinden kayıp giderken, hiçbir şeyi kontrol edemiyordu ki zaten.

“O konuya gireceksen, sen de suçlu çıkarsın! O adama her haltı anlatan sendin!” diye azarladı onu Lunu, çatılmış kaşlarıyla.

Ama o an Arm, bir şeyi fark etmişti.

Hepsinden daha çok canını yakan bir gerçek. Orada, öylece duruyordu.

“Ne kadarı yalandı? Beni o gemiye bindirmek için, ne kadar ileri gittin? Pusulayı bu yüzden mi çaldın? Ya, Lazlo?”

Lazlo.

Arm’ın, canını aldığı adam. Kalbindeki kara leke.

Suların yuttuğu hayaleti, gözünün önüne geldi. Sert yamaçta parçalanmış kafasıyla orada, karşısındaydı; tam da Lunu’nun arkasında.

“Benim tehlikede olduğumu düşünmezsen gelmezdin, Army.”

Kelimeler ağızından çıkarken Lunu’nun sesi, fısıltıdan farksızdı. Ama artık gerçeğin, saklanacak bir yeri yoktu. Arm’ın ağzı kurudu. Yüreğine oturan taş, bir kez daha nefesini kesti:

“Bir adam öldürdüm! Seni kurtarmak için bir adam öldürdüm ben!” dedi. Sözcüklerin ağırlığı, karnına çöktü: “Bir adam öldürdüm ben,” diye mırıldandı. Nefesi hızlanmaya başlamıştı. ‘Sakin ol,’ dedi babasının tok sesi, içinde bir yerden.

Kapa çeneni! Hepsi senin suçun. Kardeşimi de benden aldın! Beni olduğum gibi sevsen olmaz mıydı? Aptal, aptal, aptal...

“İşlerin bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim. Sadece, pusulayı çaldığım görülürse, peşime düşeceklerdi; biz de kaçmak zorunda kalacaktık. Lazlo’nun ölmesini planlamıştım.”

“Öyle mi? Planlamamış mıydın? Çok rahatladım! En azından, kardeşim, beni isteyerek katil yapmamış! Sadece, bildiğim tüm hayatı terk etmem için, benden nefret eden adamın tekiyle bana bir tuzak kurmuş!”

Arm, aynı anda öfkesiyle donuyor, kavruluyor ve kül oluyordu.

“Hayatımızı kurtardığım için özür dilemeyeceğim.”

“Hayır tabii ki, dilemeyeceksin! Muhteşem deha Lunulata, tenezzül edip onlar yerine kararlar verdiği fânilerden özür diler mi hiç? Tabii ki, hayır. Lütfen, devam et. Benim yerime kararlar ver. Şimdi, sırada ne var? Oynadığın oyunu kazanman için beni hangi hamlende feda edeceksin?” diye bağırdı, Arm. İçindeki tüm kini kusmalıydı!

“Bunu asla yapmam!” dedi Lunu, gözlerini kocaman açarak.

“Böyle dediğine göre, henüz doğru bedeli duymamışsın!”

Belki zalimceydi ama Arm, o an, bunun doğruluğuna inanıyordu. Tümüyle olmasa bile, artık Lunu’nun ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordu. Kızı çok iyi tanıyor ama aslında, hiç tanımadığını fark ediyordu.

Gerçek doğasının, ona hiç zarar vermeyeceğini düşünmekle çok büyük ahmaklık ettiğini ise yeni yeni anlamaya başlamıştı. Lunu’yu koruduğunu sandığı her hareketinin as-

linda hem kıza hem de ona geri dönülmez izler bıraktığını, yeni yeni fark ediyordu.

“Kesin artık sesinizi! Bana bak, kızım; bu dediğin yerin, gerçek olduğuna emin misin sen?”

Arm, sesin kaynağı olan Ark askerine döndü.

Askerin yüzündeki kesik, yeşil gözlerinin hemen altından iniyordu. Burun delikleri açılmıştı ve Lunu’nun arkasında duruyordu.

Hayaletin tam yanında.

Lunu, ardındaki kıza dönünce, Lazlo’nun hayaleti kayboldu. *Şimdilik.*

“Evet, eminim,” dedi Lunu, basitçe.

Nasıl o adama bu kadar güvenebilirdi; Arm’ın aklı almıyordu.

O adam, bir yalancıydı.

Annesini güzel yalanlarla kandıran, tatlı yüzlü bir yalancı. Ama Lunu, annesinden çok daha zekiydi. Onun vaatlerinin gerçek olamayacağını bilmeliydi.

“Sen hiç böyle bir şey duydun mu?” diye sordu asker, yanındaki siyah tulumlu oğlana dönerek.

Arm, onları, hücreye getirildikleri sırada biraz incelemişti. Daha önce, hiç bu kadar sağlıklı birini görmemişti. Oğlanın yakışıklı yüzünde, hayat dolu bir parlaklık vardı. Sadece iyi beslenmiş ve çokça sevilmiş birinin sahip olacağı türden bir ışığa sahipti.

“Annemin anlattığı masallar dışında mı? Hayır. Ama böyle bir şey, doğru çıkarsa şaşırmam. Ark’ın sır saklamaktan ne kadar hoşlandığı düşünülürse...” dedi çarpık bir sırıtmayla, asker kıza bakarak.

Arm, bu sohbetin normalliğine daha fazla dayanamadı:

“Siz ne saçmaladığının farkında mısınız? Gizliman’mış! Ee? Farkındaysanız, hepimiz bu hücreye tıklıyız!”

Ama iri yanı oğlan, ona sakince gülümsedi ve "Sadece mahkemeye kadar," dedi.

Hücrenin parmaklıklarına kafasını dayamış Gezgin, bunu duyunca çıldırmış gibi bir kahkaha patlattı. Sesi daha çok, yaralı bir hayvanın ulumasını andırıyordu.

Arm, ona acımasına engel olamadı. Lunu kasırgasından kalan sağılardı, onlar.

"Mahkeme mi?" dedi kahkahalarının arasından, oğlan; delirmiş gibi etrafını göstererek.

"Durduğun hücreye iyi bak. Burası, idam mahkûmlarının son durağı. Bu işgüzar Kayalı yüzünden, hepimizin öleceği kesinleşti," diyerek başıyla, Lunu'nun olduğu tarafı işaret etti.

Ama kız, onun histerik hâline aldırmadan sakince cevap verdi. Arm, onun, kontrolünü kaybetmemek için nefesini tuttuğunu fark etmemiş olsa ağzından çıkanlara inanabilirdi.

"Lideriniz, düşüneceğini söyledi!" dedi, Lunu.

Gezgin, parmaklıklardan uzaklaşıp gözlerini Lunu'ya dikti. Yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. Arm da dışarıdan böyle görünüyor olmalıydı.

"Sen de elbette ona inandın, değil mi? Onu tehdit ettin! Ne yapacağını düşünüyorsun? Bir Kayalı'nın lafıyla, sana bir gemi verecek ve öylece geçmenizi mi izleyecek? Bahse gireyim, o tehditlerin de boş bir blöften ibarettir," diye cevaplayarak kollarını, kızı boğmak ister gibi öne uzattı. Ama sonra, yumruklarını sıkıp bir öfke bağırması kopardı ve başka tarafa yürüdü.

"Seni kandırırken bu kadar zeki görünmüyordun, ayakçı," diyerek yarasına bastı, Lunu.

Arm, gözlerini yumdu.

Öylece, ölüme gideceklerdi.

Bir katildi ve bilmediği bir ülkede, bir yalan uğruna ölecekti.

"Hepimizin ölümünü garantiledin!" dedi Gezgin, hırlayarak. Oğlanın dağınık sarı saçları, sinirden kızarmış alına dökülüyordu. Yan tarafındaki iri mahkûm, rahat bir sesle Gezgin'e döndü: "Ama kaçabiliriz, değil mi? Sen, buralısın. Bir çıkış yolu biliyor olmalısın."

"Çıkıp nereye gideceğiz? Gezgin Şehir, beş mahkûmun uzun süre saklanacağı kadar büyük değil!" diye cevap verdi, Gezgin.

Damarlı elleri, sarı saçlarını yüzünün önünden çekerken, Lunu'ya sinirli kaçamak bakışlar atıyordu.

"Kaçmamıza gerek kalmayacak. Lideriniz, doğru yola gelecek ve hepimiz, kendi yolumuza gideceğiz," dedi, Lunu.

Arm, buna burnundan güldü;

"Senin seçtiğin yola," diye tersledi kızı.

Öfkesi tekrar yükselmeye başlamıştı. Lunu, ona ihanet etmişti. Onun yüzünden girdikleri bu yolun, artık bir geri dönüşü yoktu.

"Bana kızgın kalmak istiyorsan, tamam ama en azından, artık bir umudumuz var, Army," dedi kız, gözlerini ona dikerek.

Hâlâ haklı olduğunu düşünüyordu. Her davranışına bir kılıfı vardı.

"Ne umudundan bahsediyorsun, sen? Bize bir gemi verecek, peki sonra? İkimiz, bir gemiyi kullanmaktan ne anlarız? Bir de tayfa vereceğini düşünmüyorsun ya?" dedi Arm, tükürürcesine.

Söylediğinin gerçekliği bir an dank etmiş gibi duraklayan Lunu, bir saniye kadar düşündü ve sonra, iri oğlana doğru döndü. Enine boyuna onu incelerken Arm, gözlerini devirdi.

Tabii ya.

"Bizimle gelebilirsin," dedi Lunu, oğlana gülümseyerek.

İri oğlan, yanında dikilen Ark askerine kaçamak bir bakış attığında, Arm'ın gözleri de askere kaydı. Kızın kaşları yukarı kalkmıştı; Lunu'nun cüretinin etkisi, herkeste aynıydı.

Ark askeri konuştuğunda, sesi pürüzsüzdü: "O, bensiz hiçbir yere gitmiyor, ufaklık," dedi Lunu'ya tepeden bakarak. Kız, uzun ve atletikti. Duruşundan, kendine güven akıyordu. Lunu, onun yanında öyle savunmasız göründü ki Arm'ın, kardeşinin önüne geçmemek için kendini tutması gerekti. Eski reflekslerini unutmaması kolay olmayacaktı ama Lunula-ta'nın, hayatta kalmak için ona ihtiyacı olmadığı belliydi. O yüzden karışmadı ve iki kızın, birbirini bakışlarıyla öldürme-sine izin verdi.

Sonunda, Lunu konuştu: "Fazladan bir kişiden zarar gelmez, tabii; ama buralarda pek sevenin yok gibi. Seni canlı bırakacaklarmı zannetmiyorum," diyerek kıza takıldı, yapmacık bir neşeyle.

Kızdan korktuysa bile bunu göstermeyecek kadar gururluydu. Asker, Lunu'nun yüzüne ifadesizce baktı ve "Endişelenme, ben de pek çok kişiyi sağ bırakmayı düşünmüyorum," diye homurdandı.

Arm, onu sadece yarım saattir tanıyor olsa da sözüne inanmıştı. Yüzünü görmese de Lunu'nun da kızı tarttığını hissedebiliyordu.

İri oğlan, onlara arkasını dönüp askere, "İstediğin bu değil miydi? Kaçmak? Teklifleri, kulağa kötü gelmiyor. Onlarla kaçabilirsin," diye mırıldandığında fısıltısı, sessizleşen mağaraya dağıldı.

Asker ise sessiz olmayı denemedi bile.

"Onları tanımıyorum. Seni bile tanımıyorum! Şimdi de yan çizip onlarla kaçmamı mı öneriyorsun, çiftçi? Bana bir söz verdin. Ne halt edeceksek, birlikte edeceğiz!" diye tısladı. Kızın yeşil gözlerindeki şimşekler, Arm'ı bile durduğu yer-

den rahatsız etti. Ama iri oğlan, gözlerini kızın gözlerinden ayırmadı.

“Evet, bir söz verdim ve sözümü tutacağım, Dante. Ama planın neydi ki? Geri dönmek mi? En azından onların, gitmeyi düşündükleri bir yer var.”

Oğlanın bu sözleri, hücrede ileri geri yürüyen Gezgin’in tekrar bağırmasına sebep oldu:

“Siz kafayı mı yediniz? Matar, hiçbirimizin buradan canlı çıkmasına izin vermeyecek, anlamıyor musunuz? Yaşlı Adam’ın Kırk Gemisi aşkına, kapatın koca çenelerinizi de düşünmeme izin verin!”

Arm, dişlerini sıktı.

Bütün bu konuşmalar ve ihtimaller, öfkesinin artmasından başka bir şeye yaramıyordu. Ne anlamı vardı? Burada bile olmamalıydı. Haksızlıktı bu. Herkes konuşuyordu ama içinde fokurdayan öfkesini, kimse duymuyordu.

“Düşünecek ne var ki? Ben haklıysam, bizim geçmemize izin verir ve muhtemelen sen ölürsün; sen haklıysan, hepimiz ölürüz,” dedi Lunu, muzip bir edayla.

İşte, bu kadar kolaydı onun için. Kimsenin hayatı umurunda değildi. Sadece Lunu’nun hikâyesiydi bu. Geri kalanların hiçbir önemi yoktu.

“Hiçbir boka yaramayan yorumun için teşekkür ederim!” diye hurladı Gezgin, dişlerinin arasından.

Kız, ona dil çıkararak karşılık verince Arm, daha fazla dayanamadı:

“Kes artık, Lunulata! İnsanların hayatı hakkında böyle kararlar veremezsin. Senin yalanların yüzünden önce Lazlo öldü ve şimdi de bu zavallı çocuk ölecek.”

Duy artık beni! Yaptıklarının sonuçlarını gör!

Arm, Gezgin’in öfkesinin ona yöneldiğini fark ettiğinde gözleri hâla, ona şaşkınlıkla bakan Lunu’nun üzerindeydi.

“Sen kime zavallı diyorsun! Aptallığı yüzünden katil olan ben değilim, siktiğimin Kaya Biti!”

Bu sözlerle, Arm’ın öfkesini tutan tüm bağlar çözüldü.

Olanca gücüyle, sağlam yumruğunu Gezgin’in çenesine geçirdi. Elindeki acı bir yana, kemikten çıkan sesin çıtırtısı, içine aktı.

Çenesini ovuşturan Gezgin, bir anlığına ona baktı. Sonra hızlıca öne atılıp Arm’ı belinden yakaladı ve yere fırlattı.

Arm’ın nefesi kesildi.

Nemli zemine çarpan sırtının acısıyla inledi. Gözünü açma fırsatı bulduğu anda Gezgin’in yüzüklerle dolu eli, suratına iniverdi. Elmacık kemiklerine aldığı darbe, başında zonkladı. Bir sonraki darbeden kaçındı ve Gezgin’in karnına, sol dizini geçirdi. Gezgin’in yakasına yapıştığı tek eliyle onu bir kol uzaklığında tutmaya çalışırken, Lunu da Gezgin’in sırtına atlayıp boğazına yapışarak kavgaya dâhil oldu.

Hayır. Bu, benim kavgam. Bunu da benden alamazsın.

Arm, oğlanı yana itmeye çabalarken yumruğunu hazırladı ve bu sefer, Gezgin’in burnunu hedef aldı. Kolunu savurduğu anda iri oğlan, aralarına girdi. Yumruğu, hedefini şaşırdı ve iri oğlanın burnuna indi. Fıskıran kan, Arm’ın gömleğine sıçradı.

Ama Arm, aldırmadı. Gezgin’in altından çıkmak için geri geri süründü. Göz ucuyla, iri oğlanın burnunu tutarak geriye sendelediğini ve köşede, olanları sıkılmış bir edayla izleyen Ark askerinin gözlerini devirdiğini görebiliyordu.

İri oğlan, kendini çabuk toparladı. Bir eliyle kanamayı durdurmaya çalışırken bir eliyle de Arm’ı, yattığı yerden kaldırdı. İki oğlanın arasında, aşılmaz bir dağ gibi dikildi ve kavganın devam etmesine izin vermedi.

Arm, hâlâ birilerini yumruklamak istiyor olsa da gücü tükenmeye başlamıştı. Dün gecedan beri açtı ve artık, gerçekten çok yorulmuştu.

Onu ayakta tutan tek şey, sıkıca tutunduğu öfkesiydi:

Babasına, Lunu'ya, olmayan eline, tüm değişen yaşamına olan öfkesi.

Karşısındaki Gezgin hâlâ, sırtındaki Lunu'dan kurtulmaya çalışıyordu. Arm, son gücüyle Lunu'ya, "Beni korumana ihtiyacım yok!" diye bağırdı. Lunu'nun, yardım etmeye çalışarak kendini aklamasını istemiyordu. Gezgin'in kızaran suratının ardından yüzünü buruşturan kız, "Sen öyle san, aptal!" diye cırladı. Bacakları, Gezgin'in beline dolanmıştı ve bu hâlde, oğlanın sırtına tırmanmış bir Kaya maymununa benziyordu.

"Bırak beni, çatlak!" diye debelenen Gezgin, bir o yana bir bu yana savruluyor; kızın, sırtındaki varlığından kurtulmaya çalışıyordu.

"Kardeşime dokunursan seni öldürürüm, duydun mu beni, ayakçı!" diye bağırdı Lunu, oğlana.

Ama Arm, artık bundan bıkmıştı.

Onun yardımına ihtiyacı falan yoktu!

"Sen, benim kardeşim değilsin!" derken, sesi mağarada gürledi. Yankısı tüm hücrelere ulaştı ve sanki her şey, bir anda durdu.

Lunu, Gezgin'i bıraktı.

Gezgin, silkinip ondan uzaklaştı. Arm, iri oğlanı itip köşedeki şilteye oturdu ve dizlerini karnına çekti. Çok yorgundu; ihanete uğramıştı ve artık, kardeşi saydığı kıza bile güvenemeyeceğini öğrenmişti.

Hayatta ilk defa yapayalnızdı.

Ondan tarafa bakmasa da kızın bakışlarının yoğunluğunu hissedebiliyordu.

"Öyle demek istemedin," dedi Lunu, sessizce.

Onu affeder gibi söylemişti, bunu. Sanki affedilmeye ihtiyacı olan Arm'mış gibi!

Sanki tüm yalanları söyleyen ve oyunları oynayan, Arm'dı!

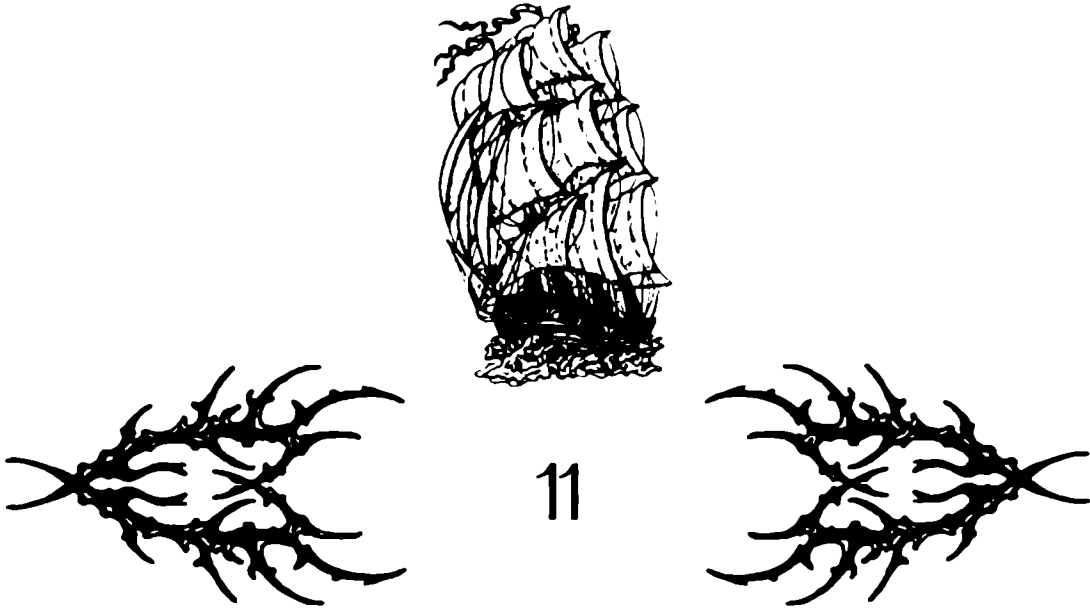
“Sana bakmak bile istemiyorum,” dedi Arm, yüzünü öbür tarafa çevirerek.

Kızın, başka bir şilteye oturduğunu duydu. Gezgin ise duvarın dibine geçti ve kollarını göğsünde bağladı. Hâlâ ayakta dikilen asker kızın suratında ise ilk defa, eğlenen bir ifade vardı.

Tüm bu kaos, onu hiç etkilememiş gibiydi.

Kız konuştuğunda Arm, başını bitkince geriye, nemli taş duvara yasladı.

“Şu işe bak, tam da harika bir tayfa olmaya başlamıştınız.”

Dante

Dante, korsanların lideri olan kadın, obsidiyen' mağaranın nemli yollarında tekrar görüldüğünde aradan kaç saat geçtiğini bilmiyordu. En iyi tahminine göre, tekrar sabah olmuş olmalıydı. En azından getirdikleri bir somun ekmek, öyle düşünmesini sağladı. Bu sırada idam hücresi, hiç olmadığı kadar sessizdi. Kavgalar ve suçlamalar yerini, yaklaşmakta olan ölümlerinin yasına bırakmış gibiydi.

Kendi ölümünün yasına.

Dante, kendi adına, bu sessizlikten memnundu. Sonunun nasıl geleceğini düşünmemek için tüm gayretini gösteriyor olsa da öğrendiklerini sindirmek için, bu sessizliğe ihtiyacı vardı.

O aptal sandıktan, sürüklenerek çıkarılmışlardı. Kafalarına bir çuval geçirmişlerdi ve mağaraya girene kadar da karanlıkta sürüklenmişlerdi. Gemiden indirilip bu hücreye atıldıkları yol boyunca da dazlak kafalı kızın bağırışları dışında

* Siyah, yeşil, kahverengi ve kırmızı renklerde olabilen, yanardağlardan püsküren lavın aniden soğumasıyla oluşan volkanik cama denmektedir. -e.n.

bir şey duymamıştı. Yani emin olduğu tek şey, kızın ölmesini istediğiydi. Ama diğerleri, buna izin vermemişti. En azından, liderleri bir karar verene kadar olmazdı.

Zaten Dante, ölümünün kolay olmasını bekleyecek kadar iyimser biri de değildi.

Onları koydukları hücrenin içinde, iki Kaya doğumlu vardı. Normalde olsa diğer iki mahkûm, çok da umursanacak bir şey olmazdı ama kısa sürede bu iki Kayalı'nın, göründüklerinden fazlası oldukları anlaşılmıştı. Dante, fırsatı değerlendirip onları inceleyebildiği kadar incelemişti. Her küçük bilgi, ileride işine yarayabilirdi.

Kıyafetleri olmasa Kayalı olacağına ihtimal vermeyeceği kadar iyi görünümlü, bir eli bileğinden eksik olan oğlanın ismi Arm'dı ve sadakati, belli ki onun zayıf yönüydü.

Arm, uzun boylu ve zarifti. Çekik güzel gözlerinde, yaralı bir ifade vardı.

Kız kardeşi olduğunu iddia eden kısa boylu, çilli kızın adı ise Lunulata'ydı.

Derin Deniz'in en zehirli ahtapotunun adını taşıdığına ve kendi kardeşine bile ihanet edebildiğine göre, buradaki en tehlikeli kişi de sevimli bir görünüme sahip olan bu kızdı.

Kaya halklarının sana verdiği her isim, isimden çok bir ünvan sayılırdı. Senin kim olduğunu belli ederdi. Böyle tanınır ve nam salardın. Lunulata, çok büyük bir isimdi. Hele ki zarsız gözüken bir kız için.

Bir de aralarına, kendi halkı tarafından bile istenmeyen şu, Gezgin düşüvermişti. Hodbin isimli bu oğlanın aç bakışları, sürekli onları inceliyordu. Bu sayede, Dante'nin, ilk fırsatta kurtulacakları listesine kendini sokmayı başarmıştı.

Öte yandan, anlaşma yaptığı Beau gerçeği de vardı. Dante, Beau konusunda ne düşüneceğinden, hâlâ emin değildi. Yıllar sonra ismini ilk kez onun ağzından duymak, Dante'yi afallatmıştı. Adını duymak, evine dönmek gibiydi. Kendini

tekrar bulmak gibiydi. Dante, bir anlığına kalbinin ritmini kaçırmıştı.

Ark doğumluları tanıdığı yıllarda, çok kez zalimliklerine ve kibirlerine şahit olmuştu. Onlar, sadece kendilerinden olanı korurdu. Ama oğlan, bir Arklı'dan beklenmeyecek kadar nazikti. Dante itiraf etmek istemese de Beau, bazen komik bile sayılırdı. Sözüne sadık kalır ve Dante'ye yardım ederse, onu öldürmemeyi bile düşünebilirdi. Sonuçta, adını bilen son kişinin de öylece silinip gidecek olması, çok yazık olurdu.

Ama Dante'nin edindiği son bilgi, hepsinden çok daha ilginçti. Gizliman... Kendi ölümünü kabullenmeye çalışırken karşısında beliren bu yaşam ihtimalinin fısıltısı, boğazını yaktı.

İşte bu, çok güçlüydü.

O zehirli umut, düşüncelerini bulandırıp onu amacından uzaklaştırmak için aklını çelmeye çalışırken korsanların lideri olan kadın, tekrar mağaraya girdi. Mağaranın meşalelerle aydınlanan ışığı altında, tepesinde toplanmış kumral saçları, geniş omuzlarına değiyordu. Kadının üzerinde, altın işlemleri olan lacivert bir kaftan vardı ve kaftanın üzerinden geçen deri kemer, incecik belini sıkıyordu. Duruşu hafif kamburdu ve yürüyüşü, bir savaşçıya ait değildi. Yine de etrafına yaydığı etki, bir bakışta görülüyordu. Tam da bu yüzden Dante'nin, onun gerçekten bir lider olduğuna hiç şüphesi yoktu.

Ardında yürüyen dört korsan da adımlarını kadına uyduarak ilerledi. Dante, onları inceleme zahmetine girmede. Aynı küpeli kulaklar, aynı deri botlar, aynı caka satan yürüyüş.

Zaten yakında, hepsi ölecekti.

En azından, onlardan biri Dante'yi öldürmeden, Dante'nin yapmayı umduğu şey buydu. Ayak sesleri mağarada yankılandığında, onların gelişine ilk tepki veren, Hodbin oldu. Saatlerdir ayakta dikilmeye devam eden tek kişi de Gezginlerin bile istemediği bu Gezgin'di.

Oğlanın sarı saçlarını gözlerinden uzak tutan bandana artık boynuna düşmüştü ve dağınık saçları, sürekli geriye taranmaktan, arkaya yatık bir şekilde kalmıştı. Hücrenin parmaklıklarına yapıştığında, dövmele kollarındaki damarlar şişti. Ama Matar'ın mavi gözleri, sadece Lunulata'nın üzerindeydi. Avına yürüyen bir yırtıcı gibi ağır adımlarla hücreye yaklaşırken Dante, kızın, oynadığı oyunu kaybettiğini anladı.

Matar'ın bakışları bir duvardı ve kızın blöfü, o duvarı aşmayı başaramamıştı.

Dante, kıza acıdı.

Lunulata, adasına hiç ulaşamayacaktı.

En azından Dante, ölmeden önce Kızılıcak'a ulaşmanın bir yolunu bulmayı başaracaktı.

Hodbin, "Matar!" diye yakardığında kadın, elini kaldırıp onu susturdu.

Arkasında yürüyen korsanların yüzleri ise bir kez bile dönüp kendilerinden olan mahkûma kaymadı. Gözleri kinle kısılan Hodbin de bunu fark etmiş olacak ki yüzü, öfkeyle kasıldı.

Umursanmamaktan hoşlanmıyor.

Kadm, alay edercesine rahat bir şekilde konuştuğunda Dante, hücredekilere baktı: "Hükmünüzü verdim. Bugün batımda, Yaşlı Adam'a armağan edileceksiniz."

Lunulata, hemen ayaklandı ama olduğu yerde kıpırdamadan durmaya devam etti. Bir atmaca gibi, kadını inceliyordu. "Pişman olacağın bir şey yapmadan önce, iyi düşün," diye uyardı, Matar'ı.

Matar'm çenesinde, bir kas seğirdi. Kadının yüzü, saklamadığı bir tiksintiyle buruştu.

"Kes sesini, Kayalı; bana merhametimi sorgulatırsan, ölmeden önce her uzvunu kesmem gerekir. Dilinden başlayarak," diye tısladı Matar, sıkığı dişlerinin arasından.

Dante, kadının, sözlerinde ciddi olduğundan emindi. Gerilen dudaklarındaki soğuk öfke, son derece gerçektir.

“Matar! Lütfen, benim bu saçmalıklarla bir alakam yok!” diye şansını denedi, son bir umuda sanlan Hodbin.

Ama kadın, ona dönüp gülümserken bile yüzünde merhamet yoktu. Sadece mantıkla yoğurulmuş, buz gibi bir ciddiyet vardı. Dante, soğuk duvara sırtını dayayıp ikilinin karşı karşıya gelmiş profillerine baktı.

İki kemikli burun, iki hin bakışlı göz ve bir ölüm gördü.

“Üzülme, Dede’nin oğlu. Sen de bana, Yaşlı Adam’ın Okyanus âlemine vararak hizmet etmiş olacaksın. Kırk Gemişi’ne, benden selamlarımı götür.”

“Dede, bunu affetmez! Beni öldürdüğünü öğrenince, bu şehri başına yıkar!” diye hırladı, Hodbin.

Oğlanın sözleri mağarada çınlarken, burun delikleri kabarmıştı. Elleri, parmaklıkları sıkmasının baskısıyla kıpkırmızıydı.

Matar’ın gözleri, oğlanın kurnaz yüzünde gezindi. Dante’nin gözleri ise ikisinin soğuk savaşında.

“O zaman, öğrenmeyeceğinden emin olmalıyız, değil mi?”

Bu savaşı bölen, hücrenin arkasından duran Arm’ın sesi oldu:

“Bunu yapmanıza gerek yok, bırakın bizi gidelim; ada falan umurumuzda değil. Sadece, evimize gitmemize izin verin,” dedi, parmaklıklara doğru yürüyerek. Siyah saçları, nemden kabarmıştı. Dante, oğlanın narin, kemikli çenesinin gerildiğini görebiliyordu.

“Ve gittiğiniz her yere söylentilerin ulaşmasına müsaade mi edeyim? Hiç sanmıyorum.”

Haklıydı.

Böyle bir ihtimalin fısıltısı bile, Ark gibi bir ülkeyi yok etmeye yeterdi. Dante de onun yerinde olsaydı, her duyan kulağı keser; her bilen kişiyi öldürürdü.

Lunulata'nın eli, hırsla Arm'ı işaret ederek, "Onun babası, bir Ark komutanı! Burada olduğumuzu biliyor! Oğlundan haber alamayınca..." dedi bir solukta.

Akıllı bir kıza göre, akılsızca konuşuyor.

"Yasını tutup hayatına devam edecek. Derin Deniz'in fırtınalarının yaman olduğunu, herkes bilir."

Ve bu kadardı işte. Pazarlık bitmişti.

"Bunu, yanına bırakmam," diye yemin etti, Hodbin. Dante, artık bu tiyatrodan sıkılmaya başlamıştı. Avuçları, kan özlemiyle kaşınıyordu.

Konuşmayı kesin ve bana yaklaşın, korsancıklar.

Matar, hafifçe gülümsedi: "Adakları hazırlayın!"

İşte başlıyoruz!

Dante, dövüş pozisyonunu alırken bütün konuşmalar sırasında sessiz kalan Beau'nun kıpırdanması, bir anlığına dikkatini, arkasında duran oğlana yöneltti.

Beau'nun kahverengi gözleri, ona, uyaran bakışlarla bakıyordu. Direnmemesini ister gibi, Dante'ye doğru bir adım attı. Dante'nin oğlana kayan bakışları ve yaşadığı anlık şaşkınlık, bir koca saniye kaybetmesine sebep oldu. Hayatına mal olabilecek bir saniye.

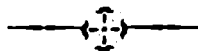
Aptal.

Tekrar önüne döndüğünde karşısındaki korsanların yüzleri, artık siyah boyunluklarla sarılmıştı.

"Bir saniye, hayatla ölüm arasındaki köprüdür," derdi, eski komutanı.

Bir saniye, hiçbir askerin sahip olmadığı bir ayrıcalıktır.

Sözler, Dante'nin kulaklarında çınlarken korsanlardan biri öne çıkıp avucundaki beyaz tozu, suratlarına üfledi. Dante'nin gözleri beyaz sisle kararmadan önce Beau'nun sıcak elinin, koluna dolandığını hissetti.

Buz gibi suyun yüzüne çarpmasıyla kendine gelen Dante, dalganın darbesi tenine değerken, olduğu yerde savruldu. Kocaman bir nefes alırken ağzına ve burnuna dolan yakıcı suyu, öğürerek tükürdü. Arka arkaya öksürerek, Derin Deniz'in vücudundaki bu istilasından kurtulmaya çalıştı ama Deniz, her yerdeydi.

Hızlı nefesler alarak gözlerini açtığında, dünyanın tepetaklak olduğunu ve turuncu alevlerin, denizi yuttuğunu gördü. Gökyüzü, yerde; deniz ise gökteydi. Gün batımının suya karışan renkleri yüzünden, gözlerini kısması gerekti.

Siktir.

Yüzünü sağ tarafa çevirdiğinde gördüğü manzara, Dante'yi ürpertti. Yanında Beau ve onun yanında da diğer mahkûmlar, ayaklarından, halatlarla mağaranın tavanındaki kancalara asılmıştı.

Dante, ayaklarında halatlarla, siktiğimin mağarasının tavanına asılmıştı!

Sakin ol.

Ama Dante, tecrübe ederek öğrendi ki ayak bileklerinden birer parça et gibi sallandırılmak, sakinleşmesine hiç yardımcı olmuyordu.

Aşağı baktığında gördüğü manzara ise daha da korkunçtu. Derin Deniz, her kıvrak dalgasında biraz daha hızla mağaraya doluyor ve dalgaların savurduğu su, kızın aşağı sarkan saçlarını yutuyordu. Altında uzanan karanlık deniz, onları almak için pusuya yatmış; bekliyordu.

Dante, irkilerek anladı.

Sular yükseldiğinde, hepsi boğulacaktı.

Savaş yoktu; direnmek yoktu. Tek lokmada, Yaşlı Adam tarafından yutulacak bir avdan ibaretlerdi.

Dante, ölümünün bu kadar çaresizce olacağına inanamıyordu. O, savaşmadan ölemezdi!

Ölmeyecekti!

İçinde yükselen güçle, kollarını yukarı çekti, çekti ve çekti ama elleri önünden, mağaranın zeminindeki başka bir kancaya bağlanmıştı. Tüm gayretine rağmen, sızlayan bileklerini sudan çıkaramadı.

“Army, sakın ol. Sadece nefes al. Hadi.”

Sol tarafında, Lunulata’nın, Arm’ın kesik nefeslerini yatıştırmaya çalıştığını duydu. Ama Dante, oğlanın geçirdiği kriz neyse, onu yatıştırabilecek bir telkin olduğunu sanmıyordu.

Arm, Yaşlı Adam’ın lanet denizi onu yutmadan önce, kendi nefesinde boğulacaktı.

Dante, hurlayarak bağırarak kendi sesini zar zor tanıdı:

“Neden sadece boğazımızı kesmediler ki?”

“Gezginler, kinle can almaz,” dedi Hodbin, histerik bir kahkaha atmadan hemen önce. “Burada sular, hemen her gece yükselir. Sunulan adaklar, bu mağarada Yaşlı Adam’a armağan edilir.”

“Siktir oradan,” dedi Dante ve “Kinle can almazlarmış, hadızlak sürtük, pek öyle düşünmüyordu ama,” diye homurdandı.

Ama Hodbin, onu dinlemiyordu. Gezgin oğlan sadece, olduğu yerde sallanmasına yol açacak kadar güçlü bir sesle gülüyordu.

“Yaşlı Adam’dan bir kere kaçtım ama sanırım ihtiyar, bu kez beni yenecek,” dedi Hodbin, iç çekerek.

Kaçık.

“Bir şey yapacaksak, şimdi tam sırası,” diyen Beau’nun kararlı sesi, Dante’yi dünyaya döndürdü. Oğlan, o sırada saçmalamadan konuşan tek kişiydi. Bu kontrollü hâli, Dante’nin içindeki paniği bastırdı.

Dante, botunun içine sakladığı cama ulaşabilirse, onu tavandan sarkıtan kalın halatları kesebilirdi. Ellerini tekrar çekip ipi, bağlı olduğu yerden kurtarmayı denedi. Yan tarafında, Beau’nun da aynı şeyi yaptığını duyabiliyordu.

"Dua etmeyi deneyin; tanrılar, acı çeken günahkârlara bayılır!" dedi Hodbin, sahte bir yakarıyla. Dante, onun çok bilmiş, histerik götünü bu kayalara gömemediği için, Tak ve Dak'a lanet etti.

"Burada boğulmak istemiyorsan, kapa çeneni," dedi, Beau.

Dante, onun daha önce bu kadar sert konuştuğunu hiç duymamıştı. Belki de kız, onu hafife almak için acele etmişti.

Kesilen sesinden anlaşıldığı üzere, Hodbin de öyle düşünüyor olmalıydı. Sular her dalgada daha da yükseliyorken Dante, odağını, ellerini saran ipe verdi. Beau'nun mağarayı inleten sesinden, onun da henüz pes etmediği anlaşıyordu.

"Benimki çok sıkı, Dante. Sakladığın cam, nerede?"

"Botumda."

Ama su, artık affının olamayacağı kadar yükselmişti. Neredeyse, Beau'nun gözlerine değmek üzereydi. Dante, onun boğulmak üzere olduğunu biliyordu. Oğlan, aralarında en uzun olanlarıydı ve bu yüzden, ilk ölen de o olacaktı.

Hayır, böyle değil.

"Nefesini ne kadar tutabilirsin, çiftçi?" sorusuna, "Yeterince değil," diye karşılık veren Beau da yaklaşan sonunu anlamış gibiydi. Dante, oğlana döndüğünde, kahverengi gözlerine anlayışlı bir bakış oturmıştu.

"Vücut, suya daldığında kalp, yavaşlar. Ortalama bir insan, bir dakika civarı nefesini tutabilir; o yüzden, ölmek için acele etmesen iyi olur, çiftçi. Şimdi, bir sonraki dalgayı bekle ve çok derin bir nefes al."

"Senin hâlâ vaktin var. Kendini kurtar."

"Bana bir söz verdin! O yüzden, pes edecek gibi konuşmayı kes!"

Beau, ona, Dante'nin adım koyamadığı son bir bakış attı ve bir cevap vermeden, derin bir nefes aldı.

Sular nihayetinde oğlanın çenesine ulaştığında artık Dante, kendi vaktinin de tükenmek üzere olduğunu biliyordu.

Tuzlu suyun dalgalarla yüzüne çarpan parçaları, kızın gözlerini yaktı ve ciğerlerine doldu.

Kendini gelecek acıya hazırlayan Dante, dişlerini sıktı ve baş parmağını yerinden çıkardı.

Acı, keskindi.

Tüm vücudu titrerken, çıkan baş parmağını, avucuna doğru itti. Eli bu pozisyondayken kollarını büktü ve biraz da olsa gevşemiş olan ipten kendini kurtarmak için, tüm gücüyle yukarı çekti. İpin sürtünmesiyle, kollarının kesildiğini hissetti ama son bir güçlü hamleyle, ellerini özgür bırakmayı başardı.

Çevresinde gürleyen su, artık diğer oğlanları da yutacak kadar yükselmişti. Dante'nin uzun saçları, Derin Deniz'in içindeki lanetli bir yosun gibi dalgalanıyordu. Dante, karnını sıkıp kendini yukarı iterken, çektiği yüzlerce mekiğe şükretti.

Elleriyle, ayaklarını tutan halata tutundu ve botundan camı çıkardı. Camı, halatı parçalarken kesilen elinden akan kanlar, suya karıştı.

Al sana adak, Sikik İhtiyar.

Lunulata'nın, ona bağırdığını duydu, "Çabuk ol!"

Artık kafası suya değmeyen bir o, bir de kendini kurtarmak üzere olan Dante kalmıştı. Halatın son parçası da koparken Deniz, Dante'yi kucakladı. Buz gibi karanlık suyun içine dalan kız, beyaz inciler gibi etrafını saran köpüklerin arasından, Beau'yu gördü. Nefesi hâlâ tutulu olsa da oğlanın gözleri, kapalıydı. Dante'nin, onun için gelmesini beklemiyordu. Dante bile bunu yapacağını beklemiyordu ki. İki uzun kulaçla, ilerisinde boğulmak üzere olan oğlana doğru yüzdü. Sıkıca sarıldığı camla, oğlanın ellerini tutan ipi tek bir hamlede kesip Beau'nun başını, yukarı kaldırdı. Oğlan, havayı tekrar ciğerlerine doldururken ıslak kafasını suyun üstünde tutmaya çalışan Dante, derin bir soluk verdi.

Oğlanın saçları avucuna yayılmış, suya değiyordu.

Beau, yavaşça gözlerini açtı. Ucundan damlalar sallanan kirpiklerinin arasından Dante'ye bakan gözlerinin içi gülüyordu. "Beni kurtarmaya bayılıyorsun, değil mi?" diye takıldı ona.

"Üçüncü sefer olmayacak, çiftçi. Anın tadını çıkarmayı bırak da kendini yukarı çek."

Beau, kızın cevabına içten bir kahkahayla karşılık verdi ve kalbi tekleyen Dante, İkiz Tanrılarına lanet ederek oğlana, elinde tuttuğu camı uzattı. Beau, ayaklarındaki halatı kesip suya atlarken camı ondan geri alan kız, oğlana arkasını döndü ve mağaranın içine doğru yüzmeye başladı.

Karanlık mağaranın bir girişi olduğuna göre, bir çıkışı da olmalıydı, değil mi?

Beau, onun ardından bağırdı: "Onları burada bırakamayız!"

Ama Dante, çoktan mağaranın duvarlarına dokunarak bir çıkış aramaya başlamıştı bile.

"Bizim sorunumuz değil!" diye karşılık verdi, Beau'ya bakmadan.

"Dante!"

Dante, sinirle inledi. Suyun üzerinde hışımla oğlana döndüğünde Beau'nun, Hodbin'i başından tutup kaldırdığını gördü. Gezgini, ağzından sular püskürüyordu.

Ayak bağı.

Hepsi, Dante için sadece ayak bağıydı.

"Sen bir canavar değilsin! O yüzden, öyle davranmayı bırak ve bana yardım et!" diye bağırdı Beau, ona.

Dante, Beau'dan nefret ettiğine karar verdi.

Dante, bir canavardı; bir silahtı.

Ona öğretilen buydu. Ondan beklenen, bundan ibaretti. Böyle, her şey daha kolay ve acısızdı.

Canavarlara zarar veremezdin!

Bir silahı öldüremezdin!

Mağara suyla dolarken Dante'yi duraklattığı için, Beau'dan nefret etmesi kolaydı.

Ama kendi bile ne yaptığını fark etmeden, Beau'ya doğru yüzmeye başlayıverdi.

Onlar, sadece ayak bağı!

Karanlık sulara tekrar dalıp dilbaz Gezgin'in ipini keserken, artık kimsenin silahı olmadığını fark etti.

Artık, Ark'a ait değildi. Ark için, bir ölüydü.

O artık, sadece Dante'ydi. Bundan sonra yapacağı her hareketi, ordusu için değil; kendi için yapmış olacaktı.

Buz gibi korku içine yayılırken, iki kardeşin de ellerini tutan ipleri kesti.

Şimdi ne olacak?

Dante, kimdi ki?

Kendinden geçmiş Arm'ın kafasını suyun üstünde tutmaya çalışırken, içindeki korkuları bastırdı.

Ordusu olmayabilirdi ama o, bir askerdi. Önce bu, Tak ve Dak'ın cezası mağaradan kurtulacak; sonra, ne olacağını düşünecekti. Tabii, o kadar hayatta kalabilirse.

Kırık cam parçasını tekrar Beau'ya uzattı. Ama Hodbin, çoktan Beau'nun ellerinden kurtulup ayaklarındaki ipi çözmeye başlamıştı bile. O yüzden oğlan, Arm'ı ve kafası henüz suya yeni değmeye başlamış olan Lunulata'yı bağlarından kurtardı ve camı, tekrar Dante'ye verdi. Bu aslında, kıza olan güveninin bir nişanesiydi.

"Biriniz kardeşime yardım edin!" diye bağırdı Lunulata, ona doğru yüzerken. Arm, kızın taşıyabileceğinden çok daha ağırdı.

"Onun neyi vardı öyle?" diye sordu Dante, yuttuğu biraz suyu püskürtürken.

Oğlanın yaralı bir hayvan gibi inlemeleri, hâlâ kulaklarındaydı.

"O, suya giremez. Derin Deniz, onun en büyük korkusu."

Kâbusunun içinde yaşamak, Dante'nin anlayabileceği bir şeydi. Ama anlamak, onun harekete geçmesi için yeterli de-

ğildi. Dalgalar güçlüydü ve sarp kayalar her yerdeyken baygın oğlanı taşımak, sadece ikisinin de ölümüne sebep olurdu. Kayalı oğlanı kurtaramazdı.

Dante, mağaranın içine tekrar yüzmek üzereyken Beau, Arm'ın sağlam kolunu omzuna attı.

Tanımadığı bir yabancı uğruna boğulmaya hazır bir salak.

Lunulata, "İyi olacaksın, Army; buradan çıkmak üzereyiz," dediğinde gözlerini deviren Dante, Hodbin'in karanlık gölgesinin, mağaranın dışına doğru yüzdüğünü fark etti.

Uyanık pislik.

Sinirle suya daldı ve hızla yüzerek, oğlanın bacaklarına yapıştı. Başını tekrar sudan çıkardı ve tek nefeste sordu: "Nereye gittiğini sanıyorsun, bakalım?"

"Mağaranın girişi, dışarıdan kilitlenir. Bütün mağarayı su basmadan, yüzerek çıkmalıyız," dedi Hodbin, ayağını onun tutuşundan kurtarmaya çalışarak. Oğlan, ne kadar denese de Dante'nin buna izin vermeye niyeti yoktu.

"Ve bunu, bize söylemeyi düşünmedin mi?"

"Her aptalın bunu düşünebileceğini sandığım için özür dilerim. Belli ki sizi gözümde büyütmüşüm. Şimdi, ikimiz de boğulmadan bırak beni de buradan gidelim."

Dişlerini sıkan Dante, onu bıraktı ama ukala piçe, sözlerinin bedeli olduğunu hatırlatmayı da kafasına yazdı. Yeni yükselen ayın altında sarı saçları parlayan oğlanı takip ederek, yüzmeye başladı.

Her Kaya doğumlu, yürümeye başlar başlamaz yüzmeyi öğrenirdi. Çünkü bir gün, o kayalardan düşebilirdin.

Ayakların yere basmazken de hayatta kalmayı öğrenmek zorundaydın. En azından annesi, ona yüzmeyi öğretirken bunları söylemişti ve Dante, ona minnettardı. Hodbin'i takip ederek attığı her kulaçta, annesinin ona verdiği bu silaha sınıldı.

Her dalga, hareketlerini ağırlaştırıyor; onları, adanın çevresindeki sivri kayalara itiyor olsa bile.

Arka tarafından gelen seslerden, diğerlerinin hemen peşinde olduğunu anlasa da kontrol etmek için dönmedi. Hem tekrar dikkatini dağıtma riskini almak istemediğinden hem de oyunbaz Gezgin'i gözden kaçırmaya hiç niyeti olmadığından, bu.

"Karaya, sağ taraftan daha kolay çıkabilirdik," dedi, Dante.

Bu doğrudu. Yamaçlar, daha az dikti ve tırmanması çok daha kolay olurdu.

"O zaman, direkt kucaklarına düşerdin. Sağ taraf, meydana gider; her taraf, korsan doludur. Sol tarafsı şehrin en arkasına. Orada yamaçlar sivridir ve bilmeyen biri için şehre ulaşmak, imkânsıza yakındır. O yüzden, korunmaya ihtiyacı yoktur ve şehrin arkasında gezinen korsanlar olmaz. Hızıma ayak uydurabiliyor musun, Ark Sevinci?" dedi alayla, Hodbin.

Yalan yoktu; ukala piç, iyi bir yüzücüydü.

Nefesi her kulaçında güçsüzleşmiş olsa bile bu, onun böbürlenmesine engel olmuyordu. Bu yüzden, Dante'nin, onu boğmamak için kendini çok zorlaması gerekti. Çıkık baş parmağının olduğu yumruğunu sıktı ve acısına odaklandı. Hodbin, uzaktaki kayalara gömülmüş bir merdiveni işaret ederken bu acı, kızı sakinleştirmeye başlamıştı. Merdiven, bilmeyen birinin asla göremeyeceği kadar iyi kamufle edilmişti. Dalgalar, onları merdivene doğru sürüklerken Dante, gücünü korumaya çalıştı. Her sert dalga yanında, kayalara çarparak ölme riskini de getiriyordu.

Yıldızlı gecenin altında, sessizce yüzdüler. Her kulaçları diğerinden daha ağır olsa da durmadan devam ettiler. Sonunda merdivene vardıklarında Hodbin, ilk basamağa elini uzattı ama Dante hemen, eski dostu olan cam parçasını oğlanın boğazına dayadı.

“Sorun şu ki sana güvenmiyorum, Gezgin. Önden sen çıkarsan, biz peşinden gelemeden, bizi burada bırakacaksın. O yüzden, şöyle yapacağız: İlk, ben çıkacağım. Peşimden, Beau ve diğerleri gelecek. Eğer onların çıkmasına yardım etmeyip ardından gelmeye kalkarsan, o koca dilinin saklandığı gırtlak-ğın kesip seni, Yaşlı Tanrı’na yollarım. Şimdi, söyle bakalım; sen, benim hızıma ayak uydurabiliyor musun?”

“Hepimiz aynı taraftayız,” diye mırıldandı, Hodbin.

“Dua et, öyle olalım. Yoksa sen, ölmüş olacaksın,” diye cevapladı Dante, tüm samimiyetiyle.

Bugün, öyle ya da böyle, bir Gezgin öldürecekti. Adının ne olduğunun bir önemi yoktu. Gezginlerin ona, dökülecek kan borçları vardı.

“Önden buyurun,” dedi Hodbin, sahte bir neşeyle.

Dante, oğlanı yakasından itip çevik hareketlerle yukarı tırmanmaya başladı. Taş merdiven, yosunlarla kaplıydı ve ıslak botları her basamakta kayıp duruyordu ama kızın, bundan çok daha zorlu tırmanışları olmuştu. Ark Donanması’nın eğitimi, seni olası her kötü senaryo için hazırlardı. O yüzden tepeye çıkması, sadece birkaç nefes sürdü. Tekrar hareket hâlinde olmak, onu canlandırdı. Kasları, daha fazla mücadele için yalvarıyordu.

Gece göğünün parlattığı tepe, düz bir ovadan ibaretti. Tek tük çalılar ve çok yaşlı birkaç ağaç dışında, bitkiler tarafından bile terk edilmiş gibiydi. Kendisinin doğduğu kayadan güzel olduğu kesindi ama Dante, saçlarının suyunu sıktığı sırada, neden Ark’la Gezgin Şehir’in hep bir savaş hâlinde olduklarını daha iyi anladı.

Ark, cennetin parçası olan bir vahayken burası, en fazla verimsiz bir bahçeydi.

Nefesini düzenleyip arkasını döndüğünde Lunulata’nın, merdivenin tepesinde olduğunu gördü. Kız ıslakken, olduğundan daha küçük duruyordu. Dante, kolunu uzatıp kızın

kırmızı ceketinin ucundan çıkan bileğini tuttu ve tırmanmasına yardım etti.

Kızın ardından, Arm'ı omzunda taşıyan Beau geldi. Ama Dante, ona elini uzatmadı. Oğlan da zaten bunu beklemeden, tek hamlede yukarı çıktı.

En sona kalan ise, tam da Dante'nin istediği gibi, Hodbin oldu.

Hepsi derin nefesler alıp soluklanırken Beau, Arm'ı nazikçe yere bıraktı. Oğlan, ay ışığının altında, tanrıların öptüğü güzel bir cesede benziyordu. Lunulata, Arm'ın üzerine eğildi ve onu uyandırmak için sarsmayı denedi ama oğlan, olduğu yerde kımıldamadan kalmaya devam etti.

"Sakin öleyim deme, Army, sakın! Sakın beni bırakayım deme!"

Dante, birini bu kadar sevmenin nasıl bir şey olduğunu unutalı yıllar olmuştu. Kocaman gözleri dökülmemiş yaşlarla parlayan Lunu'nun, kardeşi için yakarıları, onun içindeki bir anıyı uyandırdı. Dante, anıyı düşünmemek için tekrar çıkık parmağını sıktı. Acı, bedenini titretirken omuzlarını dikleştirdi.

"Burada, cesedin başında dikilmeye devam edersek, biz iyi olmayacağız ama," dedi Hodbin, üzerinden çıkardığı gömleğin suyunu sıkarken. Çıplak göğsünün üzerinde de birkaç dövmesi vardı.

Damlalar toprağa düşmeden Lunulata, ondan beklenmeyecek bir çeviklikle ayağa fırladı ve Gezgin'i, dövmeli göğsünden ittirerek, "O ölmedi, göt herif!" diye bağırdı.

Kızın gözleri, sarı alevlerle parlıyordu. Hodbin de o gözlerdeki alevleri görmüş olacak ki daha fazla üzerine gitmedi. Gezgin'in tek yaptığı, huysuz bir şekilde homurdanmak oldu: "Buradan öyle gözükmüyor ama."

İç çeken Beau, eğilip Arm'ın nabzını kontrol ederken hepsi, sessizce bekledi.

Zaman kayıydı.

Tüm bu durma hâli, saçmalıktı. Dante, çoktan birkaç Gezin öldürmüş olmalıydı. Kızılık'a ulaşan yolu yarılamayı denemeliydi.

Ama nasıl?

Tek çıkar yol, hücre arkadaşlarını, elinden geldiği kadar kullanmaktı. Hodbin, şehri biliyordu. Beau, güçlüydü. Lunulata gibi zehirli bir şeytan, her zaman işe yarardı. Bir süre daha birlikte kalmak, daha güvenli olurdu.

O yüzden Dante, gözünü dört açtı ve olası bir tehlikeye karşı etrafı kolaçan etti. Ama akşam melteminin uğultusu dışında, şehrin bu kısmından hiç ses çıkmıyordu. Emin olmak için havayı kokladıysa da rüzgâr, ona yakınlardan bir duman kokusu da getirmedi.

"Nabızı yavaş atıyor ama hâlâ yaşıyor. Bence iyi olacak," diye mırıldandı, Beau.

Lunulata, derin bir nefes koyuvererek Arm'ın baygın bedenini kucakladı. Yüzü, haberle aydınlanmıştı. Dante, onun yeniden hayat ışığıyla parladığını fark etti.

Tuhaf. Kim bu kadar yaşamak ister ki?

Rüzgâr, Dante'nin saçlarını dağıtırken Arm, yarı baygın bir hâlde, "Lunu..." diye sayıkladı.

"Buradayım, Army. Yanındayım."

Soğuk esintide ürperen Dante, Beau'nun yamuk bir gülümsemeye iki kardeşi izlediğini gördü. Ama bir an sonra gözleri, Dante'ye odaklandı. Kız, oğlanın bakışlarının ağırlığından uzaklaşmak için ıslak gömleğini tekrar üzerine geçirirken, söylenen Hodbin'e döndü.

"Harika, şimdi de kutlama mı yapıyoruz?" dedi Hodbin, düğmelerini iliklerken. Dante, Hodbin'in üzerine doğru tehditkâr bir adım attı ve yavaşça konuştu: "Sen söyle, kurnaz tilki. Şimdi ne yapıyoruz?"

Çoğu erkek, Dante'nin bakışlarından kaçacak delik arardı ama Hodbin, geri adım atmadı:

“Söylediğin şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama sordun buysa, nereye gideceğimizi biliyorum,” dedi, tembel bir gülümsemeyle.

Beau, Hodbin’e cevap verirken, sırtmasını bastırmaya çalıştı: “Kızıl tüylü bir hayvan. Ark’ta çok vardır. Avlarına, arkasından yaklaşıp saldırırlar ve yalnız yaşamayı sevmeleriyle bilinirler.” Kendini tutsa da gamzeleri, çoktan yanaklarında belirmişti.

“Kulağa, ben gibi geliyor cidden,” dedi Hodbin, omuz silerek.

Dante, iç çekti.

Bu tembel götlere kalırsa, bütün gece burada sohbet edecekleri kesindi.

“Neresiymiş gideceğimiz yer?”

“Şehrin bu yakasında, sadece döküntüler yaşar. Ayakçılardan bile beter olanlar. Şehirde, en çok istenmeyenler. Onların en az sevilenlerinden biri de ilerideki kuytu mağarada kalıyor. Şimdilik, orada saklanabiliriz. Onun inine, kimse davetsiz gelmeye cesaret edemez.”

“Harika! Yine mağara!” dedi Beau, sahte bir keyifle. Ark doğumlu oğlanın taşa doyduğu, her hâlden belliydi.

Gel, bir de Kaya’da yaşamayı dene.

“Adanızı paylaşmayacak kadar göt olmasaydınız, biz de kayaları evimiz yapmak zorunda kalmazdık, Ark,” dedi Hodbin, Beau’ya meydan okuyarak.

“Bence adı Hodbin olan biri, bana bencillik dersi veremez,” diye yanıtladı hemen, ayaklanan Beau. Dağılmış saçları, tepesinden alnuna dökülmüştü.

Şu an iki erkeğin birbirine diklenmesi, en son ihtiyacı olan şeydi. O yüzden Dante, sırf konuyu değiştirmek için sordu: “Kimmiş bu korktukları dışlanmış?”

Hodbin, Beau’ya tüm dişlerini göstererek sırttı ama Dante’nin sorusuna yine de cevap verdi: “Adı, Öfke.”

“Ve sana yardım edeceğine eminsin, öyle mi? Alınma ama pek sevilesi biri değilsin,” dedi Dante, Gezgin oğlanı süzerek.

“Alınmadım. Sen de birinin boynuna cam dayamadığın sürece, pek sevilesi değilsin bu arada; neyse, kendisi, benim üvey kardeşim olur. Çok anlaşılmamasak da bizi saklayacaktır,” diye yanıtlarken, omuzlarını silkti.

“Hâlbuki sevilmeyecek gibi de değilsin,” diye mırıldandı Lunulata’nın sesi, arkalarından.

Hodbin, ona ters bir bakış attı ama cevap vermedi. Sarı gözlü kızın varlığının Gezgin’in sinirlerine dokunduğu, her hâinden belliydi.

Beau, küçük bir kahkaha attı, “Sanırım, kara koyunumuz sensin. Gerçi koyunun nasıl bir hayvan olduğunu biliyor musun, emin değilim.”

“Hayır, bilmiyorum. Ama eminim, tüm hayvanlar arasındaki en yakışıklısıdır,” dedi Hodbin ve küstah bir gülümsemeyle, Dante’ye göz kırptı.

Dante, oğlanın yakışıklı olduğunu kabul etse de yüzünde tek bir kasın oynamasına izin vermeden, ona bakmayı sürdürdü. Sonuçta bir Gezgin’in en yakışıklı hâli, kafası bedeninden ayrılmış hâliydi.

“Kesinlikle, tanıdığım en yakışıklı koyun, sensin,” dedi Beau, Hodbin’e hak vererek. Ve bu, Dante’nin yıllar sonra ilk defa gerçek bir kahkaha atmasına sebep oldu. Ağzından çıkan kendi sesi, kulağına yabancı geldi. Beau’nun sözlerine nefesi kesilene kadar gülerken, yaşaran gözlerini sildi.

Hodbin, gözlerini devirdi.

“Çok komik. Hayatında hiç koyun görmemiş adamla eğlenin bakalım.”

Lunulata’nın kıkırdaması, Hodbin’in öfkesini, Arm’ı sırtlamış ve Beau’nun arkasında yürüyen kıza yöneltti.

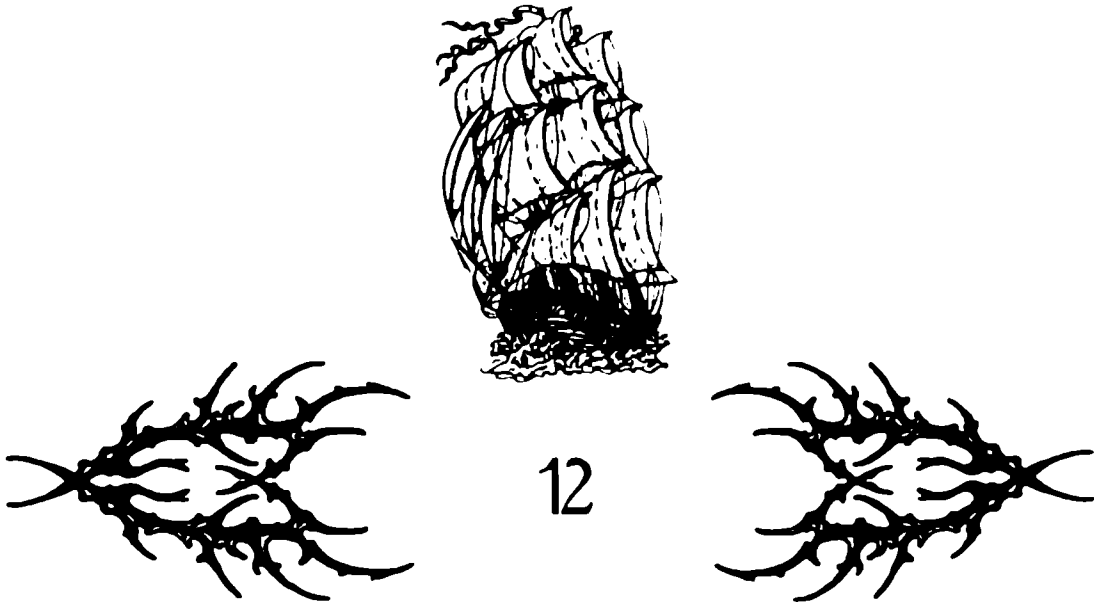
“Sen neye güldüğünü sanıyorsun? Sanki sen, sefil hayatında hiç koyun gördün de!”

“Tabii ki gördüm. Islak bir fareye benziyor, sürekli söyleniyor ve kesinlikle çok yavaş yürüyor,” diye karşılık verdi Lunu, Hodbin’e dil çıkararak.

Dante, bir anlığına, bu zehirli kızdan hoşlanabileceğini düşündü.

Hodbin ise sadece şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Burundan gülmeye başlayan Dante, o tepede, kendini verdiği tüm savaşlardan uzaklaşmış gibi hissetti. Sessiz gecede yürümeye başladıklarında, etraflarında sadece yıldızlar ve kaçamak kahkahalar vardı.

Ölümden dönmüş, kaçırılmış ve tekrar ölümden dönmüş olmasına rağmen biri baygın dört yabancıyla paylaştığı bu küçücük an, Dante’nin hayatında yaşadığı en huzurlu anlardan biriydi. Bu yüzden Dante, ölümün soluğu hemen ense-sinde olmasına rağmen başını, uçsuz bucaksız göğe kaldırdı ve derin bir nefes aldı.

Hodbin

Ay, göğe yerleştiği vakit, ayakçının adımlarını takip eden ıslak grup güç bela, küçük tepeyi aşmayı başardı. Bunun en büyük sebebi, kendi de yaralı olduğu hâlde sırtında, baygın yatan oğlanı taşımakta ısrarcı olan Beau idi. Gerçi Hodbin, ona yardım etseydi, belki daha hızlı ilerleyebilirlerdi. Ama gücünün son zerresini de zar zor nefes alan bir Kayalı için harcayacak değildi.

Düşünceler zihnine dolarken, arkasından tekmelenerek önüne seken bir taş, sisli ovanın sert zemininde durdu. Hodbin, taşa bakıp dişlerini gıcırdattı. Yaşlı Adam da onun götünü, işte böyle tekmelemişti.

Gerçi bu düştüğü duruma şaşdırmamak lazımdı. Talihmiş, hıh, işte gelmiş geçmiş en büyük palavraydı bu. Talih, bu zamana kadar hangi yelkeni rüzgârla doldurmuştu ki Hodbin'e kıyak geçecekti?

Oğlan, göz ucuyla arkasından gelen gruba bakınca, içinin daha da kararmasına engel olamıyordu. Bir grup avareydi onlar; istenmeyen, dışlanmış, ölümün insafına bırakılmış. Şimdi bir de Hodbin'in yükü olup sırtına binmişlerdi.

Üzerinde yürüdüğü şehir bile, ona artık yabancı geliyordu. Bir ayakçı olmasına gocunduğu doğrudu, evet ama öyle ya da böyle, bir Gezgindi.

Bundan başka da bir yol bilmezdi ki.

Tamam, halkı tarafından pek sevilmezdi ama yine de buraya aitti. Kırk Gemi'ye lanet yağdıracağı gününe kadar! Her şey mahvolmuştu işte, artık bir ayakçıdan beterdi!

Bir döküntü bile değildi.

Matar denen alçağa, bunun bedelini ödetecekti! Kimse, onu bir Kayalı'ymış gibi öylece ölüme terk edemezdi! Kayalı...

Vakti gelsin bir hele, o küçük yılandan da bunun hesabını soracağım.

Ama Hodbin'in önce, bu geceyi atlatması lazımdı. Sonra, doğruca Dede'ye gidip olanları bir bir anlatacaktı. Matar'la uğraşacak biri varsa, o da koca şehirde bileğini bükecek kimseciklerin olmadığı Dede'den başkası değildi.

"Daha ne kadar var?" dedi Dante, son on dakikadır yüzlerce kez sorduğu gibi.

"Ne oldu, tatlım? Küçük gezimizden hemen sıkılmaya mı başladın?" diye cevap verdi, sesine yapmacık bir neşe katan Hodbin.

"Uçurumdan yuvarlanmaya, bir tekmemin uzaklığında olan birine göre fazla keyiflisin."

Başını arkasındaki sefil gruba çeviren Hodbin, kızın sözlerine zoraki bir sırıtmayla karşılık verdi:

"O zaman size, Gezgin Şehir'in kaosunda bol şans dilerim. Sizinle tanışmak, gerçekten iğrençti," dedi ve abartılı bir reverans yaparak, olanca çalımıyla uçuruma doğru yürümeye başladı.

Kendini beğenmiş götler.

"Oradan atlamayacak kadar burnu büyük olduğunun, hepimiz farkındayız bence," diye yanıtladı Lunu, bıkkınlıkla.

Kızın büyük, sarı gözleri, şimdi meydan okur gibi ona bakıyordu.

“Siz, iki sevimsiz hanımı yanıltmayı hiç istemesem de... Bu seferlik affedin,” diyerek döndü ve uçurumdan atladı.

Rüzgâr suratına çarptığında, ayakları sert zemine değmişti bile ama arkasından gelen küçük ciyaklamayı ve telaşlı adımları duymak, Hodbin’in burnundan gülmesine neden oldu.

Bu panikleri komikti.

Daha bir günü bile beraber geçirmemişlerken, hayatları için ona güvenir olmaları, ne kadar acınasıydı.

Başını yukarı kaldırıp arkasını döndü ve iki metre altlarındaki açıklıktan, onlara sırtıttı; kaşlarını kaldırarak, hepsinin afallamış suratlarına baktı. Dante, küfre çok benzer bir şey mırıldanıp sinirle soluk verdi.

“Çok komik,” dedi Lunu. Panikle beyazlayan yüzü şimdi, çillerinin istilasına uğramıştı.

“Benim için bu kadar endişelenmeniz çok tatlı ama işte, buradayız. Sevgili kardeşimin küçük cehennemine hoş geliniz,” dedi, elleriyle, önündeki yamuk yumuk mağaranın girişi göstererek.

Öfke’nin mağarası, şehrin en ucundaki dik bir uçurumdaydı. Burası öyle dikti ki yamacındaki açıklığı fark etmenin tek yolu, önce ovanın tamamını aşmak; sonra da uçurumun dibine girmekten geçerci. Arkasında uzanan geniş ova, Öfke’nin daha alçakta kalan ininin meraklı gözlerden uzakta kalmasını sağlıyordu. Ama eğer ki ilerlemeyi göze alır ve aşağı inerseniz, bütün denizi tepeden izleyen mağaranın geniş ağzını da rahatlıkla görebilirdiniz.

Dikenli çalılar, bir yaratığı andıran girişin çoğunu örtüyordu. Üvey kardeşi de işte bu çalılar kadar sivri dikenliydi. Yalnız kimseyi yaklaştırmaz, kimseyle bağ kurmazdı. Aslında bir yandan, Hodbin gibiydi.

Benim, gelişmemiş bir zekâyâ ve kültürel eksikliğe sahip olan bir versiyonum gibi.

O yüzden, karanlık mağarası da tıpkı Öfke gibi bir münzeviye yaraşırdı. Hodbin, daha önce onu hiç ziyaret etmemişti. Öfke, ondan bir sene kadar önce Dede'nin İni'nden kovulmuştu ama kardeşinin ne yaptığını ya da nasıl hayatta kaldığını, Hodbin, hiç umursamamıştı.

Hodbin'in yolu, tesadüfen bir kere buralara düşmüş olmasaydı, nerede yaşadığını da bilmezdi ya zaten. Şimdi burada dikilirken, içeride birinin yaşadığına dair tek işaret, loş ateşin ufak parıltısıydı. Sonra, parıltının önüne bir gölge geçti ve kardeşi, tüm suratsızlığıyla karşısına bitiverdi.

"Sen ne bok yemeğe buraya geldin?" dedi, konuşmamaktan çatallanmış sesiyle. Aynı, son gördüğü zamanki gibiydi. Saçlarını kazımuştu. Hodbin kadar uzun boyluydu ama ondan daha yapılıydı. Hodbin, canı isterse kardeşlerinin yemeklerini çalardı ama Öfke, gizli oyunları uğraşmazdı; bir şeyi isterse, kaba kuvvetle alırdı. Diğer zorba Gezginlerden hiçbir farkı olmasa da, onların yolundan gitmemişti.

Çünkü bu şansı, ondan aldın.

"Ben de seni gördüğüme sevindim, kardeşim," diyerek ona kocaman gülümsemesini sundu, Hodbin.

Zamanında ondan aldığı fırsat yüzünden pişman değildi ve suçluluk hissetmiyordu. Öfke'nin ona bakan koyu renk gözleri ise hâlâ alev alevdi.

Eh, demek henüz, yaptıklarımı unutacağı kadar zaman geçmemiş.

Hodbin, yılışık gülümsemesini mahcup bir tebessümle değiştirenken, açıklığa yeni ulaşmış kalabalığı işaret etti.

"Tanıştırayım, bunlar, sevimli yüzlü sahtekârlar; bu da oldukça sevimsiz olan kardeşim, Öfke," dedi iç çekerek, mağaraya doğru bir adım atmadan hemen önce.

Ama Öfke, bir dağ gibi, girişin önünü kapatmaya devam etti. Çenesini dikleştirip Hodbin'le burun buruna kaldı. Tek

istediğinin onu uçurumdan fırlatmak olduğuna emin olsa bile Hodbin, Öfke'den korkmuyordu. Ondan daha beterleriyle her gün uğraşmak zorunda kaldığından beri, kendini korumak için yapmayacağı şey olmadığını öğrenmişti. O yüzden kardeşinin kısık ve tehditkâr gözlerinden, kendi berrak gözlerini kaçırmadı. Bakışlarında, artık kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını görmesine izin verdi.

“Böyle bir kardeşin olduğu için çok üzgünüm, dostum ama bu çocuğu daha fazla taşıyabileceğimi sanmıyorum. Müsaade eder misin?” diyerek sessizliği bölen, Beau oldu. Hodbin'i görmezden gelerek, direkt Öfke'yle konuşmuştu.

Kardeşi bir süre, kapısma dayanan bu garip grubu inceledi; ıslak giysilerine, suratlarındaki telaşa ve Beau'nun son derece iğrenç bir şekilde içten olan gözlerine baktı. Hodbin'in aksine, bundan iğrenmemiş olacak ki girişten çekilip başıyla, içeri girmelerini işaret etti. Kardeşinin peşine takılıp içeri girerken Hodbin, mağaranın içinin, dışından çok daha davetkâr olduğunu, istemeden de olsa fark etti.

Yerde eski bir şilte ve üzerinde, yumuşak gibi görünen çökük bir yastık vardı. Duvarın dibine oyulmuş taş şöminede yanan ateş, mağarayı sıcak bir turuncuya boyuyordu. Dumanında boğulup ölmediğine göre kendine bir baca bile açmış olmalıydı, üvey kardeşi. Ateşin önüne ise bir masa ve tek bir sandalye iliştiirmişti. Masaya yayılmış birkaç kitap ve kâğıt dışında, mağarası boştu ama yine de onlar, Arm'ı şilteye yatırırlarken Hodbin'in kalbi, kıskançlıkla doldu.

Öfke, bir döküntü olmasına rağmen Hodbin'den fazlasına sahip olmayı başarmıştı.

Hodbin, şehirde kendini kanıtlamak için çırpınırken kardeşi, bu oyunu kuralına göre oynamaya tenezzül bile etmemişti. Yine de gel gör ki burada, huzurla uyuyabiliyordu. Hodbin'in hiç sahip olmadığı bir huzurla. Ecel, onun ensesine çökmemişti. Kıskançlığı vücudunda kol gezerken yüzünü

ifadesiz tutarak, yatağa yatırdıkları oğlana baktı. Nemli saçları yüzüne yapışmıştı ve yüzüne akan sular, göz yaşları gibi, yanaklarında izler bırakmıştı.

Arm denen Kayalı, hâlâ küçük nefesler alarak baygın yatıyordu. Lunulata, oğlanın yanına oturup elini oğlanın kalbine koyduğunda Hodbin, bu duygusal jestten rahatsız oldu. O yüzden, ayakta dikilmekte olan diğerlerine baktı. Hiçbiri, gözlerini onun gibi kaçırmamıştı.

“Bir şey ikram ederdim ama sizi tanımıyorum ve senden de hiç hoşlanmıyorum. O yüzden, sadede gelin ve evimde neden iki Kayalı, bir Ark askeri ve bir Ark mahkûmu olduğunu söyleyin. Ve neden hepiniz, Yaşlı Adam’ın götünden çıkmış gibi ıslaksınız?”

“Aslında bu, bayağı komik ve uzun bir hikâye,” dedi Hodbin, sandalyeye çökerek. Masanın üzerindeki çizimlere göz ucuyla bakmaya çalışsa da kardeşi, o, buna fırsat bulamadan kâğıtları topladı.

Peki bakalım.

Eh, tam Hodbin, sazi eline almış; kendi sonunu getiren rezalet planının detaylarını atlayarak anlatmaya başlamıştı ki önündeki masanın üzerine, bir kedi sıçrayıverdi.

Siyah lekeleri olan beyaz kedinin kuyruğunun yarısı kesikti. Yeşil gözleri, merakla Lunulata’ya kitlenmişti ama kız, önünde beliren tüylü canavarı görünce küçük bir çığlık atarak Beau’nun arkasına geriledi. Onun yanında dikilen Dante ise irkilmemişti bile. Ark askerinin, sürekli tetikte bir şahin gibi etrafı izliyor olduğundandı belki de bu. Hodbin, yavru luğundan beri görmediği sıska erkek kedinin artık ne kadar kilo aldığını fark edince, gözlerini kıstı.

Benden iyi yaşadığı belli.

Kedi, masadan atlayıp Beau’nun bacaklarına sürtündü. Arklı oğlan, bunu fırsat bilip eski bir dostu selamlar gibi kediye doğru eğildi ve başını okşamaya başladı. Kedinin de onun

gibi Ada doğumlu olduğu düşünülürse, birbirlerinden korkmamaları gayet normaldi.

“Selam, güzelim,” dedi Beau, kedinin küçük kafası yumruğunun içine sürtünürken. Yeşil gözleri keyifle kısılmış, karşısındaki dev adama odaklanmıştı.

“Bu küçük şeytan da ne böyle?” dedi, Lunulata.

Beau’nun ardından, kediye hinle bakıyordu. Hodbin, bunu duyunca küçük bir kahkaha attı: “Küçük şeytan mı? Bu, pekâlâ senin ismin olabilirmiş.”

Sözleri, kızın sarıya çalan gözlerini parlatmaya yetmişti.

Duygularını sakla, acemi.

“Otto, benim kedim,” diye yanıtladı, Öfke. Adını duyan kedi, tek hamleyle kardeşinin kollarına zıplayıp yerleşti. Lunulata, çatık kaşlarla Öfke’nin boynuna sürtünen kediye izlemeye başladı ve “Gezginler, hep yemeklerini besler mi?” diye sordu. Yüzünde, şüphe ve saklayamadığı çocuksu bir merak vardı.

Kırk Gemi aşkına, ne kadar aç bu Kayalılar?

“O, yemek değil. Benimle yaşıyor,” dedi Öfke, kendine yakışmayan sakın bir sesle. Hodbin’in, buna gülmemek için kendini zorlaması gerekti:

“Neden o sıska fareye bakmakla uğraştığını hiç anlamıyorum,” diyerek, oturduğu yerde gerindi.

“Çok garip, ben de aynı şeyi senin için, Dede’ye söylemiştim, göt suratlı,” dedi hurlayan Öfke.

İşte benim hatırladığım Öfke, bu.

“Tüylü şeytanını benden uzak tut, yeter,” dedi Hodbin, kollarını pes edermiş gibi kaldırarak. Öfke’nin gözleri kısıldı. Burun delikleri şişmişti.

“Burası, onun evi; beğenmiyorsan, siktirip gidebilirsin,” dedi dişlerinin arasından.

“Siz ikiniz, kesin didişmeyi.”

İkisi de otoriter sesin kaynağı olan askere döndüğünde, şaşkınlıklarını gizleyemedi. Hodbin’e çok daha sert şeylerin

söylendiği olmuştu ama kimse, onu bir çocukmuş gibi azarlamamıştı.

Üvey babalığı dışında.

Dede dışında kimse, onlarla bu tonda konuşmazdı.

Kardeşine dönünce, onun da aynı şeyi düşündüğünü anladı. Hâlleri, Beau'ya küçük bir kahkaha attırdı ve "Bir süre sonra alışıyorsunuz," diye takıldı, onlara. Dante, oğlanın sataşmasını duymazdan gelerek, "Limana ulaşmam gerek," diye sözlerine devam etti.

Hodbin, kaşlarını çatarak karşısındaki kıza baktı. Üzerinden akan sulara, kanayan eline, yara bere içindeki yüzüne rağmen, yenilmemiş gibiydi.

Yeni görevini bekleyen bir askerdı, o.

Dante, gereğinden uzun süre onu incelediğini hissetmiş gibi, çenesini dikleştirip Hodbin'e döndü. Hodbin ise sadece gözlerini devirdi. Cevap veren, Öfke oldu: "Ulaşamazsın. En azından, bu kılığınla."

Bir eliyle, barizmiş gibi, Dante'nin üzerindeki üniformayı işaret etti ve sonra, Otto'nun tüylerini okşamaya devam etti. Kedinin mutlu guruldaması, tüm mağarayı sardı.

"Hâlâ bir açıklama bekliyorum? Siz kimsiniz ve bu pislikle ne işiniz var?" diye başıyla Hodbin'i göstererek sorusunu yineledi, Öfke.

"Kaçmak, kulağa ne kadar güzel gelse de limana ulaşman ne işe yarayacak, Dante?" dedi, Beau.

Öfke'yi duymazdan gelerek, Dante'ye dönmüştü. Hodbin, aralarında geçen anlık bakışmayı kaçırmadı. Keşke onları Matar'a teslim etse ve tüm çilesinden kurtulsaydı ama Matar, güvenilmez olduğunu kanıtlamıştı. Bir daha, işini şansa bırakamazdı.

"Gemi mi çalacağız?" dedi Lunulata, heyecanla. Kızın tüm yüzü, bu ihtimalle aydınlanmıştı.

"Öncelikle, biz diye bir şey yok. Ayrıca gemi bana aitse bu, çalmak sayılmaz," diye cevapladı Dante, keskin bir sesle.

“Şaka yapıyorsun, değil mi? Kızılıcık’a geri dönmek mi istiyorsun?” dedi Beau, hayretle.

“Ben şaka yapmam, çiftçi.”

“Güzel, gemin olduğuna göre, artık bizimle gelebilirsin,” dedi Lunulata, basit bir şekilde.

Hodbin, kızıdan bu kadar nefret etmese, kendine duyduğu güvene hayran olabilirdi.

Ama Dante, kızın güvenini küstahlık olarak görmüş olacak ki Lunulata’ya dönüp tepesinden, küçümser bir bakış atmakla yetindi.

Savaşçı Dante ve zehir dilli Lunulata.

Hodbin, bu savaşın galibini görmek isterdi.

“Öyle mi? Seninle nereye gelecekmişim, peki? Hayalî adana mı?”

Ama alaylı sözleri, Lunu’nun hevesini kırmadı: “Belli ki Ark, seni zekâna bakarak almadı. Tamam, hadi birlikte düşünelim o zaman; sence Gizliman gerçek olmasaydı, neden bizi susturmak istesinlerdi ki?”

Dante’nin alnında, bir damar zonklamaya başladı.

“Biz diye bir şey yok dedim, ufaklık,” dedi dişlerini sıkarak; sinirden, burun delikleri şişmişti.

Lunulata, iç çekerek başını iki yana salladı. Bir çocuğa laf anlatmaktan bıkmış gibiydi.

“Senin gemin var, benimse bulunacak bir limanım. Yolu biliyorum ve bizi götürebilirim. Tabii, daha iyi bir fikrin yoksa?”

Dante, tiksiniyor karşıdaki kıza baktı. Gerçi pekâlâ bu ifadesi, yüzünün normal hâli de olabilirdi. Ama Hodbin, yaşamak isteyen bir insanı tek görüşte tanırdı. Kız, ne denli aptalca olursa olsun yaşamak için her şeyi yapacaktı. Bu, Gezinlerden bir gemi çalmak ve masallar dışında hiçbir yerde adı geçmeyen bir adayı bulmak olsa bile.

“Ark’ın sıcak kollarına mı koşacaksın?” dedi Lunulata, askerin damarına basarak.

“Yolu gerçekten bildiğin ne belli? İşin gücün palavra, senin.”

Hodbin de bunu merak ediyordu. Gerçekten, dışarıda başka bir ada olmasının yolu var mıydı ki? Dünyada suya gömülmemiş tek toprak parçası, Ark değil miydi yani? Bu, her şeyi değiştirebilirdi. Matar’ın, bunu neden saklamak istediği de çok açıktı. Artık onun yolunu izlemek istemeyen Gezginlerin, başka bir seçeceği olurdu.

“Yolu bilmesem, öldürülme ihtimalim olan bu şehre gelmek için uğraşır mıyım sence?”

“Haksız değil, Dante,” dedi Beau, kızı onaylayarak.

“Onun tarafında mısın yani?” dedi Dante, Beau’ya bir hışımla dönerek.

“Taraf falan yok; burada, hepimiz boku yemiş durumdayız. Başka ne seçeceğimiz var? Hem buradan kaçsak bile, Ark’a ne için geri döneceğim? Elli yıl kürek çekmek için mi?” Beau, başını salladı. Tüm vücudunu, Dante’ye bakacak şekilde çevirdi; gözleri artık, sadece asker kızın üzerindeydi: “Bak, eğer sen geri dönmek istersen sözümü tutar, gemine ulaşman için elimden geleni yaparım ama ben, seninle gelmiyorum. Özgür olmak için bir şansım varsa, bunu geri tepmeyeceğim.”

Dante, onun sözlerini düşünürken, küçük mağaranın içinde volta atmaya başladı. Öfke ise neyin içine düştüğünü anlamaya çalışır gibi hepsini tek tek inceliyordu.

“Bu, delilik. Gerçek olduğundan kesinlikle emin olmadığımız bir yere yelken açamayız,” diye homurdandı, Dante.

“Gerçek olmasa, bizi neden öldürmek istesinler ki? Korkacak neleri var?” Eh, Hodbin’e bu kadarı yetmişti doğrusu; herkesin kendi yoluna gitme vakti gelmişti. Ayaklandığı sırada askerin aksi sesi, peşinden geldi:

“Sen, nereye gittiğini sanıyorsun yine?”

“Sizi güvenli bir yere getirdim, değil mi? Artık yolları ayırma zamanı.”

“Gidip yerimizi ötmeyeceğin ne malum?” dedi, hınçla üzerine yürüyen Dante. Hodbin, elini kaldırıp onu durdurdu. Boğazına bir daha keskin bir cisim yaklaştırmamaya kararlıydı.

“Senin, ciddi bir güven sorunun var, tatlım,” diye mırıldandı.

“Ben de onunla gidiyorum. Bizi satmadığından emin olurum,” dedi Lunulata, bir adım öne çıkıp.

“Hadi ya. Hayrola, bir kaya sülüğü gibi enseme yapışmaya mı niyetlisiniz hepiniz yoksa?”

“Madrabaz’ı bulmam gerek. Pusulamı benden aldı. Yol için ona ihtiyacımız olacak,” diyerek açıkladı, onu duymazdan gelen Lunulata.

Bu, Hodbin’i sinirlendirmeye yetmişti.

“Umurumda değil! Ne aptal adanız, ne sikik pusulanız ne de baygın kardeşiniz! Hiçbiri umurumda değil! Biz, bir ekip değiliz. Ne yapıyorsan yap ama benimle gelmiyorsun. Sen de beni tehdit etmeyi kes. Siz ayarsız piçler yüzünden, neredeyse ölüyordum ben. Ne yapıyorsunuz yapın, yeter ki benden uzak olun!” diye haykırdı Hodbin, nemli yakasını silerek.

Tek nefeste ağzından dökülen tiradı, Lunulata’nın, kaşlarını çatarak Öfke’ye dönmesine sebep oldu: “Hep böyle dramatik miydi, bu?”

“Sen bir de istediği bir şeye başkası sahip olduğunda gör, onu,” dedi kardeşi, kinle.

Tamam, bunu hak ettim.

Hodbin, buna inanamıyordu. Hepsi bu kadar aptal mıydı gerçekten? “Hem bu buram buram Kaya kokan hâlinle, yol iz bilmeden, Madrabaz’a ulaşabileceğini mi sanıyorsun sen?” dedi, kaşlarını kaldıran Hodbin.

Ama Lunu, inatçıydı. Hodbin’in belası olmaya yeminli gidiyordu.

“Yanımda sen olacaksın ya,” diye direterek, Dante ve Beau’ya döndü ve “Siz, gemiyi bulun; biz, pusulayı alırız...” dedi, kararlılıkla.

“O cesedi burada bırakamazsınız,” dedi Öfke, bıkkın bir sesle. Herkesi mağarasından kovmaya bir dakikası kaldığı belliydi.

“O, ceset değil! Adı Arm ve kendisi, benim kardeşim. Ayrıca tabii ki, onu bırakmayacağım. Pusulayı bulacağım ve sonra, onu almaya geleceğim,” diye açıkladı, Lunu.

“Burada kalamaz,” diye diretti, Öfke. “Hiçbiriniz kalamazsınız.” Parmağıyla, hepsini işaret etti. Ama hararetle kendi aralarında fısıldaşan Dante ve Beau, ona aldırmadı.

“Yürüyebilecek gibi mi duruyor?” diye inat etti, Lunulata.

“Uçurumdan atarım.”

“Öyle bir şey yaparsan geri döndüğümde, senin tombul kedinin peşine düşerim. Yapmam sanma, yaparım. Kaya’mızda ondan çok daha sevimli görünen şeyleri yemişliğimiz var,” dedi Lunulata, ellerini beline koyup. Gözlerinde, ateşli bir meydan okuma vardı.

Hodbin bile Otto’ya bulaşmaya cüret etmezdi.

Öfke, o aptal kediye, yağmada ele geçirdikleri bir Ark gemisinin kamarasında bulan iki korsanın ellerinden almıştı. Cılız kedi, o zaman en fazla iki aylıktı. Korsanlar, kediye hangisinin yiyeceğini öyle hararetle tartışmışlardı ki kedinin kuyruğunu kopartmışlardı. Bunu gören Öfke de korsanlardan birinin elini kırmış, bir tanesine de topal bir bacak bırakmıştı. Sonrasında kediye ne olduğunu, hiç kimse bilmiyordu. Aslında dü-rüst olmak gerekirse Hodbin, kediye ne olduğunu hiç merak etmemişti. Fayda sağlamadan kahramanlığa girişmek, onun yapacağı iş değildi. Şimdi kedi hâlâ burada ve muhtemelen hepsinden daha sağlıklıyken Hodbin, içinde, çok küçük bir parça utanç hissetti. Öfke yerine o gün orada Hodbin olsaydı, kedi, çoktan ölmüş olurdu.

Düşüncelere dalmış giderken kedi, onu duymuş gibi bacağına sürtündü. Büyük gözleri, sorun değil, der gibi bakıyordu. Yutkunan ayakçı, silkinip düşüncelerden arındı ve önündeki manzaraya döndü. Beau da şimdi sohbete katılmıştı:

“Tamam tamam, Dante’yle gemiyi bulup bir plan yapacağız; sonra, burada buluşup Arm’ı taşımana yardım edeceğim çünkü kendine hâlâ gelmemiş olursa, onu tek başına sürükleyemezsin. Sen de bizi satmayacaksın ve Gizliman’a birlikte gideceğiz çünkü tekrar söylüyorum, kardeşini, yardımımız olmadan kurtaramazsın.”

Akıllı dev.

“Anlaştık. Bir albatros kadar sadık olacağım,” dedi, oğlana sevimli bir gülümseme sunan Lunulata.

Kızın bu muzip tavrı, Beau’nun da ona gülümsemesine sebep oldu.

O kadar da akıllı değilmişsin, koca adam.

Hodbin, taş tavana bakıp içini çekti ve arkasını dönerek mağaranın ağzına doğru yürümeye başladı. Arkasından Dante, hiç de alçak olmayan bir sesle:

“Birine yerimizi söylemeye kalkarsa öldür onu, küçük şeytan,” diye mırıldandı. Hodbin, ona bakmasa bile Lunulata’nın çilli yüzünün hevesli bir sırtmayla buruşarak, bunu zevkle yapacağını kanıtladığını biliyordu.

Mağaradan çıkıp eğimli kayalardan tırmanarak az önce atladığı tepeye çıkan Hodbin, Dede’yle konuşacaklarını, kafasında tartmaya başladı.

Lunulata’nın, arkasından geldiğini duyabiliyordu. Çevik hareketlerle hemen peşinden yürüyen kız, sinirlerini bozsa da dişini sıktı. Tez vakitte, bu ayak bağından kurtulması lazımdı.

Kız, ciddi bir sorun yaratma potansiyeline sahip olduğunu kanıtlamıştı. Ama Yaşlı Adam’a şükürler olsun ki kurnazlığı, kundaktan beridir baki olan ayakçının aklına, o an bir fikir geliverdi. Madem kız, Madrabaz’a gitmek istiyordu; o zaman

Hodbin de onu, Madrabaz'a götürecekti. Kanı zevkle kaynayanca aniden durdu ve durduğu gibi, Lunulata da sırtına çarptı.

"Seni Madrabaza götürürsem, yakamdan düşecek misin?"

"Kayalı sözü," dedi Lunu, gözlerini kırpıştırıp masum masum bakarak.

Palavracı.

"Kayalı sözünün bir değeri yok," diye itiraz etti, ona gülümsemeden bakan Hodbin.

Lunu, buna güldü: "Ne yapayım ya? Kan yemini mi edeyim? Seninle bir işim yok benim, Gezgin. Pusulamı alıp ısıltılı geleceğime yelken açacağım," diyerek ona omuz attı ve önüne geçerek yürümeye başladı.

"Ceketin nerede senin?" dedi dikkati dağılan, Hodbin. Kız, yüzerlerken bile kırmızı ceketinin ağırlığını üzerinden atmaya kalkmamıştı. Boğulma ihtimaline rağmen, yine de ondan kurtulmamıştı.

"Arm'a bıraktım. O ceketsiz fazla uzaklaşmayacağımı bilir. Geri döneceğime inansın istedim."

"İnsanların sana inanmasını istiyorsan, bu kadar fazla yalan söylememeyi denemelisin," diye homurdandı, Hodbin. Ardından, iki büyük adım attı ve kızın önüne geçti.

"Bu konuda uzman olduğunu fark etmemiştim. Hayatını kurtarmak için bile ikna edici olamadığın düşünülürse," diye mırıldandı kız, ona bakmadan.

"Zalimce. Hazırlıksız yakalanmıştım. Bir dahaki sefere gör beni."

Lunulata, bu meydan okumasına cevap vermedi ve Hodbin de uzatmadı.

Ay ışığının altında, sessizce yürüdüler.

Eğer etrafa düşen puslar ölüm vaadiyle dolu olmasaydı Hodbin, bu gecenin güzel bir gece olduğu bile söyleyebilirdi.

Karanlığın giziyle dolu nemli ovalar yerini önce, sert kayalara bıraktı; sert kayalar, yavaş yavaş gecekondu evlere dö-

nüştü ve aklievvel bir Kayalı ile hilebaz bir ayakçı, hiç konuşmadan yan yana ilerlediler. Hodbin, göz ucuyla baktığında kızın titrediğini görebiliyordu; gecenin nazlı esintileri, nemli gömleğini vücuduna yapıştırmıştı. Ayakçı istemeden de olsa fark etti ki kızın zayıf vücudunun aynı zamanda, zarif kıvrımları vardı. Beyaz gömleği ve bembeyaz teniyle güzel bir hayalet gibi süzülürken, yan bakışlarıyla bir süre onu izledi. Ama ayağı bir taşa çarpınca Hodbin, hemen başını çevirip önüne döndü. Ceketini kıza verebilirdi ama zaten kız, yakında ölecekti. Ölmeden önce biraz üşütse, bir şey olmazdı.

Birkaç tek tük gecekondur, yerini şehrin düzensiz ama daha gösterişli gemi evlerinin silüetine bırakırken, yan bir patikaya döndüler. Bu patikanın tepesine iliştirilmiş kara eve doğru ilerlemeye başladılar. Meydanın gürültüsünden uzak sayılan bu ev, Madrabaz'a aitti. Evin dışı da adamın ruhu gibi kapkara- raydı. Pervazları oymalı, neredeyse gotik olan yapıyı Hodbin her gördüğünde, rahatsız olurdu. Evin kocaman direğinde, Gezginlerin bayrağı gururla sallanırdı.

"Geldik mi? Planımız ne?" dedi kız, etrafı gözleyerek. Hodbin, onun her gördüğü şeyi aklına yazdığını fark etmişti.

Meraklı ve bilgiye açtı. Hem de o kadar açtı ki hevesi, havada ağırlık yapıyordu.

"Sen bana uy, yeter. Madrabaz, evine gece yarısından evvel gitmez. Ben, seni içeri sokacağım; sonrası sende, tamam mı?" dedi Hodbin, ona tüm bıkkınlığıyla bakarak.

"Tamam," diyen Lunu'nun gözleri hâlâ evde olduğu için Hodbin'in, bıkkınlığının altındaki gerçek yüzünü göremedi. Avını bekleyen bir örümceğin affı olmayan yüzüydü, bu.

Ayakçı, şeytan başlı ağır tokmakla evin ön kapısını dövdüğünde, çenesini dikleştirdi. Koca meşe kapıyı açan uzun yüzlü, orta yaşlı bir adam da kendi gibi bir ayakçıydı. Komik bir ceket giymişti ve karşılarında kurumla dikilirken yüzü, açtığı

kapı kadar sertti. Adam, iki genci tepeden tırnağa süzdü; sonra da “Ne var?” dedi, küstah sesiyle.

Madrabaz ne ki, ayakçısı ne olsun?

“Bendeniz, Kaptan Bozgun’un yeni baş ayakçısı Soraklı’yım. Efendim, Bozgun, benden bu Kayalı kuşu, Madrabaz’ın özel çalışma odasına götürmemi istedi. Kuşumuzu araya sokabilirseniz de size borçlu kalacağımızı belirtti,” dedi Hodbin ve cebinden, altın bir duka çıkardı. Bu duka, babalığı onu evden kovarken cebine koyduğundan beri oradaydı.

Hodbin, açlıktan ölse bile parayı hiç harcamamıştı. Dukanın parlak yüzeyini adama gösterdi. Sonra da etrafı kontrol ederek öne bir adım attı ve parayı, adamın cebine sokuşturdu.

“Geçin içeri,” dedi adam ve kapıyı arkalarından kapattı.

Büyük evde attıkları her adımda ev, inleyerek onlara cevap veriyordu. Bir üst kata çıkarlarken, duvardaki resimlere bakmamaya çalışarak ilerlediler. Ayakçı, onları koridorun tam karşısındaki odayı işaret edip uzaklaştığında Lunulata, Hodbin’e fısıldadı:

“Bu kadar kolay mıydı yani?”

“Doğru kelimeleri bilersen, her kapıyı açarsın,” dedi Hodbin, kıza bakmadan.

Uzun koridoru geçip çalışma odasına açılan İkiz kapıları, iterek açtılar. Hodbin döndüğünde, bir adım arkasında kalan Lunulata’nın, hayretle odayı incelemeye başladığını gördü.

Kız, başını önce kocaman kitaplığa çeviriyor; sonra, yerdeki büyük halıya bakakalıyordu. İşlemeli maun’ masa ise üzerindeki her bir eşya ile, kızın içmeyi umduğu bir kova su gibiydi. Lunu’nun kocaman gözleri, fıldır fıldır olmuştu.

Hodbin, kolundan tutup onu odada ilerletirken kız bu sefer, ağzı bir karış açık bir şekilde, yerde duran parlak avizeyi izlemeye başladı.

* Tespih ağacıgillerden, Hindistan ve Honduras’ta yetişen büyük bir orman ağacıdır. -e.n.

Bu hâli, Hodbin'e çok tanıdıktı.

Buraya ilk gelişinde, kendi de bir Kayalı gibi şaşkıındı. Madrabaz, nasıl bir pislik olursa olsun, lüks hayattan anlıyordu.

Odanın bir köşesi, alabildiğine uzun mavi bir kadife koltukla kaplanmıştı. Bu küçük köşe, altından yapılmış dev bir kafese bakacak şekilde konumlandırılmıştı. Kafesin parlak parmaklıkları, dönerek yukarı kıvrılıyor ve zarif bir görünümle yüksek tavana dokunuyordu. Hodbin, kafesi ilk kez gördüğünde hayran kalmıştı. Dev gösterişli kafes, amacı her ne kadar tatsız da olsa heybetli hâliyle onun sahip olması gereken bir şey gibiydi.

"Bu da ne?"

Hodbin, kızı kafesin içine doğru iterken Lunulata, panikle kolunu çekmeye çalıştı.

Ama Hodbin, ondan çok daha güçlüydü. Ayrıca ödeşmek için, çok daha fazla hevesliydi.

Lunulata, onu bir kafese tıkmıştı; şimdi, sıra ondaydı.

Altın kafesin işlemeli kapısını, kızın suratına kapattı. Kız, buna engel olamamıştı bile. Küçük elleri hemen geniş parmaklığı zorlasa da kafes, sadece dışarıdan açılacak şekilde yapılmıştı. Bir giren, bir daha çıkamazdı. Eğer Madrabaz istemezse.

"Beni burada bırakırsan, seni öldürürüm," diye tısladı, Lunulata.

Hodbin, onu tepeden tırnağa süzdü. Sonra kızın kehribar gözlerindeki ateşe karşılık olarak, soğuk bir gülümseme verdi:

"Ne oldu, tatlım? Kafese tıkmak hoş değilmiş, değil mi?"

"Tamam, intikamını aldın; şimdi çıkar beni, aptal ayakçı!"

"Yo, hayır. Sen, benden bir hayat şansı aldın, şimdi sıra bende."

Hodbin, kollarını göğsünde kavuşturup kızın afallamasını keyifle izledi. Hafife alınmaktan nefret ederdi.

Hele bir Kaya Biti tarafından.

“Bu da ne demek?” dedi Lunulata, kontrollü bir sesle.

“Madrabaz’ın altın kafesi, senin gibi küçük kuşlar için yapıldı. Şehirde olduğu akşamlar, birkaç kölesini bu kafeste dövüştürür ve zavallı kadınların birbirlerini öldüresiye dövmesini izler.”

Bu, doğrudu.

Kölelik, Gezgin Şehir’de yasal olmasa da hâlâ devam eden bir gelenektir. Çoğunlukla Kayalılar, köle olmaya gönüllü olurdu; bazen de bir Gezgin, onlardan birini ister ve alırdı.

Madrabaz da böyleydi işte. Hodbin, onun bir kadına zarar verdiğini hiç görmemişti ama Madrabaz’ın içinde, dinmeyen bir öfke yatardı ve öfkesini de altın kafesine kapattığı kuşlarının birbirini boğazlamasını izleyerek dindirirdi. Şehirde olduğu neredeyse her gece yarısı, burada dövüş düzenler ve sefa pezevengi arkadaşlarıyla bahis oynarlardı.

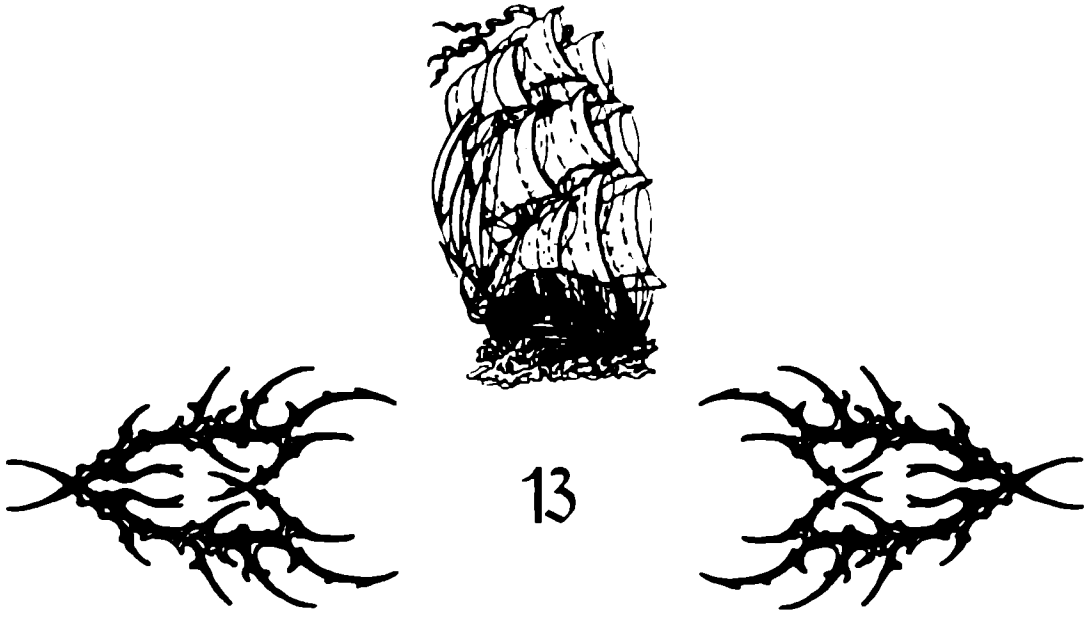
“Bunu yapamazsın!” dedi Lunulata, artık gözlerine ulaşan paniğini saklayamıyordu.

“Yaptım bile; bu gece, şanslı gecen. Ama hemen üzülme, belki tatlı yalanlarıyla rakibini öldürmeyi başarır ve bir gece daha yaşarsın,” diye güldü Hodbin, kıza arkasını dönmeden hemen önce.

Lunulata, kafesinden öyle bir çığlık attı ki tüm ev, kızın yakarışıyla titredi. Hodbin, bakmasa da kızın, kafesini dövdüğünü ve kaçmak için bir delik aradığını duyabiliyordu.

Ama Hodbin’in umursadığı tek şey, ödeşmenin dilinde bıraktığı tatlı hazdı. Ahşap evde çalımla ilerleyip ona kapıyı açan ayakçıya bir baş selamı verdi.

Gecenin sisli rüzgârı yüzüne çarparken iç çekti ve babalığının evinin yolu tuttu. Kayalı’yla işi bittiğine göre artık sıra, Matar denen yılanı gelmişti. Sonuçta hiç kimse, Hodbin’le oynayıp bunun bedelini ödemedi kurtulamazdı.

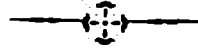
Arm

Zaman, dalgalarla iç içe geçti. Bir dalga, öbürünün izlerini sildi; beriki geldi ve her şey, başa sardı. Arm'ın ciğerleri, yaz rüzgârının sıcakık kokusuyla doldu. Ona, annesini hatırlatan bir kokuydu bu. Huzurluydu. Her kokunun kendine ait bir sırrı oluşu gibi, bu kokununki de peşinden getirdiği anıdaydı.

O gün, Arm, kendini bir dağ gibi hissediyordu. Koca ömründe, çoktan on bir kışı devirmişti. O yüzden, o gece annesi onu kucağına almak istediğinde, rahatsız olmuştu. Annesi ufak tefek bir kadındı ve Arm da on bir yaşında, koskoca bir adamdı. Ama annesi, tüm akşam öyle üzgündü ki belki de sadece bebekliğindeki gibi sarıp sarmalamak istiyordu onu. Bu yüzden, Arm da ona izin verdi. Hem itiraf etmese de güzel bir histi bu. Öyle sıkı sarılmışlardı ki birbirlerine, görseniz, dünya en başından yok olacak olsa bile, onların birbirinden hiç ayrılmayacaklarını anlardınız.

Annesinin bileklerine bağladığı kayalardan biri, ipinden kurtulup takırdarak gerilerinde kalırken Arm, onun siyah saçlarının arasından, taşın kayboluşunu izlemişti. Kendini bir dağ gibi kocaman görse de Arm, aslında güzel bir hissin kötü hislere gebe olabileceğini anlayamayacak kadar küçüktü. An-

nesinin adımları, dalgaların vurduğu kıyıya yaklaşırken kadının hıçkırıkları, Arm'ın kafasının üstüne konan öpücüklerle karışmıştı. Bir adım daha... Ve sonra, Derin Deniz'in ruhundan gelen o yakıcı soğuk ikisini de yutarken Arm, annesine daha sıkı sarıldı. Nefesi kesilirken kafası karışmış olsa da o an, hiç korkmamıştı. Çünkü bir oğlanın en güvende olduğu yer, annesinin kollarından başka neresi olabilirdi ki?

Arm, gözlerini açtığı anda nerede olduğunu bilmiyordu. Bir an, buz gibi su, onu yutuyordu; bir an sonra ise rahat bir şilteye boylu boyunca uzanmış, yabancı bir ateşin çıtırtıları tarafından sarmalanmıştı. Başını sol yanına çevirdiğinde, ateşin karşısında, tanımadığı bir oğlanın durduğunu gördü. Kambur bir oturuşla önüne eğilmiş oğlan, Arm kadar gençti ama gölgelerin iyice morlaştırdığı göz altları, onun yaşlı ve yorgun bir ruhu olduğunu hissettiriyordu.

Oğlan, bacaklarına yasladığı deftere, kömürden bozma bir kalemle hızlı hızlı bir şeyler karaladı. Kalemi öyle sıkı tutuyordu ki Arm, ondan daha gevşek tutulan hançerler görmüştü.

Ama Arm, neredeydi ki?

Kalemi silahı yapan bu oğlan kimdi? Arm, düşünmeye çalışırken sadece boş boş gözlerini kırıştırdı. Boğazı, bir kaya kadar kuruydu.

“Yaşıyorsun demek?”

Arm, oğlana cevap veremedi. Sadece sağlam eliyle, boğazına dokunabildi. Oğlan, defterini yere bıraktı ve arkasındaki kovanın içinden bir kepçe çıkardı. Arm, kaşlarını çatarak kepçeye baktı. Bir yabancıнын merhametine güvenmek istemese de gözlerini oğlandan ayırmadan, ona uzatılan suyu içti.

Serin su, çatlamış dudaklarına değdiğinde, kendinden beklemediği bir açlıkla oğlanın koluna yapıştı ve hepsini bir

dikişte bitirdi. Oğlan, bir kepçe daha su getirdiğinde Arm, hiç itiraz etmeden içmeye devam etti.

Nihayet Derin Deniz'in kokuşmuş izlerini içinden sildiğine emin olduğunda, küçük bir nefes verdi. Aklında onlarca soru vardı ama gözleri, oğlanın yere koyduğu defterine kaydı.

"O, ben miyim?" dedi, kendi sesine yabancı hissederek.

Oğlan, kepçeyi kovaya atıp defteri yerden aldı. Yaptığı çizime bir kez tereddütle baktı ve omzunu silkerek, isteksizce ona uzattı.

"Sadece bir karalama. Dönüp durduğun için pek iyi olmadı."

Arm, sağlam eliyle defteri kucağına koyup oğlanın çizdiği kendi portresine baktı.

Çok güzeldi.

Kömür, bin parça öfkeli çizgiyle yer yer kâğıdı delip geçmişti ama yine de Arm'ın gördüğü en güzel şeylerden biriydi.

Belki de hiç olmadığı kadar güçlü görüldüğü içindi, bu. Öbür sayfayı çevirdi; bu sefer, başka bir açıdan kendine baktı. Hepsinde, farklı bir Arm vardı. Bazılarında kaşları çatıktı, bazılarında huzurlu sayılırdı. Sonuncusunda ise ağzı açık ve boynu yana düşüktü. Arm, bu rezil hâlini görünce ağzından çatlak bir kahkaha kaçmasına engel olamadı. Kahkahası boğazını yakarken oğlana döndüğünde, onun da meraklı gözlerle kendini incelediğini gördü.

"Bunlar, muhteşem olmuş," dedi, oğlanın defterini geri vererek.

"Fena değil. Pek insan modelim olmuyor. Genelde hep kedimi çizerim," derken oğlan, birden sustu; çok konuştuğunu fark etmiş gibi başını çevirdi.

Arm, oğlanın rahatsızlığına karşı anlayışla gülümsedi. İnsanların ona içini dökmesine alıştı. Onun etrafında, fark etmeden kendilerini savunmasız bırakırlardı.

Belki, bir eli yok diyeydi bu. İnsanlar onun somut eksikliğini gördüklerinde, kendi eksikliklerine şükretmek gibi bir

huyları olurdu. Bu da onu, konuşması kolay biri yapıyor olmalıydı.

“Kedin mi?” dedi, samimi bir ilgiyle. Oğlan, ona mesafeli bir bakış atsa da konuştuğunda, sesi soğuk değildi:

“Otto, siyah beyaz tüylü, dört ayaklı bir şey. Şimdi etrafta dolanıyor olmalı. Geceleri şehirde gezmeyi sever.”

Şehir...

Gezgin Şehir...

Araf...Mağara...İdam...

Siktir.

Tüm yaşananlar, yüzüne buz gibi bir dalga gibi çarparken Arm'ın nefesi kesildi.

“Kardeşimi gördün mü? Lunulata. İki ayaklı, ufak tefek ve ukala bir şey.”

Arm, endişenin içine dolmasına izin vermemeye çalışsa da endişe dediğin şey bazen öyle sinsi olurdu ki onu durdurmadan, çoktan kalbine giriverirdi.

“Bana, seni uçurumdan atarsam kedimi yiyeceğini söyleyen kız mı?” derken oğlanın siyah gözleri, tehlikeli bir ateşle parladı.

‘*Düşmanların da nazik görünebilir, Army,*’ dedi, kafasının içinden Lunu’nun sesi.

“Evet, kesinlikle bu, o. Nerede o?” diyerek seri hareketlerle ayağa kalktı.

Şüphe, aklını kemirmeye başlamıştı.

Eğer bu yabancı, kardeşine bir şey yaptıysa, onu hiç düşünmeden öldürürdü. Daha önce de yapmıştı. Evet, bunun bedeli, ruhunu parçalamak olmuştu ama kardeşinin kılma zarar vereni önce öldürür; sonra da seve seve, bu bedeli öderdi. Oğlan, önüne geçip onu durdurduğunda, aynı boyda olduklarını fark etti. Sadece, Arm’dan biraz daha yapılıydı. Bu yakınlıkta birbirlerine gözlerini dikip bakarlarken çenesini dikleştiren Arm, gözlerindeki meydan okumayı görmesine

izin verdi. Oğlan, geri adım atmasa da Arm, onun dudağının hafifçe yukarı seğirdiğini gördü.

“Sakin ol, Kayalı. Kardeşin, buraya geri geleceğini söyledi. Hatta sana bir şey bile bıraktı,” dedi, ondan uzaklaşarak. Mağarada yürüyüp köşedeki sandığın üzerinden sarkan kalm, kırmızı bir cekete uzandı.

Ah, Lunu...

Oğlanın elindeki parlak armalı ceketi görmek, Arm’ı karından yumruk yemişe çevirdi. Öfkesinin yerini, korkusu doldurdu.

“Bunu hiç çıkarmaz,” diyerek cekete uzandı. Hâlâ oğlana güvenmiyor olsa da o baygınken neler olduğunu öğrenmesinin tek yolu da oydu.

“Geline ona geri verirsin o zaman,” dedi oğlan, basitçe. Arm, ceketi üzerine geçirirken, karşısındaki yabancıyı tartarak sordu: “Nereye gitti o? Ayrıca ben, buraya nasıl geldim?”

Oğlan, bıkkın bir iç çekişle kendini az önce Arm’ın yattığı şilteye bıraktı. Kollarını kafasının altında birleştirip mağaranın tavanına bakarak konuştu:

“Kimse bana anlatma zahmetine girdiğinden değil ama anladığım kadarıyla, firar ettiniz. Şimdi de bir gemi çalıp hayalî bir adaya gitmek için hayatlarınızı tehlikeye atacaksınız. En azından, diğerleri bunu yapmayı planlıyor. Kardeşin, kardeşim ve diğer ikisi.”

“Lunu, nereye gitti, peki? Başımızı iyice belaya sokmadan, onu bulmam gerek.”

“Bunun için çok geç olabilir. Sikik kardeşimin peşinden gitti,” dedi, yüzünü buruşturan oğlan.

“Kardeşin?”

“Üvey kardeşim, Hodbin. Soysuz herifin tekidir.”

Araf’taki sarışın Gezgin...

Arm, dişlerini sıkarak cevapladı: “Evet, küçük bir tanışmamız oldu kendisiyle.” Kendisi fark etmese de karşındaki oğlan, onun tek yumruğunu sıkıldığını gözden kaçırmamıştı.

“Umarım onu iyi benzetmişsindir,” dedi oğlan, keyifsiz bir sırıtmayla.

Arm, karşındaki oğlana acımasma engel olamadı. Lunulata, ömürlük bir belaydı evet ama en azından, onun belasıydı. Kız, ne kadar sorgulanabilir kararlar alsada onlar, aileydiler. Birbirlerini seçmişlerdi. Her şey boka sarsa bile bu bağları, sonsuza kadar onlarla kalacaktı.

Ona, ‘sen, benim kardeşim değilsin’ dedin, ahmak!

“Hodbin’i nerede bulurum? Kardeşimi nereye götürdü?”

“O piç, kendi işini görmeden kimse için bir şey yapmaz. Hodbin’i bulmak istiyorsan, önce Dede’nin İni’ne bak. O yılan, götü sıkışınca babacığına koşmayı pek sever,” diye yanıtladı sorusunu.

“Teşekkür ederim,” dedi Arm, minnetle. Oğlanın yalnızlığına bir bakış atmak bile, Lunu’yu daha da özlemesine sebep olmuştu. Kızı hiçbir zaman affedemeyecek olsa da güvende olduğunu bilmesi lazımdı.

“Kendini öldürtme, Kayalı,” dedi oğlan. Yeni tanışmış olsalar da Arm, onun sesindeki cansızlıktan, oğlanın da kendi yalnızlığına bir bakış attığını anladı. Öyle ki oğlanın kelimeleeri, sesinden ağlamaklı bir güçsüzlükle dökülmüştü.

“Denerim,” dedi Arm, dönüp mağaranın çıkışına doğru yürürken.

Dikenlerle çevrili otları aşır uçurumun kenarında durduğunda, etrafa alaca karanlık çökmüştü bile.

Kaç saattir baygındı ki?

Arkasındaki kayanın çıkıntılarına birkaç kolay hamlede tırmanıp boş vadiye bir bakış attı. Yolunu aydınlatan ay dışında, elinde hiçbir şeyi olmasada Tak ve Dak, onu kutsamış olmalıydı ki nemli zemin, farklı boydan ayak izleriyle doluy-

du. Bu sayede Arm, en küçük ayak izini pusulası yaptı ve yolunu çizdi.

Vadi, kocaman gövdeli birkaç ağaç dışında boştu ve alabil-
diğine uzanıyordu. Bu asırlık ağaçların her bir dalı, rengârenk
çaputlarla süslenmişti. Arm, ağaçları süslemenin en eski Ark
geleneklerinden biri olduğunu duymuştu ama belli ki Gez-
ginlerin de onlardan geri kalır bir yanı yoktu.

Girintili çıkıntılı yollarda ilerledikçe, gecekonduardan
oluşan evler, tek tük de olsa görünmeye başladı. Arm, evlerin
arasından geçerken, bir ışık ve belki bir küçük ses aradı ama
hiçbir şey yoktu. Daha birkaç gece önce kayasından hiç ayrıl-
mamış olan Arm, çıktığı bu yabancı yolda ne bir dostu ne de
bir düşmana rastladı.

Evlerin ortasından geçen patikada ayak izleri de bittiğinde,
şimdi hiç olmadığı kadar yalnızdı. O yüzden, şehrin iyice içle-
rine doğru yürüdü ve bir iz bulacağını umarak etrafı inceledi.

Bu koca şehirde, Lunu'yu nasıl bulacaktı ki? Neden, De-
de'nin İni neresi, diye sormayı akıl edememişti ki!

Düşün, Arm. Lunu olsa ne yapardı?

Lunu olsa etrafını dinlerdi ve işine yarayacak bir bilgi
edinmeye çalışırdı. Ama ortalıkta kimsecikler yokken Arm,
bunu nasıl yapacaktı ki! Birileriyle karşılaşmayı umarak et-
rafta amaçsızca yürürken, bir yol ayrımına geldi.

Harika.

İçgüdülerine güvenip sola yönelmeye karar verdiğinde,
arkasından bir ses, "Yerinde olsam, o yöne gitmezdim," diye
seslendi.

Bu, mağaradaki oğlandan başkası değildi.

Şimdi üzerine yere kadar uzanan kalın, siyah bir ceket giy-
mişti ve sırtına da kocaman bir çanta asmıştı.

"Beni takip mi ediyorsun?" dedi Arm, oğlana takılarak.
Ama oğlanın çıkık elmacık kemiklerine sahip suratında, bir
mimik bile oynamadı.

“Hayır. Seninle geliyorum,” dedi, son derece basit bir şekilde. Sağa yönelip yürümeye başladığı sırada afallamış olan Arm, arkasından bağırdı: “O nereden çıktı?”

“Fark ettim ki kardeşimle görülecek küçük bir hesabım var ve eğer şimdi kapatmazsam, bir daha böyle bir fırsatım olmayabilir. Ben, onun o sefil hayatını karartmadan ölüp gitmesini hiç istemem. Evet, haklısın; kafayı yemiş olmalıyım,” diyen oğlan, arkasını dönüp bir daha ona bakmaya zahmet etmedi.

“Hiç şüphem yok. Bana, akıllısı denk gelmez zaten. Bir adın var mı bari?” dedi Arm, oğlanın uzun adımlarına yetişmeye çalışarak. Kardeş kavgaları ya da intikam planları, umurunda bile değildi. Bu aptal şehirde yalnız başına sürüklenmeyeceği için o kadar memnun olmuştu ki daha fazla sorgulamadı.

“Öfke. Senin?” dedi oğlan, etrafı kolaçan ederek.

“Arm.”

“Senin de sadece eksiklerini gören bir baban vardı sanırım?”

Arm, buna içten bir kahkahayla karşılık verdi. Oğlanın şaşkın bakışlarını üzerinde hissetse de ona aldırmadan, gülmeye devam etti:

“En azından senin baban, sana eksiklerini görecektense kadar bakmış. Benimki, bana isim vermeye zahmet bile etmedi.”

Söyledikleri doğrudu ve canını yakıyordu ama bu dünyada sevilmeyen ne ilk ne de son çocuktu. O yüzden Öfke’ye döndüğünde, yine de sırtı ve “Sanırım, en kötü baba yarışının galibi hâlâ benim,” dedi.

“Şimdilik tacın sende kalabilir, Arm,” dedi oğlan, küçük bir gülümsemeyle. Bu küçük gülümsemesi bile yüzüne can vermişti. O an Arm, Öfke’nin büyük bir gülümsemeyle nasıl gözükeceğini merak etmesine engel olamadı. Yan gözle ona bakarken, tepedeki küçük bir evin girişine geldiklerini gördü.

Dede’nin İni denilen evin küçük penceresinden, cılız bir ışık sızıyordu. Öfke, evin ağır ahşap kapısını iterek içeri girdiğinde Arm da onun omzunun ardından içeri baktı.

Uzun birkaç mumla aydınlanmış salonda, Hodbin denen Gezgin, telaşla yaşlı bir adama bir şeyler anlatıyordu. Öyle ya, geldiklerini fark etmemişti bile.

Ama Öfke'nin Dede dediği bu adam, onları görünce, oturdukları uzun masadan kalktı.

Yaşı geçkin olmasma rağmen adam, oldukça iri yapılydı. Kaslı kolları, giydiği tuniğin altından bile kendini belli ediyordu. Gezginlerin, bir Kayalı'dan on kat daha iyi yaşadığının kanıtıydı bu. Bir Kayalı o yaşa geldiğinde, birbirine tutturulmuş birkaç zavallı kemikten fazlası olamazdı. Oldu da az da olsa yapılysa da bilin ki başkasının ekmeğini çalan, kendinde olmayana konan biriydi.

Arm, bir savaşçı olduğunu anladığı bu yaşlı adamın keskin bakışlı gözlerine baktığında, hiç beklemediği bir şey gördü. O derin mavi gözlerde, saf bir mutluluk vardı. Adam, Öfke'yi gördüğü için o kadar mutluydu ki Arm'ı gözü görmemişti bile. Bunu fırsat bilen Arm, Öfke'nin ardından içeri girdi ve kimse engel olamadan, Hodbin'in üzerine atıldı. Hodbin'i tutup kendine doğru çevirdi ve ahşap masaya yapıştırdı.

"Kardeşim nerede?"

Oyunbaz Gezgin'in gözlerinden bir anlık şaşkınlık geçse de yerini hemen, üstten bakan ifadesine bıraktı. Hodbin, onu itip masadan kalktı. Ama Arm'ın, bir cevap almadan onun yakasını bırakmaya niyeti yoktu. Sağlam eliyle, Gezgin'in boğazına yapıştı.

"Sakin ol, genç adam; evimde, itiş kakış istemiyorum," diye uyardı Dede, onu.

Yine de adam, iki oğlanı ayırmaya yeltenmedi.

Arm'ı boşluğa düşüren şey, yan tarafından gelen çocuk fısıltılarını duymak oldu. Elini Hodbin'in boynundan çekmeden, sesin geldiği yöne döndü. Bir grup küçük çocuğun mahmur gözlerle, salonun girişinden onlara baktığını gördü.

Hepsi farklı boylardaydı ve benzer pijamalar giymişlerdi. Kol kola girmiş iki küçük kız, Arm'a bakıp kıkırdaştılar. Arm, kızlara küçük mahcup bir gülümseme gönderdi. Bu gülümseme, kızaran kızların utanıp içeri kaçmasına sebep oldu.

Bu evde, kaç çocuk vardı böyle? Arm'ın bakışları, diğer ufaklıklara kaydığında gördüğü diğer şey, korku oldu.

'Harika. Birkaç küçük çocuğun kâbusu oldun. Ne erkeksin ama,' dedi, babasının küçümser mırıltısı.

Arm, kendinden iğrenerek Hodbin'i bıraktı.

Hodbin, küstah bir edayla yakasını düzeltti ve ona tepeden bakarak sırttı. Dede, küçüklere döndüğünde Arm, Gezg'in'den bakışlarını kaçırmadı.

Sonra, diye söz verdi kendine.

"Uyku vakti, haydutlar. Burada, izleyecek bir şey kalmadı; hadi bakalım, doğruca yataklara," diye kışkıışladı Dede, çocuklarını.

Bu adam, gerçekten hepsine babalık mı yapıyordu? Çocuklar koşuşarak içeride kaybolduklarında Arm, onların muzip fısıltılarından kalanları duydu:

"Oğlanı gördün mü? Tek bir kolu vardı!"

"Hodbin'i nasıl da boğuyordu öyle!"

"Tam bir canavar!"

"Bence çok yakışıklı!"

Çocukların kendi aralarındaki kıkırdamaları, kapının arkasında kaybolurken Dede, ayakta dikilmeye devam eden üç oğlana döndü.

"Oturun bakayım şöyle," dedi, arkalarındaki masayı göstererek.

"Benim oturacak vaktim yok, kardeşimi bulmam lazım," diye itiraz etti, Arm. Hodbin'e pis bir bakış attı ama Gezg'in, bunu göremeyecek kadar kendiyle meşguldü.

"Ne dediğimi duymadın mı, ihtiyar? Matar, beni öldürmeye çalıştı! Yaşlı Adam'a armağan edeceği kokuşmuş bir balık

yemine dönmeme, şu kadar kalmıştı,” diye sitem etti Hodbin, Öfke ve Arm’ın varlığını hiç umursamadan. Ama yaşlı korsan, onlara öyle bir baktı ki Arm, adamın suyuna gitmenin daha güvenli olacağına dair bir hisle doldu.

O yüzden, sessizce dilini ısırdı ve bir iskemle çekip oturdu. İki iskemle yanına oturan Hodbin’in de adamın sözsüz emrine itaat ettiğini fark etti. Bu sefer Dede, Öfke’ye döndü ve kaşlarını kaldırarak sordu:

“Sen, kasara kazığı gibi dikelecek misin öyle?”

Öfke, homurdanarak Arm’ın yanına çöktü. Ardından adam, hiçbir şey demeden küçük mutfağına yöneldi ve bir şeyler hazırlamaya koyuldu. Arm, bu gamsızlık karşısında şaşkınlıkla Öfke’ye baktı ama oğlan, sadece omuzlarını silkti. O yüzden Arm, tüm sitemlerini yutarak tekrar dilini ısırdı.

Hepsi çatlak bunların. Hepsi!

Sol tarafında, Hodbin’in de stresle bacağı salladığını duyabiliyordu. Can korkusu bir başkaydı işte. En tasasız adamı bile böyle kuş gibi çırpındırırdı.

Beter ol.

Dede, onlara döndüğünde, kocaman elleri doluydu. Sırayla hepsinin önüne, birer kâse isticidye çorbası ve biraz da ekme koydu. Sonra da bir iskemleyi çığlık çığlığa gıcırdatarak, tam karşısına oturdu.

“İçin. Aç açına konuşulmaz.”

Arm, ne diyeceğini bilemiyordu. Bu oyunu oynayacaksa, adamı kızdırmasa iyi olurdu ama Lunu’ya da en kısa sürede ulaşmak istiyordu. Ama ekşi koku burnuna dolduğunda, seçimi onun yerine, zavallı midesi yapmıştı bile.

Arm, kâseyi kavrayıp kendi çorbasını kafasına dikti. Çorba çok sıcaktı ve dilini yaktı ama Arm, o kadar açtı ki biraz pişerse, kendi dilini de yiyebilirdi. Uzun zamandır içtiği en güzel çorbaydı bu. Kendi yaptığı çorbalar gibi lapa da değildi. Kâsedede içecek bir şey kalmayınca, isticidye kemirmeye

başladı. Tüm kâseyi ekmekle sıyrıp yiyecek bir şey kalmadığına emin olduktan sonra o kadar rahatlamıştı ki içinden, bir *oh* diyecek oldu. Yan gözle baktığında, Hodbin'in de kendi kâsesini yaladığını gördü.

Hepsinin bitirdiğine emin olduktan sonra, fırsattan istifade onları inceleyen Dede, konuşmaya başladı ve "Sırayla anlatın şimdi bakalım," dedi.

Ama Arm, tam söze başlayacaktı ki Hodbin, lafa daldı.

"Ona bir koz verdiğimi sanıyordum. O ise sırf duymamam gereken bir şey duydum diye, beni ölüme yolladı! Öylece," diye parmaklarını şıklattı.

"Çünkü onun için vazgeçilmez olamadan, işe giriştin. Acele yelken açan denizci, ecele yelken açar; bilirsin. Sen, bundan daha akıllıydın," diye hayal kırıklığı ile başını salladı, Dede.

"Siktiğimin Gizliman'ı umurumda bile değil ki benim!" diye inledi, Hodbin.

"Ama olmalı. Artık oradan başka kurtuluşun yok, oğlum."

Dede'nin yüzünden, bin farklı duygu geçti. Ama o yüzde en son, sadece acı kaldı.

"Ne demek bu? Sen, beni koruyabilirsin ama değil mi? Bana kefil olabilirsin ve... Ve..."

Hodbin'in kurnaz suratu, bembeyaz oldu. Âdemelması inip kalkarken Arm, neredeyse oğlanın hâline acıyacaktı. Neredeyse.

"Bunun hiçbir önemi yok, Hod. Artık çok geç. Matar, oranın varlığının duyulmasındansa, hepimizi diri diri yakmayı tercih eder," dediğinde yaşlı korsanın geniş omuzları düşmüştü. Arm, onun yorgun göründüğünü fark etti.

"Sen biliyorsun ama sana dokunmaya cüret edememiş işte!"

"Meclis'in hepsi, bu sırrın bekçisi, oğlum. Moren Mir'in ölmeden önce tek dileği, halkın kalanına başka bir ada daha olduğunu söylemekti. Halkımızı oraya götürmeyi umuyordu. Ama Meclis'in birçoğu buna karşıydı. En çok da Matar.

Gördün ya, kendi amcasına kıymakta bile tereddüt etmedi. Biz, bir yemin ettik ve yeminimizi tutmaya devam edeceğiz. Sen de buradan gideceksin. Çünkü seni bugün affedecek olsa bile yarın, ayağının bir taşa takılmasına neden olacak. Bir fı-sıltının bile duyulmasındansa, seni sessiz sedasız öldürmenin bir yolunu bulacak, oğlum. O yüzden, git buradan. Hâlâ yapabiliyorken kaç git, o bahsettiğin mahkûmlarla birlikte. Seni koruyamadığım için yaşayacağım acıdan da kurtarmış olursun beni, böylece.”

Dede, kederli bir iç çekişle masada duran birasından koca bir yudum aldı. Tek yudumda koca maşrapayı içip elinin tersiyle, bıyıklarında kalan köpükleri sildi.

“Yani gerçek, öyle mi? Gerçekten başka bir kara parçası var, ha?” dedi, Öfke. Arm, ona döndüğünde oğlanın tüm yüzünün gerilmiş olduğunu gördü.

“Var. Sol occidens it, nox ministrat. *Güneş batar, Gece hizmet eder.* Bu, Gizlerle ilk Gezginlerin birbirlerine verdiği sözdür. Yüzyıllardır herkes, Gezginlerin, Ark’ı almak için fırsat kolladıklarını sandılar ama aslında her zaman, Ark’la Gizliman arasındaki bir duvardık. Biz arada durdukça hiçbir Ark doğumlu, Derin Deniz’in batısında neler olduğunu görecektik kadar yelken açamadı.”

“Ve bunu sakladınız?” dedi Hodbin. Arm, onun kafasında dönen tilkileri görebiliyordu. Oğlan şimdi, kullanamadığı için ziyan olan bir cevherin içinde olduğunu anlamıştı.

“Biz, atalarımızın anlaşmasını onurlandırdık, oğlum. Kendimizden olanı koruduk. Ark’tan aldık, Giz’den aldık. Bu kadar çok yiyecek, sırf birkaç talandan mı ele geçer sanırdınız? Kaya’nın insafına mahkûm bir halk olmamak için yapmamız gerekeni yaptık ve Gezginleri koruduk. Burası, bizim evimiz. Ötede ne olduğunun bir önemi yok.”

Dede, yorgun yorgun iç çekti. Omuzlarını ağırlaştıran sözler ağzından dökülürken, tüm yüzü çökmüştü.

“Ama bu, bir yalan! Herkese yalan söylediniz. Başka bir kara parçası var! Bu ne demek, biliyor musun? Seçim şansını demek! Siz, doğan her Gezgin’in seçim şansını elinden aldınız!” diye hırladı, Öfke.

Arm, Öfke’nin bu sözlerini içinde hissetti.

Lunu’nun, onları buraya getirme nedeni de buydu işte. Seçim şansına sahip olmak istemesi. Bunu, kendisi için hiç istememiş olsa da şimdi olduğu adamdan başka bir adam olma fikri, gerçekten çok cazipti.

“O devir, zor bir devirdi. Geriye kalmış birkaç parça toprağı, senin benim gibi adamlara yedirirler mi sanıyorsun? O yüzden onlar, doğru bildiğini yaptı; biz de babadan gördüğümüzü yaptık, oğlum. Toprak için değil, ailemizi korumak için savaştık,” dedi Dede, gururla. Öfke, tek nefeste haykırdı:

“AMA SAVAŞINIZ, BİR YALAN ÜZERİNE KURULU. BİR SÜRÜ İNSAN, BİR YALAN UĞRUNA ÖLDÜ! HEP ARK’I ELE GEÇİRMEMEYE ÇALIŞTIĞIMIZI DÜŞÜNMEMİZİ SAĞLADINIZ AMA ASLINDA NE KADAR KÜÇÜK OLDUĞUNUZU GÖRMÜYOR MUSUN? BİZ, SADECE GİZLİMAN’IN BEKÇİ KÖPEKLERİYMİŞİZ. BUNU NASIL KENDİNİZE SAKLARSINIZ!”

Oğlanın yüzü, hayal kırıklığı doluydu. Ayaklanıp ileri geri yürümeye başladığında Arm, artık Öfke’ye neden bu adın konduğunu anlamaya başlamıştı. Mağarasında resimler çizen oğlanla şu an tükürükler saçarak bağırarak oğlanın alakası bile yoktu. Şimdi Öfke’nin beyaz boynu, damarlarla dolmuştu. Ellerini kısıp kesilmiş saçlarında dolaştırırken bunun, onun sakın hâli olduğu belli oluyordu. Ama karşısındaki yaşlı adamın yüzünde, sadece kararlı bir ifade vardı. Geri adım atmaya niyeti olmayan bir kayaydı, bu adam.

“Benden nefret edebilirsiniz. Size yalan söyledik. Halkımıza yalan söyledik. Ama bu nefreti, başka bir yerde yaşayacaksınız. İkiniz de burası için fazlaydınız. Hep öyle oldunuz.

Burada, kendinize bir yer bulamadınız ama belki orada bir şansınız olabilir. Belki beni affetmezsiniz ama en azından bir yerlerde, hak ettiğiniz yeri aldığınızı bilirim.”

“Kendini acındırmayı bırak! Ömrün boyunca tanıdığı herkese yalan söyleyen sensin, şimdi mağduru oynayamazsın!” diye kükredi Öfke, ona hınçla bakarak.

Ama bir taşın öbürüne hiç benzemediği gibi, iki oğlan da birbirinden olağanca farklıydı işte. O yüzden Hodbin’in, “Seni affediyorum, Dede,” demesi, Arm’ı şaşırtmadı. Bu ikisini bir kazana koysalar, kaynamazlardı bile.

Öfke, duyduklarına çılgınca bir kahkaha atarak karşılık verdi: “Tabii ki, edersin. İkiniz de yalancısınız. İkiniz de başkaları adına karar verebileceğinizi sanacak kadar küstahsınız. Ama ben affetmiyorum seni, Dede. En azından artık kime çektiğini biliyoruz, Hod. Onca yalan ve hileyle, siz gerçekten de baba oğulsunuz.”

“Öfke...” diye sesini yükseltti, Dede. Artık onun da gözlerinde alevler geziyordu. Ama karşısında dikilen oğlu, geri adım atmadı. Aynı ateşle ona baktı ve yüreği dolu bir sesle konuştu:

“Merak etme, gideceğim. Ama sen istediğin için değil, ben farklı bir yaşamı hak ettiğim için yapacağım bunu. Senin, bize layık gördüğünden çok daha fazlasını hak ettiğim için,” dedi, suratında affetmez bir ifadeyle.

“Baba aşkına, kes mızızlanmayı. Bize yalan söylemişse ne olmuş yani? Onun sayesinde, bugün hâlâ hayattayız. O nankör götüne yıllarca kalacak bir yer vermese, çoktan vurgunu yemiştin,” diye tersledi oğlanı, kollarını kavuşturan Hodbin.

“Şimdi de vefalı evlat sen oldun, öyle mi? Onu sevmenin tek nedeni, senin gibi ikiyüzlü bir yalancıya yıllarca bakacak kadar yufka yürekli olması!”

Artık karşı karşıya gelen, Öfke ve Hodbin’di. İkisinin de bakışları, acımasız bir meydan okumaydı.

“YETER! İKİNİZ DE KESİN DALAŞI!” diye gürledi, Dede. Herkes bir anda sustuğunda Arm, artık araya girmesinin vakti geldiğini düşündü. Ne olacaksa olsun artık.

“Bütün bu aile dramınızı bölmek istemem ama Kaya aşkına, kız kardeşim nerede?” diye inledi, yalvarır bir sesle. Çaresizliği açık seçik ortada olacak ki Dede, sonunda ona döndü. Kocaman eliyle sakalmı sıvazlayıp bir iskemleye çökerek, derin bir nefes verdi.

“Sen, bu hayta oğlum, kardeşine zarar verdi mi sanırsın? Ondan mı gecenin kör vakti evimi bastın?” dedi Dede, Hodbin’e kınayan bir bakış atarak.

“Kız kardeşim en son, oğlunlaydı. Tek istediğim, onu bulup buradan gitmek. Bunu sen de istersin çünkü siktiğimin adasının yerini, sadece o biliyor.”

Arm, yaşlı korsanın önünde küfrettiği için biraz mahcup olmuştu ama yapacak bir şey yoktu. Dede, ona anlayışla baktı.

“Tabii, başka söylemek istediğin bir şey yoksa?” diye şansını denedi, Hodbin.

“Gizliman’a hiç gitmedim. Sadece erzak almak için Zincir Boğazı’nda buluşurduk. Oranın batısında olduğu dışında, bir şey bilmiyorum. Kardeşin, adanın yerini doğruca bildiğine emin mi?”

“Evet. Ona güveniyorum ama senin bu oyunbaz oğluna hiç güvenmiyorum. Kardeşim nerede?” diyerek, doğruca Hodbin’e döndü. Çenesi, artık sıkılmaktan ağrımaya başlamıştı.

“Ben ne bileyim?” demesine kalmadan Dede, onun sözünü kestirip attı.

“Hod... Doğruyu konuş. Bu yol, yalnız çıkılacak yollardan değil.”

Baba oğul, Arm’a bir ömür gibi gelen ama muhtemelen bu kadar çok olmayan bir süre, bakiştılar.

“Onu biraz korkutmak için, Madrabaz’ın kafesine kapatmış olabilirim. Ama seninle konuşup bu yanlış anlaşılmayı

çözdükten sonra, onu çıkartacaktım zaten,” dedi Hodbin, dişlerinin arasından.

“Seni öldüreceğim!” diye tısladı, Arm.

“Hiçbir şey yapmayacaksın. Bu vakitten sonra birbirinizi kollayacaksınız, kalleşlik etmeyeceksiniz,” diyerek yüzünü ovuşturdu, Dede.

“Hadi oradan, bu şerefsiz, kalleş olarak doğmuş bir kere,” diye homurdanan Öfke’ye hak vermeden edemedi, Arm.

Hodbin de tiksinererek Öfke’yi süzdü. Sonra da baştan aşağı gözleriyle kınadığı oğlana, dudaklarını bükerek cevap verdi.

“Sürekli sızlanan bir zavallı olmaktan iyidir.”

Öfke’nin, Hodbin’in üzerine atlamak üzere olduğunu tek fark eden, Arm olmadı. Dede, hemen aralarına girip onları birbirlerinden ayrı tuttu. İkisini de enselerinden sıkıca kavradı ve göz göze bakmaya zorladı. Arm’ın, oğlanların bu hâline gülmemek için kendini zorlaması gerekti.

“Aranızdaki husumet, bu gece bitecek. Duydunuz mu? İkinizin de kundaklarını yaptım. İkinizin de altını temizledim. İkiniz için de canımı veririm ben. Siz, birbirinize tahammül etseniz de edemeseniz de aynı beşikte uyuduğunuz günden beridir kardeşsiniz. Ben, sizi aynı hamurdan yoğurdum; birinizi ötekinden ayırmadım. Birinizin elinden, ötekine zarar gelmeyecek. Duydunuz mu beni?”

Adamın ağzı yerine kalbinden çıkan sözleri, bir anlığına ortalarında asılı kaldı. İkisi de farklı taşlardan oyulup işlenmiş olsa da iki oğlan da adamın içten sözlerine, gönülsüzce başlarını sallayarak karşılık verdiler. Yaşlı korsan, onları kendine çekip iki inatçı oğlunu da iri göğsüne bastırdı ve kafalarını okşadı.

Arm, bir anlığına kaskatı kesildi. Şu an yüzüne bir yumruk yemiş olsaydı, canı bu kadar yanmazdı.

Bir başına, kaskatı ve canı yanarak dikildiği o anda Dede, ona seslendi.

"Gel buraya, hadi," dedi adam, başını hevesle sallayarak.
"Gerek yok."

Arm, sağlam koluyla ensesini kaşıyarak öylece durdu. Bu iş, haddinden fazla saçma bir hâl almaya başlamıştı zaten.

"Gerek var. Bu yorgun ihtiyar, bir gecede fazlasıyla üz-
dünüz. Gelip bana sarıl da başımı yastığa koyduğumda, bu
üç delikanlının yarın birbirinin arkasını kollayacağını bilerek
uyuyayım," dedi doğruca. Arm, adamın içten gözlerine baka-
rak yutkundu.

Ne olacaksa olsun, aman.

İki adımda, adamın göbeğinden kalana yaslandı. Adam,
bir eliyle onun da başını okşadığında, Arm'ın burnunun di-
reği sızladı. Demek koşulsuzca kabullenilmek, böyle bir histi.
Ve bir babanın şefkati de bir annenin merhameti kadar tatlı
olabilirdi.

"Ha şöyle. Şimdi gidin de o yavrucağı oradan çıkarın,"
dedi Dede, iç çekerek.

"Sen de bizimle gelebilirsin, ihtiyar," dedi Hodbin. Sesin-
de, minicik bir umut vardı.

"Gelemem, oğlum. Benim yerim burası, bu kayada doğ-
dum; bu kayada, evlatlarımın yanında öleceğim."

"Ama seni bir daha göremeyeceğim," diye bocaladı, Hod-
bin. Arm, şımarık Gezgin'in de duyguları olduğuna şaşırmişti.

"Belki evet, belki hayır. Öyle ya da böyle, ben hep yanınız-
da olacağım. Sizi ben büyüttüm. Her birinizin içinde, küçük
bir ben varım ve bana her ihtiyacınız olduğunda, orada olaca-
ğım," dedi, içten bir vedaıyla.

Arm, adamın yaşlı gözlerinin biradan mı yoksa tuttuğu
gözyaşlarından mı kızardığını anlayamamıştı ama söylediği
sözleri kavramıştı. Onu büyütmemiş olsa da kendi babasının
zehirli kelimeleri, hep onunlaydı.

Öfke'yle birlikte gitmeye davrandığında Hodbin, bir daha
dönüp Dede'ye sarılmak için durdu. Kardeşi ise ardına bakma-

dan evden çıktı. Arm, kapının girişinde, tam ikisinin arasında dururken Lunu'ya hak vermeden edemedi. Bugün gerçekten de dünden farklı bir gündü ve belki, gerçekten de görmeye değerdi. Hodbin, dönüp yanına geldiğinde, onun da gözleri kızarmıştı. Arm'ın onu izlediğini fark ettiğinde, burnunu çekip kibirli bir sesle: "İşine bak, Kayalı," diye homurdandı.

Arm, Öfke'nin peşinden yürümeye başladığı sırada cevap verdi: "Merak etme, en son acıyacağım kişi, senin gibi bir yavaşak olur."

"İyi edersin. Çünkü benim gibi yavaşaklar, senin gibi kaya boklarına ayağını bile sürmez."

"Kemik'in boklarını temizlediğin düşünülürse, bu hayret verici," dedi Öfke, bariz bir garezle. Arm, bu atışmaya bir anlığına afallasa da Hodbin, duraklamadan cevabı yapıştırdı:

"Evet, sonuçta, senin gibi bir deliğe saklanıp kendimden iğrenebilirdim de. Sen olmaktansa bok temizlemek, kulağa çok daha iyi geliyor."

Artık bu iki kardeşin, kardeşlikten ne denli uzak olduğunu anlayan Arm, Öfke, tam Hodbin'i itecekken aralarına girdi. Kulağına, Hodbin'in hıhlayarak gülüşü geldi ama aldırmadı. Lunu gibi, Hodbin de kanatana kadar tüm bıçaklarını batırıyordu.

"O, buna değmez," diye Öfke'yi ilerlettiğinde, kendi kardeşinin de buna değip değmeyeceğini merak etmeden duramadı.

Ya Lunulata da onun Hodbin'iydi ise? Ama bu düşüncüyü, hemen kafasından attı. Şu an tek umurunda olan, onu bulmak olmalıydı. Kafasında, başka düşüncelere yer yoktu. Hodbin'in, ikisini de en az üç adım geriden takip ettiğine emin olunca, Arm da bu fırsatı değerlendirip Öfke'ye fısıldadı: "Seni kızdırmasına izin verme."

Oğlan, sadece keyifsizce güldü ve "Bunun için, onun doğmaması gerekirdi," diye mırıldandı.

Şehrin arkalarında dolanurlarken virane bir evin çatısından gelen çıtırtı, Arm'ı durdurdu. Hemen sesin peşine, tam önlerine küçücük bir şey atlayıverdi. Arm, bu anlık hareket karşısında irkilmesine engel olamadı. Yanında duran Öfke, buna sessizce güldü. Arm, önlerine atlayan bu şeyin, dört ayağı üzerinde çalımla yürümeye başladığını görünce rahatladı. Bunun, Öfke'nin bahsettiği kedi olduğunu anlayınca, kaşlarını kaldırıp merakla Öfke'ye döndü. Kedi, yarım kuyruğuyla birlikte, gidecekleri yeri biliyormuş gibi kararlı adımlarla önlerinden ilerlemeye başlamıştı...

"Sana demiştim, Otto, geceleri şehirde gezmeyi pek sever," dedi Öfke, omuzlarını silkerek.

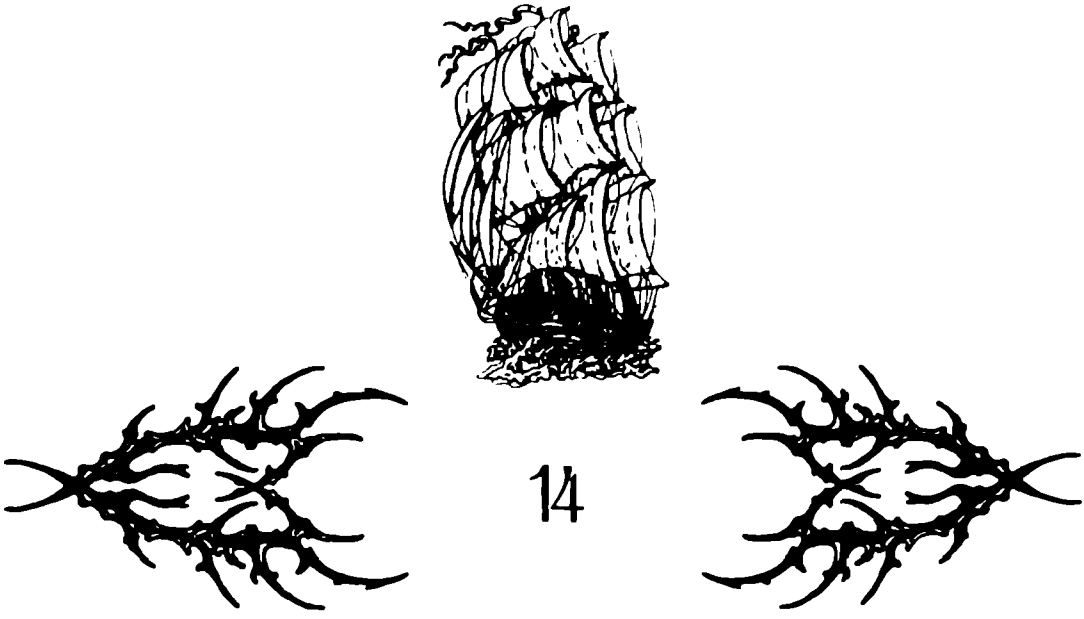
"O da benim gibi yarım," dedi Arm, bu komik tesadüfe gülerek.

"Senin yarım olduğunu hangi aptal söyledi?" dedi Öfke, ona kaşlarını çatarak: "Bence, Otto da sen de çoğu insandan çok daha tamsınız."

Arm, oğlanın beklenmedik nezaketi yüzünden yanaklarının yandığını hissetti. Tak ve Dak sağ olsun ki gecenin pelerini, kızaran yüzünü gizlemek için aralarındaydı.

Böylece üç genç adam ve cakalı bir kedi hep birlikte, belayı çağıran Lunulata'yı bulmak için yola düşmüş oldular.

Dante & Beau

Dante, sırtını yasladığı soğuk taş duvardan uzaklaşıp derin bir nefes aldı. Şehrin üstünde esen rüzgâr, burnuna deniz tuzuna karışmış haşlanmış balık kokusunu getiriyordu. Zavalı midesi, bu baharatlı kokuyu duyduğu anda guruldamaya başladı. Kaç gündür, doğru düzgün bir şey yememişti.

Peki ya en son, ne zaman gerçekten uyumuştı? Ayaklarından tavana asıldığı küçük şekerlemeyi saymazsa, tabii.

Her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki Dante, hangi noktada hayatının kontrolünü bu kadar kaybettiğini hatırlayamıyordu bile. Emin olduğu tek şey şuydu ki artık, bir plan yapması gerekiyordu. İşler daha da kontrolden çıkmadan, vermesi gereken bir karar vardı.

Kızılıcık'a ulaşması lazımdı. Hem de hemen.

Sonrasında ise... Sonrasında Dante'nin, yaşamayı seçmesi gerekecekti. Kör bir ihtimal uğruna bile olsa, şansını denemesi lazımdı. En zor kısmı da buydu ya zaten. Öylece karanlığın içine dalmalıydı, Dante. Tanımadığı ve güvenmediği bu insanlarla iş birliği yapıp meçhul bir geleceğe yelken açmalıydı.

Tuttuğu nefesi verdiğinde, başını kaldırıp tepesinde parlayan Ay'a baktı. Sonucunda ne olacak olursa olsun, yaşamak

için elinden geleni yapmak zorundaydı. Kendine, bu kadarını borçluydu. O, bir askerdi. Savaşta kaçmazdı. Ve sırf bu dünya, onu sürekli yere çalmak istiyor diye de şimdi pes etmeye başlamayacaktı.

Dişlerini gıcırdatarak bakışlarını, sokağın karşı ucundan ona doğru ağır ağır yürüyen Beau'ya çevirdi. Şimdi oğlanın ay ışığı vurmuş yüzü, o tanıdık yayvan gülümsemesiyle parlıyordu.

Durduğu yerde tuttuğu nefesini koyuverirken Dante, onu gördüğü için bu kadar rahatladığına inanamadı! Sersem bir Ark doğumunun şu an görmeyi en çok istediği insan olması, İkizlerin bir şakası gibiydi.

Ona doğru yürüyen Beau, tam da planladıkları gibi, üzerindeki mahkûm tulumundan kurtulmuş; yerine de kahverengi bir pantolon ve koyu gri bir gömlek giymişti. Geniş göğsünü saran koyu kahverengi deriden yapılmış düğmeli yelekle, bir Gezgin'den hiç farkı yoktu. Rastalaşmış dağınık saçlarını, iki yanından ördüğü birer tutamla birlikte tekrar tepesinde toplamıştı. Sadece asi bir tutamı, alnının üzerinde kalmaya devam ediyordu. Dante, onun kasıntı adımlarını bir şahin gibi gözlerken oğlan, tam karşısında sırtarak durdu. Beau, o kadar uzundu ki kendisi de bir Kayalı'ya göre oldukça uzun sayılan Dante'nin ona bakmak için, başını kaldırması gerekti.

"Karşımda, kurumlu bir baykuş gibi dikilecek misin yoksa bana da bir şeyler bulabildin mi?" dedi ve çenesinin hareketiyle, oğlanın omzuna astığı çuvalı işaret etti.

"Donanma'da, teşekkür etmeyi öğretmediler mi size?" diye cık cıkladı, Beau. Ağırlığını bir ayağından diğerine verirken, evindeymiş kadar rahat görünüyordu. Çuval, hâlâ oğlanın arkasında sallanıyordu.

"Sırf sen ilk hırsızlık tecrübeni edindin diye kutlama mı yapmalıyım?"

“İlk olduğunu nereden çıkardın?” diye sordu Beau, arkasındaki duvara yaslanarak.

Bu sakın hâlleri, Dante’yi çileden çıkarıyordu. Durumları ortadayken, nasıl bu kadar gamsız olabilirdi ki?

“Şu iki günlük kızılca kıyamette seni birazcık tanıdıysam sen, başka birinin ekmeğine el uzatmaktansa, kendi elini kesmeyi yeğlersin,” dedi Dante, ona tepeden bakarak.

Beau, kaşlarını kaldırdı ve arkasındaki çuvaldan yuvarlak bir ekmek çıkarıp Dante’ye uzattı.

“Senin için,” dedi, gözlerini Dante’nin gözlerinden ayırmadan. Dante, bir anlığına oğlanın elindeki ekmeğe bakakaldı.

Kendine gel, aptal. Sadece bir ekmek.

Ama oğlan, onun afalladığını fark etmemiş gibiydi. Diğer eliyle çuvalı kurcalayıp sırttı ve kendine de bir ekmek çıkardı.

“Aç aç gemi çalmak zor olur, dedim.”

Dante, yutkunup bir somun kaptı ve hemencecik ağzına tıktı.

“Oyo domoşson,” dedi, ısırıldığı kocaman parçanın ardından. Ekmek o kadar güzeldi ki Dante, neredeyse ağlayacaktı. Gözlerini kapatıp hızlı hızlı çiğnerken, kalanını da ağzına itmeye çalıştı. Gözlerini tekrar açtığında Beau, ona hayretle bakıyordu. Kaşları yukarı kalkan oğlan, kocaman bir kahkaha patlattı. Kahkahası, sessiz sokağı arşınladı; sonra da geceye karışıp kayboldu. Ama Dante’nin içinde bir yere dokunmayı da ihmal etmedi.

Aptal. Aptal. Aptal.

Başını sallayarak kahkahanın geride bıraktığı izden kurtulmaya çalışan Dante, ona kaşlarının altından bıkkın bir bakış attı ve “Orkono don,” dedi.

“Ne?” dedi Beau, gülmekten yaşaran gözlerini silerken. Dante, sabırsızca nefes verdi ama hızlıca çiğneyerek kalan son parçayı da yuttu.

O tatlı ekmeği, şimdiden özlemişti.

“Dedim ki, arkanı dön. Biraz mahremiyet, fena olmaz.”

Bu sefer oğlan bir şey diyemeden elindeki çuvalı kaptı ve sokağı kaplayan fıçılardan arkasına geçip üstünü değiştirmeye başladı. Dante'nin itiraf etmesi gerekiyorsa Beau, fena bir hırsız sayılmazdı. Nereden bulduysa bulmuş ve tam üzerine olacak şeyleri seçmeyi başarmıştı. Koyu kahverengi deri bir pantolon, ona biraz bol gelen gök mavisi bir tunik ve işleme- li kumaştan bir korse. Kuş kemiklerinden yapılma bir kemer bile getirmişti. Gezginlerin her buldukları şeyi giymesi ve her ıvır zıvırı takıştırması, ne fena şeydi.

Boncuklu piçler.

İnce korseyi iki parmağı arasında tiksiniyerek tutarken, "Cidden, bu şeyi giyeceğimi düşünmüyorsun, değil mi?" dedi.

"Gezgin modasım ben belirlemedim. Eğer ben belirleseydim, vücudunuzu o daracık şeye sıkıştırmazdım. Ama burada herkes, böyle şeyler giyiyor. Dikkat çekmek istemiyorsak, senin de giymen lazım."

"Vücutlarımız hakkında çok düşünür müsün, çiftçi?" diye sordu Dante, kendini de şaşırtan bir hınzırlıkla.

"Evet ama genelde geceleri..."

"Sormadım say. Tamam, gidebiliriz," dedi, fıçılardan çıkarken.

Saçını, Gezginlerin yaptığı gibi uzun uzun örmeye vakit olmadığı için açık bırakmıştı. Sonunda kurumuş olan bukleleri, gömleğinin üzerinden korsenin üstüne değiyordu. Beau, ona doğru döndüğünde oğlanın kısık gözleri büyüdü. Oğlan, kaşlarını kaldırıp bir ıslık çaldı: "Dikkat çekmemek, buraya kadarmış."

Sonra baştan aşağı onu süzdüğünde Dante, yanaklarının yandığını hissetti.

"Kapa çenenini," diye homurdandı, onu geçip yürümeye başladığı sırada. Armada Adası'nda, üniforma dışında pek bir şey giymezlerdi. Dante'nin, kendini yeni giysilerle şımartacak kadar da hayatını sevdiği söylenemezdi zaten. O yüz-

den, sırf aksesuar olsun diye boyunlarına paslı çatallardan kolyeler yapan ve kafalarına her öldürdükleri şeyin kemiklerinden taşlar oyan Gezginleri anlaması imkânsızdı.

Zaten Dante de bir şeyleri umursamaya yabancıydı.

“Güzel olmakla derdin ne senin?” dedi Beau, peşinden gelirken.

Ama Dante, ona cevap vermedi. Cevaplarının hepsi, ağzında acı bir tat bırakırdı.

Yıldızlı gecede, şehrin sokakları bomboştu. Sanki tüm şehir, şimdilerde unutulmuş bir anıdan ibaretti ve bu iki kayıp genç, daha önce hiç yürümedikleri sokakları arşınlarken, kendi varlıklarının izleri de soluyordu. Belki de geçmişi geçmişte bırakmak zorunda olduğun akşamlardan biriydi, bu akşam.

Öyle vakitler gelince, rüzgâra direnmemek en iyisiydi.

Çünkü rüzgâr, öyle ya da böyle, inatla tutunduğun tozlarını senden alırdı. Bazen canını yakarak, sert köşelerini biraz aşındırırdı. Sonra, sen hazır ol ya da olma, gitmen gereken yöne seni bırakıverirdi. İşte bu akşam, tam da öyle bir akşamdı ve Dante, o rüzgâra karşı koymak istemedi.

Rüzgâr, onu güvertelerden yapılmış balkonları olan evlerin arasından geçirirken ilerledi. Birbirine, kalaslardan yapılma köprülerle bağlanmış iki üç katlı olan ahşap binaları geçti. Gezginlerin bu kayayı alıp yeni bir dünya inşa ettiklerini görürken de rüzgâra direnmedi.

Nefret ettiği bu halk, yıkık gemileriyle, kendilerine bir krallık yaratmışlardı. Yola devam ettikçe, kayaların arasında oluşan boşluklardan doğmuş bir kanal olduğunu gördüler. Derin Deniz, bu çılgın şehrin kalbine kadar girmeyi başarmıştı. Kanalin üzeri, onlarca asma köprüyle doluydu.

Kraliyet mahallesi.

Öyle demişti, Öfke.

Her yol ağzı yeni bir köprüyle, şehrin birbirinden kopmasına engel oluyor gibiydi. En yakınındaki köprüye doğru

ilerlerlerken Dante, rüzgârı kabul etti ama konuşmadı, Beau da onu zorlamadı. Kenarlardan sarkan halatlara tutunarak köprüye çıktıklarında, altlarındaki kalaslar acıyla inledi ama titrek köprü ne kadar sallanırsa sallansın onları, altlarındaki hırçın dalgalarla dolu açıklığın insafına bırakmadı. Yolun karşısına geçmek, bir dakikadan kısa sürdü ama Dante'ye bir ömür kadar da uzun geldi, o yüzden iç çekti ve "Bana bakılmasından hoşlanmıyorum, o kadar," dedi.

Ama bu, gerçeğin sadece bir yarısıydı. Yine de gerçeğin tek bir yarısı bile, oldukça doğru olabilirdi.

"İnsanların sana biraz bakmasına müsaade edersen, belki güzelliğin yerine hırçın karakterini de övebilirler," diye sataştı Beau, dirseğiyle kızın kolunu dürterek.

"İnsanlar bana bakınca, güzelliği solana kadar hapsedecekleri damızlık bir hayvan ya da öldürmek için gözlerini döndüren iğrenç bir yaratık görüyorlar," diye yanıtladı Dante, yolu kolağan ederek. Yol, hâlâ boştu.

Dante, Beau'ya döndüğünde onun, olduğu yerde durduğunu gördü. Oğlanın hep neşeli olan yüzünde şimdi, hiç görmediği bir ciddiyet hâkimdi.

"O insanlar, aptal," dedi Beau. Şimdi kahverengi gözlerinde yumuşak bir bakış vardı. "Ama asıl önemli olan şey, senin kendine baktığında ne gördüğün, Dante."

Bu sözler, Dante'yi huzursuz etti.

Kendine bakmak istemiyordu ki. Hem kendine bakmak, ne işine yarayacaktı?

Rüzgârı kabul etmek bir şeydi ama kendi içinde kırık olan parçalarını görmek, bambaşka bir şeydi. Hele şu an tek önemli olan şey hayatta kalmasıyken, bununla uğraşamazdı.

Bir gece için bu kadar dürüstlük yeter.

"Geldik," dedi Dante ve oğlana arkasını döndü.

Gemi evler birbirinin üstüne hararetle binerken, artık insan sesleri de şehrin yeni başlayan gecesinde onlara katılmıştı.

“Bu taraftan olduğuna emin misin ki?” dedi Beau, arkalarına bir bakış atarak.

“Öfke’yi duydun, Beyaz kule Limanı’na girmeden önce, ana meydandaki Kuş Gözcüsü denen hanı geçmemiz gerektiğini söyledi.”

“Beyaz Kule Limanı, evet. Üç Kardeş Limanı değil. Sanki hangisi, hangisi biliyoruz da.”

Dante, didişip duran oğlanların lafıyla hareket etmek ya da iki huysuz Gezgin kardeşi oracıkta öldürmek arasında çok gidip gelmişti. Bu Gezginlerin hiçbirine güven olmayacağının farkındaydı ama kendine bile itiraf etmek istemese de başka bir çaresi de yoktu. O yüzden şimdilik, onların oyununu oynayacaktı.

Gerçi, meydana giden yolu kaçırma şansları da yoktu. Beau hemen, cebinden bir şapka çıkarıp başına geçirdi. Şapkanın ucu önüne indiğinde, yüzünün büyük bir kısmı gölgede kalıyordu. Dante’ye de yüzünü kapatabileceği, balıkçı ağından bir file uzattı. File, pek gizlemese de bir peçe gibi, yüzünü gölgeliyordu. Eğer Öfke haklıysa, yüzlerini gizleyen tek kişiler de onlar olmayacaktı. Söylediğine göre, meydandaki tavernalarda eğlenen insanların maskeler, şapkalar ve peçelerle gezinmesi pek olağandı. Gezginler bile bazen, tanınmadan aylaklık etmek için yaşarlardı.

Beau ve Dante, meydana çıkan uzun ince yola girdiklerinde, şehrin kalanını saran ölü toprağının aksine, etrafta bir cümbüş hâkimdi. Her adımlarında, müzik ve kahkahalar, onları takip ediyordu. Kandillerinin içinde yanan alevler, sokanın kırmızı dalgalarla dolmasma sebep olmuştu ve ateşin üzerine asılmış kazanlardan, tatlı baharatlı şarap kokuları geliyordu. En iyi kısmı ise ilerlerken, kimsenin onlara ikinci kez bakmamasıydı. Sanki kalan herkes gibi, onlar da şehrin bir parçası olmuşlardı. Doğrusu, etraflarındaki Gezginler, kendi dünyasına öyle bir dalmışlardı ki şu an, ipini koparmış Ark

Donanması doğruca üzerlerine saldırırsa bile, burunlarının dibine girene kadar fark etmezlerdi.

Kalabalığın arasından sıyrılıp geçerlerken Dante ve Beau'nun omuzları, birbirine değiyordu. Beau'nun sıcaklığına yaslanan Dante, gördüğü bu renkli şehre ve hevesle kendini geceye bırakmış bu tasasız insanlara inanamadı.

“Muhteşem, değil mi?” dedi Beau, en az onun kadar şaşkın bir fısıltıyla.

Dante, ne doğduğu Kaya'ya ne de Ark'ın Armada Adası'na benzeyen bu yere bakarken yutkundtu ve “Farklı olduğu kesin,” diye mırıldandı.

Evet, farklıydı.

Kıpır kıpır ve korkusuzdu.

Sanki, onların taşıdığı endişelerin zerresi bile bu şehre uğramamıştı. Dante, düne kadar, yaşadıkları bu dünyanın acıyla yoğurulduğuna son derece emindi.

Ama belki de hiçbir zaman, sadece acı olmamıştı.

Bazı yerlerde, neşe de vardı.

Belki çok çok azıcık umut bile bulmak mümkündü. Hiç yoktan, bu bildiği ve gördüğü her şeye ters olsa bile, sadece bir anlığına Dante, buna inanmak istedi. Sadece bir anlığına bile olsa, ölümüne nefret ettiği bu insanların, belki de sadece insan olabileceklerine inanmak istedi.

“Tarım Adası'nda, biz de eğlenceler düzenlerdik ama böylesi işlek bir sokağımız yoktu. Genelde ateş başında söylenen şarkılar ve hemen defolmazsak, kırbaç yiyeceğimize dair tehditler olurdu,” diye mırıldandı, Beau. Dante, ona, o kadarma bile dâhil olmadığını söylemedi.

Müziğe dair duyduğu en son şey, annesinin ninnileri olabilirdi. Bir de yanındaki oğlanın kürek cezasını çekerken susmasını haykıranlara inat söylediği şarkılar vardı, tabii.

Bu da bir çeşit direniş değil miydi?

Hayatını alanlara inat, yaşamaya devam etmek. Belki de Beau, düşündüğünden çok daha cesurdu. Öfkesi yerine neşesine tutunmayı tercih etmişti, evet ama o da Dante kadar savaşıydı. Kendi yöntemiyle savaşıyordu. Gülümsemeye devam ederek, “Hiç gayda dinlemiş miydin? Gel benimle,” dedi Beau, hevesle. Dante’nin elini nazikçe tuttu ve bir ara sokağın köşesine doğru ilerlemeye başladılar. Dante, oğlanı durdurmadı. Sadece bir anlığına bile olsa, nefretinin yükünü yanında taşımadan onunla yürüdü. Oğlanın onu götürdüğü yerde kırmızı bandanalı çok yaşlı bir adam, onu dinleyen birkaç Gezgin’e konser veriyordu. Yanında yere çöküp oturmuş zarif yaşlı bir kadın ise arada, şarkıya sözleriyle eşlik ediyordu. Kadının sesi öyle çatallı ve keskindi ki melodilerle kavgaya tutuşur gibi bir hâli vardı.

Etraflarında toplanan Gezginlerin çizdikleri çemberin tam ortasında ise birkaç kişi, ayaklarını yere sert hareketlerle vurarak Dante’nin daha önce hiç görmediği bir dansı ediyorlardı. Eğilip kalktılar, döndüler ve yeri döverek zıpladılar. Müziğin neşeli ezgisi ve alkışlarıyla eşlik eden insanların coşkusu öyle gerçektir ki insan, içinin kıpır kıpır olmasına engel olamıyordu. Dante, bir müziğin ritmine kapılmayı daha önce hayal bile etmemişti. Ama adamın hızlı notaları içine dolup taşarken, müziği tüm vücudunda hissetti. Ve bu his, muhteşemdi. Öfkesinin ateşi dışında, hissettiği ilk hararetli şeydi. Yanında duran Beau ise hayran hayran adamı izliyor; kâh bir ayağıyla tempo tutuyor, kâh sözlerle eşlik etmeye çalışıyordu.

“Sözlerini bilmiyorsun bile,” dedi Dante, yan gözle ona bakarak.

“Hepsi, sarhoş denizciler ve kavuşamayan âşıklar hakkında değil mi zaten?” diye sırıttı Beau, ona keyifle göz kırparak. Ve ardından, öne çıkıp dans eden adamların yaptıkları figürleri taklit etmeyi denerdi.

Dante, küçük bir kahkaha attı ve hemen eliyle ağzını kapattı.

Beau, kimseye aldırmadan yüzündeki çarpık sırıtmasıyla dans etmeye devam etti. Oğlanın hareketleri, cüssesine göre zarifti ama çoğunlukla yanlıştı ve aralarda, ritmi kaçıyordu. Yine de neşesi, etrafında cisimleşti ve herkesin yüzüne bir gülümseme kondurmayı başardı. Çevresindeki sarhoşlar ve aylaklar, alkışlarıyla ona eşlik etmeye başladılar. Beau, dizini yere vura vura diğerlerinin hareketlerini taklit ederken herkes o kadar mutluydu ki Dante, bu anın gerçek olamayacağından emindi. Asık yüzünü ve sivri dilini bir silah gibi kuşanan huysuz asker, şinidi gülümsemesine engel olamıyordu.

Beau, onu ortaya çekip çevresinde dönmeye başlayınca Dante, artık kahkahalarını tutamadı. Çocukluğunda, babasının onu yakaladığı kovalamacalardan beridir hiç böyle gülmemişti.

Hiç o kadar özgür ve keyifli olmamıştı.

Şarkı bittiğinde Beau, Dante'nin elini tutup öptü ve ona doğru eğilerek selam verdi. Dante, gülümsemesini bastırma-ya çalışarak onu kolundan tutup çemberden çıkarmaya çalıştı ama Beau, kahkahalar atarak herkese uzun uzun el salladı.

"Sen cidden kafayı yemişsin, Beau," dedi Dante, tekrar yürümeye başladıkları sırada. Arkalarından gelen alkış sesleri, hâlâ onları takip ediyordu.

Beau, başka bir ara sokağın girişinde, birden durup ona bakakaldı.

"Bana ilk kez adımla seslendin," dedi hayretle. Dante, buna karşılık ne diyeceğini bilemedi.

Sadece bir anlığına kendine, birini sevmenin nasıl olacağını hayal etme iznini verdi. Zalim bir dünyanın acımasızlığına birlikte gülebileceği birisinin olması, nasıl olurdu ki?

Hep yalnız olmamak, nasıl bir duyguydu? Seni umursayan birine sahip olmak...

*Sadece bir zavallı, hayatta kalmak için başkalarına ihtiyaç duyar.
Canavarlar, yaşarken de ölürken de yalnız olurlar.*

Ve Dante, kendi düşüncelerinden uyandı.

O bir an geçtiğinde, gerçek dünya, önünde belirdi.

Arklı şımarık bir oğlanla, Gezgin Şehir’de oynadığı ke-di-fare oyunu, geri alması gereken bir gemisi ve kurtarması gereken bir hayatı vardı.

Gözleri, oğlanın gözlerinden uzaklaşıp omzunun üzerinden arka sokağa kaydı ve onu gördü.

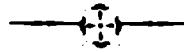
Neşeyi alıp acıyı getiren o adamı.

Umudu kaçırıp geriye sadece, bitmek bilmez bir öfke bırakan o adamı. Uzun boylu kambur adam, ara sokağın en sonunda yere işiyordu. Taş duvara dayadığı meşalenin ışığı olmasa Dante, onun orada olduğunu bile fark etmezdi belki. Ama bu mesafeden bile onu tanımuştu.

O, iğrenç yaralı yüzü unutmamasının imkânı yoktu ki. Annesinin yüzü bile silinip gidebilirdi ama o herifin yüzü, asla kaybolmazdı. Adam, pantolonunu ilikleyip başka bir sokağa doğru döndüğünde Dante, bir kâbustan uyanır gibi oldu ve kulağında, yıllar önce attığı çığlıkların yankısını duydu.

Bu yankı, onu harekete geçirdi.

Sonra, tüm gücüyle koşmaya başladı.

Beau, artık gemiye gitmeleri gerektiğini biliyordu. Yapılması gereken çok şey ve oldukça kısa bir zamanları vardı. Gemiye bulmalı ve sonra, Lunulata’yla buluşmalıydılar. Ama onun yerine, bir ara sokakta çılgınlar gibi, Dante’nin peşinden koşuyordu. Aslında bu iş için, Dante’ye gerek bile yoktu. Planladıkları gibi, gemiyi aramaya gidebilir ve sonra da kayıp adanın yerini bilen Lunulata ile buluşurdu.

Ama yapamadı işte.

Neler olduğunu bile bilmeden tanımadığı bir şehirde, tanımadığı bir kızı aramak için koşmaya devam etti. Yerlere kusan birkaç Gezgin'i geçti; boş sokaklarda sağa sola dönerek, hızına lanet ettiği Dante'yi görmeyi umdu.

Dante, bir kutu balina yağıydı ve her an patlayabilirdi.

Kendiyle beraber tüm şehri de yanında götürürdü. En azından kendine, onu aramasının sebebinin bu olduğunu söyledi. O, kimseyi geride bırakmazdı. Dante'yi de bırakmayacaktı. Bir dönemeçte soluklanmak için durduğunda, onu duydu.

Boğuk bir yardım çığlıydı, bu.

Sokaklara taşan müzik, tüm sesleri bastırırken neredeyse kaçıracaktı ama oradaydı işte. Ses, bir erkeğe aitti ve doğru yolda olduğuna emin olmasını sağlayan da bu oldu. Sağa döndü ve başka bir dönemeci geçti.

Onları gördü.

Çıkmaz sokağın atölye olarak kullanılan bir köşesinde, yere sinmiş orta yaşlı bir adam ve tepesine iblis gibi çökmüş olan Ark askeri.

Kız, duraksamadan elindeki cam parçasını adamın uyluğuna sapladı. Adamın yakarışı, Beau'yu harekete geçirdi ama bir adım daha atmadan kız, elini kaldırıp onu durdurdu.

"Sen bu işe karışma, çiftçi."

Kızın buz gibi sesini duyduğunda Beau, gardiyanının döndüğünü anlamıştı.

"Dante... Ne yapıyorsun, Yürüyen Kadın aşkına! Kim bu adam?" diye sordu Beau, sakın kalmak için kendini zorlayarak.

Şu an bir Gezgin'e saldırmak, yapabilecekleri en aptalca şey olurdu. Buna izin veremezdi.

"Bu gece ölecek birisi," dedi Dante, burun delikleri öfke-den şişerken.

Adam, Beau'ya döndü ve çaresiz bir sesle yalvarmaya başladı:

“Merhamet et, kardeşim! Merhamet et!” dedi, hıçkırıkları arasından. Ama Beau, karşısındaki kızı nasıl durduracağını bilmiyordu ki.

“Merhamet dileneceğin kişi ben değilim,” diye cevapladı Beau, dikkatlice.

Gözleri Dante’nin yaralı, güzel yüzünde gezerken orada, kızın az önce attığı kahkahaların bir izini aradı. Ama yoktu işte. Her zamanki salt öfkesi, tüm vücudunu ele geçirmişti. O yüzden Beau, aklına gelen tek şeyi yaptı: İçinde yaşadığını gördüğü Dante’yi konuşturmaya çalıştı. Canavarının diğer yarısı olan kızı.

“Dante, lütfen... Sadece, konuş benimle. Bu adam, sana ne yaptı?”

“Sen anlatmak ister misin?” dedi kız, suratını adamın suratına iyice yaklaştırarak. Tüm yüzü, şimdi, saldırmaya hazır bir yırtıcı gibi gergindi.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi adam, gözlerini ondan kaçırarak.

“Hatırlatmamı ister misin? Peki...”

Geri çekildi ama ayağı, hâlâ adamın uyluğunu kesen camın üzerindeydi. Adam, acıyla inlerken hareket etmeye cesaret edemedi. Beau, hemen bir şey yapmazsa bu Gezgin’i, yavaş ve ızdıraplı bir ölümün beklediğini biliyordu.

Dante tekrar konuşmaya başladığında Beau, kıza bir adım daha yaklaştı.

“Bu piç ve tayfası, Kayamıza gelip bizden haraç alırdı. Ailem, akıllıydı; Gezginler gelince, asla ortalıkta olmazdık ama o gün... O gün, annemle açıklıktaydık. O gün, bu kanı bozuk, annemi gördü ve onu da istediğine karar verdi. Neden olmasın, değil mi? Sonuçta onu kim durduracaktı? Annem, ona karşı koydu ama ne yapabilirdi ki? Halkına, halkımıza yalvardı. Seslere gelen babam, bizi uzaklaştırmaya çalışsa da Kayamın insanları o kadar açtı ki...” dedi Dante, tükürür gibi

bir sesle. “Biraz yemek ve biraz da merhamet için annemi, bu herife sattılar. Öylece... Ne benim, çığlıklar atarak yalvarmamı umursadılar ne de korsanların, babamı öldüresiye dövme-lerine engel oldular. Annemi götürdüler ve halkım, hiç öyle biri aralarında yaşamamış gibi, hayatlarına devam etti. Bu orospu çocuğu, annemi bizden çalmamış gibi yaşayıp gittiler! Babam, neden yüzümü bu hâle getirdi sanıyorsun? Aynı şeyin, benim başıma geleceğini biliyordu! Benim de annem gibi, bu leş kargalarına yem olmamı istemedi!” diye tısladı.

Beau, küfretti.

Göğsünün, hiç taşımak zorunda kalmadığı bir yükke ağırlaştığını hissedebiliyordu. Dante’nin saklamaya çalıştığı acısı içine dolarken, ilk defa ne diyeceğini bilemedi. Annesi ondan öylece alınmış olsa, neler yapabileceğini kestiremedi. Hayat, onun canını bu kadar acıtmış olsa, onun kaç canı yakacağını kim bilirdi ki?

Hayat değil. Bu pislik...

Beau, o an, Dante’den çaldığı annesi yüzünden, Gezg’in’den öyle nefret etti ki nefesi kesildi.

Dante’den çaldığı her gülüş için, adamın canını yakmak istiyordu. Kızın kimseye güvenememesine sebep olacak yaralar açtığı için, her zerresiyle acı çekmesini istiyordu. Ama adam, konuşmaya başlayınca Beau, hayatında ilk kez birinin ölmesini istedi.

“Hayatını kurtardım ben, onun. Orada çürüyeceğine, yatağımı ısıtmasına izin verdim. Başında gerçek bir çatı, önünde gerçek bir yemeği oldu,” dedi adam, kinle çarpılmış yüzüyle. Az önce merhamet dileyen adamın içinde, kendine olan inancı görmek, Beau’nun midesini bulandırdı. Adam, yaptığından hiç pişman değildi.

“Yani hatırlıyorsun, öyle mi? Sonra ne oldu? Annem, nerede şimdi?” diye sordu Dante, hırlamayı andıran bir sesle. Sesi, yaralı bir hayvan gibi çıkmıştı.

Beau, aylardır birlikte geçirdikleri yolculuklar boyunca ilk defa Dante'yi bu kadar savunmasız gördü. Çenesi gerilirken, ellerini yumruk yaptı. Doğduğu Kaya gibi sağlam olan kızın bu kırılgan hâli, onun canını yaktı.

"Sorun çıkarıp durdu, ben de sokağa bıraktım. Etrafta gezer, onu evine götürmesi için korsanlara yalvarırdı. Öyle sürüne sürüne de öldü gitti işte, aptal kevaşe!" dedi ve Dante'nin önüne tükürdü.

Beau'yu harekete geçiren de bu oldu.

Bir göz kırpması kadar sonra Beau, adamın yakasına yapışmış; onu tüm gücüyle duvara savuruyordu. Gezgin'in ayakları yere basmak için çırpınırken Beau, onun boğazını öyle bir sıktı ki adamın bıçare hayatının son nefesini, nasırlı ellerinde hissedebiliyordu.

"Tek bir kelime daha et," dedi, Beau. Öfkeyle dolu kalbi, kulaklarında gümbürdüyordu. Bu karşısındaki iğrenç mahlukun, bir gün daha yaşamasına ne gerek vardı ki?

"Yaşlı Adam şahittir, ona elimi bile sürmedim ben. Kendi kendinin sonu oldu. Burada, öyle güzel bir kadının önüne gemilerini yakacak bin adam sayarım sana. Anası kıymet bilemediyse, ben ne yapayım?" diye yakardı, Gezgin. Yüzünde yine, o yalvaran ifade vardı. Sanki bu, bir şeyi değiştirmiş gibi.

Beau, daha önce kimseyi öldürmemişti.

Cinayetten hüküm giymiş olsa da eline, henüz kan bulaşmamıştı. Şimdi Dante'nin intikamıyla arasında dururken, bu cinayette de payı olmadığını söyleyebilecek miydi? Ellerine, hâlâ kan bulaşmamış sayılacak mıydı? Tek bildiği, Dante'nin elinden, adaletini alamayacak olduğuydu.

O yüzden adamı indirdi ve kolunu boynuna sararak onu, tam önünde tuttu. Artık adamın göreceği tek şey, Dante'nin gözlerindeki alevler olacaktı.

Beau, çırpman adamı olduğu yere sabitlerken Ark askeri de çevik bir hareketle cam parçasını, adamın uyluğundan

çekti. Oluk oluk kan, yere boşalmaya başladığında Dante, bu sefer camını, adamın boğazına dayadı.

“Hayatını çaldığın annem için,” dedi, ağır ağır.

Detone bir şarkı kulaklarına ulaştığında Dante, henüz sözünü yeni tamamlamıştı. Köşeyi dönen beş Gezgin’in yarı sarhoş suratlarıyla karşılaştıkları an, Dante ve Beau, taş kesildi.

Siktir.

Gezginler de önlerindeki manzarayı gördükleri an, ahmaklaştılar. Afallamış yüzleriyle, bir Dante’nin elindeki bıçağa bir de kendilerinden biri olan adamı sımsıkı kavramış Beau’ya bakıyorlardı...

“Ne bakıyorsunuz bok çuvalları, tutun şu orospuyu!”

Kollarında debelenen adam bağırmaya başladığında, hepsinin üzerindeki sükûnet büyüğü bozuldu.

Beau, kavgacı biri değildi.

Kendini göstermek için bela da aramazdı. Gerektiğinde kavgadan kaçmazdı, evet ve bir boğa kadar güçlü olduğu için de kolay kolay yenilmezdi.

Yine de onun ettiği kavgalar, genelde kızlar uğruna ya da kimin son birayı alacağına dair olan saçma sapan şeyler hakkında olurdu.

Beau, hayatı için savaştığı tek seferde ise öyle kötü yenilmişti ki, kazanamayacağı bir kavgaya girmenin bedelinin çok ağır olduğunu öğrenmişti.

Yine de bu, onu durdurmadı. Adamlar, aynı anda üzerlerine atıldığında, tuttuğu Gezgin’i onlara çevirip önlerini kesmeyi denedi ama adam, ona bir dirsek atarak sıyrılmayı başardı. Beau, kendi bir kavga aramasa da bazı kavgaların, onun kavgası olmak gibi kötü bir huyu vardı işte.

Tam da şu an olduğu gibi.

Bela gelirdi ve Beau, ona, ‘nerede kaldın,’ derdi.

O yüzden Gezginler, onların çevresini sarmaya başlayınca Beau, sadece gülümsedi. Elinden kaçırdığı adam, şimdi tam

da Dante'nin karşıdaydı. Kız, onun bir hamle yapmasına fırsat vermeden üstüne atıldığında geri kalanlar, gözünü Beau'ya çevirdi.

"Nerede kaldınız?" diye sordu Beau, tüm içtenliğiyle.

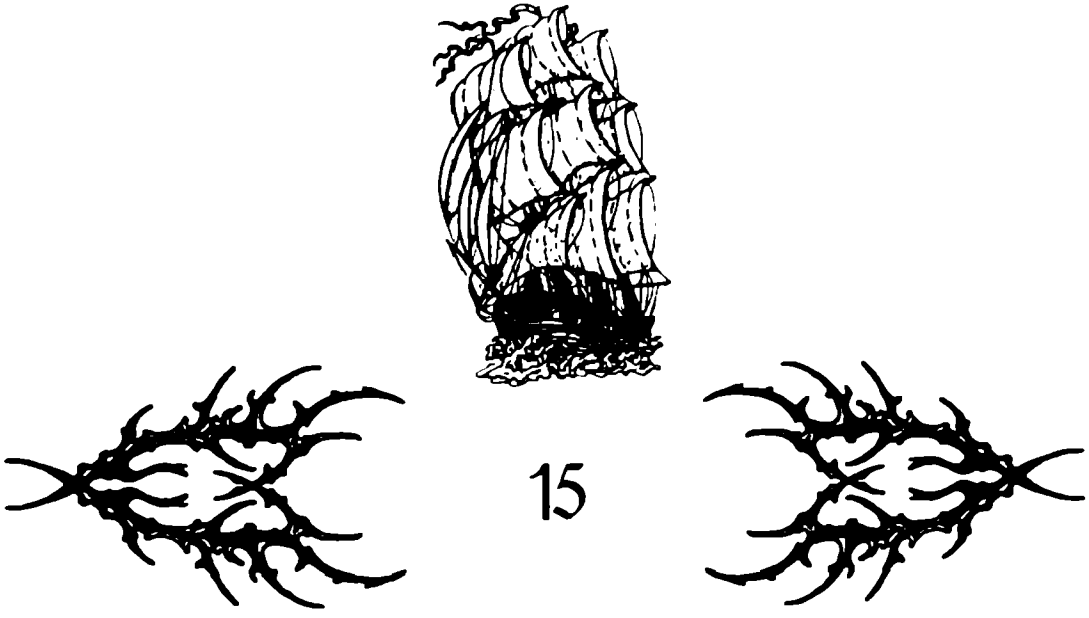
Cevabı veren, üzerine savrulan bir kılıç oldu. Beau, darbeden kaçmak için sağa kaydı ve yanında duran metal küreği kaptığı gibi, iki eliyle havaya kaldırdı. Darbenin hızıyla, çarpışan metaller titredi ve yankısı, ara sokağa dağıldı. Beau, kılıcın saplandığı metali tüm gücüyle itti ve adamı geriye doğru savurdu. Adam düşerken, üzerine doğru gelen diğerini yumrukladı ama bir başkasından gelen tekmeden kaçamadı.

Tekmenin ivmesiyle kafasını, arkasındaki taş duvara vurdu. Görüşü bulanıklaşmaya başlarken tüm kafası, yakıcı bir acıyla sızladı. Yere doğru kayarken bir Gezgin, yakasına yapışıp suratını yumruklamaya devam etti. Beau, sert bir tekmeyle onu uzaklaştırsa da ayağa kalkamadan kamına aldığı başka bir darbe yüzünden, iki büküm oldu. Başı uğuldayan Beau, yana savrulduğu sırada dikişlerinin patladığını hissetti. Keskin bir sancı, tüm vücudunu titretse de yerden destek alıp ayağa kalkmayı başardı. Yarasına dokunduğunda eline bulaşan kana aldırmadan, önündeki adamlardan birinin üzerine koştu ve onu bir çuval gibi kolayca yere yapıştırdı.

Adam, bir daha da yerinden kalkamadı.

Ama Beau da adamdan daha iyi durumda değildi. O yüzden suratının yan tarafına bir tabure geçirdiklerinde Beau, kendinden geçmek üzere olduğunu anladı. Suratı, tozlu zemine yapıştı. Gözleri kapanmadan hemen önce, onu tekmeleyen ayaklar arasında gördüğü son şey, mahkûmlarının ellerinden kaçtığı ve Dante'nin de onun peşinden köşeyi dönüp gözden kaybolduğu oldu.

Nedense bu, tekmelerden ve kanayan yarasından daha çok canını yaktı. Hayatı için savaştığı ikinci sefer de Beau, yine kaybetmişti ve bunun bedeli de bir başına ölmek olacaktı.

Lunu

İçinde yattığı kafese bakan Lunu, kafesin de ona baktığını hissetti.

Kafes, yuttuğu son avın çırpınışlarını gözleyen; çarpık ağızlı bir canavardı. Kızı izliyor ve ona, kaçacak bir yeri olmadığını söylüyordu:

'Nereye gidersen git, hiçbir zaman özgür olamayacaksın.'
Nefes al. Bekle. Nefes ver.

Lunu ise son yirmi dakikadır aynı ritmi tekrarlayarak, kafesin pis ağzından çıkanları dinlememeye çalışıyordu.

Nefes al. Bekle. Nefes ver.

Tabii ki hiçbir şey, Lunu'nun umduğu kadar kolay gitmemişti. Kendine ne kadar küfürler yağdırsa, yeriye de. Sonuçta düşmanını hafife almak, ondan başkasının hatası değildi. Hodbin'e güvendiğinden değildi, bu. Lunu'nun ayağına dolanan şey, kendi kibri olmuştu. Gezgini küçümsemişti. Oğlanın hayatta kalma içgüdüsünün, kindarlığına baskın geleceğini ummuş ve yanılmıştı.

Telaşlı, aptal, küçük bir çocuk gibi davrandın. Bu yüzden de şimdi, altın kafesin içindeki korkak bir kuş gibi debeleniyorsun.

Altın taraklı ağız, kafesinden geçen düşüncelere güldü.

Her kafes gibi bu kafes de parmaklarını, ilk önce avının zihnine gömerdi. Korkularıyla beslenir, sen tükenene kadar konuşmaya devam ederdi. Bir kez yenildiğini kabul ettin miydi, kafes, artık seninle bir olurdu. Sonuçta nereye kaçarsan kaç, kendinden kurtulamazdın.

İlk savaşını kendisiyle verdiğinin gayet farkında olan Lunulata da oldum olası, planlarını, artılarını ve eksilerine göre yapmaya alışmıştı. Mesela fiziksel kuvveti, oldum olası kocaman bir eksiydi. Tabii bu, Arm yanındayken hiçbir sorun oluşturmamıştı. Çünkü Arm, onun aşılmaz duvarıydı. Onun yanındayken, korkmasına gerek yoktu. Şu an, kardeşinin yokluğunda onu yere çalan şey de bu korkuydu. Güçsüz olduğunu biliyordu. Lunu, kendini hiç olmadığı kadar küçük; olmamak için yıllarca çabaladığı kadar da savunmasız hissediyordu. Yaşlar gözlerini yakarken, ağlamamak için kendini tutması gerekmiş ve bitmek bilmez dakikalar boyunca aptal kafesi zorlayarak, çıkacak bir delik aramıştı. Kıvrımları Derin Deniz'in dalgalarına benzeyen altın varaklar yüzünden, parmaklıkların arasından geçemiyordu. Derin Deniz, her yerde onu hapsedmenin bir yolunu buluyordu. Eğer Hodbin doğruyu söylüyorsa, bu kafesten canlı çıkması da seçenekler arasında olmayacaktı.

O yüzden, tir tir titreyerek olduğu yere yatmış ve bir dua gibi tekrarlayarak, kendi yoluyla ölümünü beklemişti. Sonuçta ne kadar güçsüz olursa olsun, ne zaman geri çekileceğini bilecek kadar akıllıydı.

Bunu, elinden kimse alamazdı.

Ne sefil bir Gezgin ne de akbaba gibi, aç gözlerini ona dikmiş bakan bir kafes.

Nefes al. Bekle. Nefes ver.

Sonunda birileri geldiğinde Lunulata, yattığı yerde bir ceset kadar kıpırtısızdı. Aralarında konuşmaya dalan iki adam, gıcırdayan kapıyı aralayıp büyük ahşap masanın karşıladığı

koca kütüphaneyi geçtiğinde Lunu, manzarayı onların gözünden izledi.

Altından bir kafesin içinde, baygın yatan bir serçeydi o. En azından Gezginlerin göreceği, bundan ibaretti.

Son günlerin açlığı, tenini iyice beyazlatmış; yorgunluk ise göz altlarını morartmış olmalıydı. Bir de yattığı pozisyonun dramatikliği düşünülürse, kendi ölüm döşegini canlandırmak için ideal bir görünümdeydi. Düşündüğü gibi de oldu:

“Ölmüş mü?” diye fısıldadı adamlardan biri, diğerine.

“Ben ne bileyim, sersem. Git de bir bak.”

“Kayalı değil mi, o? Ben niye dokunacakmışım? Ya hastaysa?” dedi adam, kuşkuyla.

“Madrabaz geldiğinde, kafesinin içinde ölü bir kuş olmasını mı tercih edersin, bok kafalı?”

Laf dalaşını kaybeden adam, homurdanarak ona yaklaştığında Lunu’nun, gülmemek için dilini ısırması gerekti. Adam, ayaklarını sürüyerek kafesin kapısını açtı. Önce botunun ucuyla, Lunu’nun zayıf bedenini dürttü. Kız, bir taş gibi kıpırtısız durmaya devam edince de bu sefer, bir dizi küfür mırıldanarak, Lunu’nun son yirmi dakikadır yavaşlattığı nabzını yokladı.

“Ee?” dedi diğeri, sabırsızlanarak.

“Ne bileyim ben. Yaşıyor gibi ama çok sürmez sanki. Şuna baksana; küçük, çürük çarık bir şey bu.”

Ama sen, benim yıldızlı gecem; gemimin direği, çürük çocuklarımın babasıydın, piç kurusu.

“Yaşlı Adam’ın Kırk Gemisi’ne şükürler olsun ki Madrabaz’ın tayfası bu gece gelmeyecek de rezil rüsva olmayacağız, ben ne diye elin piçine güvenip bilmediğim kızı aldıysam zaten.”

“İyi de bu, ne olacak şimdi?”

“Mahzene götür. Bir iki gün yesin içsin, sonra bakarız. Ayırmak da hasta falansa, diğerlerine bulaştırmasın, ha.”

İşte, bu kadardı.

Lunu'ya bakmış ve herkesin gördüğü biçare, çürük kızı görmüşlerdi.

Lunu, eğer tanrılara inansaydı, onu bu zavallı bedende yarattıkları için hepsine bir adak adayabileceğini düşündü. Ama tanrılar yoktu ve Lunu, olduğu kişi için sadece kendine şükran duyabilirdi. O yüzden kaba saba eller, onu bir çuval gibi kaldırıp omzuna attığında, hareketsiz kalmaya devam etti. İlk kafesini yenmişti. Hem de bir damla bile kan dökmesi gerekmeden.

"Siktiğimin Kayalıları. Her gün yeni bir dert çıkarıyorlar, anasını satayım..."

Gevşek adımlarla odadan çıkıp ahşap evin geniş koridorunda yürüdükleri sırada Lunu, kirpiklerinin arasından etrafa bir bakış atacak cesareti buldu. Duvarlara asılı mumlarla aydınlanan karanlık ev, adam ilerledikçe gıcırdayarak onları selamlıyordu. Döndükleri her dönemece ve indikleri her merdivene dikkat kesilen Lunu, bir yandan da gevşek elini adamın ceketinin cebine kaydırды. Eline değen soğuk bir metal parçasını parmaklarının ucuyla, kol yenine doğru itti. Sonra da Gezgin'in ceketinin ardını saran çengelli iğnelerden bir tanesini de çabuk bir hareketle çıkardı. Son merdiveni de indiklerinde Lunu, mahzene baktı.

Burası, korkunç bir zindan değildi.

Sadece, basık tavanlı soğuk bir bodrum katıydı. Girişine bir sürü şişe ve fiçı yığılmıştı. Odanın en dibinde ise birkaç ahşap hücre duruyordu. Hücreler, geniş dolaplar gibi yan yana dizilmişti ve minik pencerelerinin altında, kocaman asma kilitleri vardı. Keskin idrar kokusu Lunu'nun burnunu yakarken, cılız fısıldaşmalar duydu.

"Kapayın gaganızı!" diye homurdandı, onu taşıyan adam. Sonra da Lunu'yu boş bir hücreye fırlattığı gibi, üzerine kapağı kilitledi. Yere savruluşunun etkisiyle tüm kemikleri sız-

layan Lunu, dişlerini sıkarak yattığı yerde kaldı. Adamın ayak sesleri tamamen kayboluncaya kadar bekledi ve gevşek merdivenin gıcırtiları, adamın ağırlığıyla inlediğinde nihayet Lunu, gözlerini açacak cesareti kendinde buldu.

Küçük hücre, sarı otların üzerindeki bir battaniye dışında boştu.

Çok kalmayacağıma göre, fazla alışmaya da gerek yok.

Lunu, ayağa kalkıp ellerini pantolonuna sildikten sonra kafesinin kapısına yürüdü. Kol yeninden, Gezgin'in cebinden çaldığı soğuk metali çıkardı. Bu, bir çakıydı. Küçüktü ve kalın ağzı biraz kördü ama her çakı gibi bu da vakti geldiğinde, yeterince iş görürdü.

Adamın ceketinden çıkardığı metal iğne, daha inceydi ve çakıdan daha işlevsel olabilirdi.

O yüzden, iğneyi eğip bükmeye başladı. Dişiyle iğneyi istediği şekle getirmeye çalışırken, kapının penceresine gözlerini kısarak baktı. Kafası, pervazın başladığı yere ancak geliyordu. İç çekerek, hücrenin kenarına atılmış ince battaniyeyi alıp kapının altından itti. Kaya'da yaşamamanın size öğrettiği bir şey varsa o da sahip olduğun her eşyanın, öyle ya da böyle, bir gün işinize yarayacağıydı. Battaniye sayesinde de kilit düşerken çıkan sesi azaltabilirdi.

Zaman kaybetmeden, bir ayağıyla kapının küçük çıkıntısına basıp kendini yukarı çekti; derin bir nefes verdi ve kollarını, olanca gücüyle dışarı uzatarak kilidi kavradı. İnce kolları, bir artıydı ama kısa kolları da bir eksiydi. Bu yüzden kilidin deliğini el yordamıyla ararken suratını, parmaklıklara iyice yapıştırması gerekti.

"Aşağı," diye fısıldadı, çaprazındaki hücrenin içinden bir mırıldanan bir kız sesi.

Yüzü gölgelerin arasında kalsa da Lunu, sesinden, kızın genç olduğunu anlamıştı. Belki ondan bile gençti. Lunu, duraklamadan kızın dediğini yaptı ve kendini iyice iterek, iğ-

neyi deliğe soktu. Kızın heyecanla, kendi hücrelerinden birine fısıldadığını duysa da aldırmadı.

Kutlama yapacak vakit yoktu ve insanlar, onun dikkatini dağıtamayacak kadar önemsizlerdi.

İğneyi deliğin içinde döndürdü ama iğne, zavallı bir çıt sesiyle, kırıldığını ilan etti.

Lunu, bir küfür savurarak zemine atladı.

Yine gözleri dolmaya başlamıştı. Bu duygusallık da nereden çıkmıştı böyle? Lunu, işler ters gidince elleri titreyecek türden bir yaradılışa sahip değildi ki. Yeni bir plan yapar ve yoluna devam ederdi. En azından Kayasındayken, böyle biriydi. Belli ki Lunu'yu sert yapan şey, Kayasıydı ve oradan ayrılınca, koca dünyadaki küçücük bir noktadan başka bir şey olamıyordu. Bu düşünce, kızgın bir mızrak gibi canını yaktı.

Hayır.

Elinin tersiyle, yaşları geldiği yere itti. Onca yolu, aptal bir dolapta çürümek için gelmemişti.

O, Gizliman'a ulaşacaktı!

Önemli biri olacaktı!

Farklı biri!

Onda gördüklerinden fazlası olduğunu, herkese gösterecekti!

Onu görmeyen annesine.

Ona çöp gibi davranan halkına.

Çürük diye damgalayıp bir kenara atan Ark'a.

Hatta onun kararlarına güvenmeyen Arm'a bile.

Elinde kalan tek şey olan çakının ucuna baktı ama çakı, kilide sığmayacak kadar büyüktü. Dişlerini gıcırdatarak, etrafına göz gezdirdi. Kullanabileceği bir şeyler olmalıydı. Sonuçta, ahşap bir kutundaydı. Birbirine, bir şeylerle tutturulmuş olan ahşap bir kutu! Hızla her detayı inceledi ve sonunda, küçücük bir delikte sıkışmış paslı bir çiviye gördüğünde kalbi, göğsünün içinde umutla çırpındı.

Çiviye yerinden çıkarmaya çalıştı ama çivi, çok içerideydi. Çakıyla etrafını delip biraz alan açmak için uğraştı. Ardından, parmaklarıyla sımsıkı kavrayıp yavaşça olduğu yerde döndürmeyi denedi; yine de çivi, inatçıydı.

Ama Lunu kadar inatçı değildi.

Lunu'nun yapacak işleri vardı.

Göreceği bir dünya vardı! Kaya'ya, batasınca bir çiviye yenilmeyecekti.

Bir daha denedi. Parmak uçları, kıymıklar ve uyguladığı basınçla kanamaya başlamıştı ama dişini sıktı.

Onun için gelecek kimse yoktu.

O, aptal Gezgin dışında, burada olduğunu bilen de yoktu. Kimse onu kurtarmayacaktı. Kendini kurtarması gereken oydu.

Ne olursa olsun, dünyayı göreceğim!

Tüm gücüyle çekti, çekti; parmak uçları, artık kendi kanıyla ısınmıştı. Sonra bir anda, küçük bir mucize oldu ve yaşlı, paslı çivi pes etti. Lunu, ellerinin arasında çiviyle birlikte geriye savruldu ve poposunun üstüne düştüğü yerden, histerik bir şekilde kahkaha attı.

Omuzları kontrolsüzce titriyordu ve Lunu, öyle çok gülüyordu ki onu gören bir başkası, kolaylıkla ağladığını zanne-debilirdi. Belki de her şey düşünüldüğünde gülmek ve ağlamak, çok farklı şeyler de değildi. İkisi de kalplerden taşan küçük şeytanlardı ve işleri bittiğinde, seni özgürleştirirlerdi.

Tüm surati sümük ve gözyaşıyla ıslanmış Lunu, yüzünü kol yenine silerken, gülmeye ve ağlamaya devam ederek kapıya yürüdü. Kanlı parmaklarıyla kendini yukarı çekti ve çiviyle, kilidi yokladı.

"Sola," dedi bu sefer, kız.

Hâlâ oradaydı. Gerçi bu, aptalca bir düşünceydi; sonuçta, kızın bir yere gidecek hâli yoktu ama yine de oradaydı işte!

Lunu'dan umudu kesmemiştir. En azından Lunu, kızın ona inandığını düşünerek, kendine olan güvenine sarılabılırdi. O yüzden, kızın söylediğini yaptı ve sola kaydı. Elleri, açılmayı bekleyen kilidi buldu.

Derin bir nefes verdi.

Kafasının içindeki kafes, bir şeyler diyordu ama Lunu, bu sefer onu duymadı bile. Kan, sümük ve gözyaşıyla hak ettiği çiviye, eski bir dostu selamlar gibi, kilitte buluşturmakla meşguldü. Bu, onun çok iyi bildiği bir dansı.

Kilit, bir çıt sesiyle açıldı ve boğuk bir gürültüyle yere, tam da battaniyenin üzerine düştü.

Lunu, dans etmek istedi ama onun yerine, sadece etrafı dinledi. Heyecanlı fısıldaşmalar dışında, hiçbir ses yoktu. Sanki gece bile susmuş, şimdi ne olacağına bakıyordu.

Kapıyı yavaşça açtı ve aralıktan geçti. Gidebilirdi. Yolu ezberlemişti: İki merdiven ve sola dönen bir koridor. Ve sağdan ikinci kapıya ulaştığında, özgürdü. Lunu 2, Kafes 0.

Dudağını ısırp ona yardım eden kıza baktı. Gözleri kızın gözleriyle buluştuğunda, gördüğü çaresizlikten nefret etti. Kendi kadar küçüktü ve kimse, onu da kurtarmaya gelmeyecekti.

Tıpkı Lunu için gelmeyecekleri gibi.

Ama eğer kızların kilitlerini açarsa, Lunu'ya sadece ayak bağı olacaktı. Bunu biliyordu.

İnsanlar ve duygular sadece, ona köstek olurdu.

Yine de şaşırarak fark etti ki onları geride bırakmak istemiyordu. Lunu, kendinden ve Arm'dan başka kimseyi düşünmemeye öyle alışmıştı ki bu tereddütlü hâinden hiç hoşlanmadı. Önceden, hayatı kesinlikle daha kolaydı. Zaten sıradan insanlar, bu kadar duyguyla nasıl yaşıyordu ki?

Hepsinin, böylesine aptal kararlar vermesine şaşmamak gerekir.

Gerçi kızları, Gezginleri oyalamak için kullanabilirdi. Böylesi daha zekiceydi. Ama kalbi kararını, beyninden çok önce

vermişti bile. Tek adımla, kızın kilidini açmaya başladı. Sadece beş saniyesini aldı. Kıza, sessiz olmasını işaret ederek diğer hücreye geçti. Hücrelerdeki kadınlar, sözsüz bir anlaşmayla onun, işini yapmasını beklediler. Neredeyse on kişilerdi: Kısa, uzun, esmer, sarışın, yaşlı, genç ve bitkin.

Hepsi kafeslerinden çıktığında Lunu, yapacağı şey için hazırdı.

“Gidin. Sessizce yukarı çıkın,” dedi. Bu sırada kanlı ellerini pantolonuna silerek, duvara asılı duran meşaleyi almak için öne atıldı.

Zaten kadınların, daha fazla burada kalmak gibi bir niyeti de yoktu. Bir tek, ona yardım eden kız duraksadı. Bir anlığına, gözlerinde yaşlarla ona baktı ve küçük eliyle, kalbinin olduğu yere dokundu. Kaya Şehirlerinde bu, bir minnet göstergesiydi.

Umudun sözcüklerden silindiği bir şehirde, sadece bir kalpten diğerine ulaşan, dilsiz bir teşekkürdü. Biri için kalbine dokunduysan bilirdin ki aranızda, daimî bir köprü kurulurdu. Lunu, yutkunurken bunun, aldığı ikinci gerçek teşekkür olduğunu fark etti.

Kız, diğerlerinin peşinden koşturup gözden kaybolursa da Lunu’nun içinde, küçük bir sıcaklık bıraktı. Bu sıcaklık onu sardı ve gülümseyerek, yerdeki sarı otları tutuşturması için ona cesaret verdi.

Yere yığılan alkol şişelerinden bir tanesini kapıp kadınların peşinden merdiveni çıkmaya başladığında, alevler, kafeslerin etrafını sarmaya başlamıştı. Belki aptalca olabilirdi ama Lunu, kendi kafasındaki kafeslerin de yanıp kül olduğunu hissetti.

Attığı her adımda şişeyi boşaltarak ilerlerken, daha da özgürdü.

Güçlüydü.

Kendi kendini ve birçok kişiyi kurtarmıştı. Belki de ilk defa, gerçekten bir şeyler yapacak kadar gücü vardı ve bu

gücün tadına bayılmıştı. Kızlar, evin koridoruna çıkıp boş holden ana kapıya yönelirken, meşaleyi merdiven aşağıya, döktüğü şarapların üzerine doğru attı. Kadınlar, sağa dönerken o da sola doğru ilerledi ve bir kat daha çıkıp altın kafesin olduğu odaya yürüdü. Evin hâlâ sessiz olmasına bakılırsa henüz kızlar, yakalanmamıştı. Çıkardığı karmaşanın, kendi işini görene kadar ev ahalisini oyalayacağını umuyordu.

Tam odaya gireceği sırada, bir kadın çığlığı ve bağırان erkeklerin sesini duydu.

İşte şimdi, yarış başlamıştı. Koşarak kapının koluna yapıştı. Çevirip odaya adım attığında, yüzündeki gülümseme, donup kaldı.

Gördüğü manzara, o kadar saçma ve bir o kadar komikti ki o an Lunu'nun ağzından, engel olamadığı bir kıkırtı kaçtı. Tam önünde Arm, sağlam eliyle Hodbin'i, altın kafese dayamıştı. Hodbin, sol ayağını Arm'ın karnına bastırarak, onu kendinden uzak tutuyordu ama buna gerek yoktu çünkü aralarında duran Öfke, çatık kaşlarla kollarını ikisi arasında uzatmış; bir barikat görevi görüyordu. Kapı açıldığında, hepsi ona döndü. Aptal bakışlarla, boş boş gözlerini kırıştırdılar.

Lunu, şapşal şapşal sırtarak kaşlarını kaldırdı:

"Kurtulmak için, cidden size ihtiyacım olduğunu mu sandınız?"

Hodbin, Arm'ın elinden sıyrılıp Öfke'yi iterek gömleğinin yakasını düzeltti ve öne doğru bir adım attı. Karmakarışık olmuş sarı saçlarını geriye tarayarak, mahcup sandığı bir gülümsemeyle ona yaklaştı.

"Sanırım ödeştik," dedi, kaşlarının altından, Lunu'ya bakarak. Buz gibi bakan gözleri olmasaydı Lunu, belki Hodbin'in samimi olduğuna inanabilirdi.

Ama kendi, yaptıklarından ne kadar pişmansa, oğlanın da o kadar pişman olduğunu biliyordu.

O yüzden Lunu da ona, aynı içten gülümsemeyle karşılık verdi ve ardından, Gezg'in çenesine sert bir yumruk attı. En azından, kendi kemikli eli için çok sert bir yumruktu bu. Acısını yüzüne yansıtmadan, neşeli gözlerle, oğlanın suratına baktı. Hodbin, çenesini esnetip daha da yapmacık bir gülümsemeyle, "Şimdi ödeştik mi?" dedi, dişlerinin arasından.

Ama Lunu, çoktan onu geçerek Arm'a sarılmak için ileri atılmıştı bile. Arm'ın kollarına atladığında, derin bir nefes verdi. Kardeşinin sıcaklığı, içindeki korkuların üstünü örttü.

Arm, iyiydi ve yanındaydı.

Lunu, şimdiye kadar onun varlığına ne kadar minnettar olduğunu hiç fark etmeyecek kadar aptal mıydı gerçekten?

Arm, hep oradaydı ve Lunu, bir gün onu kaybetme ihtimali olabileceğini düşünmemişti bile. Kollarını oğlanın beline sıkıca sararken, bu dünyada onu umursayan birine sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğuna inanamadı.

"Seni hâlâ affetmedim," dedi Arm, Lunu'nun karmakarışık saçlarının arasına doğru. Lunu, bununla yaşayabilirdi. Şimdi ne kadar kızarsa kızsın, gerçek bir hayatı olduğunda kardeşi, ona teşekkür edecekti.

"Biliyorum. Seni kandırdığım için üzgünüm."

Bu, doğrudu da.

Üzgündü, evet ama pişman değildi. Dilinin ucunda dola-
nan hislerde hep bir parça gerçek, bir parça da yalan olurdu.

"Sen haklıymışsın. Gizliman diye bir yer, gerçekten varmış."

Lunu, ihtimaller denizine düştüğünü hissetti.

Haklıydı. Oynadığı kumar gerçektir ve kazanıyordu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu, hevesle.

"Sorularınızı buradan uzaklara yelken açarken sorsanız? Ayrıca, bu koku da ne?" dedi sabırsız bir sesle, Hodbin.

"Burayı yaktım," dedi Lunu, omuz silkerek: "Ortaya çıktı ki beni tutacak bir kafes ya da oyuna getirecek bir Gezg yokmuş."

Öfke, bir ıslık çaldı ama Hodbin, kıza sadece sırtlamakla yetindi. Lunu'ya daha çok, dişlerini gösteriyor gibi gelmişti. Aralarındaki soğuk savaş, kolay kolay bitecek gibi görünmüyordu.

Güzel. Madem oynamak istiyorsun.

Öfke, aralarına girip suratını ekşiterek, "Her ne kadar kabul etmekten hoşlanmasam da Hodbin, haklı. Gitmemiz gerek," dediğinde Lunu, buraya neden geldiğini hatırlayarak gözlerini kırıştırdı.

"Önce, pusulamı almalıyım."

Koşarak masanın arkasına geçti ve çekmeceleri karıştırmaya başladı: Kâğıtlar, daha fazla kitap, paslı eski objeler, bir bıçak, birkaç mum, eski bir kolye, bir tutam kahverengi buk-
le, Ark üniformalarından birkaç broş ve birkaç acemi çocuk çizimi. Lunu, yerde duran deri bir çantaya, bulduğu her şeyi tıktırırken bir yandan da aramaya devam etti. Sonuçta neyin ne zaman işine yarayacağı, hiç belli olmazdı. Üç çekmece daha sonra, hâlâ pusulayı bulamamışken, odanın kapısı hışımla açıldı.

İki Gezgin, delirmiş gözlerle kapının pervazından ona bakıyordu. Lunu, panikle tükürüğünü yutana kadar biri öne adım attı ve "Seni küçük orospu!" diye bağırdı.

O anda Lunu'yu çok şaşırtan iki şey, aynı anda oldu.

Birincisi, Öfke, bir anda bağırarak adama koştı ve adamı yakaladığı gibi karşı duvara savurdu. Oğlan, adamın çenesine bir yumruk indirirken duvardaki tablolardan biri, gürültüyle yere düştü ve tam o anda, ikinci şey gerçekleşti:

Öbür adam, Lunu'yu yakalamak için öne doğru bir hamle yaptı ama Hodbin, araya girip adamı belinden çekerek ondan uzaklaştırdı ve kollarını, adamın boynuna dolayıp onu boğmaya başladı. Bu gayreti tatlı olsa da Arm, masadan aldığı bir heykelle, Hodbin'in tuttuğu Gezgin'in kafasına vurarak onu yere yığdı ve sorunu çözdü.

Öfke ise hâlâ, yerdeki adamı yumrukluyordu. Nerede durması gerektiğini hiç bilmediği belliydi.

Hodbin, oğlana aldırmadan koşup kapıyı kapattı ve duman, içeri dolmaya devam ederken duvara dayalı büfeyi, kapının önüne itti. Evden bağırs sesleri yükselince Lunu, irkildi.

Pusulayı bulmalıydı.

Duman, artık dayanılmaz dereceye gelmişti. Boğazı yanıyordu. Göz ucuyla Arm'ın, camı açıp yüksekliği tarttığını fark etse de kitaplığa yöneldi. Buraya kadar gelmişti sonuçta, değil mi?

Sadece dumandı.

Kapı, tekmelerle savrulurken artık baygın olan adamın üstünden kalkan Öfke de Hodbin'in yanına geçip büfeye ağırlığını verdi.

"Artık siktirip gidebilir miyiz?" diye inledi Hodbin, öksürüklerin arasından.

"Pusulayı bulmadan hiçbir yere gitmiyorum!" dedi Lunu, inatla.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," diye iç geçirdi Arm ve daha Lunu, itiraz bile edemedi, tek hamlede onu sırtına atıp cama koştu. Lunu, bir isyan çılgılığı koyuverse de ne olduğunu anlayamadan nefesi kesildi.

Bir an yıldızları gördü ve ardından, sırtı çimenlere yapıştı. Yanında, Arm'ın çenesi, toprağa gömülmüştü.

Elinden sadece, "Pusula!" diye sızlanmak geldi. Arm, yanında, ağzına dolan çimleri tükürerek küfrederken Lunu, anlamsızca, atladıkları cama baktı.

"Buradan hemen gitmezsek, siktiğimin adasını bulma şansın olmayacak!" dedi Arm. Kolundan tutup Lunu'yu kaldırdı. Lunu, Arm'ın çenesinin kanadığını fark etti ama Arm, bunu farkında değil gibiydi.

İki kardeş, aynı anda duydukları haykırışa doğru başlarını kaldırdığında, Öfke ve Hodbin'in de takla atarak önlerine indiğini gördüler.

Hodbin, Öfke'nin üzerine düştü ve bir küfür savururken Öfke, onu iterek üstünden attı. Artık binanın ön tarafından da insan sesleri gelmeye başlamıştı. Hodbin, ayağa fırlayıp elini Öfke'ye uzattı ama Öfke, oğlanın elini itip kendi kalkarak, "Koşun!" diye bağırdı.

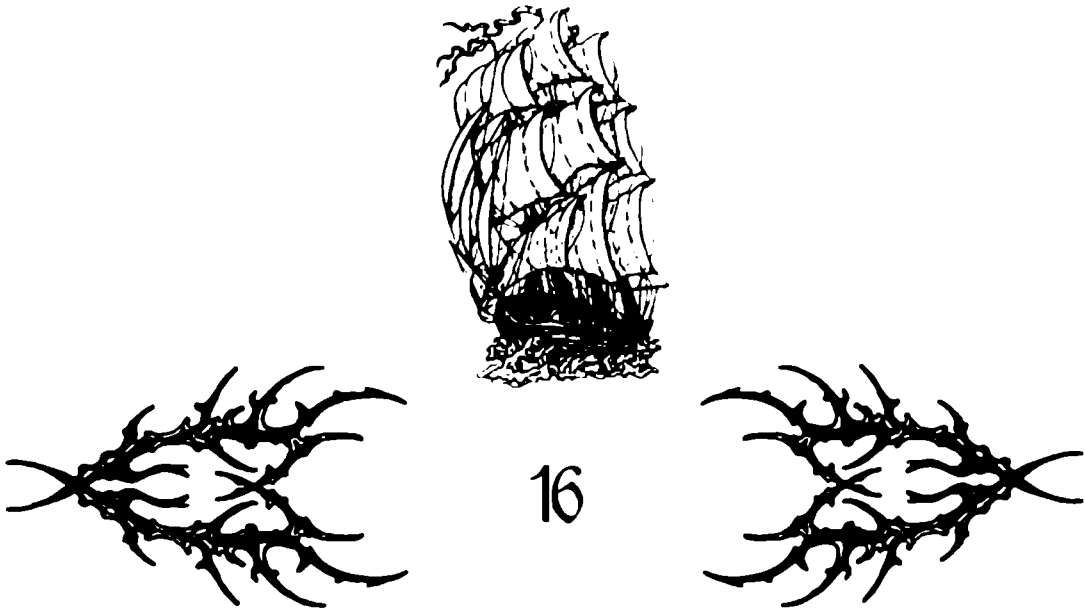
Gerçi bunu, birinin söylemesine gerek yoktu. Hepsi aym anda koşmaya başladılar. Rüzgâr, ciğerlerini dumandan temizlerken durmadan, şehre doğru ilerlediler. Gecenin karanlığında tepeyi inerlerken Lunu, yüreğinden taşan kahkahalarına engel olamadı.

Evet, belki pusulayı kaybetmişti ama arkasındaki evi, Lunu'nun yaktığı alevler sarmıştı.

Ve bu demekti ki Lunu 3, Kafes ise 0'dı.

Düzenleme

Ny.ozlem

Dante

Dante, kör karanlığın derinlerine doğru koşarken, onu durduran şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Öfkeden deliye dönmüş gözlerini hedefinden ayırmasına sebep olan şey, hangi tanrının işiydiyse eğer, bir anlığına arkasına bakmasına neden olmuş ve yerde bilinçsizce yatan Beau'yu görmesini sağlamıştı.

Sonrasında, kararım vermek için sadece bir saniyesi vardı.

Ya kâbuslarına çöken adamı avlamak için gecenin içine koşacaktı ya da tanımadığı bir Arklı için intikamından vazgeçecek ve geri dönecekti. Ama bu, tam olarak doğru değildi.

Beau, tanımadığı bir Arklı değildi.

Dante, oğlanı, yıllarca birlikte eğitim aldığı Kayalı devşirmelerden bile daha çok daha fazla tanıdığını biliyordu.

Beau, nazikti.

Adaletsiz bir dünyada bile merhametliydi. Dürüst ve komikti. Dante'ye hiçbir borcu olmamasına rağmen, ona yardım etmişti. Bir yabancı için kendi hayatını riske atarak, onu boğulmaktan kurtarmış ve güvende olana kadar sırtında taşımıştı.

Beau, iyiydi. Dante'nin de daha iyi biri olmak istemesine sebep olacak kadar iyiydi. Onu tanımadan önce bu dünyada,

onun gibi insanlar olduğuna ihtimal bile vermemişti, Dante. Kendi çıkarlarından önce, başkasını umursayabilen insanlar.

Beau, onu bırakmazdı.

Ve Dante de onu bırakamazdı.

İntikamı ondan her adımda uzaklaşırken Dante, kayarak durdu ve geldiği sokağa koşmaya başladı. O an şaşırarak fark etti ki kalbi, kararından dolayı bir an bile tereddüt etmemişti.

Sokağa ulaştığında Beau'nun üzerine eğilmiş adamlar, kendi aralarında konuşmaya öyle dalmışlardı ki Dante'yi fark etmediler bile. Bunu fırsat bilerek, yerde duran kılıcın ucuna bastı ve havada yakalayıp kabzasını kavradı. Yerine oturttuğu çıkık parmağı, bu hareketine acı dolu bir sızlamayla karşılık verdi.

"Oğlanı sakın öldürmeyin," diyen bir korsanın ensesini tek hamlede deldiğinde adamın son cümlesi, boş sokakta yankılandı.

Gezginlere olan nefreti, bir günde geçecek türden değildi. Arkılardan daha çok iğrendiği tek kişiler, bu çıkarıcı pisliklerdi.

Eğilip dizlerinin üstünde döndü ve kılıcıyla, öbür Gezgin'in dizlerinin arkasına derin bir çentik attı. Gezgin, acıyla haykırırken kılıcını boynuna savurdu. Adamın kafası önüne devrilirken, diğer üç adamla yüz yüze kalmıştı.

Bu adamların ikisi, ondan çok daha iriydi. Orantısız rakiplerdi ama bu, onu hiç durdurmamıştı. Eninde sonunda hepsi devrilirdi ve ayakta kalan, Dante olurdu.

O yüzden Dante, yırtıcı bir gülümsemeyle adamlara baktı ve "Bütün gece sizi bekleyemem, beyler," diye sataştı.

Nabzını, boğazında hissedebiliyordu.

Kalp atışları hızlanmıştı ve her zerresi, kavgaya açtı.

Cevapları, vahşi bir uluma ve birkaç küfürle üzerine doğru koşmaları oldu. Kılıçlardan ikisi, Dante'ninkiyle aynı anda buluştu. Çıkan çınlama, kulaklarını yaktı ama bu acı, çok tat-

lıydı. Kolları kasıldı. Dişlerini sıkarak, kendi kılıcını öne itti-
rip yana kaçtı. Şimdi, tek tek saldırmak zorunda kalacaklar-
dı. Dante, adam daha kılıcını kaldırırken çevik bir hareketle,
adamın göğsüne bir tekme attı. Adam, sadece bir adım geriye
sendeledi ve anında, kılıçları tekrar çarpıştı.

Sağa döndü, sola döndü, eğildi ve kesti.

Sadece iki hamle daha sonra, adamı silahsız bırakıp ken-
di kılıcını göğsüne saplamıştı. Kılıcını geri çekemeden, güçlü
eller tarafından, saçlarından yakalandı. Gezgin, Dante'nin ka-
fasını, solundaki masaya yapıştırıp gözlerinin önünde dalga-
lar oluşmasına sebep oldu.

Bir daha vurdu; sonra, bir kez daha.

Dante, gücünü kaybederken bileklerinin nasırlı bir elle
kavrandığını hissetti. İçindeki vahşi hayvan, saldırmak için
kükrese de direnemiyordu.

Adam, onu ensesinden kavrayıp kendine çektiğinde,
ayakta durmaktan başka bir şey yapamadı.

"Nasılmış, Ark orospusu? Hâlâ kendini bir bok sanıyor
musun?"

Dante, adamın ekşi nefesiyle kendine geldi.

Hafif bir çırpınışla, elinin gücünü test etti ama şansı yoktu.
Adamın tek eli bile, iki bileğini birden mengene gibi sarabiliyor-
du. Yapabileceği tek şey, fırsat kollayarak direnmekti. Ayağını
masaya dayayıp adama yapıştı ve kendini, adama doğru itti.

Dönecek bir açıklık bulursa, hâlâ avantajı eline alabilirdi.

Adam, boşta kalan kolunu boynuna doladığında Dante,
dişlerini anında etine geçirdi. Adam, kükredi ama ne kadar
bastırsa da onu bırakmamaya kararlıydı. Adamın kanı ağzına
dolarken, nefesi azalıyor ve odaklanması zorlaşıyordu.

Dante, çılgınca kendini kurtaracak bir açıklık aramaya
devam etse de hareketlerinin bir çırpınışa döndüğünün far-
kındaydı. Ama sonra, boynundaki kol, gevşemeye başladı ve
dudaklarının arasından kaydı.

Dante, hiç durmadan adama saldırmak için döndü ama adam, boynunun yanına saplanmış bir hançeri tutarak öylece duruyordu. Adam, hançeri çekip boş boş baktı. Boynundan, oluk oluk kan fışkırdı. İkisi de aynı anda hançeri saplayan kişiye döndüğünde, karşılarında duran kişi, Beau'dan başkası değildi.

Oğlan da en az, hançerlediği adam kadar afallamış gibiydi. Gezgin, devrilmeden, "Neden?" diye mırıldandı. Ve bu, onun son sözleri oldu.

Dante, Beau'nun diğer adamı öldürdüğünü fark etmemişti bile. Daha kendi bile ne yaptığını anlayamadan, kendini, Beau'nun kollarına attı. Oğlan, bir an donup kaldı ama hemen sonra, kanla ıslanmış elleriyle, Dante'nin beline sarıldı. Sarılmaları sadece bir nefes alış veriş kadar sürse de Dante, geri çekildiğinde vücudunda hâlâ, Beau'nun sıcaklığını hissedebiliyordu. Neden olduğunu anlayamasa da kendini bir aptal gibi hissediyordu. Kalbi deli gibi gürlerken, ağzı kurudu.

"Gittin sandım," dedi Beau, Dante'nin anlam veremediği bir mahcubiyetle.

Gerçekten, onu bırakacağını mı düşünmüştü?

Gerçi Dante bile, onun için geri dönmeyi beklemiyordu. Yıllar boyunca, sadece kendi için yaşamaya o kadar alışmıştı ki başka biri için kavgaya gireceği, aklma bile gelmezdi. Yanaklarının kızarmadığını umarak, bıkkın bir ifade takınmaya çalıştı:

"Cidden, benden o kadar kolay kurtulabileceğini mi sandın, çiftçi?" dedi, tek kaşını kaldırarak.

Beau, gözlerini devirdi ve "Lakap takma işini aştığımızı düşünmüştüm," diye homurdandı.

"O, sen dikişlerini patlatıp bizi yavaşlatmadan önceydi."

Dante, oğlanın kanla ıslanmış gömleğine bir bakış attı. Beau, bayılmadan önce ne kadar zamanları olduğunu bilmi-

yordu. Adrenalin, oğlanı biraz idare edebilirdi ama hemen limana ulaşmaları gerekiyordu.

“Siz Kayalılar, cidden teşekkür etmeyi bilmiyorsunuz, değil mi?” dedi Beau, başını iki yana sallayarak. Dante, gülümsemesini bastırdı.

“Yürüyebilecek misin yoksa seni kucağımda taşımam mı gerekecek, prenses?”

“Sen, şaka mı yaptın az önce?” dedi, şokla gözleri açılan Beau.

Hayretle, Dante’ye doğru bir adım yaklaştı. Kahverengi gözlerinde, muzip bir ifade vardı. Öne doğru eğilip yüzünü, Dante’nin yüzüne yaklaştırdı. Alınları, neredeyse birbirine değecekti. Belki dudakları da?

Bu düşünceyle, Dante’nin aptal kalbi yine tekledi.

Gecenin karanlığının, kızarmış yanaklarını saklayacak olmasına şükretti. Neden bu kadar utandığını bilmiyordu. Hiç öpüşmemiş değildi. Ama bu, bir devşirmeyle idman sonrası paylaştığı, öylesine küçük bir an gibi değildi. Çünkü öyle anlarda, Dante’nin kalbi teklemezdi.

Ne diye hâlâ öpüşmek hakkında düşünüyorsun, aptal?

Daha fazla düşünmemek için, içindeki kuyuyu açtı ve suçluluk duygusunun, kalbine akmasına izin verdi. Annesini kurtaramamıştı ama o zaman, çocuktu.

Bu şekilde kendini avutabilirdi ama şimdi, mazereti neydi? Artık güçlüydü; zalimdi ve tam olarak, olması gereken yerdeydi ama yine de intikamını alamamıştı.

Hayır, alamamış değilsin. Almamayı seçtin.

Bunun için bir gün kendini affedecek miydi, bilmiyordu. Ailesini hayal kırıklığına uğratma düşüncesi bile, kalbine bir ağrı girmesine sebep oluyordu. Bu ağrıya, sımsıkı sarıldı.

Ailesinin intikamına yaptığı ihaneti düşünmek neden, gerçekleşmemiş bir öpücüğü düşünmekten daha kolaydı ki? Çünkü acı, onun için tanıdıktı.

Beau ise çok yeni bir şeydi. Keşfedilmemiş, heyecan verici ama bir yandan da korkunç bir şey.

Yutkunarak, Beau'dan bir adım uzaklaştı ve yerdeki ölü Gezin'in belindeki korse kemeri çıkarmaya çalıştı. Bildiği acıya tutunmak, Dante için daha güvenliydi. Botuyla adamın uyluğuna bastırıp kemeri çekti ve Beau'ya uzattı.

"Bu, kanamayı yavaşlatır. Ama fazla vaktimiz olduğunu sanmıyorum. Seni hemen, Kızılçık'a ulaştırmalıyız."

Beau, beline sardığı korseyi sıkarken sırttı. Dante, onun nasıl bu kadar rahat olabildiğine her defasma şaşıyordu. Kendi içinde fırtınalarla boğuşurken Beau, her zaman dingin bir liman gibiydi. Hiçbir şey, o limana girip neşeli ruhunu karartmıyordu.

"Yine de beni taşıman gerekebilir. Bu hâlde, fazla yürüyebileceğimi sanmıyorum," dedi, omzunu silkerek.

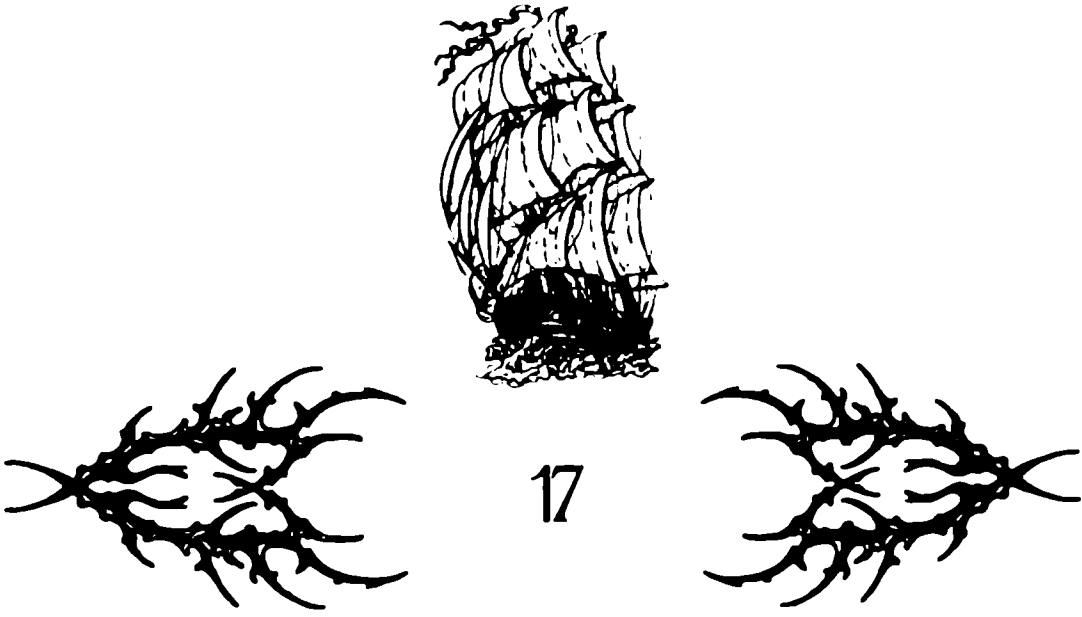
Dante, onun kolunun altına girerken gözlerini devirdi ve oğlana ayak uydurdu. Böylesi daha kolaydı. O, hiçbir şeyi ciddiye almıyorken Dante, neden ciddiye alsındı ki? En azından, aralarında duran bu gerilim için, bunu yapabilirdi.

"Kocaman bir bebek olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye takıldı ona, Dante.

Beau, ağırlığının büyük bir kısmını Dante'ye bırakarak küçük bir kahkaha attı. "Beni şımartmaya karar veren sensin ama," dedi neşeyle.

Çok ağırdı. Dante, ezilmemek için gayret ederek bir küfür mırıldandı ve Beau'nun beline sarıldı.

"Alışkanlık hâline getirme, yeter," diye mırıldandı Dante, dişlerinin arasından.

Hodbin

Meşalelerle aydınlanan rıhtımın bir köşesine sinmiş olan dörtlünün içinden başını uzatıp Kızılıcık'a bakan Hodbin, yumruklarını sıktı. Son beş dakikadır, ters dönmüş bir kayığın arkasında gizlenerek, limanı inceliyorlardı. En azından, diğerleri bunu yapıyor olmalıydı, çünkü Hodbin'in gözleri, sadece en korkunç kâbusuna odaklanmış durumdaydı.

Kaç gece, onun yüzünden bir gözü açık uyumuştı? Kaç gün boyunca, morluklarını ve içinde kopan fırtınaları saklayan maskeler takması gerekmişti? Artık hatırlayamıyordu bile. Şimdi o kâbus, tam önündeydi.

Kemik.

Çalacakları geminin kızıl güvertesinin üzerinde, yancılarıyla gevezelik ederek volta atıyordu. Grubuyla birlikte, Kızılıcık isimli küçük kadirganın kıç tarafına doluşmuşlardı. Heybetli cüssesinin her ayrıntısı, Hodbin'in içini tiksintiyle dolduruyordu. Ayları, hissettiği korku ve çaresizlik yüzünden kendinden nefret ederek geçmişti. Sanki ona yapılan zorbalıkların sorumlusu, uyum sağlayamayan Hodbin'miş gibi.

Ama asıl sorumlular, oradaydı işte. Avare geçmesi gereken gençliğinin üzerine kara bulut gibi çökenler, onlardı.

Her şey başladığında Hodbin, Dede'nin evinden ayrılalı henüz birkaç gün olmuştu. Kendi başının çaresine bakmayı öğrenmeye çalışıyordu. Ama mizacı gereği kibirliydi ve halkı, onu oldum olası sevmezdi. O yüzden, hep olduğu gibi yalnızdı. Yine de kimse, Dede'nin çocuklarından birine bulaşacak kadar aptal değildi.

En azından Hodbin, her zaman böyle olacağını düşünmüştü.

Belki o zamanlar bu kadar saf olmasaydı, tehlikeyi önceden sezebilirdi. Çünkü Kemik, onu uzun zamandır izliyordu. Uyuduğu kayıklardan ya da takıldığı tavernalardan haberdardı. Geçtiği yolları ve sakındığı sokakları bile biliyordu.

Hodbin, ruhu bile duymadan, kendini bir av olarak bulmuştu. O yüzden bir gece üstüne çöktüklerinde Hodbin, neye uğradığını şaşırmişti.

Sevilmezdi, evet ama daha önce hiç, düşmanı olmamıştı.

Onu, sürükleyerek götürdükleri lağım çukurunda, canları sıkılınca kadar dövmüşlerdi. Yavaş yavaş, tadını çıkara çıkara tekmelemişler ve sonra da üstüne işemişlerdi. Yattığı yerden kalkamayan Hodbin, o gece ağlamıştı. Terk edilmiş bir bebek olduğu o günkü gibi, sesi duyulana kadar ağlamıştı. Ama bu sefer, Dede, onu kurtarmaya gelmemişti. Onu, bokun içinde debelenirken bırakıp gittiklerinde Hodbin, kendine bir söz vermişti. Hayatını, omzunun üzerinden bakarak; her gün saldırmalarını bekleyerek geçiremezdi. O gece, Kemik'i öldürmeye karar verdiği geceydi. Önce, ondan kurtulacak; sonra da yancılarının icabına bakacaktı.

Korkarak yaşamayı reddettiği gün, korkuyu ilk tattığı gün olmuştu. O yüzden, planlamaya başladı. Zekice olmalıydı. Çünkü Kemik, Meclis tarafından gözetilirdi. Eski Mirleri Moren ve şimdiki liderleri Matar ile uzaktan da olsa akraba olmaları, bunu garantiliyordu. Ve en can sıkıcı kısmı da şuydu

ki Gezginler, birbirini korurdu. Kemik, onlardan biriydi; hem de Hodbin'in hiç olmadığı kadar.

Yani ne olursa olsun, Kemik'in ölümünde, Hodbin'in parmağı olduğu asla anlaşılmamalıydı. Ve en önemlisi de Dede, bu yaşadıklarını asla öğrenmemeliydi. Bu hayatta en son isteyeceği şey, Dede'nin onu, bu rezil hâliyle görmesi olurdu. Zaten bir korsan olarak seçilmemesi, yeterince kötüydü. Bir de onun, bu zavallı hâline acımasına katlanamazdı.

Kendi savaşını, kendi verecekti. Ve öyle de yaptı.

Gündüzleri, Kemik ve yancıları kahraman korsanları oynarken Hodbin, onlara, sesini çıkarmadan itaat etti. Geceleri ise gerçek iblis yüzlerini gösterdiklerinde, onlardan kaçtı.

Neredeyse her seferinde onu bulmayı başardılar ama Hodbin, bir daha gözyaşlarını görmelerine izin vermedi. Duymak istedikleri kadar yalvardı ama bir daha asla, onların önünde ağlamadı.

Onun yerine, yavaş yavaş, Kemik'i öldürmeye başladı. Bu, sadece ilk adımdı. Ama bu adımı o kadar sağlam atılmalıydı ki gözüyle gören bile, onun, bunu yapabileceğine inanmamalıydı.

Tabii, bu, artık oynaması gerekmeyen bir oyundu.

İntikamını almıştı.

Kemik, bilmese bile çok yakında ölecekti.

Artık bu şehirde bir yeri de olamayacağına göre, kendini bir Gezgin olarak kanıtlamasının da bir önemi kalmamıştı. Şimdi tek yapabileceği şey, maskesinin ardından çıkıp kâbusuyla yüzleşmek ve gözlerinin içine bakarak, onu öldüren kişinin, ezip durduğu ayakçı olduğunu söylemekti.

"Ben, onları hallederim," dedi Öfke, genizden bir sesle. Üvey kardeşi, kana susamışlığıyla, bir korsan olmaya ne kadar da uygundu aslında. Hodbin, yoluna taş koymasaydı belki olabilirdi de. Hodbin, oğlanın gazabının ne zaman kendisine yöneleceğini merak etmeden duramadı. Kardeşi, eninde

sonunda Hodbin'den intikam almak isteyecekti. Kindarlıkları, Öfke ile paylaştığı yegâne ortak özellikleriydi.

"Hayır," derken Hodbin'in sesi, kendi kulaklarına bile buz gibi geldi: "Kemik'le, ben ilgileneceğim."

"Kendini öldürmek, hatalarını telafi etmeyecek," diye belirtti Öfke, burnundan soluyarak. Sesindeki tiksinti, Hodbin'in, bir anlığına oğlana dönmesine sebep oldu. Kayalılar şu an aralarında duruyor olmasaydı Hodbin, oğlanın ona bir yumruk savuracağına emindi. Öfke'nin duyguları, berrak bir su gibiydi. Her zaman, hissettiği gibi görünürdü. Hodbin'e göre, bu zavalıca özelliği, onun en büyük kusuruydu. Adına ilham oları saymazsa, tabii.

"İşte aramızdaki fark bu, kardeşim. Sen, onları hata olarak görüyorsun; ben ise hamle. Ben, kendimi koruyorum; sen ise kendinden bile saklanıyorsun. O yüzden, nefesini boşa harcar. Sen, beni anlayamazsın," dedi kelimeleri vurgulayarak: "Şimdi, kapa çeneni çünkü vedalaşmam gereken bir ceset var."

"Döktüğün tuza değmez. Bırak, ne yapacaksa yapsın," diye mırıldandı, kayığa sırtını dayayarak gözlerini yuman Lunu. Hodbin, Kayalı kızın umursamazlığını, gözlerini kısarak izledi. Sanki o olmadan, bir gemiyi kullanabilirlermiş gibi sakindi.

Kendini beğenmiş, kalamar.

Derin bir nefes vererek Lunu, Arm ve Öfke'yi ardında bıraktı ve küçük kadırgaya doğru ilerlemeye başladı.

Omuzlarını dikleştirdi. Her adımı, ötekenden daha çalımlydı. Öfke'nin diğerleriyle, onun hakkında fısıldaştığını duyabiliyordu ama söylediklerine aldırmadı. Sevilip sevilme, umurunda değildi. Hodbin, kendine dost aramıyordu. Tek ihtiyacı olan, dümeni tutarken, yelkenlerle ilgilenecek birkaç koldu. Gerçi düşünülünce, Arm yüzünden bir miktar eksiklerdi ama illaki, Kayalı oğlana, yapacak bir iş bulunurdu.

Uğursuz bir sis inmiş limanın bu kısmı gündüzleri, tamir ettikleri gemilerle uğraşan insanlarla dolu olsa da geceleri, bomboş olurdu. Kimsenin şehirden kaçmaya ya da bir gemiyi çalmaya yeltenecek hâli yoktu çünkü zaten, gidecek bir yer yoktu. Kimse, efsaneler uğruna hayatını riske atmazdı.

Hodbin, Gizliman'ı sakladıkları için Moren Mir'e, Meclis'e ya da Dede'ye kızmıyordu.

O da olsa, tam olarak aynını yapardı.

Gezginler, burada kendi krallıklarını kurmuşlardı. Neden başka bir adada köle olma riskini alsınları ki? Politika, böyle bir şeydi: Herkesin, kandırıldığını bildiği ama bu konuda bir şey yapmadığı bir oyundu. Hodbin, bu oyunu çok seviyordu.

Yalancıları alkışlayan ve şükranlar sunan sefil bir halk, onların üzerinden zengin olanlara minnettar olarak yaşıyordu. Yerlere eğilip liderlerinin üstlerine basmasına müsaade ediyor; sonra da göklere çıkardıkları insanlara tapıyorlardı.

Ark'ta da böyleydi, bu.

Gezgin Şehir'de de.

Gizliman'da da böyle olacaktı.

Dünya var olduğu sürece, aynı oyun oynanacak ve hilebazlar kazanacaktı. Bundan rahatsız olmak yerine kuralları öğrenmek, en iyisiydi.

Hatta daha da iyisi vardı ki o da kuralları, kendin yazmaktı...

İşte Hodbin'in istediği, tam da buydu. Belki yelken açtıklarında, bunun hakkında bir şiir yazardı. Sahi, kendine yeni bir defter bulması gerekecekti. Önceki defteri, Derin Deniz'in merhametsiz dalgalarına savrulup gitmişti.

Umarım, okuduklarını seversin, Yaşlı Adam.

İskeleyi geçip Kızılıcık'ın gövdesinde yürümeye başladığında, bu düşünceyle sarhoş olmamaya çalıştı.

Kadırganın kış tarafına ilerlerken, cilalı ahşabın işçiliğine hayran kalmamak elde değildi. Geminin her yerinde, Ark'ın simgesi olan sarmaşık oymalarından vardı ve kadırga çok bü-

yük olmasa da kesinlikle, Derin Deniz'in gördüğü en güzel gemilerden biriydi. Zarif ve işlevsel. Ark, bu işi gerçekten iyi biliyordu.

Kemik, ciğerleri patlayacakmış gibi öksürürken arkasından sessiz adımlarla yaklaşan Hodbin, ölümün sesini duyunca sıırttı. Ellerini çizgili pantolonunun cebine soktu ve "Bok gibi görünüyorsun!" diyerek, gölgelerin arasından çıktı.

Ne sahne ama!

Yaklaştığını fark etmemiş olan Kemik, irkilerek ona dönünce oğlanın, çirkin suratına doğru bir kahkaha patlatmasına engel olamadı. Yardakçıları bile, onun geldiğini görmemişlerdi.

Ağa takılmış balık gibi hissetmek nasılmış, bakalım?

"Artık öksürüklerinden, kan geliyor olmalı. Gözlerin de kıpkırmızı olmuş. Kendi nefesinde boğulmak nasıl hissettiyor, merak ettim?" diye sordu Hodbin, başını yana eğerek.

Öldürdüğü adamı baştan sona küstah bakışlarla incelemek, ne keyifti ama!

Karşısındakinin Hodbin olduğunu anladığı an suratına ekşi bir sırıtma konduran Kemik, ona aldırmadı: "Bak bak, sonunda kim başını saklandığı delikten çıkarmış? Sende, benim gözüme bakacak yürek var mıydı, Solucan?"

Hodbin, onu boğabilirdi.

Çıplak elleriyle, yüzü morarana kadar gırtlakını ezebilirdi. Ama bunun yerine, ağır ağır gülümsemekle yetindi.

"Tahmin bile edemezsin, tatlım," dedi usulca. Sakinliğin öfkeden daha güçlü olduğunu, Dede'den öğrenmişti.

Kemik, hırladı: "Lafını bil, yoksa o kafanı kopartırım."

Arkasındaki yancılar, huzursuzlukla kıpırdandı. Hodbin, bir çoğunu, ona eziyet ettikleri günlerden tanıyordu. Kabalığı ve zalimliği eğlenceli bulan bir avuç aptaldan ibaretlerdi ve bir gün kaptanları olabilecek adamın, bir ayakçı tarafından aşağılanması hoşlanmamışlardı. Aralarından biri öne

çıkınca Hodbin'in, oğlanın adını hatırlamak için kendini zorlaması gerekti.

"Bu ayakçı artığı, bahsettiğin yumuşak bok mu?" dediğinde yardakçılarının hepsi, kahkahalarla gülmeye başladı. Keyiflenen Kemik, ona yandan bir bakış attı:

"Bak hele, Beş Beter; ne iyi dedin. Bu sıçana, Yumuşak Bok ismi daha çok yakıştı." Gözleri nefretle Hodbin'e döndüğünde, "Ama sen dur, burada işimiz bir bitsin, seni ait olduğun deliğe sokmaz mıyım hiç," diye söz verdi.

Ama Hodbin, onu duymadı.

Evet, kahverengi saçlı ve uzun boylu oğlanın adı buydu:

Beş Beter.

Neden hatırlayamadığını, sonradan anladı. Oğlan ve erkek kardeşleri, Gezin Şehir'in meşhur kabadayılarındandırlar. Babaları, hepsine 'Beter' derdi. O yüzden şehirde herkes, onlara doğdukları sırayla seslenirdi. Beter oğlanlarının en küçüğü olan Beş Beter, normalde Madrabaz'ın tayfasıyla takılırdı. Hodbin, bu yüzden oğlanı, Kemik salağının yanında gördüğüne şaşırdı.

Beş Beter, aldığı övgünün keyfiyle kabarıırken Hodbin, ikisine bıkkınca bir bakış atmakla yetindi.

"Flörtleşmenizi bölmek istemem; o yüzden, kısa keseceğim. Beni istediğin gibi tehdit edebilirsin ama şunu bilmen gerekiyor ki ben, seni çoktan öldürdüm, Kemik."

Sözleri, bir anlığına havada asılı kaldı. Kemik, bir an sonra cınlayan bir kahkaha attı. Hodbin, dişlerini gıcırdatarak ağırlığını diğer ayağına doğru verirken, sakın kalmaya çalıştı.

"Kalın kafanın hemen almayacağını, tahmin etmiştim. Sonuçta o, bu iş için değil, değil mi? Şöyle özetleyeyim: Yediğin her yemek, içtiğin her bira, önce benim elimden geçti. Hepsinin içine, bir parça Boğazkesen pulu kattım. Çok değil. Az az; sadece, seni yavaş yavaş öldürecek kadar. Ciğerlerin, artık o yüzden hırıldıyor. Burnun, o yüzden her gece kanı-

yor.” Hodbin, bir anlığına durup söylediklerini sindirmesini bekledi. Yüzündeki şaşkınlık, belirtilerin çoktan başladığının kanıtıydı. Hodbin, devam ederken yavaşça gülümsedi: “Çok yakında, göz pınarlarından akan kan yüzünden, önünü göremeyeceksin.” Ellerini ceplerinden çıkararak, ileri geri yürümeye başladı.

“Sonra bacakların, o koca gövdeni taşıyamamaya başlayacak. O yüzden, artık dengeni bulmakta zorlanıyorsun.”

Bir anlığına yürümeyi bıraktı ve masum bir ilgiyle, Kemik’in gözlerine baktı.

“Ama hemen ölmeyeceksin. Öylesi, keyifli olmazdı. Önce, yürüyemeyecek; bir bardak suya bile uzanamayacak hâle geleceksin. Merak ediyorum, acaba arkanda duran bu dostlarından kaç tanesi sen, kendi bokunun içinde debelenirken yanında kalmaya devam edecek?”

Hodbin, dinleyicilerinin şüpheli sessizliğinin tadını çıkararak devam etti:

“Evet, hiçbirisi. Çünkü artık, bir hiç olacaksın. Güçlü ve zorbayken, hepsi senin yanındaydı. Umarım onlara çok iyi davranmışsındır, tatlım. Yoksa, kendini koruyamayacak kadar çaresiz ve kaçamayacak kadar felçken başında, içten içe senden nefret eden birinin olduğunu düşünsene.”

Hodbin, ürperdi.

Her sözünün, Kemik’in içine işlediğini biliyordu.

Dostlarına bir bakış atarken, yüzünden bir şüphe geçti. Artık uyurken arkasını kollaması gereken kişi, Hodbin değildi.

“Acın kısa sürecek, demek isterdim ama maalesef, son birkaç gündür seninle yeterince ilgilenemedim. O yüzden, sanırım bundan sonrasını sadece tahmin edebiliriz. Ama şundan eminim ki bu, görkemli hayatının son ayı olacak, Kılçık.”

Hodbin, ellerini kaldırarak eğildi ve seyircisini selamladı. Bir anlığına, kimse cevap veremedi.

Bir alkış, fena olmazdı.

Yüreğinden kocaman bir yük kalkmış gibi hissetse de karşındaki adamların tepkisizliği, sinir bozucu olmaya başlamıştı ki Kemik, konuştu:

“Bir lafına bile inanmıyorum, seni sinsi ödle.”

Ama gözlerinden, şüphe akıyordu.

“Senin için, bu kılıba bir ders verebilirim, Kemik,” dedi Beş Beter, yumruklarını ovuşturarak. Hodbin, onun daha önce başka bir ayakçıyı döverek öldürdüğünü, hayal meyal hatırlıyordu. Ayakçıysan, yerin kolayca doldurulabilirdi. Ama korsanlar, değerliydi. Besin zinciri, onları korurdu. O yüzden, bir ceza almamıştı. Beş Beter’in, Kemik gibi bir zorbanın ardına saklanan yancılardan olmaya ihtiyacı yoktu çünkü kendisi de Kemik’ten aşağı kalır değildi. Kızılçık’ın güvertesinde beraber takılacak tipler değillerdi. İşte bu, garipti.

“Hayır. Bu bok çuvalı, benim. Madem beni öldürmek istiyorsun, o zaman geç karşıma, ayakçı,” dedi Kemik, kendi göğsünü yumruklayarak.

Hodbin, onun suratına bıkkın bir bakış attı: “Sen zaten ölüsün, aptal.”

Ne beklediğinden emin değildi ama belki de birazcık bile olsa korkmuş görünmesi, kesinlikle daha iyi olabilirdi.

“Kendini çok akıllı sanıyorsun, değil mi? Hiçbir zaman, bir gemiye çıkacak kadar adam değildin; şimdi de benim karşıma çıkacak kadar adam değilsin.”

Hodbin, gözlerini kısarak başını iki yana salladı.

“Eğer fark etmediysen diye söylüyorum, zaten bir geminin üzerindeyiz, seni çirkin moron. Ölü bir adamla dövüşme gerek yok. Bir balina seni sıçıtığında, Yaşlı Adam’a, çirkin cesedinin kim tarafından gönderildiğini söylemeyi unutma.”

Oldukça dindar olduğunu bildiği Kemik için sözleri, bir küfürden farksızdı; o yüzden, gürleyerek üzerine atılması kaçınılmazdı.

“Yaşlı Adam’ın adını anma, seni yüz karası pislik!”

Hodbin, çevik bir hareketle ondan kaçtı ve elleri boş kalan Kemik'in arkasından, çılgınca bir kahkaha atmakla yetindi. Sonunda koca salağın suratında, biraz duygu görebilmişti!

Yalakaları, liderlerine tezahürat etmeye başladığında Hodbin, onlara bir bakış attı.

Beş Beter dışında hepsi, eğleniyor gibiydi.

O ise kollarını kavuşturmuş; Kemik'in, Hodbin'i çiğneyip tükürmesini bekliyordu. Bu kısa bakışın bedelini, burnuna inen bir yumrukla ödedi. Gözleri bulanıklaşırken geriye savruldu ama yancılardan biri, onu tekrar Kemik'in önüne itti. Hodbin, bir nefes bile alamamıştı ki Kemik, zalim bir hayvan gibi saldırmaya başladı. Gelen yumrukların birkaçından sıyrılrsa da rakibi çok güçlüydü. Ama Hodbin, dövüşmeyi De-de'den öğrenmişti. Gelmiş geçmiş en hünerli Gezgin'den!

Evet, adil bir kavgada, Kemik'e denk bir rakip değildi.

Hodbin, şartları biraz eşitlemiş olabilirdi ama Kemik, zehirle ağırlaşan vücuduna rağmen formundaydı. Hodbin'i kaldırıp yalakalarına doğru fırlatırken hiç zorlanmadı bile. Dişleri zangırdarken Hodbin, düştüğü yerden yuvarlanarak kalktı ve yancılardan birinin kılıcını çekecek fırsatı buldu. Bu, hem akıllıca hem de oldukça aptalcaydı çünkü Kemik de şimdi, kendi kılıcını çekmişti. Keskin metali kaldırıp suratına doğru savurduğunda Hodbin, eğilip döndü ve onun koca gövdesinde bir yara açtı. Bir adım geriye çekilmek zorunda kalan rakibi, öfkeyle hırladı.

Kemik'in de kanının aktığını görmek öyle güzeldi ki muhtemelen kaybedeceği bir dövüşe girdiğini, bir anlığına da olsa unutmamasını sağlamıştı.

Gerçi kazanmak için, dövüşmesine gerek yoktu. Ölmemesi ve bu sırada, Kemik'i aşağılaması da yeterli olurdu.

Kemik'in savurduğu her darbeden kurtulmayı başarsa da yerden yere yuvarlanıyordu.

Ama her düşüşünde, tekrar ayağa kalktı.

Her kalkışında, kılıcına daha sıkı sarıldı ve saldırmaya devam etti. Karşısındaki dev, onu yendikçe o, bir daha kalktı.

Ağzının içi, kendi kanıyla ıslanmıştı. Aşağı, sağa ve sola; sonra, tekrar aşağı. Dede'den öğrendiği her savunma hamlesini kullandı. Belki kaburgalarından biri, kırılmış olabilirdi.

Ama dövüşmeyi bırakmadı. Mücadele etmeye devam etti. Hodbin'in her dirilişinde Kemik, daha da öfkeleniyordu. Üzerine daha agresif geliyor; bu da zaten bitkin olan bedenini, daha da savunmasız bırakıyordu. O, Hodbin'i yendiğini sandıkça Hodbin, onu yenmeye bir adım daha yaklaşıyordu.

Kılıçları birbirine çarparken artık Kemik'in kolları, iyiden iyiye titremeye başlamıştı. Hodbin, onun her sarsak adımına kahkahalarla güldü.

Bu, egosu cüssesinden büyük olan rakibinin dengesini öyle bozuyordu ki onu, daha da savruk hâle getiriyordu. Adımları birbirine dolanıyor, artık hedefini ıskalıyordu. Hodbin'in çevikliğine ayak uyduramaz olduğunda, daha da öfkeleniyordu.

Kemik'in anlayamadığı bir diğer şey de buydu işte.

Bu, psikolojik bir savaşı.

Kemik hep, onun iradesini kırdığını düşünmüştü. Hodbin'i, ezerek küçültmüş; kendini de ancak öyle büyütebilmişti. Ama Hodbin, diğer kurbanları gibi değildi. Onu bir cehenneme sokarsan o, cehennemin kralı olmanın bir yolunu bulurdu. Belki burada o kadar vakti olmamıştı ama kendi zihnini cehenneme çeviren bu adam, Hodbin'in iradesinin çelikle ve ateşle dövülmüş olduğunu görecekti. Onu soktukları karanlıktan, bu iradeyle kurtulmuştu.

Kemik, nefes nefese ona ayak uydurmaya çalışırken Hodbin, artık sakladığı gücünü kullanmanın vakti geldiğini fark etti. Bu zamana kadar savunmada kalmış olmasının bir diğer avantajı da kimsenin, onun nasıl saldıracağını görmemiş olmasıydı.

Sadece üç vuruş; karşısındaki dağı devirmek için sadece, doğru yerlere yapılmış üç vuruş, yeterliydi.

O yüzden, Dede'nin ona öğrettiği gibi vurdu.

Kemik'in hiç şansı yoktu. O, Hodbin'i yerden yere vurduğunu zannederken Hodbin, onu adım adım bu hamleye doğru sürüyordu. Tıpkı onu yavaş yavaş öldürürken yaptığı gibi.

Rakibi gürültüyle yere yapıştığında artık ayakçının kılıcı, zorbasının boynunun bir santim ötesindeydi. Tüm yancılar, aynı anda soluğunu tuttu.

Hepsinin korktuğu adam, bir ayakçıya yenilmişti. Hiçbirinin, yenilmiş bir adama el uzatmaya niyeti yoktu ve böyle bir utançtan sonra kimse, ona itaat etmeyecekti. Artık kanının aktığını görmüşlerdi bir kere ve Gezginler, kan görünce saldırırdı.

"Hadi, bitir o zaman işimi," dedi Kemik, kuduz bir köpek gibi hurlayarak. Hodbin, onun yenilgiyi bile cesurca kabullenişinden rahatsız oldu. Korktuğu adama saygı duymak, hayatta en son istediği şeydi. Bu adam, insafsız bir canavardı ama şimdi, kendini kahraman bir şehit mi yapmak niyetindeydi?

Hadi oradan be!

Hodbin, eğilip Kemik'in elleriyle yaptığı kolyesini çekti. Ark askerlerinin parmak kemiklerinden yaptığı bu kolye, onun cesaretinin ve yenilmezliğinin bir nişanesiydi. Hodbin, kolyeye tiksinererek baktı ve düşünmeden denize fırlattı.

"Seni yenmek, umduğum kadar eğlenceli değilmiş, Kılçık. O yüzden sanırım o sefil canını, bugünlük bağışlayacağım."

Hodbin'in bu sahte merhameti, Kemik'in kanını, hiçbir kılıç darbesinin kaynatamayacağı kadar kaynattı.

"Seni geberteceğim, orospu çoc..."

Hodbin, onun, tehditlerini tamamlamasını beklemeden suratının ortasına sert bir tekme geçirip çenesini kapattırdı. Kemik, bir çuval gibi, olduğu yere yığılıp kalırken Hodbin, ağrıyan kaburgalarını ovarak sırttı.

“Hep bu kadar çok konuşur mu?” dedi, yancılarını keyifle süzerek.

Beş Beter’in yüzü seğirdi.

Ama konuştuğunda sesinde öfke değil, sadece tiksinti vardı: “Aramızdan birini yenmen, seni bir korsan yapmaz. Sen, şansı yaver gitmiş pis, küçük bir hergelesin ve asla gerçek bir Gezgin olamayacaksın.”

Hodbin, dişlerinin arasından, “Sürekli savaş kaybeden bir ekibe göre, kendinize fazla anlam yüklemiyor musunuz sizce de?” diye homurdandı.

Cevapları, tehditkâr bir şekilde öne ilerlemek olunca, Hodbin’in tüm kasları gerildi.

Kılıcını kaldırdı ama hepsiyle dövüşemeyeceğini biliyordu. Dürüst olmak gerekirse, belki birkaç tanesini yaralardı ama yapabileceğinin hepsi buydu.

Onları yenemezdi. Yine de çenesini dik tuttu.

Zorbaların önünde, bir kez daha başını eğmeye niyeti yoktu.

Bu, onun son sahnesi olacaksa da bittiğinde, herkes bunu konuşacaktı. Yancılardan birinin bakışları Hodbin’in arkasına yöneldiğinde, hepsine meydan okumaya hazırlanıyordu. Bunun bir şaşırtmaca olmasını bekleyen Hodbin, ona aldırmadı.

Yancı, “Bak bak hele, ayakçı, kendine birkaç süprüntü bulmuş; birlikte ne güzel olmuşsunuz, yüz karaları,” diye güldüğünde Hodbin, ardına bir bakış atmak zorunda kaldı.

Gördüğü manzara, umut verici olmasa da heyecan verici olduğu kesindi. Ortada, elinde bir kılıçla Öfke duruyordu. Onun iki yanında da tek eliyle bir bıçağı kavramış, kaşları çatık Arm ve neredeyse kendi kadar olan bir sopayı sımsıkı tutan Lunulata vardı.

Hodbin, şaşkınlıkla karışık bir coşkuyla doldu.

Muhtemelen ona yardım etmekten ziyade, bu gemiye çok ihtiyaçları olduğu için gelmişlerdi ama oradaydılar işte. Arkasında durmuş; yüzlerinde kararlılıkla, savaşmak için bek-

liyorlardı. Daha önce kimse, Hodbin'in arkasında durmamıştı. Dede dışında kimse, onun için ya da onunla, bir kavgaya girmeye tenezzül etmezdi. O yüzden daha önce, Dede'den başka kimsenin yardımına güvenmemiş; kimseye sırtını dayamamıştı. Bu hissettiği şey, çok yeniydi. Birileriyle ortak bir amaç paylaşmanın bu kadar güçlü hissettirebileceğine, hayatta inanmazdı.

Sırıltması tüm yüzüne yayılırken, karşısındaki yancılarının gözlerine tek tek baktı.

"Yüz karası olmak varken kim, sizin gibi işe yaramaz göt suratlılardan biri olmak ister ki?" dedi ısırtırcasına ve düşünmeden, üzerlerine atıldı.

Bir yancının omzunu hedeflemişti ama yorgun düşen bedeni, hedefini ıskaladı. Karşı darbeye yana savruldu. Etrafında, bağırışlar yükseliyordu. Her şey, bir anda kontrolden çıkmıştı. O kargaşada at kuyruklu bir Gezgin, elindeki bıçağı Hodbin'in karnına doğru salladı. Ama hemen geri çekilen Hodbin, darbeden kaçmayı başardı. Lunu, Gezgin'in bacaklarının arkasına sopasıyla vurduğu gibi adamı, Hodbin'in önüne düşürdü. Hodbin, adamın kafasına diziyile bir tekme geçirirken Arm'ın bir uçtan bağırıldığını ve Luna'ya, kavganın ortasından uzaklaşmasını söylediğini duydu. Ama kızın cevabı, sopasını başka bir Gezgin'in kafasına savurmak oldu.

Adam yere devrilene kadar Lunu, onun tüm gövdesine vurdu da vurdu. Kızın dizlerine inen kırmızı asker ceketini, adamın kanıyla ıslandı. Kavganın başka bir ucunda, Öfke'nin, yırtıcı bir hayvan gibi uluyarak saldırdığını duyabiliyordu.

Hodbin, karmaşanın ortasında kaybettiği kılıcını aramak için dönerken, bir kol tarafından aşağıya çekildi. Öyle hızlı tökezledi ki geriye yuvarlandı. Onu aşağı çeken elden bir yumruk yardımıyla uzaklaştırırken, başka bir kılıçla burun buruna geldi. Beş Beter, uluyarak üzerine atılırken Hodbin, küpeştenin üzerine çıkıp aralarına biraz mesafe koydu. Beş

Beter, çevik bir adımla karşısına geçip kılıcını kaldırdı. Ama ona savurmak yerine, "Bu kadar yeter!" dedi: "Söyle arkadaşlarına, dursunlar."

"Ne oldu, Beş numara? Artık kavga etmek istemiyor musun?"

Hodbin, onun cevap vermesine müsaade etmeden kılıcıyla, onun kılıcına bir darbe indirdi. Beş Beter, dişlerini sıkarak kendini savunmak zorunda kalınca, küpeştenin üzerinde bir ileri bir geri ilerleyerek düelloya başladılar.

Hodbin'in ayakları kayıp düşmek üzereyken, yelken hatlarından birine sıkıca asılarak havalanıp devam eden kavganın üzerinden uçtu.

Öfke'nin bir adamı fıçıya soktuğunu, göz ucuyla gördü.

Hemen sonra da bir dansçı zarafetiyle, Beş Beter'in tam arkasına indi. Dengesini korumak için kollarını kaldırması gerekse de şans ondan yanaydı ki kavganın ivmesiyle savrulan gemi, Beş Beter'in de ayaklarını kaydırdı. İki adam, karşılıklı denge sağlamaya çalışırken Hodbin, bunu fırsat bilip rakibinin üstüne çullandı. Kılıcını göğsüne dayadı ama onu öldürmeye niyeti yoktu. Bu pislikler, kendi boklarında boğulmayı hak ediyorlardı.

"Bugün sen kazanmış olabilirsin ama yarın seni geberten ben olacağım, orospu çocuğu!" diye hırladı, Beş Beter.

"Onun için sıraya girmen gerekecek," dedi omuz silken Hodbin ve tekrar halata tutunup kendini, adama doğru fırlattı.

Tekmesi göğsüne çarpınca Beş Beter, gürültüyle suya düştü. Bu seferki inişi daha sarsaktı ama çevresine baktığında, kavganın bitmiş olduğunu gördü.

Kemik ve yancıları, kaybetmişti. Gezgin Şehir'de, belki de ilk defa yüz karaları, hainler ve süprüntüler kazanmıştı. Zorbalar ise kurumuş kanla kaplı güvertenin üzerinde, bilinçsizce yatıyorlardı. Güverteye yeni çıkan Beau ve Dante, şaşkınlıkla etraflarındaki bu kaosu artıklarına baktılar.

“Sanırım, asıl partiyi kaçırdık,” diye mırıldandı, ağzı hayretle açık kalan Dante.

“Halledemeyeceğimiz bir şey değildi,” dedi Lunu, elindeki sopasına çalımla dayanarak. Dante, ona kaşlarını kaldırarak soran bir bakış attı ama Hodbin’i şaşırtarak, ters bir şey demek yerine kıza hafifçe gülümsemekle yetindi.

Takdirle başını sallayan Dante, etrafa hâlâ şaşkın bakışlar atan Beau’nun, küpeştenin bir ucuna dayanmasına yardımcı olurken sordu: “Peki. Şimdi ne yapıyoruz?”

Dev oğlan, gözleriyle, yere devirdikleri herkesi tek tek inceliyordu. Hodbin, Beau’ya sinir oldu. Ne yani, o olmadan bir kavga kazanmış olmaları bu kadar mı beklenmedikti?

Herkesin Ark’ta, besili bir domuz gibi beslenme şansı olmuyor.

“Sevgilin, bu pisliklere ilk yardım yapmayı düşünmüyorsa, buradan siktirip gidiyoruz,” dedi Hodbin, dişlerini sıkarak.

Dante, onu tekrar şaşırtarak kızardı ama asıl şaşırdığı şey, ona cevap verenin Beau, olmasıydı: “Biz onları gemiden atarken, sivri dilini ağzının içinde tut, Gezgin. Yoksa bu gemide sana ihtiyaç olmadığımı fark edebilirim.”

“Bana artık, Kaptan diyebilirsin, Ark. Bu güzel kadırgayı sen kullanmayı düşünmüyorsan, tabii,” dedi Hodbin, sırtarak.

Oğlan, onu boydan boya süzerken gözleri, hiç olmadığı kadar sert baksa da sessiz kaldı.

Dante, küfre benzer bir şeyler homurdandı ama aralarındaki gerginliğe karışmadı. Onun yerine Beau ile, yerdeki adamları sırayla karaya taşıdılar. Öfke, onlara yardım etmek için peşlerinden giderken Hodbin, dümene doğru yürüdü. Ellerini cilalı ahşapta gezdirirken, yüreği kabardı.

İşte yapmıştı.

Bir gemiye binmişti, bir kavga kazanmıştı ve şimdi de ufukta neler olduğunu görmek için yola çıkacaktı.

Gün doğumuna artık iki saatten az kalmış olmalıydı ve gecenin sonuna gelirken, derin bir nefes alıp tuzlu havayı ciğer-

lerine doldurdu. Arkasından yaklaşan zarif adımlar duydu. Dönüp bakmasa bile, kızıdan yayılan dağ iğdesi kokusunu alabiliyordu.

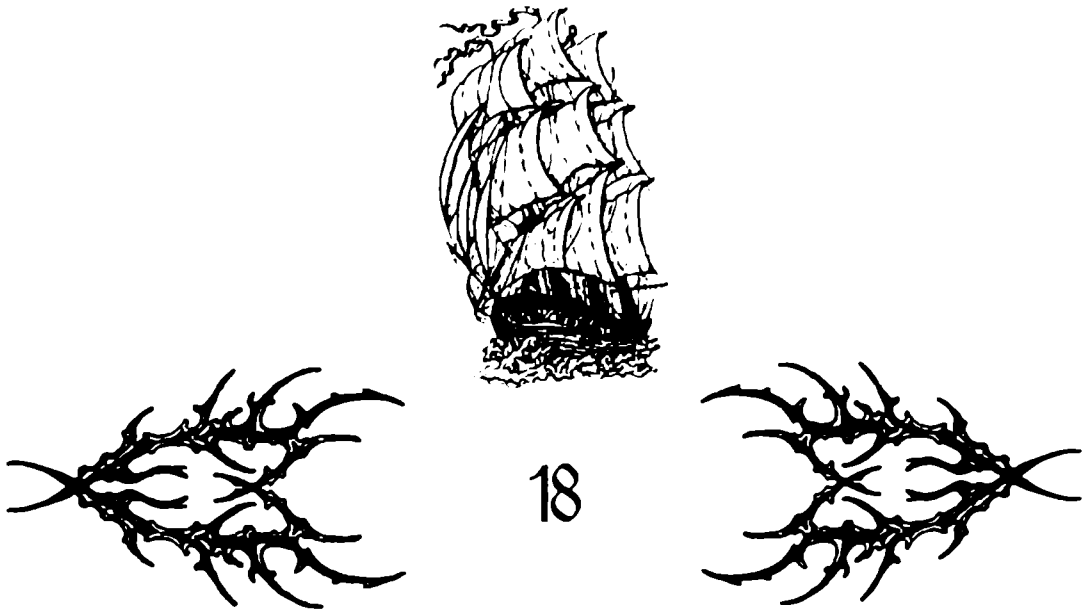
Bu kargaşanın içinde, hâlâ nasıl bu kadar güzel kokabiliyordu ki?

Gözünü ileriden ayırmadan konuştu ve Lunu'ya, malum soruyu sordu: "Ne tarafa gidiyoruz?"

"Batıya," diye fısıldadı, Lunu.

Sıcaklığını hissedebileceği kadar yakınında duruyordu ama sesi, bir rüyanın içindeymiş gibi hülyalı ve uzaktı. Bir süre, konuşmadan durdular. Aralarında sadece, dalgaların ve onları bekleyen maceraların sesi vardı. Hodbin, uzaktan, bir balinanın şarkı söylediğini duydu. Bu, öyle derinden bir sestti ki sanki onları yolcu eder gibiydi.

Hodbin, bu anın, hafızasında yer etmesine izin verdi. Bir parçasını bile unutmak istemiyordu. Nereden bildiğine emin olmasa da yanındaki kızın da aynısını yaptığını biliyordu. O yüzden, durdular ve sadece dinlediler. Onları çağıran geleceğin sesiydi, bu.

Dante

Şafaktan hemen önce Dante'nin fark ettiği ilk şey, bilinmeze giden bu yolda, Hodbin'i denize atma fikrine direnmenin çok zor olduğuydu. İkincisi de muhtemelen, bu karara sadık kalabilmek için ciddi bir irade gerektiği olurdu. Kibirli Gezgin, Kızılıcık'ı ele geçirdiklerinden beri susmadan emirler yağdırmış ve kadirganın üzerinde, kasılarak poz kesmişti. En sinir bozucu kısmı da çoğunlukla haklıydı ve Dante, gönülsüzce de olsa onun, işini bildiğini fark etmişti.

Tabii ki bu, onu bir kaşık suda boğmak istediği gerçeğini değiştirmiyordu. Hepsi birbirinden o kadar farklıydı ki bir kavga kıvılcımı çıkması için, kibrite bile ihtiyaçları yoktu. İçini çekerek düşündü.

Bir limana tek parça ulaşmanız, kesinlikle mucize olacak.

Kimse birbirinin kanını akıtmadan yelken açmayı başardıklarında Dante, İkiz Tanrıları'na şükretmişti. Derin Deniz, onları sorgusuz kabul etmişti ve yollarında, artık kendilerinden başka hiçbir engel kalmamıştı. Hodbin'in dümeni ele geçirmiş olması sadece küçük, tatsız bir detaydı. Sonuçta ne olursa olsun, Kızılıcık, Dante'nindi. Hodbin, istediği kadar

kaptancılık oynayabilirdi ama günün sonunda, Dante istemediği sürece, o güvertede barınamazdı.

Yanında oturan Beau'nun kasılan omzuyla Dante, düşüncelerinden arındı. Beau'nun, korsesinin yaptığı turnikeyle kan kaybı azalmış olsa da hâlâ pansumana ihtiyacı vardı. Yola çıktıklarına göre, hemen harekete geçmeliydi.

"O yaranla artık ilgilenmemiz gerek. Revirde, dolabın arkasına sıkıştırılmış yedek bir ilk yardım kutusu vardı."

Daha önce kimseyi dikmemiştii ama ne kadar zor olabilirdi ki? Kendi çoraplarını, hep kendi dikerdi. Ama daha kalkamadan Beau'nun sıcak eli, onu durdurdu.

"Gitme," dedi oğlan, boğuk bir sesle. Göstermemeye çalışsa da acı çekiyordu.

"Sadece bir dakika sürecektir," diye telkin etti onu, Dante.

"Lütfen."

Koca bebek.

Ama ne düşünürse düşünsün, Dante de onu bir an bile bırakmak istemiyordu. Dünyası o kadar belirsizleşmişti ki yıllardır sakındığı korkular bir bir, kalbine süzülür olmuştu. Beau'nun yanında olmak, kısmen de olsa daha güvende hissetmesini sağlıyordu. Tanıdık bir yerdeymiş gibi. O da Dante'nin yanında güvende hissediyor olmalıydı ki bileğini tutmaya devam etti.

Arm, boğazını temizleyince, ikisi birden ona döndü.

"Yerini tarif edersen, ben getirebilirim."

Dante, Kayalı oğlanın nezaketine, bakışlarıyla teşekkür etti. Oğlanda olan bir şey, ona evini hatırlatıyordu. Gerçi Dante, onun kadar yakışıklı bir Kayalı'yla daha önce tanışmamıştı. Ama tavırlarındaki içtenlik, sadece aynı taşın üstünde sürünmüş olanların anlayabileceği türdendi.

"Merdivenlerden inince, sağdan ikinci kamarada. İlk dolabın arkasında, küçük bir kırık var. Onun içindeki kutuda, bandaj ve dikiş seti olması gerek."

Arm, başını sallayıp kamaraya indiğinde Beau, ayaklanmaya çalıştı. "Kalkmamalıydın," diye azarladı oğlanı, kolunun altına girerken. Öfke de Beau'nun diğer kolunun altına girip dengede durmasına yardım etti. Beau, onlara buruk bir gülümsemeyle bakmakla yetindi, "Ve manzarayı kaçırayım, öyle mi?"

Haklıydı.

Ufukta yükselen manzara hep aynı olsa da bu şafağın, özel bir yanı vardı. Gökyüzü, geleceklerini aydınlatacak kadar parlaktı.

"Mızmuz bir hasta olduğunu biliyor muydun?" diye takıldı, Dante.

Öfke, ağzının içinde homurdanarak, "Tanıdığım birine benziyor," dedi.

"Bana laf atıyorsan, lütfen kapa çeneni!" diye bağırdı Hodbin, dümenin başından ayrılmadan.

Ama Öfke, ona aldırmadan anlatmaya başladı: "Hastalandığı zaman kimseyi uyutmazdı ve bütün gece, peşinde gezmemizi isterdi. Tek yaptığı, sürekli bir şeyler istemektir: Battaniyeler, sıcak süt, yeni bir yastık, onlarca kez anlatılan hikâyeleri baştan dinlemek."

Oğlan, bıkkın bir edayla konuşsa da Dante, onun gözlerinde muzip bir ışıltı yakalamıştı. O yüzden, Beau kıkırdadığında Dante de gülümsemesini bastıramadı.

Hodbin şimdi, onlara tepeden baktığı kasarada sırtarak dikiliyordu. "En iyi kardeş sen olmasan da en iyi hikâyeler, hep sende olurdu da ondan."

Bu, Dante'ye bir anıyı hatırlattı:

Küçük mağaralarının ucunda, ateşin başındaydı. Karşısında oturan babası, ona büyük bir heyecanla yeni bir hikâyeye anlatırken arkasında kıkırdayan annesi, Dante'nin uzun saçlarını örüyordu. Bu anı öyle hisleri beraberinde getirdi ki Dante'nin, ağlamamak için yutkunması gerekti. Bir hikâ-

yenin, bir sürü insanı birbirine bağlayan bir gücü olduğunu biliyordu. Babasının ateş başında ona eski ve yeni hikâyeler anlattığı günler, hayatının en mutlu anlarıydı. Her sabah, hemen akşam olsun da yeni bir hikâye dinleyeyim diye beklerdi. Babası öyle bilgiliydi ki Dante, ona hep hayranlık duymuştu. Annesi kaçırıldıktan sonra bir daha hiç hikâyeye anlatmadığında Dante, babasıyla paylaştığı o özel anları da kaybetmişti. Birkaç kere, Dante de ona hikâyeler anlatmayı denemişti. Belki yattığı yerden kalkıp tekrar hayata tutunur diye ummuştu. Ama babası hiç kalkmadı. Dante de hikâyelerle işinin bittiğini, böylece anlamış oldu. Ama yine de o hissin sıcaklığını hiç unutmamıştı. Hâlâ kalbini ısıtan anılardı, bunlar.

“Sen en berbat kardeş olsan da çeneni kapattığında, iyi bir dinleyiciydin.”

Hodbin, buna hırlayarak güldü. Ama gözlerinin bulanıklaşmasından Dante, onun da geçmişini düşündüğünü anladı. Lunu, hevesle konuşmaya dâhil olduğunda iki düşman kardeşin arasından bir rüzgâr, anılarla beraber geçip gitti.

“O zaman, bugün kesinlikle bize bir hikâyeye anlatıyorsun!” dedi hevesle, Lunu.

Öfke, pofurdadı: “O günler geride kaldı.”

“Hadi hadi, nazlanma,” diye takıldı, Hodbin: “En azından, Abzar ve Krallar Vadisi’ni anlatabilirsin ya da... Ya da Su Yılanı ve Cevval Gezgin’i.” Hodbin, bir an daha düşündü. “Hayır dur, Gökkuzgunu ve Dilbaz ayakçı!”

Öfke, ona kuşkuyla baktı: “Hepsini nasıl aklında tuttun ki?”

Hodbin’in cevabı, “Bu kadar şaşırmış olamazsın. Ben, senden daha akıllıyım,” diye omuz silmek oldu.

Dante, kibirli Gezgin’in sözlerinin Öfke’yi kızdıracağını düşündüyse de oğlanın somurtkan suratından, belli belirsiz bir gülümseme gelip geçti.

“Anca rüyada görürsün, dilbaz ayakçı seni,” diye mırıldandı.

“O zaman anlaştık, bu akşam Öfke, bize bir hikâye anlatıyor,” diye ellerini çırdı, Lunu. Kızın çilli yüzünde, ılık bir sabah güneşi açmıştı.

Dante, o kadar uzun zamandır yeni bir hikâye dinlememişti ki Lunu’nun heyecanına ortak olmaması, elde değildi. Ama karşısındaki bu insanlar, arkadaşı değildi. Onlara kendi hakkında bir fikir vermeye hiç niyeti yoktu; o yüzden, yüzünü ifadesiz tuttu.

Belki hayatı, artık böyle olacaktı. Her sabah ve her akşam, yepyeni bir hikâyeye tekrar kavuşabilirdi.

Lunu, Öfke’yi başka ne hikâyeler bildiğine dair esir alırken Beau ve Dante, yan yana durup manzarayı izlediler. Gece, tüm kötü anılarıyla birlikte geride kalmış; yerini, doğmak üzere olan sabaha bırakmıştı.

Bütün bu yaşananların üzerinden sadece bir gün geçmiş olması, mümkün müydü?

Dante’ye, başka bir ömürmüş gibi geliyordu. En azından o zamanlar Dante, başka bir Dante’ydi.

Öyle olmalıydı çünkü yıllarca ördüğü duvarlarının arasından sızan bir parça güneşe kapılmış, gidiyordu. Değişmek, bu kadar kolay mıydı? Ya da insan, kendine koyduğu kuralları bu kadar kolay yıkabilir miydi? Duvarlarındaki çatlaklar, Dante’yi korkutsa da tekrar duvarların arkasına saklanma fikri, onu daha çok korkutuyordu.

“Şimdi ne olacak?” dedi, Dante. Sesinin bu kadar kırılgan çıkmasından nefret etse de bin farklı hissi, aynı anda hissediyordu. Beau bir süre sessiz kaldığında Dante, onun yerine konuştu:

“Özgürüz. Hâlâ gerçek gibi gelmiyor. Hayatımda ilk defa gerçekten özgürüm ve bununla ne yapılır, bilmiyorum bile. Sanki aynı anda, hem her şey mümkün hem de her şey imkânsızmış gibi. Kalbim patlayacak gibi, Beau. Kendimi, hiç bu

kadar savunmasız ama hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.” Oğlana baktığında, onun da bocaladığını gördü.

Çok mu konuştum?

“Saçmalıyorum, değil mi?” diye sordu Dante, biraz utanarak.

“Hayır, hayır. Sadece kafam karışık. Ben de kendimi hiç bu kadar yalnız ve hiç bu kadar bir yere ait hissetmemiştim.”

Sözleri biterken, dudakları düştü.

Dante, onu ilk defa bu kadar üzgün görüyordu. Onun, esir olmasına rağmen her gün şarkılar söylediğini görmüştü ama şimdi, hiç olmadığı kadar mutsuzdu.

Belki Beau da kendi özgürlüğüyle ne yapacağını bilemiyordu. Dante, onu rahatlatmak istedi. Hem onu hem de kendini. Bilinmeze yürürken, korkmak normaldi.

Belki en cesurca olanı da buydu: Korktuğun hâlde yürümeye devam etmek.

“Yalnız değilsin. Yarın ne olacak, bilmiyorum ama birlikte keşfedeceğimizi biliyorum,” derken Dante, samimiydi. Yıllardır ilk defa, yarını merak ediyordu.

Beau, tamamen ona döndüğünde, gözlerinde bir sürü duygu vardı: Korku, heves, umut ve acı. Ama konuştuğunda, geriye sadece merak kaldı. “Bana güveniyor musun?” diye sordu, gözlerini Dante’den ayırmadan.

Dante, bir an bile düşünmedi. Karşısındaki Beau’yken, düşünmesi için bir neden yoktu.

“Evet.”

“Gözlerini kapatır mısın?”

Dante, gözlerini kapattı. Rüzgâr, aralarında dalgalandı. Ve Dante de hayatının akışını rüzgâra bıraktığı gibi, kendini Beau’ya bıraktı.

Oğlan, sağ elini nazikçe tutunca kalbi, midesinde atmaya başladı. Sonra, diğer elini bir saniyeliğine belinde gezdirdi ve bu tüy kadar hafif dokunuş bile, Dante’nin içini ürpertmeye

yetti. Hem sıcacık bir histi hem de serin bir gece kadar dondurucu. Soğuk bir şey, sıcak elin üzerinden geçip bileğine değdiğinde, Dante'nin tüm içgüdüleri çılgılık atmaya başlamıştı.

Tatlı hislerin üstünü bu sefer, tekinsiz bir duygu sardı. Kendi henüz fark etmeden vücudu, bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştı. Gözlerini açtığında Beau, artık karşısında değildi. Ondan sadece dört adım uzaktaydı ama yüzündeki yorgun bakışla, aralarına bir şehir kadar mesafe koymuş gibiydi.

Dante, afalladı.

Boş boş eline baktığında, paslı bir kelepçeyle güverteye kelepçelendiğini gördü ama beyninin bu gerçeği algılaması, birkaç saniye daha sürdü. Bu, çok mantıksızdı. Elini çekiştirdi ve anlamak için Beau'ya baktı. Anlatması için.

"Üzgünüm," dedi Beau, sadece.

"Ne yapıyorsun?"

"Ama bu şekilde olması gerekiyordu."

Dante, kafasının içinde çılgılık atıyordu ama ağzından, bir kelime daha çıkmıyordu. Lunu'nun sessiz küfrüyle, kıza döndü. Ağzı şaşkınlıkla aralanmış kızın yüzü, Beau'nun arkasına odaklanmıştı.

Dante, gelenleri fark ettiğinde çok geçti.

Nefesi kesilir gibi oldu. Belki otuz kadar Gezgin, ellerinde kılıçlarıyla birlikte güvertedelerdi.

Onun gemisinde!

Onun güvertesinde!

Tehditkâr gözlerinde, aç bir bakış vardı. Bunlar, az önceki kavgada yenilmiş olan yeni yetmelerden değildi.

Gerçek korsanlardı.

Gerçek katiller.

Yıllardır bu oyunu oynayan yaratıklar. İçlerinden düşük gözleri olan birinin hançeri, Arm'ın boynuna dayamıştı. Adam, bir ceset gibiydi. Yüzündeki tek renk, ağzının etrafını bir kafes gibi saran dövmesinin siyahıydı. Kafası karışık olsa

da Dante'nin savaşçı içgüdüleri, onun tekinsiz bir rakip olduğunu ve ters bir hamlede, Arm'ı düşünmeden öldüreceğini söyledi.

Korsanlar açılıp aralarından en uzun boylu olanı öne çıkı-tığında Dante, gözlerini kırptırdı. Adamın yürüyüşünde öyle büyü-lü bir şey vardı ki Derin Deniz bile, bir anlığına durup onu izledi. Ama Dante'yi asıl şaşırtan, bu etkileyici adamın, tayfasını geçip kolunu Beau'nun omzuna atması oldu. Beau, bakışlarını Dante'den kaçırdı. Yakışıklı yüzü, şimdi kaya ka-dar sertti.

Hodbin, dişlerinin arasından tısladı: "Madrabaz."

Dante, bu ismi biliyordu.

Gezgin Şehir'in lideri Matar olsun ya da olmasın, Ark'ın asıl düşmanı, Madrabazdı. Korsanın vahşilikleri, devşirme-ler arasında öyle bir nam salmıştı ki herkes, onun aslında bir kasap olduğunu konuşurdu. Yıkımı öyle amansızdı ki yolu onunla karşılaşan hiçbir Ark gemisi, geri dönmemişti.

Dante, kelepçesini çekiştirdi. Kanı, kafasında gürlemeye başlamıştı. Sonra, belindeki hançeri hatırladı. Diğer eliyle onu almaya uzandığında, boşluğu kavradı. Hızla döndüğünde, hançerinin artık Beau'nun elinde olduğunu gördü.

Kükreyerek, kelepçesinden kurtulmaya çalıştı. İleride göz ucuyla, Öfke'nin de kılıcını çektiğini görebiliyordu.

"Neden? Neden bunu yaptın?" diye bağırdı, Dante.

Eli hâlâ Beau'nun omzunda olan Madrabaz, rahat bir edayla sırtıttı. Dante, bir şeyleri hâlâ anlamlandıramıyor olsa da bu yamuk sırtışı, nerede görse tanırdı. Bir sene boyunca, her gün bu sırtışı görmüştü.

"Kişisel bir şey değildi, tatlım. Oğlum, sadece bana yardım ediyordu."

Hayır.

"Hassiktir oradan," dedi, Hodbin.

Ama Dante, ikisi de karşısında dikilirken, bunun doğru olduğunu görebiliyordu. Hâlâ aklının hiçbir köşesi bunu kabul etmiyordu ama benzerlik, barizdi. Bu, çok saçmaydı.

“Oğlun mu? Ama... Sen, Arklısın. Orada yaşadın. Bu gemide mahkûmdun. Nasıl... Nasıl onun oğlu olabilirsin ki?”

Dante, doğru sözcükleri sıralamakta zorlanıyordu. Kendini aptal gibi hissediyordu. Aptal gibi konuşuyordu. Kocaman, zavallı bir aptaldı.

Aptal, aptal, aptal, aptal, aptal!

Madrabaz, oğlunun yaptığı gibi omuz silkmekle yetindi: “Ben de Ark’ta doğdum. Oranın hasta bir toplum olduğunu anladığımda, sizin yaşlarınızdaydım. Sizin gibi, ben de yaşadığım cehennemden kurtulmayı kafama koymuştum.” Şimdi arkasındaki Gezginlere, bir sırrı paylaşırlarmış gibi sırtarak bakıyordu. “Ve buraya geldim. Kendimi kanıtladım. Bir Gezgin oldum. Beni olduğum gibi kabul eden bir aile buldum. Ödediğim bedel ise geride, sevgili oğlumu bırakmak oldu.”

Hodbin, buna inanmaz bir hıhlamayla karşılık verdi. Madrabaz’ın ona attığı bakış ölümcüldü ama adam, soğuk bir gülümsemeyle konuşmaya devam etti:

“Ne diyordum? Oğlumu oradan çıkarmanın bir yolunu arayıp durdum ve bir gün, talih yüzüme güldü. Ark’a gönderdiğimiz casuslarımdan birinden, haber geldi. Benim oğlum, bir Ark askerini öldürmüştü ve kürek çekme cezasına mahkûm edilmişti.”

Ortada eğlenceli bir şey varmış gibi, içten bir kahkaha patlattı. Sonra da oğlunun sırtını, gururla sıvazladı. Beau, şimdi biraz rahatsız gözüküyordu ama yine de sessiz kaldı. Dante’nin içinden bir ses, bu adamın, hikâyesini bölen kişi kendi oğlu olsa bile onun canını yakmaktan çekinmeyeceğini söylüyordu. Madrabaz, keyifle hikâyesine devam ederken, kadirgada bir tahta bile gıcırdamadı.

“Daha iyi bir fırsat olamazdı. Onu artık alabilirdim. Ark’a ulaşmak imkânsız olsa da o, kürek çektiğiniz gemilerde öyle çok Gezginimiz var ki şaşarsın. O yüzden, adamıma haber yolladım. Saldıracağımız gün onu, diğerlerinden ayırması için. Geveze, onu revire postaladığında gemiye saldıran adamlarım, onu, benim için oradan alacaktı. Mektubumda oğlumdan, sessiz kalmasını istedim. Ne kadar az kişi oğlum olduğunu bilirse, o kadar güvende olurdu. Sonra şans bu ki talih bana, bir evladın yanında, Matar’ın sonunu getirecek bir de hediye verdi.”

Matar’ın adım, tükürür gibi söylemişti. Dante, bunu da zihnine not ederken Madrabaz, hafifçe eğilerek, “Evet sen, ufaklık,” dedi. Şimdi Lunu’ya, ışıldayan gözlerle bakıyordu. Karşısındaki kızın, ne denli dişli olduğunu fark etmediği kesindi. Lunu, gözlerini kaçırmadan Madrabaz’ın bakışlarına karşılık verdi.

“Senin boşboğaz kardeşinle daha önceden tanışmıştım ama itiraf etmeliyim ki bu kadar faydalı küçük yaratıklar olduğunuzu, Araf’ta konuştuğunuz fısıltılar kulağıma gelene kadar, ben bile bilmiyordum. Siz, bana daha tatlı bir hediye verdiniz. Gizliman gerçekse, Matar biterdi,” dedi, onlara harika bir gülümsemeyle bakan Madrabaz.

“Ve sen de sinsi bir yılan gibi bizi gözlemeyi mi tercih ettin; Karşısına geçip Matar’la yüzleşmektense?” diye küçümsemeyle dudaklarını büktü, Lunu.

Madrabaz, öyle ani bir hareketle belindeki kırıbaçı çıkarıp Lunu’ya savurdu ki Dante, irkilmesine engel olamadı.

Kız, küçük bir inlemeyle yüzünü tutarak yere düştü.

Madrabaz, “Sakın bir daha sözümü kesme,” diye tısladı.

Öfkesi öyle aniden ortaya çıkmıştı ki az önceki kendine güvenen, rahat adamın yerini bir anda, yırtıcı bir canavar almış gibiydi.

Arm, boğazına dayanan bıçağa rağmen, kıza ulaşmak için debelendi.

Lunu, beyaz elindeki kana bir an bakakaldı. Tekrar ayağa kalktığında dudakları titriyordu ama dolu gözlerinden, bir damla bile gözyaşı akmadı.

Dante hakkını vermeliydi ki Lunu, geri adım atmayacaktı. Yüzündeki ince kesikten akan kana rağmen, karşısındaki dev adamın önünde dimdik duruyordu.

Madrabaz, tüm yüzünü sıkarak kendini sakinleştirmek için kasıldı ve suratına yine o, çalışılmış sırtımayı oturttu.

Dante, Beau'ya baktı. Ama oğlan, sadece sıkılmış gibi görünüyordu. Onun tanıdığı Beau, nasıl Lunu'nun kırbaçlanmasına izin verirdi ki?

Madrabaz sakinleştiğinde yakışıklı yüzünde, az önceki fırtınadan eser kalmamıştı.

"Evet, nerede kalmıştım? Doğru, birkaç kaya faresinin sözüne nasıl güvenecektim ki? Ama şansa bak ki kanımdan olan biri, aralarındaydı. Sessizce, hakkı olanı almayı bekliyordu. İşte o zaman, harekete geçtik." Oğluna, candan bir sırtımayla baktığında Beau'nun buruk gülümsemesi, Dante'nin karnına bir hançer gibi saplandı.

"Sizi bayılıp idam mağarasına bağladıklarında, ben de oradaydım. Onlar gittiğinde, sonunda oğlumla kavuşmuş olduk. Ama sadece kanımdan olması, bir Gezgin olabileceği anlamına gelmezdi. Ben de ona, kendini kanıtlaması için bir şans sundum: Sizin yanınızda kalacak ve benim için, Gizli-man'a gitmenin yolunu öğrenecekti. Öyle ya, bir söylenti peşine düşüp kendimi Matar'a düşman edemezdim ama benim yerime bunu, adını sanını kimsenin bilmediği oğlum yapabiliirdi."

Dante, duyduklarını sindirmeye çalışıyordu ama bu, imkânsız gibiydi.

Beau, bir Gezgin'in oğluydu.

Hem de öylesine bir Gezgin'in de değildi.

Madrabaz'ındı. Bu korkunç adamın kanındandı. Ve bu zalim insanlardan yana olmayı, kendi isteğiyle seçmişti.

Madrabaz, delice bir kahkaha patlattı: "O da iyi bir evlat olarak, bunu yaptı. Sizden öğrendiklerini, bana getirdi. Kızıl-cık adlı kadirgayla kaçacağınızı ve bu küçük farenin, adaya giden harita olduğunu söyledi. Senin bir Ark sürtüğü olduğunu ve sana güvenmememizi söyledi. Yanınızda bir ayakçı vardı ve pek işgüzarlı. Ama hepiniz, öyle ya da böyle, o yola düşecektiniz çünkü mecburdunuz ve benim de tek yapmam gereken, sizi izlemek oldu. Böylece eğer soran olursa, sadece idamdan kaçan birkaç mahkûmu takip etmiş olacaktım. Kolay iş."

Madrabaz, gözlerini devirdi: "Tabii, yaklaşık bir saattir alt güvertede, sizin didişip durmanızı dinlememiz gerekti. Ama tüm bu çileye değdi, değil mi? Hadi bakalım, şimdi silahlarınızı bırakın."

Dante, adamın yüzünde beliren pis sırıtmayı söküp almayı o kadar çok isterdi ki...

Sonra da Beau'nun ciddi yüzünde, bir delik açmayı.

Dişlerini sıktı.

"Kardeşime zarar vermen, pazarlık için iyi bir yol değil," dedi Lunu, basitçe. Az önce, yüzüne kırbaç yememiş gibi sakin. Sessizlik, kadirganın ortasma çöktüğünde Dante, kızın sözlerinin, Madrabaz'ı fazlasıyla rahatsız ettiğini fark etti.

Ama eli, tekrar kırbacında seğirdiyse de bir hamle yapmadı.

Ark gemilerinde adı korkuyla anılan adam buydu. Kırbacıyla boyun kıran bir vahşi. Ama hiç konuşulmayan şey, onun, bir Ark kaçağı olduğuydu.

Gerçi sanırım, bu normaldi. Dümen Meclisi, kimsenin kaçma şansı olduğunun düşünülmesini istemezdi.

İnsanlar ortadan kaybolduğunda herkes, onların, Dümen tarafından alındığını bilirdi.

Demek ki bu da bir yalandı. Dante, içinden gün ışığı süzülen tüm çatlaklarından nefret etti. Gardını indirmişti! Duvarlarından, ışığın ve Beau'nun geçmesine izin vermişti.

Ark sürtüğü!

İşte Beau için, sadece buydu!

"Pazarlık yapmıyoruz. Ona zarar vermek istersem, veririm, küçük fare. Bunu da sadece istediğim için yaparım. O yüzden, bana fırsat vermesen iyi olur. Şimdi, uslu çocuklar olup elinizdeki silahları bırakın," dedi dışlerinin arasından.

Dante'nin anlayamadığı tek şey, karşısındaki bu soğuk ve hesapçı adamın, nasıl Beau'nun babası olabildiğiydi.

Ama Beau, gerçekte kimdi ki?

Onu tanıdığını sanmıştı ama düşününce, nezaketinin ne kadarı gerçektir? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Dante, onun bir yalancı olduğunu nasıl fark edememişti ki? Gerçekten bu kadar aptal olabilir miydi?

Gözünde bir anı canlandı.

Beau, yerde yatarken başında toplanan Gezginlerin, ona neden zarar vermediğini anlayamamıştı. Demek bu yüzden. Sonra onlara kıyafet çalmak için ortadan kaybolduğunda, elinde yemek ve o kadar uygun bedenlerde kıyafetlerle geri dönmesi, ne denli garipti. Aslında ipuçları, hep gözünün önündeydi.

İyi bir hırsızmış! Hadi oradan!

Sadece, iyi bir yalancıydı.

Onlara gidip istediklerini almış; karşılığında da ne zaman, nereden gideceklerini söylemişti. Kim olduklarını ve ne bildiklerini. Kukla gibi oynatılıp Madrabaz'ın istediği yönde dönüp durmuşlardı. İşaretler ortadaydı ama Dante, görmek istememişti.

"Seni hain, pislik! Sana güvendim! Sana yardım etmek için geri döndüm! Ama en başından beri biliyorlardı. En başından beri bizimle oynuyordun! Benimle oynuyordun! Senin için,

annemin katilinin kaçmasına izin verdim!" diye kükredi Dante, saldırmak için çırpınarak.

"En başından sana söylesem bile ne değişirdi ki? Bir Gezgin'e asla güvenmezdin," diye açıkladı, Beau.

"Sen bir Gezgin değilsin! Sen sadece, babasınım artıkalarını toplayan bir dilencisin!" diye hırladı, Dante.

Beau, bir anlığına hareketsiz kaldı. Sözleri tam da yerinden vurmuş olmalıydı ki konuştuğunda, sesi buz gibiydi.

"Sen de öfkeden gözü dönmüş bir aptalsın! Sadece görmek istediklerini görüyorsun. Kendinden başka insanlar olduğunu fark etmeyecek kadar kör olduğun için, seni kandırmama bile gerek kalmadı! Öylece peşimden geldin."

Dante, irkildi.

"Midemi bulandırıyor sun."

İçine dolan soğuk nefrete tutunmalıydı. Kendi aptallığıyla, sonra ilgilenecekti. Şimdi tek düşmanı, karşısında duran bu haindi.

"Sen de benim midemi bulandırıyor sun. Katıksız öfkenden, şiddetinden, zalimliğinden tiksiniyorum. Kayalılara neden hayvan dediklerini kanıtlar gibi davranıyor sun."

Aşağılık piç!

"En azından ben, kendi doğama sadığım. Sen, ne Ark'sın ne Gezgin. Ne çiftçisin ne korsan. Sen sadece, sik kafalı bir hainsin. Asla bundan fazlası olamayacaksın!"

"Bu kadar sohbet yeter. Fısıltı, onu bana getir," dedi Madrabaz, bıkkın bir edayla.

Adı Fısıltı olan ceset görünümlü adam, Arm'ı, bıçağının ucuyla Madrabaz'a doğru itekledi. Madrabaz, kendi hançerini Arm'ın boğazına dayadı.

"Şimdi, silahlarınızı bırakın. Daha yapacak çok işimiz var."

Kimse hareket etmedi.

Dante, her bir Gezgin'i tek tek süzdü. Hepsinin kılıçları ve bıçakları vardı. Omuzlarında, okları asılıydı. Hepsi de kavga-

ya hazırды. Kelepçesinden kurtulabilse, birkaç tanesini halledebilirdi ama muhtemelen, sonra da ölürdü.

“Peki,” dedi Madrabaz, etkileyici bir iç çekişle.

Az önceki darbenin gelişini göremeyen Lunu, ikincinin gelişini ilk fark eden oldu ve Arm’ın adını haykırdı.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Dante, bir anlığına nereye bakacağını anlayamadı.

Madrabaz, elindeki hançeri önce Arm’ın boynuna bastırdı ama son anda geri çekip ani bir hareketle, Öfke’ye fırlattı. Bunu beklemeyen oğlan, geri çekilemeden hançer, boğazına saplandı ve her yeri kana buladı. Oğlanın gözleri bir anlığına, şaşkınlıkla açıldı. Dizlerinin üzerine düşerken Hodbin’in bağırışı dışında, ses çıkmadı. İki Gezgin öne atılıp Hodbin’i yakaladığında oğlan, kollarında anlamsızca çırpındı.

Gözleri, yerde, kendi kanında boğulan kardeşine kilitlenmişti.

Dante, zorlukla nefes aldı. Öfke’yi tanımıyordu. Tek bildiği, onlara yardım eden bir dışlanmış olduğuydu. Ama bir an, yanlarındayken; bir an, artık yoktu.

Son bir söz bile söyleyememişti.

Onlara anlatacak hikâyeleri vardı. Artık anlatamayacağı hikâyeleri... Gözleri asla akmayacak yaşlarla bulanıklaşırken önünden, hızla bir şey geçti.

Küçük bir beyazlık, kanlar içinde yatan Öfke’nin bacaklarına sürtündü. Kesik siyah kuyruğu havada sallandığında Dante, gözlerini kırpıştırıp görüşünü düzeltti. Kedinin gemide olduğunu bile fark etmemişti.

Ama buradaydı işte.

Küçük kafasını, eski dostunun avucuna sürterek ince sesiyle miyavlıyordu. Muhtemelen, kalkmasını istiyordu. Onu tekrar sevmesini.

Belki Öfke, dünyada yalnız olsaydı daha kolay olurdu. Ama onu hatırlayacak biri vardı. Onu özleyecek biri. Otto, onu özleyecekti. Onun yasını tutacaktı.

Acı miyavlamaları artarken Dante, nefesiz kaldı.

Dünyanın sessizliğini bozan yine Madrabaz oldu.

“Sırada kim var?” dedi yine o, melodik sesiyle.

Lunu, sopasını yere attı. Kırmızı asker ceketinin altındaki omuzları düşmüştü. Dante yere çökerken, içinde bir şeylerin öldüğünü hissediyordu.

Yeniden yeşermeye başlayan bir şeylerin: Umut, özgürlük, sevgi gibi ona, geçmişinden kalan hislerin.

Yine koca dünyada, birilerinin insafına kalmış; sürükleniyordu. O yüzden bir Gezgin, onun öbür elini de bağlamak için geldiğinde direnmedi. Hodbin, kılıcını bırakıp Öfke’nin yanına gittiğinde ve siyah beyaz kediyi kucağına aldığı anda kimse sesini çıkarmadı. Kedi, acı acı miyavlamaya devam etse de Hodbin’in kucağında kalmaya devam etti.

Kaybettiklerini biliyorlardı.

Korsanlar hepsini yan yana bağlarlarken hiçbirinin bacaklarında, savaşacak güç kalmamıştı.

Güvendiği adama baktı.

Beau’nun yüzünde, hiçbir ifade yoktu. Donmuş bir maske takmış gibiydi. Dante, bu hâliyle oğlanın, babasıyla gerçekten benzediğini fark etti.

İkisi de uzun ve esmerdi. Beau’nun saçları tepesinde toplanırken Madrabaz’ınki, omuzlarına düşüyordu. Aynı güçlü çeneye ve geniş omuzlara sahiplerdi. Beau’nun muzip gülümsemesi, Madrabaz’ın yüzünde bir köpek balığının sırtına benziyordu ama karşısında aynı sıkılmış suratlarla durmuşlarken, hiçbir farkları yoktu.

Onu nasıl öpmeyi düşünebilmişti ki? Onun yanında, kendini güvende hissetmişti! Aslında sadece, Kızılıcak’a gelene

kadar kendi rolünü oynuyordu. Dante, ona bir tehdit oluşturmazın diye suyuna gidiyordu.

“Zalimlikten hoşlanmayan birine göre miden ortama kolay adapte oluyor,” dedi, Beau, ona yaklaşıp ayaklarını bağlayan ipleri kontrol ettiği sırada.

“Onun ölmesini ben istemedim,” diye mırıldandı, Beau.

Sesi, Dante’nin sözlerine içermiş gibiydi. Sanki bulundukları durumda, onun duygularının bir önemi varmış gibi.

“Ama engel de olmadın, değil mi? Ne o? Yoksa babacığın, yeterince Gezgin olduğuna inanmaz mıydı?” diye sordu Dante, zehir gibi bir sesle.

“Kapa çeneni!” diye homurdandı, Beau.

“Yoksa ne yaparsın? Boğazımı mı kesersin?”

Beau’nun çenesinde, bir kas seğirdi.

Dante, onun yüzünde, tanıdığını sandığı oğlandan bir iz aradı. Ama hiçbir şey yoktu.

“Öfke, bize sadece yardım etmişti!” diye hırladı Arm, sertçe. Kayalı oğlanın gözleri, akmamış yaşlarla ağırlaşmıştı.

“Sen de olabilirdin,” dedi Beau, ona dik dik bakarak.

“Teşekkür mü etmeliyim?”

Kanı tekrar kaynamaya başlamıştı. Karşısındaki hainin sakinliği, Dante’nin dinen fırtınalarını alevlendiriyordu.

“Evet. Evet, bence de teşekkür etmeliyiz,” dedi Dante, diğerlerine bakarak. Sonra da döndü ve Beau’nun yüzüne tükürdü.

“Teşekkür ederiz. Şimdi, siktirip gidebilirsin.”

Beau, yüzünü silerken sadece soğuk bir şekilde sırtlamakla yetindi. Sanki Dante’nin öfkesinin, hiçbir değeri yokmuş gibi.

Dante’nin canını en çok acıtan da bu oldu.

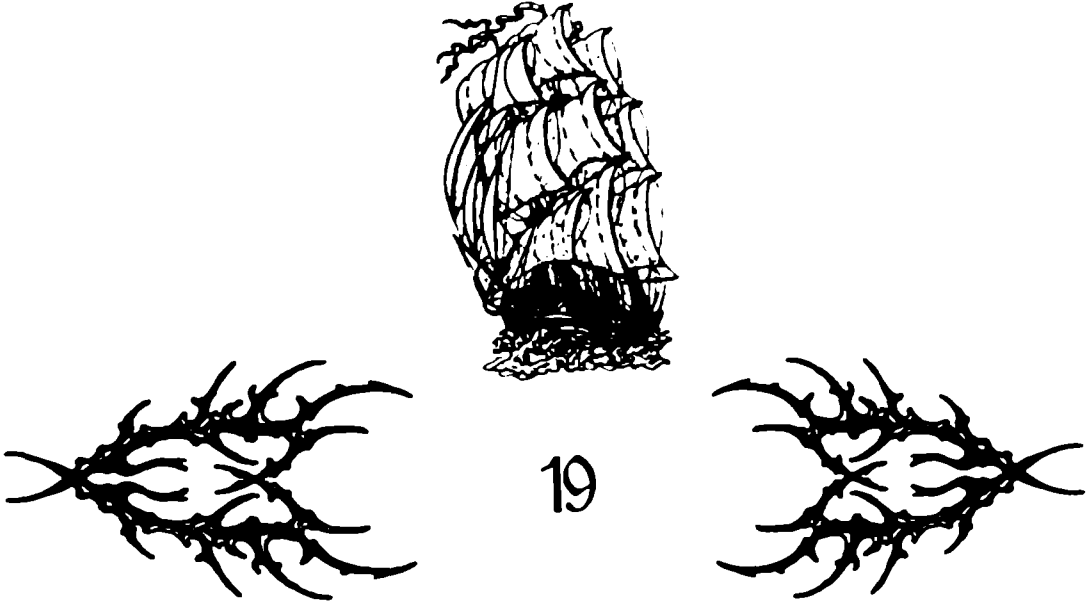
Pişman bile değildi. Pişman olsa da bu yaptığı şeyi değiştirmezdi ama en azından Dante, aralarında geçen her şeyin yalan olduğunu düşünmemiş olurdu.

Madrabaz, kollarını açarak ona seslendiğinde Beau, çoktan babasına doğru yürümeye başlamıştı bile. Kucaklaştıklarında adamın gözleri, Dante'nin üzerindeydi.

"Gel bakalım, şu yaranı bir diksinler önce. Burada işimiz bittikten sonra da göğsüne, Gezgin mührünü işleriz."

Tayfanın kalanı, bu haberle keyiflendi. Beau'nun omzunu sıvazlayıp ona aralarında yer açtılar. Neşeli kahkahalarla, mührünü kazanan yeni mürettebatlarını kutladılar.

"Sikik bir hainin, sikik mührü," diye mırıldandı Dante, olanca kınıyla.

Lunu

Fısıltı, Lunu'nun iplerini çözmek için geldiğinde kız, paniklememek için nefesini tuttu. Lunu, kısa ömründe bir sürü iri adam görmüştü; bir sürü çirkin adam da görmüştü ama bu, hayatında gördüğü kesinlikle en korkunç adamdı. Adamın, uzun kuzgun karası saçlarının ardından ölü gibi bakan düşük gözleri vardı. Ağzının üstünden geçen ve dudaklarını, birbirine dikilmiş gibi gösteren dövmesi de kızın midesinin kasılmasına yol açıyordu.

"Onu nereye götürüyorsun?" dedi, Arm. Kardeşi omzuyla, Lunu ve Fısıltı'nın arasına girmeye çalıştı ama bağları o kadar sıkıydı ki bu çabası anlamsızdı.

Fısıltı'nın, kulak memesinden sarkan irili ufaklı kemiklerin şıkırtısı dışında sesi çıkmadı.

"Sana söylüyorum?"

Arm'ın burun delikleri şişmişti. Lunu, zihniyle onu uyar-mak isterdi.

Kontrolünü kaybetme, Army.

"Sana bir soru sordu!" diye araya girdi, Dante. Arm'ın, onun için endişelenmesi ne kadar doğalsa; asker kızın onu savunması, o denli beklenmedikti. Bu yüzden Lunu, kendini,

Dante hakkında bildiklerini gözden geçirmek zorunda hissetti. Asker kız, kontrolçüydü; boyun egecek bir yapısı yoktu. Fazla konuşmuyordu ve işine bakıyordu.

Tipik bir yalnız kurt.

Bu nedenle kızın, Lunu'yu umursaması şaşırtıcıydı. Belki de birlikte mahkûm olmanın, insanı birbirine bağlayan bir yanı vardı. Lunu, sebebi ne olursa olsun yine de minnettardı. Fısıltı, ayağındaki bağları çözerken iki mahkûmun da sorularını duymazdan gelmeye devam etti.

“Madrabaz, seni sorgulayacak,” diye mırıldandı, hemen sol yanında oturan Hodbin. Lunu da bunu az çok tahmin edebiliyordu. Madrabaz, adaya gitmek istiyordu. Lunu da adaya gitmek istiyordu. Bu kadar rahatsız edici bir tip olmasaydı Lunu, onlara eşlik ettiği için sevinebilirdi bile. Ama Madrabaz gibi adamlar, akıllıca hareket etmezdi. Lunu, onun patlamak üzere olan bir barut fıçısı olduğunu biliyordu. Bir kıvılcımla tutuşup çevresindeki herkesi yok edebilirdi. Adamın evindeki kafesi görmüş, orada bulunmuştu. Hatta o kafesi yakmıştı.

Umarım, bu detayı henüz öğrenmemiştir.

Lunu, derin bir nefes verdi.

Yanında oturan Hodbin'e, kısa bir bakış attı. Gezginiğin elleri bağlı olsa da Otto, hâlâ Hodbin'in kucağındaydı. Birkaç adam Öfke'nin cesedini suya fırlatana kadar kedi, hiç susmadan bağırarak; ortalığı ayağa kaldırmıştı. Öfke gidince Otto da sonunda, sesini kesmişti. O zamandan beri de Hodbin'in kucağında büzüşmüş, oturuyordu. Hodbin ise kardeşinin bedeni suya gömülürken, sessizce ağlamıştı. Lunu, onun ağlayacak biri olduğunu hiç düşünmemişti. Oğlan, gözyaşlarını saklamak için çok uğraşmıştı ama Lunu, onun titreyen omuzlarını hissedebiliyordu.

Arm'ı öyle kaybetmenin acısını hayal bile edemiyordu. O suya bir çuval gibi fırlatılan, Arm da olabilirdi.

Ama Lunu, öfkесinin onu ele geçirmesine izin veremezdi. Artık bu boka basılmıştı ve sızlanmanın yararı olmazdı.

Fısıltı, ellerini çözerken sakın kalmaya çalıştı. Onları bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulmalıydı. Adam, onu ceketinden tutup kaldırdığı sırada Arm'a, telkin eden bir bakış attı.

Bu işi çözecek biri varsa, o da Lunu'ydu.

Birlikte Kızılıcık'ın güvertesini geçip alt kamaraya indiler. Madrabaz'ın tayfası, hemen ortama adapte olmuştu. Boş buldukları her köşeye hamaklarını asmışlardı. Herkes kendi işine bakıyor olsa da aralarda, sert kahkahalar ve bilinmez tatlı vaadi hakkındaki konuşmalar, Lunu'nun kulaklarına geldi. Onlar için bu, yeni bir maceranın başlangıcıydı. Ama bilmedikleri şey, bunu sağlayan kişinin Lunu olduğuydu.

Bu, Lunu'nun macerasıydı.

Fısıltı, iterek onu kaptan köşküne soktuğunda, gösterişli odada, bir sütuna yaslanmış olan Beau dışında kimse yoktu. Kapı ardından kapanıp onları baş başa bırakırken Lunu, Beau'yu inceledi.

Oğlan, farklı görünüyordu. Kanlı gömleğini, beyaz bir üst ile değiştirmişti ama Lunu, oğlanın belini saran sargı bezini, ince kumaşın altından görebiliyordu. Göğsünde kavuşturduğu kollarındaki kaslar kasılmıştı ve yüzü gergindi. Evet, farklılık buydu. Hep gülümseyen suratındaki ifade, çok yabancı ve uzaktı. Lunu, onun rahatsızlığına sıırttı.

"Güzel oynadın."

Evet, mahkûm olmaktan hoşlanmıyordu ama oğlan, bilmeden de olsa Gizliman'a ulaşma şanslarını arttırmıştı. Altı acemi yüz karası yerine, gerçek bir tayfayla, işleri çok daha kolay olacaktı.

Artık Beş.

Lunu, karşısında ölen oğlanı düşününce yutkunduydu.

Bir an, oradaydı. Onlarla, bir yola çıkmıştı. Sonra ise yoktu. Çünkü Madrabaz, öyle olmasını istemişti.

Öfke'nin daha anlatacak hikâyeleri olmasını umursamamıştı.

Hodbin, acaba o hikâyeleri ezberlemiş miydi? Ölünce tüm izlerinin silinip gitmesi, ne kadar acımasızca olurdu. Kimse'nin böyle bir gücü olmamalıydı.

"Bana kızgın değil misin?" diye sordu Beau, usulca.

Lunu, bunu enine boyuna düşündü ve dürüstçe cevap verdi:

"Açıkçası, senin hain kığın, pek umurumda değil. Ben daha çok, şimdi ne olacağını umursuyorum."

Beau, duymayı umduğu buymuş gibi başını salladı.

"Bu, sana bağlı. Eğer babamla iş birliği yaparsan, kimsenin zarar görmesine gerek olmayacak," dedi basitçe.

"Öfke'nin bundan haberi var mı?" diye sordu, Lunu. İlk taşını atmıştı.

Beau'nun çenesi kasıldı. Yüzünü ifadesiz tutmak için büyük bir gayret sarf ediyor olsa da Lunu, gerçeği çoktan görmüştü.

Bizi öldürebilme ihtimali olduğunu düşünmemiştin, demek.

"Bir mesaj vermesi gerekiyordu," dedi oğlan, söylediklerine çok da inanmadan.

"Mesaj alındı; Madrabaz'a güvenme," diye mırıldandı Lunu, Beau'ya kendini beğenmiş bir gülümseme sunarken.

"Ona güvenmene gerek yok. Bana güvensen, yeter."

Lunu, bu naif ikna çabasma çınlayan bir kahkaha ile karşılık verdi. Gerçekten, bu kadar kolay olduğunu mu sanıyordu? Gerçi sonuçta karşısında duran kızın, koca bir Kaya Şehir'e terör estiren Lunulata olduğunu bilmiyordu. O, sadece küçük bir sorun görüyordu. Lunu'nun, onun başına büyük bir bela olmayı seçebileceğini bilseydi eğer, karşısında böyle rahat duramazdı.

"Dante, buna katılmazdı sanırım," dediğinde, ikinci taşını da atmış oldu. Sözleri hedefine ulaştı ve Beau, bocaladı. Şimdi dengesi bozulduğuna göre Lunu, daha dürüst cevaplar alabilir ve suyun içinde, gerçekte neler olduğunu görebilirdi.

"Ailemi seçtiğim için beni suçlayabilir misin?" diye sordu, Beau. Yüzünü ifadesiz tutmaya çalışmaktan vazgeçmiş gibiydi.

"O adamı tanımıyorsun. Seni de korkutmadığını söyleyebilir misin?"

"Sen de Arm'ın babasını tanımıyordun ama ona güvenip bir yola çıktın, değil mi?"

Peki.

Bu cevaplar, Lunu için yeterliydi. Beau, ne olursa olsun babasına güveniyordu. Öfke'yi öldürmüş olsa bile, yaptıklarının ardında, haklı bir gerekçe bulacaktı. Arm'ın, Lunu'nun her sorgulanabilir kararında yanında olması gibiydi bu. Zehirli bir sadakatti ve suistimal edilmeye açıktı.

"Sizinle iş birliği yaparsam, güvende olacağımızın sözünü verebilir misin? Hepimizin," diye sordu, Lunu.

"Hodbin ve Dante'yi umursayacağını düşünmemiştim."

Beau, onu yeni bir bakışla süzdü. Karşısındaki kızın ruhunu görmek ister gibi bir hâli vardı.

Bir görseydin, kaçacak yer arardın.

"Onların ağındaki balıklar, ortada. Sizin ağınızı görene kadar çevremde, elini bildiğim insanların olmasını tercih ederim," diye omuz silkti, Lunu.

Beau, buna içtenlikle güldü. Sıcak kahkahasıyla birlikte, kendine daha çok benzemişti. Yaslandığı yerden uzaklaşıp Lunu'nun karşısındaki tabureye oturdu. Ona güvenmesini, gerçekten çok istiyor olmalıydı. Bilmediği şey şuydu ki Lunu'nun, kendinden başka kimseye güvenmek gibi bir niyeti yoktu. Ama oğlan, savunmasını kaldırıp gözlerinin içine olduğu kişi olarak bakarken Lunu, yine de onu dinledi.

“Bak, ben zaten babamla konuştum. Bizi Liman’a ulaştırdığın sürece, hiçbirinize bir zarar gelmeyecek. Ayrıca yüzün için de üzgünüm, Lunu. Gerçekten,” dedi, samimi bir üzüntüyle.

Lunu, buna hıhlayarak güldü ve “Ama sonuçta babacığın, mesajını yerine ulaştırdı,” dedi.

Kimsenin acımasına tenezzül edecek değildi. Hele hain bir piçinkine, hiç.

“Yine de yanılttı. İçinizden birine zarar vereceğini hiç düşünmedim. Buna, Öfke de dâhil.”

Beau’nun sıcak kahverengi gözlerinden, gölgeler geçti. Yutkunurken boynu kasıldı; Lunu’nun, üzüntüsüne inanmasını istiyordu. Tüm beden dilinde, pişmanlık vardı. Lunu, oğlanın çabasına iç çekti. Biri her zaman bedel öderdi ve Beau da bunu gayet iyi bilmesine rağmen, bir kumar oynamıştı. Şans eseri, bedeli ödeyen Öfke olmuştu.

Oğlan, pişman mıydı?

Belki.

Bu, bir şey değiştir miydi?

Hayır.

Ama Lunu, yine de ona uyacaktı. Aynı tarafta olduklarını düşünmesi, işine gelirdi.

“Sana küçük bir, hayatta kalma tavsiyesi. Baban bile olsa, insanların sözlerine değil davranışlarına bak. Bir aptal bile iyi yalan söyleyebilir ama kimse, kolay kolay gerçek doğasını saklayamaz.”

Sözleri doğruydum ama niyeti, çok da masum değildi. Beau, şimdilik babacığının tarafında olabilirdi ama şüphe tohumları bir kez ekildi mi, Kaya’yı bile delerek kök verirdi.

“Dikkate alacağım,” dedi, düşünceli bir şekilde başını sallayan Beau.

Lunu bir süre, konuştuklarını düşünürmüş gibi yaptı. Sanki başka bir seçeceği varmış; sanki onlar, Lunu’nun yardımına mecburmuş gibi.

Sonunda konuştuğunda, sesi netti. "Bunu, benim yolumdan yapacağız," dedi Lunu, ciddiyetle.

Beau gülümsediğinde, tüm yüzü aydınlandı. Lunu da ona, küçük bir gülümseme sundu. Oğlan, Lunu'nun tipi değildi ama inkâr edilemez bir yakışıklılığı olduğu kesindi. Neyse ki Lunu, bunca işin ortasında âşık olacak kadar salak değildi.

Gerçi o, genel olarak âşık olacak kadar salak değildi. Öyle hatalar, hayatta yapacak şeyleri olmayan insanlar içindi. Lunu'nun ise gerçekten, yapacak çok fazla işi vardı.

Kendi düşüncelerinde gezinirken kapı açıldı. Koyu kah-verengi, uzun bir ceket giyen Madrabaz, rahat adımlarla kocaman masaya kurulurken ardı sıra, Fısıltı ve Ringo da içeri girdi.

"Merhaba, küçük Kaya Faresi," dedi Ringo, kızıl beyaz sakallarını çekiştirerek.

"Merhaba, ihtiyar," diye sırtıttı, Lunu. Doğduğu şehirden kaçtıklarından beri, adamı görmemişti. Madrabaz'dan çok daha yaşlı olmasma rağmen onun sağ kolu olmakla yetindiğine göre, hırsları olmayan biriydi.

Ve adayı bildiği hâlde, oraya ulaşmadığına göre.

Bu çok yazıktı çünkü hırslar, rahatlıkla kullanılabilirdi. Karşısındaki adamları değerlendirmeye dönen Lunu, Ringo'nun babacanlığına karşı, Fısıltı'nın sessiz tehlikesini ve Madrabaz'ın oyuncu yakışıklığını gülünç buldu. Kaptanın, farklı bir tayfası olduğu kesindi.

Ama zaten Madrabaz'm kendi de görüldüğünden farklı bir adamdı. Lunu'ya baktığında, güzel gözlerinde hiçbir duygu yoktu. Normalde, karşısındaki insanların onu küçümsemesine alışık olan Lunu için bu şaşırtıcı olsa da muhtemelen bunun sebebi, adamın onu hiç umursamamasıydı. Gözünde, bir böcekten farkı yok gibiydi.

"Sanırım, oğlumla konuştun. Size zarar vermek gibi bir niyetimiz olmadığını anlamışsındır," dedi rahat bir edayla,

koltuğunda geriye yaslanırken. Kahverengi ceketinin düğmelerini açıp kollarını, kafasının arkasına koydu. Gamsız bir özgüveni vardı.

"Anlattı. Ama sizin sözünüzdense, kendime güvenmeyi tercih ederim; umarım alınmazsın," diye cevapladı Lunu, ona tepeden bakarak. Ona vurdu diye Lunu'nun sineceğini sanıyorsa, çok yanıliyordu. Evet, Lunu, adamdan korkuyordu ama bunu göstermeyecek kadar gururluydu da.

Madrabaz, hıhladı.

Lunu'yu tepeden tırnağa birkaç defa süzdü ve ona, kafasında bir değer biçti. Muhtemelen, beş para etmediğine karar verdi ve sıkıntıyla nefes vererek konuştu: "Koordinatları söyle."

Lunu, gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Karşısındaki adama, dişli olduğunu göstermek istiyordu ama adamın sinirini çok bozarsa, ödeyeceği bedelden endişeleniyordu. O yüzden, en şirin ifadesini takınmayı denedi ve "Hayır, pusulamı alacağım ve size, yol boyu rehberlik edeceğim. Karşılığında, oraya bizi sağ olarak ulaştıracaksınız ve herkes kazanmış olacak," dedi, tatlı tatlı.

"Ya da seni zorla konuşturabilirim?"

Eh, bu doğruyd.

Muhtemelen Madrabaz için böylesi, daha kolay olurdu. Ama Lunu, pokerde iyiydi ve karşısındaki adamın, blöfünü görme riskine girmeyeceğini biliyordu. İkisi de her şeyini masaya koymuştu.

"Tabii. Bana işkence et ve yolu öğren. Narin vücudum hemen pes ettiğinde, umarım doğru konumu öğrenmiş olursun yoksa Derin Deniz'in kış deliğine kadar boşuna gittiğini fark edebilirsin," dedi Lunu, tüm samimiyetiyle.

"Sakın beni tehdit etmeye kalkma," diye hırladı, Madrabaz. Derinden gelen sesi öyle keskindi ki Lunu'nun yüzü, yanmaya başlamıştı.

“Sen de sakın beni tehdit etmeye kalkma. Ben, akıllı bir kızım, Madrabaz. Sana yolu göstermenin, beni oraya daha kolay ulaştıracağını biliyorum. Ama bunu ancak, ölüm tehdidi altında hissetmezsem yapabilirim. Sen de akıllı bir adamsın ve birkaç çocuğun, senin yolunda bir tehdit olmadığını biliyorsun. Bırak, bizi oraya götüreyim.”

Lunu, sesinin yalvarır gibi çıkmaması için çok uğraşsa da söylediği her kelimededen anında nefret etti.

Hayatta kalmak için yaptıklarımız...

“Ama daha önce bir gemiye ayak bile basmamış bir kaya faresine güvenip yol almak, kulağa pek zekice gelmiyor, değil mi?” diye sordu, Lunu’nun notunu zaten vermiş bir edayla.

Yine de Lunu, kazandığını biliyordu.

“Yolu bilen tek kişi o, kaya faresiyse, pek bir seçeceğin yok gibi,” diye omuz silkti.

Madrabaz, ona tiksinererek baktı.

Düşünürken sessizdi ama kamaranın içine yayılan gerginlik, onun yerine konuşuyordu. Hemen sonra bıkkın bir edayla, serdümenine döndü.

“Ringo, bu fare, seninle. Dümene geçin ve bizi oraya götürün.”

“Pusulamı istiyorum,” diye directti, Lunu. Şansını zorlamak istemiyordu ama o pusulaya gerçekten ihtiyacı vardı.

“Ringo, sana, kendi pusulasını ödünç verir,” dedi, elini sabırsız bir edayla sallayan Madrabaz.

“Kendi pusulamı tercih ederim. Geminize bindiğimde, yanımda olan.”

Lunu, parmak uçlarında yükselip alçalırken, heyecanını bastırmaya çalıştı.

Madrabaz’ın buz gibi gözleri, tekrar ona döndü. Lunu, iliklerine kadar donduğunu hissetti ama adamdan gözlerini kaçırmadı. Ona bu tatmini yaşatmaya hiç niyeti yoktu.

“Çok yazık. Kendisi, gemimde. Umarım bu eksiklik, değerini azaltmaz?” diye sordu, dişlerinin arasından. Sinirleniyordu ve Lunu’nun istediği son şey, adamın bir öfke nöbetine daha şahit olmaktı.

“Yolu biliyorum. Pusula sadece, bize yol üstündeki engelleri gösterecekti. Sanırım, o kısmı şansa bırakmamız gerekecek,” diye cevapladı Lunu, umarsızca.

“Yolda bir engel yok,” diye tısladı, kaptanları.

“O yüzden mi hiçbir gemi, yeterince uzağa gidip geri dönemedi?”

Bir aptal bile bu ihtimali düşünür, seni sefil herif.

“Bir engel varsa bile, başa çıkabiliriz.”

Madrabaz, artık tahammülünün son raddesinde gibiydi. O yüzden Lunu, teslim olur gibi ellerini kaldırdı ve “Ben, sadece bir kaya faresiyim. Büyük korkunç korsanlar, sizlersiniz. Umarım başa çıkabilirsiniz,” dedi. Sonra da şirin bir sırıtmayla, Madrabaz’a baktı.

Madrabaz konuştuğunda, sesi bıçak gibiydi.

“Şansına Sessiz Gece, şu an tam arkamızda. Bir saate bize yetişmiş olur. O zaman pusulana kavuşursun, küçük fare. Ama şunu unutma. Bir şekilde oyun oynamaya kalkarsan, kardeşini bir direğe bağlar; sonra da sana, derisini yüzdürürüm. Anladın mı?”

Lunu, yorgunca iç geçirdi.

“Beni tehdit etmene gerek yok, Madrabaz. Benim kaybedecek çok şeyim var ve yüzerek ulaşmam gerekse bile, oraya ulaşacağım.”

Ama Madrabaz, sözlerini umursamadı. Lunu’ya ilgisini kaybetmişti bile. Adamlarına dönüp emirler yağdırmaya başladığında Lunu, tuttuğu nefesini bıraktı. Bu kadar stres kesin, alnunda bir sivilce çıkartacaktı.

“Fısıltı, ayakçıyı güverte temizliğine ver. Kolsuz olan, mutfakta Laçka’ya çiraklık etsin. Ringo, sen de gözünü bu

fareden ayırma. Akşamları, hepsi bağlanacak. Gündüzleri de işinden başını kaldıran olmayacak.”

“Dante, ne olacak?” diye atıldı, Beau. Bütün konuşma boyunca ilk kez sesi çıkmıştı. Sesindeki gerginlik, Lunu’nun bir kaşını kaldırarak ona dönmesine sebep oldu. Oğlan, açık bir kitap gibiydi. Lunu, her ne kadar okumayı bilmiyor olsa bile oğlanın ruhunu gördü.

O yüzden Beau, babasının sözünü kestiğinde Lunu, onun yerine de gerildi. Ama görünen o ki Madrabaz’ın sabır eşiği, oğlu için biraz daha fazlaydı.

“Onun için daha eğlenceli planlarım var,” dedi gülümseyerek. Gerçi Lunu’ya daha çok, dişlerini gösteriyor gibi gelmişti. Beau da öyle düşünmüş olmalı ki hiç rahatlatmışa benzemiyordu.

“Ona zarar vermeyeceksin, değil mi? İyi bir müttefik olur,” diye karşılık verdi, kararlılıkla.

Madrabaz’ın gözleri, oğluna bakarken soğudu.

“Yaşayacak ama bir tehdit olduğunu, kendi ağzınla söyledin. Bir çift memenin, dikkatini dağıtmasına izin vermeyeceksin herhâlde?”

Sorusu Beau’yu utandırdıysa bile oğlan, bunu belli etmedi. Babasına kararlılıkla bakmaya devam ediyordu.

“Onun için demedim. O, iyi bir asker,” diye yineledi.

“Güzel. Yoksa tüm yol, nasıl eğleniriz ki?” dedi Madrabaz, ellerini ovuşturarak. Keyfi yerine gelmiş gibiydi. Ama Lunu, baba oğul arasındaki etkileşimi daha fazla izleyemedi. Ringo, onu ensesinden tutup dışarı çıkardı.

Lunu, kocaman nasırlı elin altında ezildiğini hissediyordu. Silkindi ama Ringo, onu bırakmadan peşinden sürükledi.

“Biliyordun, değil mi? Gizliman’ın gerçek olduğunu? On-
dan, bizi uyarmaya çalıştın. Madrabaz’ın öğrenmesini istemi-
yordun?” diye sordu Lunu, fısıldayarak.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Adam, göbeği önünde yampiri adımlarla yürürken, yüzündeki ifadeyi bozmadı.

“Eh, bu sert görünüşün altında hassas bir kalp olması çok tatlı,” diye sırttı, Lunu. “Eminim, çok asil bir sebebin vardır.”

Ringo, ona bakmadı bile. Sadece, “Kapa koca, çeneni fare,” diye homurdandı.

“Ama çenemi kaparsam sana koordinatları nasıl söyleyebilirim, seni yaşlı, aptal bunak?” diyerek ona sataştı, Lunu. Karşılığında, sert bir tokadın suratına inmesini bekledi. Ama aldığı, sadece bir çift ters bakış oldu.

Adamın kırışık yüzü yakından, çirkin yara izleriyle doluydu. Lunu, elini, yanağında sızlayan yarasına götürmemek için kendini zor tuttu.

İnce kesik de acaba ileride böyle mi gözükecekti?

Bu düşünceyle, anında keyfi kaçırverdi. Hiçbir zaman, güzel olduğunu düşünmemişti ama çirkin hissetmek de istemiyordu.

Güneşin gözünü yaktığı güverteye çıktıklarında elini, yüzüne siper etmesi gerekti. Yanından geçerken hâlâ bağlı olan Arm’a, güven veren bir gülümsemeyle baktı.

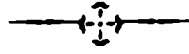
İşler, yoluna girecekti.

Adım adım olsa da Lunu, her şeyi yoluna sokacaktı.

Baş kasaraya çıktıklarında kocaman oymalı dümenin başına geçen Ringo, Lunu’yu, yanında duran masaya doğru ittirdi. Gıcırdayan masada, Derin Deniz’i gösteren sarı bir harita vardı. Parça parça ayrılmış Kaya Şehirlerini ve Ark Takımadalarını bu şekilde görmek öyle değişik bir histi ki Lunu, haritayı keyifle incelemeye başladı. Yanaklarını saran çiller gibi, Ark ulusunun etrafına dağılmış bir sürü Kaya Şehir vardı. Lunu, sayılarının bu kadar fazla olduğuna inanamıyordu. Parmağını üzerlerinde gezdirirken eli, sonsuz Derin Deniz’in boşluğunda kaldı.

“Bayağı boş bir harita,” diye belirtti Lunu, düşünceli bir edayla.

“Eh, çünkü ötesini kimse görmedi, sersem,” diye omuz silkti, Ringo. Sonra da, “Artık onu doldurmak, senin işin,” diye ekledi. Lunu’nun kalbi, bunu duyunca, olduğu yerde takla atıverdi.

Bir saat sonra, harita hâlâ boştu ama Lunu’nun göğsü, aynı heyecanla dolup taşıyordu. Onun bir işi vardı ve bu, öyle güzel bir işti ki! Geleceklerini yazacaktı.

Dünyanın sınırlarını çizecekti.

Şey, en azından, bir haritaya...

Ama bu daha ilk adımdı ve artık, yengeç yakalamak ya da takas pazarında, korsanlardan çaldıklarını satmak zorunda değildi. Ve bu, inanılmazdı. Arkasını döndüğünde, Sessiz Gece’nin onlara yetişmek üzere olduğunu fark etti. Kara gemi öyle kasvetliydi ki üzerlerinde tek bir bulut olmasa bile, insanın içini sıkabiliyordu. Yine de heyecanla parmak uçlarında yükselip yan bir bakışla Ringo’ya baktı. Adam, hiç istifini bozmadan ufku izliyordu.

“Seninki, görüldüğünden sıkıcı bir işmiş,” diye takıldı adama, Lunu.

Ringo, gerekmedikçe konuşmuyordu ve bu da neredeyse hiç konuşmuyor, demekle aynıydı. Lunu, yanında heyecanını paylaşacağı bir Arm olmasını tercih ederdi. Gerçi muhtemelen Arm da bütün yol boyunca, bunun kötü bir fikir olduğu hakkında onun başının etini yerd. Kardeşi iyiydi, hoştu ama bazen, çok karamsar olabiliyordu.

“Git de bize birer balık ekmek getir,” dedi Ringo, ona bakmadan. Lunu, adamın ses tonuna sinir olmuştu.

Ters ters Ringo'ya bakarak, "Ben, senin ayakcın değilim," diye çıkıştı.

"Eh, şu an başka bir işe de yaradığın söylenemez ama, değil mi?"

"Çünkü pusulam yok," diye itiraz etti buna, Lunu.

Ringo, homurdanarak, "Benim de balık ekmeyim yok. Hadi, bir halta yara," dedi ve Lunu'yu, eliyle kışkışlayıverdi.

Lunu, buna sinirlenmemek için derin bir nefes aldı. Dişlerini sıktı ve baş kasaradan güverteye indi. Ama bir anda, kaosun ortasında kalıvermişti. İki kadın, ana yelkenin halatlarını çekiştirirken Lunu'ya takılıp küfre benzeyen bir şeyler mırıldandılar. Henüz onlara dönmeden bu sefer de bir adam, omzuna asılı koca halatla Lunu'ya omuz attı. Lunu, neredeyse yere yuvarlanmak üzereydi. Yine de dengede durup eğilerek, suratına gelen bir direktan kaçındı. Ama en sonunda, başka bir korsanın resmen üstüne basıvermesinden kaçamadı!

"Ayak altında durma, Kaya Biti!" diye azarladı onu, bıyıkları göğre doğru bakan korsan. Lunu'dan üç baş daha uzun ve çok daha fazla iriydi.

"Koca ayağını çek o zaman!" diye diklendi, Lunu. Adamın bıyıkları, verdiği cevapla tehditkâr bir şekilde titreşti: "Ne dedin sen?"

Tam Lunu, adama cevabını vermek üzereyken bir kol tarafından çekilerek uzaklaştırıldı. Arkasına baktığında Hodbin'in, adama bir şeyler mırıldandığı gördü. Sonra oğlan, Lunu'yu ceketinden çeke çeke alt güverteye indirdi.

"Bir aptal gibi bela aramayı bırak," dedi Hodbin, onu, merdivenin altındaki bir dolaba doğru iterken. Etrafta kimse'nin olup olmadığını kontrol etti. Ardından, o da dolaba girip kapıyı arkalarından kapattı. Dolap, küçücüktü ve nem kokuyordu. Muhtemelen bir süpürge dolabıydı ama şu an daha çok, örümcekler için bir in gibiydi.

Lunu, Hodbin'in gergin suratına bakınca yumuşadığını hissetti ve daha düşünmeden, "İyi misin?" diye soruverdi.

Hodbin, cevap vermeden önce, üstünü başını çekiştirip düzeltti. Oğlanın zümrüt yeşili kadife ceketi, gözlerinin gök mavisiyle hoş bir tezat oluşturmıştu. Normalde, kurnaz bir ifadeyle etrafı izleyen yüzü ise asıktı ve güzel gözlerinde, şimdi kara bulutlar geziniyordu.

"Neden iyi olmayacakmışım? Bir gemideyim, değil mi?" dedi, Lunu'ya tepeden bakarak.

Lunu, hayretle fark etti ki o da muhtemelen böyle bir cevap verirdi. Hayatında ilk defa, kibri ve hırsı kendine denk biriyle tamşıyordu.

Muhtemelen Lunu'yla yarışamazdı ama daha öncesinde kendini hep, iyi insanların yanındaki küçük bir şeytan gibi hissetmişti. O yüzden, alttan almaya karar vererek, "Öfke için üzülmede bir sorun yok," diye şansını denedi.

Hodbin, incelediği bir örümcekten, hışımla ona doğru döndü.

"Sen, kendi işine bak."

Yas, Lunu'nun anlayamadığı bir şeydi.

Gerçi normal insanların hislerinin çoğunu anlayamıyordu ama üstelemedi. Ellerini, teslim olur gibi kaldırdı ve mahcup bir ifadeyle gülümsemekle yetindi.

Şimdi de Hodbin, gergin bir şekilde onu incelemeye başlamıştı. Gözleri çillerinde gezinirken Lunu'nun yanakları, utançla yandı.

Neden ona böyle bakıyordu ki?

"Kötü kesilmiş," dediğinde, sebebi anlaşılmış oldu.

Lunu, keyifsizce iç çekti. "Eh, ilk yediğim dayak sayılmaz. Ama bu lanet şey, cidden fena yakıyor."

Hodbin, bir şeyi hatırlamış gibi, cebinden yapışkan bir macun çıkarıp ona uzattığında Lunu, iğrenç yeşil lapaya baktı ve tiksinierek gözlerini kıstı.

"Neredeyse unuttuyordum. Kırbaçların ucunun kestiği yeri yakması için, sinek otu sürüyorlar. Bu yosunu revirden arakladım ve içine, birkaç damla bira mayası kattım. Başta biraz sızlatır ama yavaş yavaş acısını alır. Hem, mikrop kapmasını da engeller," dedi oğlan, bir çırpıda.

Lunu, gözlerini kırıştırarak bir Hodbin'e bir de elindeki lapaya baktı. Almak için herhangi bir çaba göstermeyince Hodbin, ofladı. Diğer elinin iki parmağıyla, yeşil lapadan irice bir parça alıp Lunu'nun yarasının üzerine sürmeye başlayıverdi. Elleri öyle özenli hareket ediyordu ki parmakları neredeyse, Lunu'nun yüzüne değmiyordu bile. Yine de Lunu, oğlanın dokunuşuyla irkilmesine engel olamadı.

"Dişini sık. Birazdan hafifleyecek. Sonra, bana teşekkür edeceksin," diye fısıldadı, Hodbin. Lunu, irkilmesinin sebebinin acıdan olmadığını belirtmekten kaçındı.

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordu Lunu, şüpheyle. Oğlanın, onu bir kafese tıktığını unutmamıştı. Kaşlarını çatıp Hodbin'in yüzünde gezen parmağına ters ters baktı. Yine de uzaklaşmaya yeltenmedi. Çünkü Hodbin, haklıydı. Yeşil lapa, kesinlikle acıyı azaltıyordu.

Gezgin, sorusuna cevap vermedi.

"Beni kafese kapattığın için bir özür mü yoksa bu?" diye yokladı, Lunu.

Hodbin, kelimeler ağzından güçlükle çıkıyormuş gibi dişlerini sıkarak, "Belki," diye mırıldanmakla yetindi.

"Senin özrünü isteyen kim? Bana bir iyilik borçlusun, Gezgin," dedi Lunu, kollarını kavuşturarak. Hodbin'in dudakları, yaramaz bir sırıtmayla yukarı kıvrıldı. Sonra, nerede olduklarını hatırlamış gibi yüzü gerildi.

Yosunun kalanını, Lunu'nun kırmızı ceketinin cebine sokuştururken, "Damarlarına basmayı bırak ve çeneni tut. Bu insanların şakası yok," dedi.

"Çenemi tutmak, pek güçlü yönüm sayılmaz," diye itiraf etti, Lunu.

Hodbin, gözlerini devirdi.

"Fark ettim."

İkisi de bir anlığına, hiçbir şey konuşmadan durdular.

Bu sessizliği bozan, Lunu oldu: "Öfke için üzgünüm."

"Ben de," diye itiraf etti sonunda, Lunu'nun gözlerinin içine bakan Hodbin. Bu hâliyle o kadar savunmasız görünüyordu ki Lunu, onun gardını indirmesine şaşırdı. Ama bu an, sadece bir nefes kadar sürdü; sonra, boğazını temizledi ve eski kibirli Hodbin, geri döndü.

Lunu'ya tepeden bakarak konuştuğunda, küstah sesinde bir duygu yoktu: "Bizi oraya ulaştırırsan iyi olur, tatlım. Yoksa hayal edebileceğinden çok daha fazla boku yeriz."

Lunu, onun ukalalığının geri dönmesine sevindi. Evet, Gezg'inle görecekları bir hesapları vardı ama kozların, intikamlardan daha tatlı olduğunu bilecek kadar akıllıydı.

Vakti gelince Hodbin, ona olan borcunu misliyle ödeyecekti.

O yüzden keyifli bir sesle, şarkı söyler gibi konuştu: "Bana güvenmek zorunda kalmak, narın korsan kalbini incitmez umarım, Gezgincik."

Dolaptan çıkarlarken Hodbin, ona kapıyı tuttu. Lunu, bu kibarlığın hoşuna gittiğini inkâr edemezdi.

Daha önce hiçbir erkek, ona kapıyı tutmamıştı. Zaten Kaya Şehir'de, çok kapı olduğu da söylenemezdi. Hem bir kapıya hem de o kapıyı tutacak hoş bir erkeğe denk gelme olasılığı öyle azdı ki!

İkizler aşkına, ne salak şeyler düşünüyorsun öyle, Lunulata!

"Sana değil, senin çıkarıcı küçük bir yılan olmana güveniyorum, tatlım. Arada bir fark var," dedi Hodbin, kıza sırtarak. Lunu, tam ona ağzının payını verecekti ki koridorun bir ucundan, Arm'ın ona seslendiğini işitti:

“Lunu!”

Heyecanla ona döndüğünde, kardeşinin yamalı bir önlükle koridorun sonunda dikildiğini gördü.

“Army!”

Hodbin’i olduğu yerde bırakarak, Arm’a sarılmak için koşturdu.

“Sana zarar vermediler, değil mi?” diyen Arm, onu kendinden uzaklaştırıp her uzvu sağlam mı diye, tek tek kontrol etti.

Lunu, onun bu anaç hâllerine karşılık kıkırdadı.

“Hayır, onlara yolu gösteriyorum, hepsi bu. Sen iyisin, değil mi?”

Lunu da kardeşinin her detayını hızlıca bir kontrol etti. Üzerindeki önlük, turuncu bir sıvıyla lekelenmişti ve gür siyah saçları, hep olduğu gibi nemden kabarmıştı. Onun dışında, karşısındaki, her zamanki muhteşem görünen Arm’dı.

Masallardan fırlayıp kötü korsanların eline düşmüş bir prens.

“Tek elim olması, aşçının pek hoşuna gitmedi ama bir sorun yok; hâlâ soğan doğrayabiliyorum,” dedi, homurdanarak.

Lunu, onun dramatikliğini bu kadar özlediğine inanamıyordu! Sanki yıllardır, birbirleriyle gerçek bir konuşma yapmamışlardı. Bu yola çıktıklarından beri, aralarına dağlar girmiş gibiydi.

“Bizi güvende tutacağım, Army, sana söz veriyorum,” diye yemin etti, Lunu.

Ve aramızı düzeltereğim.

“Biliyorum. Ama bu insanlara hiç güvenmiyorum. Sen de güvenmemelisin. Öfke’ye ne yaptığını gördün,” dedi Arm, sert bir sesle.

Kardeşinin kara gözlerinde, oraya hiç yakışmayan bir kin vardı.

“Endişelenme, Army, bize ihtiyaçları var. Bizim de onlara ihtiyacımız var. Göze batmasak, yeter,” diye telkin etti onu, Lunu.

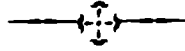
Ama Arm, bunu yutmamıştı. Onu öyle iyi tanıyordu ki... Kaşlarını kaldırarak, şüpheyile Lunu'ya baktı.

"Göze batmamak ve sen, öyle mi?" diye sordu Arm, inanamayarak.

Lunu, onun alaycılığına dilini çıkararak karşılık verdi. Sadece kardeş olduklarında, her şey öyle kolaydı ki...

"Her zamankinden fazla batmasak yeter, yani. Şimdi, yukarıdaki şişko domuzu beslemem lazım. Balık ekmeğin var mı?"

"Gel benimle," dedi kardeşi, kolunu, Lunu'nun omzuna atarken.

Lunu, elinde koca bir tabağa yığılmış onlarca ekmekle üst güverteye döndüğünde, bu sefer arasında kaldığı kaos daha kötüydü. Yoluna çıkan herkes, tabağından birer ekmek almak için birbiriyle yarışıyor; ardından da Lunu'nun kafasını okşuyordu.

Bunu şefkatten değil de eğlenmek için yaptıklarını bilen Lunu, dişlerini sıkarak önündeki tayfaları itse de tabağı hafiflerken, elinden, yapacak bir şey gelmiyordu.

Bir tanesine okkalı bir tekme savurup, "Hey, onlar, Ringo'nun!" diye bağırdı.

Ama aldığı cevap sadece, "Hizmet için teşekkür ederim, ayakçı." oldu.

Lunu, söylene söylene ilerlerken fark etti ki sağ yanlarında Sessiz Gece, artık tam hizalarına gelmişti. Heyecanla, Ringo'nun yanına koştu ve tabağı masaya fırlattı. Tabak, gürültüyle sallanırken geriye kalan tek ekmek, yana doğru devriliverdi ama Lunu, aldırmadı.

Yerinde duramıyordu.

Ringo, ekşi bir suratla tabağı bakıp ofladı ve balık ekmeği ikiye bölüp bir parçasını, Lunu'ya uzattı.

"Yemeğini korumakta kötüsün, ha?" diye sordu, homurdanarak.

"O işi benim için, Army yapardı," dedi, adamın verdiği ekmeği havada kapam Lunu. Kocaman ısırıklar alırken, içinden kopardığı bir parçayı da ceketinin iç cebine saklamayı ihmal etmedi.

Ringo, burnundan güldü.

"İyi bir abin olabilir ama bu, hiç akıllıca değil. Kendi yemeğini, kendin korumalısın. Yoksa hep, birilerine muhtaç olursun," diye öğütledi, bilmiş bir edayla.

Lunu, ona dik dik baktı ve ağzı dolu olmasına rağmen cevap verdi: "Dedi, şişko kıcını kaldırıp kendi balık ekmeğini almaya gidemeyen adam."

Ringo, boğazına kaçan kılçıkla öksürdü.

Kendi göğsüne vurup kıpkırmızı bir suratla ona döndüğünde Lunu, kendini küçücük hissetti. Kendini, artık bu sefer kesin gelecek olan tokada hazırladı. Ama adam, kızı şaşırtaarak, sadece kocaman bir kahkaha atmakla yetindi.

"Beter bir veletsin, biliyor musun, kızım," diye sırttı, Ringo. Lunu, Ringo'ya baldan daha tatlı bir gülümseme verdi.

"Biliyorum."

"Hadi ye, birazdan, pusulan elinde olur. Sonra, işimiz çok."

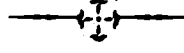
Lunu, kocaman bir lokmayı da yutarak adama sırttı. Lokması boğazında kalınca, masadaki sürahidenden bir maşrapa şarap alıp kafasına dikti. Şarap öyle ekşiydi ki neredeyse geri tükürecekti ama ona tiksinierek bakan Ringo'nun önünde rezil olmamak için yuttu.

Elinin tersiyle ağzını silerken, aşağıdan gelen gürültülere yan bir bakış attı. Güverteye, kasalardan yapılmış masalar kuruyorlardı. Bir eğlenceye hazırlanmış gibi, herkesin keyifleri yerindeydi.

"Bu tantana ne?" diye sordu, Lunu.

Cevap vermeden önce Ringo'nun, yüzünün düştüğünü fark etti.

"Akşam, Yaşlı Adam'a şölen sunulacak."

Karanlık etraflarına çöktüğünde Lunu, hâlâ masanın başında pusulayı inceliyordu. Pusulanın öyle bir mekaniği vardı ki doğru yere (ki bu, yılanın kafasındaki küçücük bir düğmeydi) basınca, içi açılıp birbirine geçmiş üç daireye dönüşüyordu. Bu üç dairede sayısız nokta, çizgi ve çarpı işareti vardı. Bilmeyen biri için, hiçbir şey ifade etmeyen noktalardı bunlar. Arm'ın babası, bu nokta ve çizgilerin birlikte ne anlama geldiğini ona anlatmıştı. Bu sayede, çarpıların oluşturduğu tehditlerin ne olduğunu anlayacak ve tam olarak nerede olduğunu bilecekti.

Karmaşık bir işti ama Lunu, kolay pes eden biri değildi ve kafası böyle şeylere iyi çalışırdı. Böylece, birkaç saat sürse de olası tehlikeleri gösteren bir harita çıkarmayı başarmıştı. Tabii, bu haritayı da sadece kendi anlayabileceği sembollerle oluşturmayı da ihmal etmemişti.

Karaladığı sayfaya, gururla baktı.

Çoğu Kaya doğumlu gibi, onun da okuma- yazması yoktu ama işaretler ve semboller, onun diliydi. Çocukluklarından beri Arm ile birbirlerini uyarmak için, kayaların üstüne çizdikleri sembollerle anlaşırlardı. Geçilmeyecek yolları, sırlar saklayan insanları ve korsanların uğradığı mağaraları, bu sayede tanırlardı. Birlikte oynadıkları bu oyunlar sayesinde, ona bir şey olması ihtimaline karşı, Arm da bu haritadaki tehlikeleri görebilecekti.

Aşağıda bir davula vurulan darbelerin sesiyle irkilmeseydi, belki çalışmaya devam edebilirdi. Ama mistik bir ezginin

eşlik ettiği davullar, üzerine eğildiği masayı titretiyor; haritasına mürekkep bulaşmasına neden oluyordu.

Lunu, dişlerini sıkarak aşağıdaki kalabalığa baktı. Tayfa'nın bir kısmı, birbirlerine karşı agresif hareketler yaparak, ürkünç danslar ediyordu. Lunu, bu ilkel eğlencelerine gözlerini devirdi. Yanlarında, dilsiz bir emirle ilerleyen Sessiz Gece'de de benzer bir şenlik başlamıştı. Kızılıcak, dansın adımlarıyla zangırdıyorken Lunu, tekrar odaklanmakta zorlanarak homurdandı.

"Burada tek işi olan ben miyim?" diye sordu, Ringo'ya.

"Böbürlenme, fare. Tayfa, eğlenmek istiyor," diye cevap verdi, bir yandan ayağıyla tempo tutan Ringo. "Gezginler, eğlenmek için yaşar. Çalışmak için değil."

"Sen, eğlenemeyecek kadar yaşlı mısın?" diye dudak bük-tü, Lunu.

"Ben eğlenirsem, senin gibi geveze bir bok çuvalını 'yanlışlıkla' suya atmalarını kim engelleyecek?" diye karşılık ver-di Ringo, ona.

"Hizmetin için teşekkür ederim, seni anaç bunak," dedi Lunu, adama sırtarak. Ringo ise onun ensesine bir şaplak at-makla yetindi. Lunu, ensesini ovarken adama yan gözle kötü kötü baksa da keyfi, bir hayli yerindeydi.

Arm'ı görme umuduyla aşağıdaki kalabalığı tararken göz-leri, bir köşede elleri bağlı Dante'ye takıldı ve sırtması anında silindi. Az önce dans eden tayfa, şimdi geniş bir çember oluş-turup kızı ortalarma almıştı. Lunu, tam karşısında, kasaların üzerine kurulmuş büyük masada oturan Madrabaz'ı görebiliyordu. Bir yanında, rüzgârda uçuşan bir ceset gibi görünen Fısıltı; diğer yanındaysa asık bir suratla, Beau vardı.

Dante, Beau'ya, kafasını ısırp kopartmak ister gibi bir ifa-de ile bakıyordu. Madrabaz, gür bir sesle, herkesi ona bakma-ya davet ettiğinde Lunu, Sessiz Gece'de bile müziğin durdu-

ğunu işitti. Şimdi gecenin ortasında, sadece Madrabaz'ın sesi cınlıyordu:

"Neden bu yola çıktığımızı merak edenleriniz olabilir. Kafasında şüpheleri olanlar ya da endişeye kapılanlarınız da olabilir, kardeşlerim," Durup bir süre kalabalığı süzdü. "Biz bu yolculuğa, hakkımız olanı almak için çıktık! Çünkü bize yalan söylediler! Matar ve ondan önceki tüm Mirler, bizi, kendilerinin zayıf ellerine mahkûm etmek için kandırdılar! Hakkımız olanı almamıza engel oldular. Gezginler, özgürdür! Birinci Dünya yıkıldığında Gezginler, kalıplara uymadığı için dışlanan; Ark tarafından hor görülenler olmalarına rağmen, Derin Deniz'i dize getirmişlerdi. Ama şimdi, güçsüz bir Mir'in elindeki piyonlar olarak, bize ait olmayan bir savaşa zorlanıyoruz! Biz, kimsenin piyonu değiliz, kardeşlerim. Biz, Gezginiz ve bu deniz, bizim krallığımız! Bizi de Kaya Şehirlerine mahkûm etmek isteyen Ark'a ve Mirlere, siktiri çekmemizin vakti gelmedi mi? Derin Deniz'in ötesini, Gizliman'ı, Hor Diyarı ve nice efsaneleri görmemizin vakti gelmedi mi?"

Burada tekrar duraklayıp tayfasına baktığında Lunu, insanların onaylayarak başlarını salladığını gördü. Hakkını vermeliydi ki Madrabaz, iyi bir konuşmacıydı. Kaptanları, sözlerine devam ettiğinde çevresindekiler, her kelimesini kana kana içtiler.

"Ailem, Gezginlerim... Bizim sıramız geldi! Denizlere hükmetmemizin vakti geldi!"

Çılgınlık ve ulumalar öyle güçlüydü ki Lunu, kulaklarını kapatmamak için kendini zor tuttu. Adam, gerçekten iyiydi. İnsanları nasıl yönlendireceğini iyi biliyordu. Lunu'nun bile kanı kaynamıştı. Tayfası, birbirinin sırtını sıvazlayıp heyecanlarını paylaşıırken Sessiz Gece'nin tayfası da yelkenlerden sarkan halatlara asılmış sallanıyor ve haykırarak, onlara destek veriyordu.

Yıldızların altında yenilmez hissetmenin sarhoşluğu, hepsini çarpmıştı. Madrabaz, onlara çapkın bir gülümsemeyle baktığında hepsi sustu. Adam, çalışılmış bir karizmayla omuz silkti ve yerine otururken, "Eğlenceler başlasın!" dedi.

Alkışlar ve ısıklar arasında, çemberin ortasına, bugün ayağını ezen bıyıklı adam geçti. İri kıyım adamın bıyıkları hâlâ dua eder gibi yukarı bakıyordu.

"Ark sürtüğü ile önce kim dövüşmek ister?"

Adam bağırduğunda herkes, onun sesiyle coştı.

Lunu, yutkundu.

Gözleri hemen, Dante'yi buldu. Asker kız, bunu bekliyormuş gibi rahattı. Başı dik, omuzları gerideydi. Yüzündeki yarayla, ay ışığı altında öyle güzel ve vahşi görünüyordu ki Lunu, içinde bulunduğu duruma rağmen onu kıskandı.

Tayfa, ayrılıp sarışın bir kadını öne çıkardığında Dante, onu süzmekle yetindi. Kadın, hırçın bir gülümsemeyle boynunu esnetip arkasından sırtını sıvazlayan arkadaşına göz kırptı.

"Elimi çözecek cesaretiniz yok mu?" dedi Dante, mağrur bir edayla. Herkes, içkisinden bir yudum alan Madrabaz'a döndü. Kaptanları, Dante'ye soğuk bir gülümseme sundu.

"Eminim, yine de bizi eğlendirebilirsin."

Dante'nin rakibi, bu sözsüz emirle öne atılıp Dante'nin suratına bir yumruk geçirdi. Tayfa, çılgınlarla eşlik ederken Dante, ağzındaki kanı yere tükürdü. Kadın, sırtarak ikinci hamlesini yaptığında Dante, bu sefer hazırды. Eğilip gelen yumruklardan kaçtı ve boşluğunu yakalayıp kadına sert bir kafa attı. Kadın, geriye sendelerken Dante, bu sefer de göğsüne sağlam bir tekme geçirdi.

Sarışın kadın, arkadaşına doğru geriledi ama hemen kendini toparlayıp Dante'nin üzerine koştu.

Şimdi, elinde bir bıçak vardı.

Dante, önünde bağlı elleriyle onun, bıçağı savurduğu bileğini yakaladı. Kadının kolunu ters bir açıyla indirdi ve tam

dirseğine bir tekme geçirdi. Kırılan kolundan çıkan ses, aralarında yankılanırken kadın, bir çığlık atarak bıçağı düşürdü. Dante, kadının suratına diziyle vurup yere serdi ve hemen öne atılıp bıçağı almaya çalıştı. Ama tayfadan biri, daha hızlıydı; botuyla tekmeleyerek, bıçağı başka bir köşeye doğru uzaklaştırdı.

Dante, hurlayarak adama baktığında yeni rakibi, çoktan çemberin içine girmişti bile. Asker kız hâlâ bıçağı uzaklaştıran adama diklenirken, arkasından yaklaşan adamı fark etmemişti bile.

Lunu, düşünmeden bağırdı: "Dante! Arkanda!"

Dante, hızla döndüğünde savruk bir adım atarak tökezlese de adamın ilk hamlesinden kaçmayı başardı.

Lunu, neden ona yardım etmek istediğine emin değildi. Dante, dostu değildi. Lunu'nun dostu olmazdı. Ama Lunu, o kafeste olmanın nasıl hissettirdiğini biliyordu. Sırf Madrabaz ve tayfası eğlensin diye oraya konulmanın nasıl bir çaresizliğe sebep olduğunu görmüştü.

Lunu, bu histen nefret etmişti.

Onları eğlencesi yapmak isteyen Madrabaz'dan da nefret etmişti. Dante'ye belki bir dost olamazdı ama kesinlikle, bir müttefik olabilirdi. Lunu, dövüşü izlerken bundan daha da emin oldu. Dante, kesinlikle değerli bir müttefik olurdu. Şu an mahkûm olsa bile Lunu, belki bu şartları değiştirmenin bir yolunu bulabilirdi.

Gözlerini kısıp Beau'ya baktı. Oğlanın yakışıklı yüzü ifadesizdi ama gözlerini, Dante'den bir an bile ayırmıyordu.

Evet, kesinlikle bulabilirim.

Dante, karşısındaki adamın hayalarına tekme attı. Adam, dizlerinin üzerine kapandığında bir tekme de boynuna doğru savurdu. Şimdi adam, yerdeydi. Dante, duraksamadı. Adamın göğsüne oturup hâlâ bağlı elleriyle, kafasına vurdu. Önce bir kez, sonra iki... Durmadan vurdu ve adamın kafası-

nı ezdi de ezdi. Parçalanan etten fışkıran kanlar, kızın yüzünü kırmızıya boyarken Madrabaz, sırtarak onu izliyordu.

Hasta herif.

Tayfadan biri, Dante'yi belinden yakalayıp geri çekerek çemberin ucuna getirdi.

Kalabalık, bunu yuhaladı.

Daha fazlasını istiyorlardı.

Kendilerinin olsa bile, kana susamışlardı. Dante, kükreme-yi andıran bir savaş çığlığı atınca, Lunu'nun tüyleri ürperdi.

Kazanmıştı.

Ve görünürde, bir yarası da yoktu. Aina üçüncü rakibi çembere girdiğinde Lunu, bu sefer sesli bir şekilde küfretti. Adam öyle iriydi ki sadece üst kolu bile Lunu'nun kafasından, en az iki tane ederdi.

Dante, daha gardını bile alamadan adam üzerine atıldığında Lunu, gözlerini sımsıkı yumdu. Darbelerin sesi öyle yıkıcıydı ki eğer İkiz Tanrılara inansaydı şu an, kız için bir dua edebilirdi.

Gözlerini tekrar açtığında Dante, hâlâ tek parçaydı ve savaşıyordu. Ama elleri hâlâ bağlıydı. Bu da işini zorlaştırıyordu. Adam, kızı Madrabaz'm masasına doğru fırlattığında Madrabaz, çılgın bir kahkaha atarak ellerini çırpı.

Bu hâliyle, karizmatik bir liderden çok, zalim bir çocuk gibiydi. Dante, masanın üzerinden hızlı bir hamleyle kalktı ve adamın suratına bir tabak fırlattı. Kafasında kırılan tabağa rağmen adam, teklemekten ilerleyip yumruğunu kaldırdı.

Dante, o yumruğu iyi karşıladı. Eğildi ve Lunu'nun nasıl aldığını asla görmediği bir çatalı, adamın boynunun yanına sapladı.

Bir çelme takıp adamı düşürdü ve bir bacağıyla adamı yerde tutmaya devam ederken, çatalı boynundan çıkarıp birkaç kez daha sapladı.

Adam, bir kayadan oyulmuş gibiydi. Hiç etkilenmeden, kürek gibi olan eliyle boynunu kavradı ve kızı yere yapıştırdı. Önce, bir kez yere vurdu. Dante, oyuncak bir bebek gibi savrulduğunda, Lunu'nun midesi kasıldı.

Sonra, bir kez daha.

Koca eliyle kızın ince boynunu öyle bir sıkıyordu ki Lunu, çığlık atmamak için korkulukları sıkı.

Dante'nin yüzü, mosmor olmuştu. Ölmek üzereydi.

Tayfa haykırarak, kızın işini bitirmesini söyleyen çığlıklar atıyor; her darbeye, tempo tutuyordu. Ama Madrabaz ayaklanınca, herkese tekrar saygılı bir sessizlik çöktü.

"Bu kadar yeter. Hücreye götürün. Yolumuz uzun ve bütün eğlencemizi bir günde bitirmek istemeyiz, değil mi?" dedi Madrabaz, keyifle.

Bu haber, kalabalığın tadını kaçırmışsa bile belli etmediler ve kaptanlarının emrine uydular. Lunu, korkulukları bıraktığında elleri, bembeyaz olmuştu. Derin bir nefes verirken yüzünü ovaladı.

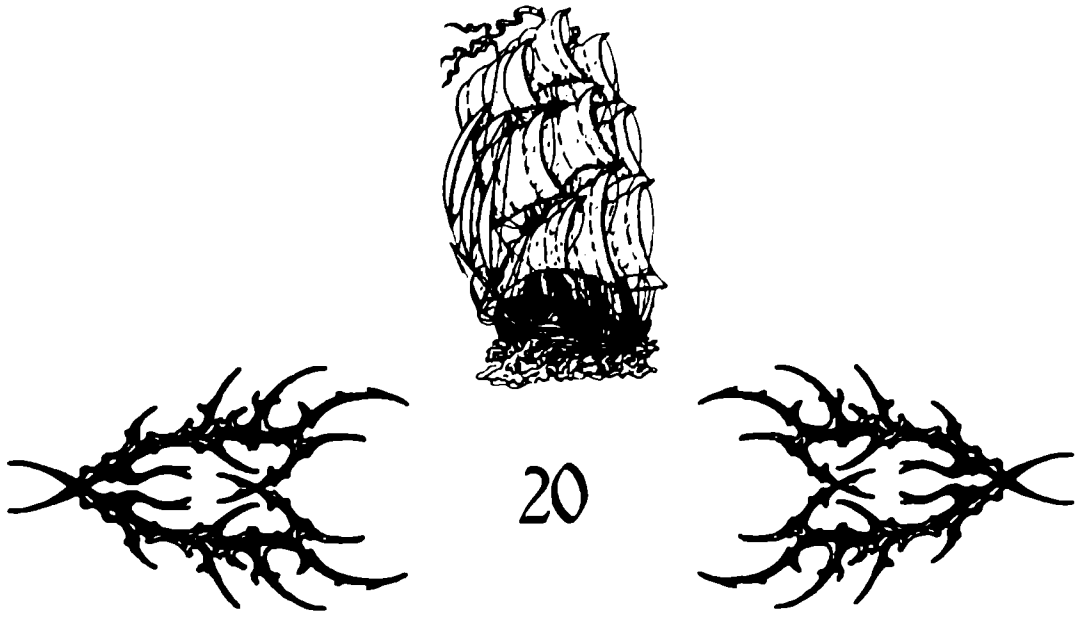
Korkunçtu. Şiddetleri ve barbarlıkları, korkunçtu.

Neredeyse Lunu'nun başına gelecek olan da buydu işte. O kafeste kalsaydı, ölümünün kaç darbe süreceğini düşünerek ürperdi. Ve o ölürken göreceği son şey, çığlıklar atarak eğlenen insanlar olacaktı.

Beau, yarı baygın Dante'yi kucaklayıp alt güverteye indirdiğinde, çoktan yeni bir dövüş başlamıştı bile. Bu sefer dövüşenler, tayfadan iki kişiydi ve herkes, kimin kazanacağına dair bahis oynuyordu. Yanında Ringo, homurdandı.

"İşimize bakalım, fare. Gizliman'a ne kadar çabuk ulaşırsak arkadaşların, o kadar çabuk özgür kalır."

Lunu, bunun doğru olmasını umdu. Çünkü Dante'nin, böyle geçen kaç geceyi daha atlatabileceğinden emin değildi.

Hodbin

Hodbin, bir gemiye bindiğindeki hayatının, Gezgin Şehir'deki hayatından çok daha farklı olacağını ummuştı. Mesela bir gemiye bindiğinde artık etrafı, ona saygı duyan insanlarla dolu olacaktı. Tamam, hemen kaptan olmayı beklemiyordu ama hiç yoktan, kaptanın ikinci ya da üçüncü adamı olabilirdi.

Belki bir serdümen falan olurdu. Yine bir ayakçı gibi temizlik işlerine koşturulmaktansa, gemiyi yönetmekten sorumlu olurdu.

Ama belli ki yanılmıştı.

Bir ayakçı, karada neyse denizde de oydu.

Güverteyi silmeye devam ederken iç geçirdi. Yaşlı Adam'ın, ona kolay bir zafer vermeye niyeti olsa şaşardı zaten!

Neredeyse bir haftadan fazladır yolda olmalarına rağmen Derin Deniz'in ufku, günlerdir aynı manzarayı sunmaya devam ediyordu.

Sonsuz bir boşluk!

Birazdan şafak sökecekti ve alaca karanlık, yerini sabah güneşinin ilk ışıklarına bırakacaktı ama manzarada, bundan başka bir değişiklik olmayacaktı.

Yine!

Denizde olmanın bu kadar sabır gerektirmesi, Hodbin'in beklemediği bir şeydi.

İrkilerek aşağı baktığında, bacaklarına sürtünen Otto'yu gördü. Kedi, bacaklarının arasında durdu ve kesik kuyruğunun kalan kısmını sallayarak gerindi. Hodbin, bu lanet kedinin bir anda etrafta belirmesine hiç alışamamıştı. Bütün gün hangi cehennemde geziniyorsa, hiç ortalıkta olmuyordu. Hodbin, birkaç kez onu aramak gibi anlamsız bir çabaya girişmişti ama fark etmişti ki Otto, sadece bulunmak isterse bulunuyordu.

Yine de gece çöktüğünde, Hodbin'in kilitletiği hücrede belirmek gibi bir alışkanlık edinmişti. Otto, yatağına zıplıyor ve en az birkaç dakika kendini sevdirmeden, uyumayı reddediyordu. Nazlı erkek kedi, çoğunlukla Hodbin'in sinirini bozsa da varlığının verdiği garip bir huzur hissi de vardı. Guruldayarak Hodbin'in kucağında yattığında Hodbin, ona, gün boyu oradan buradan aşırıldığı yemeklerden veriyordu.

Neden Öfke'nin kedisine baktığını, Hodbin'in kendisi de bilmiyordu. Öfke'yle, en iyi günlerinde bile hiç iyi anlaşamazlardı. Doğruyu söylemek gerekirse Hodbin, onu oldum olası kıskanmıştı. Hodbin, nasıl maskelerin ardına saklanarak sinsice hareket ediyorsa Öfke de aksine, hep dosdoğruydı. Hiç kimse için eğilip bükülmeden, kendi varlığını saklamadan yaşardı. Böyle olmasına rağmen her yerde kabul görmesi ama Hodbin'in türlü kurnazlıklarına ve oyunlarına rağmen yine de hiçbir yerde tutunamaması, giderek aralarına bir uçurum koymuştu.

Bir de üzerine Öfke'nin bir korsan olacağı, Hodbin'in ise ayakçılık yapacağı belli olunca Hodbin, bunu kabullenememişti. Onu, o uçurumdan itmek istemişti. Ve mecazen de olsa, bunu yapmıştı.

Kardeşinin, bir gemiye adım atamayacağından emin olmuştu. Kendi hayalleri gerçekleşmeyince, onun elindekini de almak istemiş ve bunu başarmıştı.

Öfke, bunu asla unutmamıştı.

Ama Hodbin'den kolaylıkla hesap sorabileceği hâlde, bunu yapmamayı seçmişti. Onun yerine, kendini herkesten ve her şeyden soyutlamıştı. Küçük mağarasında, kendine yeni bir hayat kurmuştu. Ta ki Hodbin, onu tekrar rahatsız edene kadar.

Peki, neden peşlerinden gelmişti?

Hodbin yüzünden mecbur kaldığı hayat, artık ona yetmemiş miydi? Denizlere yelken açmanın tadını, bir kez olsun almak mı istemişti?

Hodbin, bunu asla öğrenemeyecekti. Son anlarında, Hodbin zamanında ona ne yapmış olursa olsun kardeşi, yine de yanında savaşmıştı.

Asil sersem.

Kedinin kocaman yeşil gözlerinin beklentiyle ona baktığını görünce, gözlerini devirerek eğildi ve küçük kafasını okşadı. Otto, memnun bir miyavlamayla kendini, Hodbin'in elinin içine gömüverdi.

Hodbin, Otto'ya bakıyordu çünkü Öfke olsa, böyle yapardı. Onun lanet mükemmel kardeşi, ölüyken bile Hodbin'den daha iyi olduğunu ona hatırlatabiliyordu. Ama Hodbin, en çok da yaptığı ihanetin bedelini asla ödeyemeyecek olmasından nefret ediyordu.

Artık, kendisini affettirebileceği bir kardeşi yoktu.

Dişlerini sıkarak kardeşinin bir gün, Yaşlı Adam'ın Okyanus âleminde ya da Kırk Gemisi'nin çürümüş güvertesinde onu sırtından bıçaklayacağını umdu. Böylece, sonunda ödeemiş olurlardı.

Otto miyavlayınca Hodbin, homurdanarak onun poposunu kaşımaya başladı.

'Harika! Bir, kedinin ayakçısı olmadığım kalmıştı!

Otto, işi bittiğinde memnun bir şekilde, kıvrak adımlarla uzaklaştı. Hodbin, geminin uyanma zamanı geldiğini fark etti. İnsanlar ortaya çıktığında kedinin, gözden kaybolmak gibi bir huyu vardı.

Hodbin, tam bir haftada, geminin rutinini ve işlerin işlemesini sağlayan çarkları az çok çözmeyi başarmıştı. Konuşulanlara kulak kabartarak kimin kimden hoşlandığını, kimin kime borcu olduğunu ya da kimlerin elinin uzun olduğunu öğrenmişti. Şu an, bu bilgiler bir işine yaramıyor olsa da eninde sonunda yarayacaktı. Hodbin, bir fırsat yakalayana kadar tetikte olmaya alışık.

Ağır adımlarla yemekhane olarak da kullanılan mutfağa bağlı kamaraya inerken, yerleri sildiği suyu, denize boşalttı. Bugün, Lunulata'yı görmeyi umuyordu. Ne kadar yolları kaldığını bilebilecek tek kişi oydu ve kız, genelde kahvaltıya ilk gelen kişi oluyordu. Hücrelerinden çıkar çıkmaz yemekhaneye koşuyor, kardeşini görene kadar da oradan ayrılmayı reddediyordu.

Bu kısa zamanda Arm da kendini, Hodbin gibi bir ayakçı olarak bulmuştu. Kayalı oğlanın, mutfaktan başını çıkarmasına izin vermiyorlardı. Bu yüzden Hodbin, onu bir hücreye kilitlemek yerine direkt mutfakta bir kazana bağladıklarını düşünüyordu.

Aralarından bir tek Dante, gündüzleri hep hücresinde kilitletiydi. Kız, sadece geceleri üst güverteye getiriliyordu. Bütün gece, haşatı çıkana kadar dövüştürülüyor; yediği dayaklardan bayıldığında ise Beau, onu hücreesine geri götürüyordu.

Ne romantik.

Hodbin, Lunu'nun kızıl kahve kafasının mutfağa açılan pencereden içeri bakmaya çalıştığını görünce sırtıttı. Beklediği gibi, ortalık henüz boş olmasma rağmen kız, oradaydı. Arkasından yaklaşp onu korkutmaya niyetlenerek, sessizce

yanına sokuldu ve ağzını açtı. Ama Lunu, onun boynuna öyle hızlı bir yumruk attı ki anında nefesi kesiliverdi!

Hay, Yaşlı Adam'ın mercandan taşakları!

Hodbin, bir anlığına hiçbir şey duymadı. Öksürerek boynunu tuttu ve bir banka çökerek, nefesini düzenlemeye çalıştı. Lunu, eliyle ağzını kapatarak Hodbin'in tepesinde belirdiğinde Hodbin, omzunun üzerinden kıza siniri bir bakış attı.

"Sen olduğunu fark etmedim! Neden sinsi sinsi yaklaşıyorsun ki!" dedi Lunu hemen, onu suçlayarak.

Hodbin, boğuk bir nefes alarak konuştuğunda sesi, daha çok bir hırlama gibiydi: "Affedersin! Kahvaltıdan önce bir kaya faresi tarafından öldürülebileceğimi hiç düşünmemiştim!" ,

"Bu hareketi dün gece, Dante dövüşürken gördüm. Gerçi sanırım o yapsaydı şu an gırtlığın parçalanmış olurdu ama hiç fena değildim ha, ne dersin?" diye sınıttı, Lunu. Ardından, narin parmaklarını kıvrarak yaptığı yumruğa gururla baktı ve elini, havaya doğru savurdu. Sonra, bir yumruk daha salladı. Kız, hayalî rakibiyle dövüşürken Hodbin, kendi elini kızın yumruğuna sararak onu durdurdu.

"Harikasın. Şimdi bir sineği öldürmeden, zıplamayı keser misin?"

Lunu, gözlerini devirerek söyleneni yaptı ama şimdi kehribar gözlerinde, şeytani bir bakış vardı. Hodbin, kızın gözlerinin sarı bir ışıkla parladığına yemin edebilirdi.

"Sen, beni mi arıyordun yoksa?" diye hınzırca sordu, Lunu. Bir kaşı, çilli alına doğru havaya kalkmıştı.

"Neden seni arayacakmışım?" diye karşı çıktı buna, Hodbin. Evet, gerçekten onu arıyordu ama bunu itiraf etmek sadece, kızın çok yüksek olan egosunu daha da şişirmeye yarardı. Zaten şu an bile tahammül edilemez biri olduğu düşünülürse, buna da hiç gerek yoktu.

"Hadi oradan. Sanki her sabah, beni görmek için yemekhaneye koşmuyorsun da!" diye takıldı ona, Lunu.

“Taze pişmiş bir ekmek olmadığına göre, seni görmek için acele etmeme gerek yok herhâlde, değil mi?” dedi Hodbin, ona tepeden bakarak.

Lunu, ona bilmiş bilmiş gülümsemekle yetindi. Hodbin, kızın yanağındaki kırbaç izinin iyileşmeye başladığını fark etti. Demek, ona verdiği macunu sürmeye devam ediyordu.

Hodbin, miskince sırtıp, “Çenen açıldığına göre söyle bakalım, ne kadar yolumuz kaldı?” diye sordu.

“Ben pusulayım, aptal. Cep saati değil,” diye yanıtladı kız, umursamazca.

Hodbin, eğer kız bir cep saati olmuş olsaydı, muhtemelen onu denize atacağını söylemekten kaçındı.

“Bir fikrin olmalı ama değil mi? Bütün gün baş kasarada, başka ne halt ediyor olabilirsin ki?” dedi, sinir olmuş bir şekilde.

O dümenin başında olması gereken kişi, Hodbin’di. Kayalı bir mavracı değil.

“Ne oldu, kıskandın mı yoksa? Sahi senin, cilalaman gereken bir yerin yok muydu? Güvertede, yağ akmuş bir yer gördüğüme eminim. Bence bunu, Ringo’ya söylemeliyim. Tedbir olarak yani. Biri kayıp düşmesin diye,” dedi Lunu, dudaklarını küçümser bir ifadeyle büzerek.

Hodbin’in şakakları zonkladı.

Kendini beğenmiş, ukala kalamar.

“Öyle mi? Hemen kontrol edelim o zaman,” dedi Hodbin ve Lunu’yu, tek hamlede sırtına attı. Kız, oğlanın omzuna sıkıca yapıştı ve Hodbin, onu üst güverteye çıkardığı sırada küçük bir çığlık kopardı.

“Ne oldu, çenebaz pusula? Bana, cilalamam gereken bir yeri göstermen gerekmiyor muydu? Tedbir olarak yani?”

Lunu, kıkırdayarak, “Bırak beni, sersem ayakçı,” diye ciyakladı.

Hodbin, onu, güvertede yeni sildiği yerlerde döndürek gezdirdi ve en son küpeşteye yaklaşıp denizi gördüğüne emin oldu. Lunu, korkarak gömleğini sımsıkı tuttuğunda Hodbin'in sırtması, tüm yüzüne yayıldı.

"Ne dedin, tatlım? Seni duyamıyorum da?"

"İkizler aşkına! Tamam, lanet olası; özür dilerim, tamam!" dedi Lunu, puflayarak. Ama Hodbin'in sırtması, dönüp karşındaki manzarayı gördüğünde siliniverdi.

"Siktir."

Çok da farkında olmadan, Lunu'yu yere bırakıverdi. Lunu, patırtıyla poposunun üstüne düştüğünde Hodbin, öne doğru şaşkın bir adım attı.

"Geri zekâlı bir dalkavuk olduğunu biliyor muydun? Tam bir..." Ama Lunu, ona her ne şekilde hakaret etmeyi planlıyorduyorsa Hodbin, bunu öğrenemedi çünkü silkelenerek ayağa kalkarken gördüğü şeyle, kızın da nefesi kesilivermişti.

Hodbin, Lunu'ya döndü ama gözleri kocaman açılan kız, onu ardında bırakarak hızla baş kasaraya koştu. Hodbin, bunu bir cevap olarak aldı ve onun peşinden gitti.

Dümenin başında dikilen Ringo'nun yüzü, sinirden kırmıştı. Ağzı bir açılıp bir kapanırken homurdanarak, Hodbin'in, anlamadığı ama küfre oldukça çok benzettiği bir şeyler geveliyordu. Sonra, onların geldiğini fark etmiş olacak ki bir hışımla Lunu'ya döndü.

"Tehditleri görmek nasıl gidiyor, kızım, ha?" dedi, bodur parmaklarıyla ufku gösterirken. Hodbin, adamın yüzüklü parmaklarından birinin eksik olduğunu fark etti.

"Tamam, bu kadar büyük olacağını tahmin etmemiştim. Pusulada, sadece bir çizgi olarak gözüküyordu," diye geveledi, Lunu. Her ne işle meşguldüyse, büyük batırmış gibi bir hâli vardı.

"Bu, bir çizgiye benziyor mu?" diye hırladı, Ringo.

Hodbin, buna cevap verebilirdi.

Kesinlikle benzemiyordu. Karşısında gördükleri şeyi kabaca anlatacak olsa, inanılmaz büyüklükte bir kanyon olduğunu söyleyebilirdi. Ama ufuk boyunca bir sur gibi ilerlediği için, ucu bucağı da tam olarak görünmüyordu. Yer yer kıvrılıyor, yer yer sivrileşiyor; önlerinde, bilenmiş bıçaklar gibi dikiliyordu. Henüz kanyona çok uzak olmalarına rağmen Hodbin, hırçın dalgaların dövdüğü sivri yamaçları buradan bile görebiliyordu.

“Tamam ama bu, bir şeyi değiştirmez. Evet bak, buradan geçeceğiz. Tam ortasından,” diye notlarını gösterdi, Lunu.

Çilli yüzü utançtan kızarmış olsa da her zaman olduğu gibi, çenesi dikti.

“Hassiktir oradan. Bu şeyin ortasından nasıl geçecekmişiz? Kanatlanıp uçacak mıyız?” diyerek hıhladı, Ringo.

“İçinden bir kanal geçiyor. Oradan ilerleyeceğiz. Kızıl-cık'ın geçebileceği kadar geniş olmalı.”

“Çevresinden dolanmalıyız,” dedi Ringo, onu duymazdan gelerek.

Ama Lunu, inat etmişti bir kere. Hodbin, Dede'nin, eğer tanısaydı Lunu'yu çok seveceğine dair bir şey hissetti.

“Hayır. İçinden geçeceğiz. Çevresinden dolanmak ne kadar sürer, bilmiyoruz. Yolumuzu haftalarca uzatabilir. Ayrıca kanal dışında kalan yerlerde, sarkıtlar var,” dedi, kendi çizdiği haritayı göstererek. “Oralara çok yaklaşırsak, tamamen kör kalırız. Biri bile Kızıl-cık'ın gövdesine denk gelirse, batarız, Ringo.”

Ringo, keyifsizce bu ihtimali düşündü. Onun bu fikri reddetmesini bekleyen Hodbin, adamın kıza itiraz etmemesine şaşırdı.

“Kaptanla konuşmalıyım,” dedi, dalgın bir edayla sakallarını çekiştirerek.

“Sen burada kal, fare. Şu pusulana da iyice bir bak bakalım, başka çaresi olmadığına emin miymiş?”

Ringo, koşar adım alt güverteye indiğinde Hodbin, masanın başına eğilmiş olan Lunu'ya baktı. Hızlı hızlı, bir pusulada gözüken sembollere bir de kendi çizdiklerine bakıyordu.

Hodbin, bir yumruk daha yemeyeceği mesafeye kadar yaklaşıp başını kızın kafasının üzerinden uzattı ama haritada bir şey yazmıyordu. Sadece işaretlerle oluşturulmuş gibiydi. Gerçi Kayalılar arasında okuma yazma bilen fazla kişi olmadığı için bu, o kadar da şaşılacak bir şey değildi.

"Başka bir yol yok mu?" diye sordu Hodbin, kızın yüzünde olumlu bir işaret arayarak. Batık bir gemide hayalet olmak için evini terk etmek zorunda kaldıysa, Yaşlı Adam'ı gördüğünde edecek iki çift lafı olacaktı.

"Hayır," dedi umutsuz bir iç çekişle, Lunu: "Kanalı takip etmemiz gerekecek."

"Ama sarkıtlar, gemiye yine de zarar verebilir," diye belirtti, Hodbin.

"Mümkün. Ama başka bir şansımız yok. Etrafından dolaırsak, riski artırmış oluruz."

"Bu da neyin nesi ki böyle?" Hodbin, masaya yaslanarak karşısındaki kanyonu incelemeye başladı.

"Bir zamanlar, sıradağlar gibi bir şeydi herhâlde," dedi Lunu, başını pusuladan kaldırmadan. O küçük alete, sanki göremediği bir cevap saklıymış gibi bakıyordu.

Tabii ki, sıradağlardı. Ama Hodbin, onunla uğraşmadı. Şu an kız, bunu kaldırabilecekmiş gibi görünmüyordu. Kızın, hep giydiği kırmızı ceketinin altındaki omuzları çökmüştü. Bu umutsuz hâli, Hodbin'in içini kararttı. Lunu, birçok şekilde başa bela bir karın ağrısı olabilirdi ama umutsuz biri değildi. Hodbin, kızın yüzünde, yeni bir maceranın vaadini sunan şapşal ifadeyi görmeye alışmıştı bir kere.

"Kırk Gemi aşkına, kendine gel. Sen, bizim pusulamız değil miydin? Pusulalar, umutsuz hissetmezler."

Hodbin'in sesi, istemediği kadar soğuk çıkmıştı ama bunun sebebi, insanları teselli etme konusunda hiçbir fikri olmamasıydı. Başkasıyla konuşuyor olsaydı Hodbin, bu kadarına bile tenezzül etmezdi.

"Pusulalar bile korkunç kayaların karşısında çekinir, Hodbin," diye gözlerini devirdi, Lunu.

Ama Hodbin'in, bu cevabı kabul etmeye niyeti yoktu.

"Sen, o korkunç kayalarda büyüdün, değil mi? Hem birileri buradan devamlı geçmiş olmalı ki bir harita çıkartıp ne yapman gerektiğini söyleyebilmişler. Demek ki yapılabilir bir şey. Birileri bunu bir kez bile olsun yaptıysa, bence, bir kayada doğan en cesur kız da yapabilir," diye omuz silkti, Hodbin.

Ama Lunu, uzun kirpiklerinin altından Hodbin'e değişik bir ifadeyle bakmaya başlayınca, fazla mı ileri gittim diye düşünmesine engel olamadı. Kızın, yoğun ve rahatsız edici derecede duygulu bakışları vardı. Hemen sonra Lunu, parmak uçlarına kalktı ve Hodbin'in saçlarını karıştırdı. Kızın bu beklenmedik hareketiyle irkilip geriye çekilmek zorunda kalan Hodbin, neredeyse yere devriliyordu.

"Bu da ne?" diye soramadan Lunu, merdivenlerden zıplayarak iniverdi ama yine de arkasına dönüp Hodbin'e bir cevap vermeyi de ihmal etmedi:

"Kaptanla konuşmam lazım. Sen, gözünü karşıdan ayırma."

"Niye saçımı bozduğunu sormuştum, kalamar!"

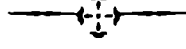
"Ha, o mu? O, şans içindi. Burada herkes, öyle yapıyor. Çok komik, değil mi? Bana şans getir, ayakçı!" diye bağırdı ve kıkırdayarak, alt güverteye doğru koşturdu.

Hodbin, gözlerini devirip sıradağlardan kalanlara döndü. Gün doğumunun kızılığında öyle heybetli görünüyordular ki Hodbin'e, kendini bir çakıl kadar küçük hissettiriyorlardı.

Gerçekten, buradan geçebilecekler miydi ki?

Lunulata'yı cesaretlendirmek istemişti, evet ama karşısında henüz küçücük gözükmesine rağmen aşılmaz duran bu dağları yenmek, gerçekten mümkün müydü?

Eh, yakında, öyle ya da böyle öğrenmiş olacaktı.

Ortaya çıktı ki sıradağları yenmek, gerçekten de mümkün değildi. Ama bir uzlaşma, söz konusu olabilirdi. En azından, yaklaşık yarım saat içerisinde Madrabaz ve tüm tayfası güverteye doluştuklarında, etrafta tek konuşulan şey buydu. Herkes sessizce fısıldaşarak, şimdi ne olacağından bahsediyordu.

Batıl inançlılar için dağlara adak adamak, bir seçenektir. Hodbin'e göre bu, bir taşı dağa atmakla aynı düzeyde işe yarardı ama kimse ona fikrini sormamıştı, tabii.

Sorsalardı, ortada bir seçenek olmadığını söyleyebilirdi.

Bu sıradağlar, sadece Gizliman'ın surları değil; aynı zamanda, bir gemi mezarlığıydı. Yamaçları baştan başa batık gemilerle doluydu ve bu da neden bu kadar uzaklaşan kimsenin geri dönemediğini açıklıyordu. Azıcık bile yaklaşan herkesi kayalara çeken, sert bir akıntı vardı. Yani, eğer yanlış yola saparsan ya da yanından geçmek için yolunu uzatırsan, yabancı otlar gibi dağın çevresini saran sarkaçlara çarpacağın anlamına da geliyordu!

Kayalı kız, haklıydı.

Tek yolları, ortasından geçmekti.

Babasının gölgesi gibi, hep bir adım ardında duran Beau, kollarını kavuşturarak konuştuğunda, tayfanın adak hakkındaki fısıltıları kesildi.

Şimdiden tayfa, ona saygı duyuyordu. Sanki bir önemi varmış gibi, dediklerini dinlemek için suspus kesiliyorlardı.

Hodbin, yumruklarını sıktı.

Bu adam, gerçek bir Gezgin bile değildi!

Onlara sadakatlerini kanıtlamak için ne yapmıştı ki? Sadece, koca çenesini kapatıp yolun onu götürdüğü yere gitmişti! Ama söz konusu kişi koskoca Madrabaz'ın biricik oğlu olunca, patates çuvalı kadar faydası bile olmayan Beau, birden korsan oluvermişti!

"Bundan kesinlikle emin miyiz?" dedi Beau, derinden gelen bir sesle.

Hodbin, yine de babası kim olursa olsun Beau gibi hain bir herifin, nasıl Gezginlerin arasma bu kadar kolay kabul edildiğini anlayamıyordu. Kendi ulusundan birini öldürüp ihanetle yargılanmış, sonra da hapsedilmişti. Ama şimdi, Gezginlerin prensiymiş gibi kasılarak ortalarda gezebiliyordu.

Bir deniz tuzu kadar bile sadakati olmadığıнын, kimse farkında değil miydi? Hodbin'in tüm zehirli kıskançlığı, içinde kıvranıyordu.

Hodbin'e göre, bir şey açıktı: Öfke, ölmüştü ve bunun sorumlusu, Madrabaz olduğu kadar Beau'ydu da.

Ve Hodbin, unutmazdı.

Belki Öfke olsa nefretini bastırıp önüne bakmanın bir yolunu bulurdu ama Hodbin, sevimli baba oğula bunun hesabını, elbet bir gün soracaktı.

Lunu, Beau'ya bakmaya tenezzül etmeden cevap verdi ki bu da Hodbin'in, bir hayli hoşuna gitti. Bir balık kılçığı, ne kadar saygıyı hak ediyorsa Beau da o kadar saygıyı hak ediyordu.

"Evet, eminim. Kanalı takip etmemiz yeterli. Kayalara çok yaklaşmadığımız sürece, sorun olmayacak. En azından, esas sorunumuz bu değil."

"Tek sorunumuz bu," dedi Madrabaz, uyarıcı bir sesle. Hodbin, dalgın olmasına rağmen adamın sesindeki imayı kaçırmadı. Kıza açık açık, sessiz kalmasını söylüyordu.

Ama Lunu, Madrabaz'a aldırmadı.

Sesindeki uyarıyı fark ettiyse bile bunu umursamayacak kadar, önündeki soruna odaklanmıştı.

Hodbin, kızın bu vurdumduymazlığına hayran mı olsa yoksa salaklığı yüzünden göz mü devirse, karar veremiyordu.

“Sana söyledim. Asıl sorunumuz, Leşçiller,” dedi monoton bir sesle, Lunu.

Kelimenin havada bıraktığı iz, Hodbin’in ürpermesine sebep oldu.

Tek ürperen, o da değildi.

Tayfa, kendi aralarında tekrar hararetli bir şekilde fısıldamaya başladığında Madrabaz, onları yan bir bakışıyla susturdu. Kahverengi gözlerinde, affetmez bir ifade vardı.

Sesler kesildiğinde, üstüne basa basa konuştu: “Ben, gerçekçi bir adamım, fare. Önümde aşılacak bir dağ varsa, aşarım. O yüzden bana, çocuk masalları ve kocakarı hikâyeleriyle geleyim deme.”

“Ama Gizliman da birçoğu için çocuk masalı değil miydi?” diye sordu Lunu, tek kaşını kaldırarak.

Madrabaz, onu bir kaşık suda boğsa bile rahatlayamazmış gibi gözüktüğünden Beau, hemen araya girdi.

“Ben, Leşçillerin ne olduğunu bilmiyorum,” dedi sakın bir sesle. Babasıyla Lunu’nun arasına, belli belirsiz bir adım atmıştı.

Hodbin, onun bu koruyucu pozlarına sinir oldu.

Gerçekte ne olduğunu saklayan süslü bir maskeydi bu, o kadar. Sadece hain bir piç kurusuydu ve hep öyle kalacaktı.

Fısıltı, çok kısık bir hırıltıyla cevap verdiğinde ilk başta herkes, sesin kimden geldiğini anlamak için birbirlerine baktı. Kaynağı bulduğunda Hodbin, Kızılıcık’la yola çıktıklarından beri adamın sesini ilk kez duyduğunu fark etti.

“Leşçiller, lanetli kaya yaratıklarıdır. Yolunu kaybetmiş denizcilerin ruhlarını ve etlerini yerler. Yılan gibi sürünerek hareket ederler ve bir kez pençeleri tenine değdi mi, o zaman

onun tutsağı olursun. Şanslıysan, önce seni dalgaların arasına çekerek boğar; ondan sonra yer. Ama eğer şanssızsan, etini lime lime ederken seni canlı tutar ve önce, çığlıklarını içer.”

Adam sustuğunda Hodbin, onun sessiz hâlini daha çok sevdiğine karar verdi.

Beau da böyle düşünüyor olmalıydı ki yüzü solmuştu. Aslında Madrabaz dışında herkes, Fısıltı’nın söylediklerinden etkilenmiş gibiydi. Sessizlik güvertede uğuldarken, kimse konuşamadı.

Hodbin, Yaşlı Adam’a, onun yenilmez Kırk Gemisi’ne, kaya ruhlarına, deniz ruhlarına, hatta adı lanetlenmiş olanlara bile inanıyordu. Dede, ona, görünmeyenlere saygı duymayı öğretmişti. Ama Leşçiller, çok farklı bir hikâyeydi. Dede, onlardan hep, ‘kaçınılması gereken meczup yaratıklar’ olarak bahsederdi. Ruhlarını kaybetmiş zavallı biçarelerdi, onlar. Ama Hodbin’in, etini kemirmek isteyen bir yaratığa acımak gibi bir niyeti yoktu.

“Saçmalık!” diye kestirip attı, Madrabaz. “Ateş başında birbirinizi korkutmak istiyorsanız, tamam ama benim gemimde korkudan zırlayan bir Gezgin görürsem, Leşçiller, endişeleneceği en son şey olur. Anlaşıldı mı?” dedi, gözlerini tek tek her korsanının üzerinde gezdirerek.

Bakışlarındaki kesinlik, tayfasının hemen kendini toparlamasını sağladı.

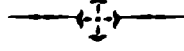
Madrabaz, Ringo’ya döndüğünde, her zamankinden daha kararlı gözükiyordu:

“Önce, biz geçeceğiz. Sessiz Gece, tam arkamızdan bizi takip etsin,” dedi soğuk bir sesle. Hodbin, bunun mantığını anlayabiliyordu.

Sessiz Gece isimli kara gemi, Kızılıcık’tan çok daha büyük bir savaş gemisiydi. Kızılıcık ise manevralarının çok daha hızlı ve keskin olması için tasarlanmıştı.

Yani, sarkıtlardan kaçınma ihtimali çok daha fazlaydı. Hodbin, Madrabaz'm, amaçları uğruna kendi gemisini bile gözden çıkarabilecek bir adam olduğunu fark ettiğinde sırtıttı.

Bencil adamların, kaybedecek daha çok şeyi olurdu. Vakti geldiğinde Hodbin, bunu unutmamayı kafasına yazdı.

Sıradağlara yaklaştıkça, Hodbin'in kalbi buz kesti. Sivri kayaların arasından uzanan kanalın girişi, bir yaratığın ağzına benziyordu. Keskin bir yarık gibi açık olan bu koca ağzın her bir sivri çıkıntısında, batık gemilerden kalanlar vardı. Çoğu çürüyüp dağılmaya başlamış, hayalet gemilerdi. Tayfaları uzun zaman önce ölümü tatmış ve geriye de tekinsiz bir uğultuyla birlikte, gemilerinden kalanları bırakmışlardı.

Hodbin, bazı gemileri Üç Kardeş Limanı'nda gördüğünü hatırlayabiliyordu. Şimdi paramparça olmuş bu gemilerin yırtılmış yelkenleri, kanalın ağzından çıkan yoğun bir sisin getirdiği rüzgârla sallanıyordu. Sis öyle ağırdı ki suyun üstünü kaplayarak, bir duman bulutunun içinden geçiyorlarmış gibi hissetmelerine sebep oluyordu.

Parlayan gün, sanki bir anda kararmış; geriye, yitık bir anısını bırakmıştı.

Hodbin, güverteden eğilip suyun beyaz bulut tarafından yutuluşunu izledi. Sonra da kimseden izin almadan, baş kasaraya çıktı. Gerçi kimsenin ona itiraz edecek hâli de yoktu. Tayfanın hiçbirisi, bu lanetlenmiş mezarlığa ilk giren kişilerden olmak istemiyordu. O yüzden, dümenini sıkı sıkı kavramış Ringo dışında, sadece Hodbin ve Lunu, en önden bu manzaraya şahit olmak için oradaydılar. Geri kalan herkes güverte- de, kaptanlarıyla beraber tetikte bir bekleyişi seçmişti.

Gözleri Kızılıık'taki her harekete odaklanan Hodbin, Madrabaz'ın, Fısıltı'yla hararetili bir şekilde konuştuğunu gö-

rebiliyordu. Beau ise ortadan kaybolmuştu. Hodbin, oğlanın bunu sık sık yaptığını fark etmişti.

Yaşlı'ya şükür ki Otto da etrafta yoktu. Muhtemelen kedi, onların hepsinden daha akıllıydı ve güvenli bir yerde saklanıyordu.

Lunu sessizce yanına sokulunca Hodbin, dikkatini tekrar, girmek üzere oldukları cehenneme yöneltti. Burada hava öyle nemli, öyle kasvetliydi ki üzerlerine çöküyormuş gibi gözüken kayalar eşliğinde kanyonun içinde ilerlerlerken, soluk almak bile zorlaşmaya başladı. Kızılıcık'ta herkes nefesini tutmuşken Hodbin, gözleriyle ufkun sonunu, kanalın bitişini görmeye çalıştı ama kanal, ışığı kesiyordu. Zaten etraflarına yayılan sisin de görüşüne hiç faydası yoktu. Eğimli kanal, yolun ne kadar süreceğine dair hiçbir ipucu vermemekte kararlı gibiydi.

Huzursuz edici sessizlik sürerken, ağır ağır yolu takip ettiler. Hodbin, çürümenin yaydığı iğrenç kokuyu alınca yüzünü buruşturdu.

Kanal, ölüm kokuyordu.

Gölgeli kanyonun derinlikleri, onları kollarının arasına alırken Lunu, ona yaklaştı ve "Görebiliyor musun?" diye fısıldadı.

"Neyi?" dedi Hodbin, etrafı tarayarak. Yanında, Ringo'nun sessiz bir dua mırıldandığını duydu. Adamın kırışık alnından boynuna doğru, boncuk boncuk terler dökülüyordu. Kanalın yer yer daralması, manevra şanslarını çok zorluyordu ve yaşlı adam, dümene canı pahasına yapışmış gibiydi.

"Leşçilleri," diye mırıldandı, Lunu.

"Hayır. Sen?"

"Hayır. Ama bir şeyin bizi izlediğini hissedebiliyorum."

Hodbin, kızın, ortamın dehşetinden etkilendiğinden emin olsa da gözlerini kayalıklardan ayırmadı. Ayakçının kalbinde, artık korkuya yer yoktu.

Arkasına bir bakış atıp Sessiz Gece'nin de onların peşinden içeri girdiğine emin oldu. Bundan böyle, geri dönmek gibi bir seçenekleri olmayacaktı. Gerçi Hodbin, Kızılık'ı usulca kanala çeken bu akıntının, onların gitmesine izin vereceğini de hiç sanmıyordu. İki gemi peş peşe, cehennemde ilerlerken ikisinden de çıt çıkmadı.

Sonra Hodbin, kaskatı kesildi.

Kayalarda bir şey vardı.

"Orada," diye konuştu, ağzını hareket ettirmeden.

Lunu, korkuyla yutkundu. O da görmüş olmalıydı. Yani Hodbin, hayal görüyor olamazdı. Orada, bir çift göz gördüğüne emindi.

Ama bu, mümkün değildi.

Hodbin, diğerlerini uyarmak için ağzını açmak istedi ama kelimeler ağzından dökülmedi. Karşısındaki şey ona bakarken, yavaşça gözlerini kırıştırdı.

Bekliyordu.

İzliyordu.

Kayalara baş aşağı tutunup onları gözleyen bu yaratık, bir zamanlar bir insandı.

Bir kadındı.

Kadın, baş aşağı sallanıyordu.

Çıplak teni, üzerinde durduğu kaya kadar griydi. Bu da ilk başta fark edilmesini zorlaştırıyordu. Bacak arasını saran incecik bir çaput dışında, üstünde bir şey yoktu. Ayak parmaklarıyla ve kırılmış elleriyle, kayaları bir pençe gibi kavramıştı.

Kadında, insansı görünen hiçbir şey yoktu.

Gri toza bulanmış siyah saçları rüzgârla sallandığında, sessizce Hodbin'e bakmaya devam etti.

Hodbin, Lunu'nun kol yenini çektiğini hissetti ama ona dönemedi. Kadının hayvansı duruşuna öyle odaklanmıştı ki diğerlerini fark ettiğinde, nefesi bocaladı.

Onlarcası vardı. Hatta belki yüzlercesi?

Bu kanyonun her yeri, onlarla doluydu. Hepsi, tozlu gri vücutlarıyla yarı çıplaktı ve kayalardan sarkan yarasalara benziyorlardı. Bir kısmı baş aşağı dursa da bir kısmı, pusudaki hayvanlar gibi dört ayak üzerindeydi. Tutundukları kayalara öyle sıkı yapışmışlardı ki ilk bakışta onları fark etmek, neredeyse imkânsızdı. Hodbin, safrası midesini yakarken dehşetle, hiçbirinin gözlerini kırpmadığını fark etti.

Sadece izliyorlardı.

Gözlerini ayırmadan, onların geçişini izliyorlardı. Aşağı güverteden bir küfür işittiğinde, kendini tekrar nefes almaya ikna etti.

“Siktir.”

Aniden inlemeye benzer bir uluma sesi, kanyonda yankılandı. Hodbin, henüz sesin hangi yaratıktan geldiğini anlayamamıştı ki hepsi birden, aynı genizden gelen çığlığı atmaya başladılar.

Önce alçak, sonra yavaş yavaş ritimli bir melodiyle genizden gelen bir uluma koparıyorlardı. Öyle ilkel bir sesteki ki bu, bir ölüm ağıdı gibi kanalın içine yayılıverdi. Kimse, hareket etmeye cesaret edemedi.

Hodbin, kendini sesteki büyülenmiş gibi hissetti. Gözlerini kırıştırarak kendine gelmeye çalışırken, Derin Deniz’i yutan sislerin arasından bir kıpırdama fark etti.

Aynı anda, denizin pusu içinden onlarca baş çıktı. Sadece gözleri suyun dışında olsa da hepsi, onların geçişini izliyordu. Fısıltı’nın uğursuz sözleri, Hodbin’in kulaklarında yankılandı.

‘Şanslıysanız, önce sizi dalgaların arasına çekip boğarlar.’

Hodbin’in içini, tekinsiz bir his sardı. Bir şey yapmak istedi. Ne olursa olsun, öylece onları izlemek dışında herhangi bir şey. Ama Hodbin, henüz hareket edemeden bir zamanlar insan olan bu yaratıklar, bir ağızdan ulumayı kestiler.

Neredeyse rahatlatıcı bir sessizliğin çöktüğü kanyondan, son yankı da silindi.

İşte o zaman, atladılar.

Hepsi, aynı anda atladı.

Kayaların üzerinden onlarcası, Kızılıcık'a yağdı. Lunu, bir çığlık atarken, alt güverteden de bir bağırış koptu. Baş kasara-ya atlayan kadın, dört ayağının üzerinde yuvarlanıp kolayca ayağa kalktı. Hodbin'in burnu, ekşi bir ölüm kokusuyla dol-
du. Çökük gözleriyle onlara bakan kadının ağzı, aynı çarpık
çığlığını atmak için açıldı. Sesi içlerine işlerken Leşçil, Lunu'ya
doğru koşmaya başladı. Hodbin, hiç düşünmeden Lunu'yu
kendi arkasına doğru itti. Ringo, bir dizi küfür eşliğinde kılı-
cını çıkarıp kadına savurduğunda Hodbin, kadının hamlesini
kesmek için masayı aralarına doğru itmeye hazırlandı. Ama
Ringo'nun kılıcı, hedefini buldu. Kadın, göğüs kafesine sapla-
nan kılıca rağmen kırık elini, Hodbin'e doğru uzattı.

Yüzü, yakından daha da korkunçtu. Gözleri içeri çökmüş-
tü. Gri derisi, lekeler ve kırıksıklıklarla, erimiş metal gibi aşı-
ğıya sarkıyordu. Açık ağzından gözüken dişleri, köpek balığı
dişine benzesin diye sivriltilmişti. Kadın, sonunda hareketsiz
kaldığında Ringo, kılıcını kadının çıplak göğsünden çekti.

Hodbin, hemen güverteye baktı. Kızılıcık, çıplak ellerle tay-
fayı parçalamaya çalışan Leşçillerle doluydu. Bazıları, öldür-
dükleri korsanların kopardıkları etlerini yemeye başlamıştı.
Lime lime olmuş vücut parçaları, güverteye yayılıyordu. Ce-
setlerden akan kızıl kan, denize akarken Hodbin, suyun içi-
nde olanların da gemiye tırmanmaya başladığını fark etti. Hen-
gâmeden uzaklaşmak için korkuluklara yaklaşan korsanları
yakalayıp suya çekiyorlardı.

Her yerden, aynı anda saldırıyorlardı. Madrabaz, kılıcını
bir tanesine saplarken bağırdı.

"Ringo! Hemen çıkar bizi, bu cehennemden!"

Ringo, dümene asıldı. Kanalin imkân verdiği kadar manevra yaparak, geminin dengesini bozmaya çalıştı. Güvertedeki herkes, bir yana doğru savrulmaya başladı. Hodbin, masaya tutunarak düşmemeye çalıştı.

Madrabaz ne derse desin, Ringo'nun, onları buradan hemen çıkarmasını sağlayacak bir rüzgâr yoktu. Sisi etraflarında gezdiren meltem dışında, yelkenleri bomboştu.

Hodbin çareyi, onu dinlemeleri umuduyla güverteye bağdırmakta buldu.

"Küreklere geçin. Hemen!" diye gürledi. Ama canıyla uğraşan mürettebattan kimse, onu umursamadı.

Kan ve sis, birbirine karışırken tayfa, savaşmaya devam ediyordu.

Onu dinlemeyeceklerdi. Liderleri oradayken kimse, bir ayakcının sözünü dinlemezdi.

Hodbin, hızlı bir kararla masanın üzerindeki balık yağı şişesini kaptı. Sonra, Lunu'nun koluna yapıştı ve onu da peşinden sürükleyerek güverteye indi. Kız, ona direnmedi ve adımlarına ayak uydurmaya çalışarak koşturdu. Lunu'yu arkasında tutarak, asılı duran meşalelerden birini eline aldı. Sis çöktüğü için meşalelerin erken yakılmaları tamamen şans olsa da Hodbin, bu talihi seve seve kabul edecekti. Cehenne-me düştüğünde, herkesin biraz şansa ihtiyacı olurdu.

Meşalenin ateşini önlerinde tutarak, ilerlemeye başladı. Lunu'nun panikle atan kalbini, sırtında hissetti. Kendi kalp atışı kızınkine karışırken Hodbin, kararlı adımlarla ilerlemeye devam etti.

Önüne çıkan ilk Leşçil, bir erkekti.

Bir çığlık savurarak ve dört ayak üzerinde sürünerek onlara doğru koştuğunda Lunu, kafasını Hodbin'in sırtına gömdü. Leşçil, üzerlerine atlamak üzere hamle yaparken Hodbin, dişiyle balık yağı şişesinin kapağını açtı ve ağzına doldurup meşaleye doğru püskürterek, önündeki yaratığı alevlere boğdu.

Meşalenin kızgın ateşi adama doğru patladığında yaratık, bu sefer acı dolu çığlıklar atarak geriye kaçmaya çalıştı ama artık çok geçti.

Yanan yüzünü tırmalayarak suya devrildiğinde Hodbin, aynı şeyi tekrar etti. Ateş onlara kalkan olurken, Leşçillerin arasından Lunu ile ilerlediler.

Hodbin, Leşçilleri vahşi hayvanlara benzetmişti. Çoğu vahşi hayvan, ateşten korkardı. Yani, haklı da çıkmıştı. Özellikle suratlarına doğru patlayan bu amansız ateşten öyle çok korkuyorlardı ki önlerinden kaçmak için yarıştılar.

Gözleri Madrabaz'ı bulduğunda kaptanın, kılıcıyla birkaç tanesini biçtiğini gördü. Hodbin, durmadı; Lunu'yla beraber birkaç cesedin üzerinden atlayarak, kaptana doğru koştu.

"Küreklerle geçmezsek, buradan çıkmayı başaramayız!" diye bağırdı Hodbin, adama.

Gerçekten dövüşerek kazanabileceğini falan mı düşünüyordu, bu aptal herif? Kim bilir, bu yaratıklardan daha kaç tane vardı!

Ama Madrabaz, onu duymazdan gelerek bir savaş çılgılığı attı ve dövüşmeye devam etti. Hodbin, yaklaşan bir Leşçil'e, elindeki meşaleyi savurdu. Artık iyiden iyiye ağzı, balık yağının ağır aromasıyla uyuşmuştu ve buna daha ne kadar devam edebileceğini bilmiyordu.

"Dinle onu, sersem herif!" diye bağırdı Lunu, Madrabaz'ın ceketini çekiştirerek.

Kızın yüzü amansızdı.

Madrabaz, tam da sinirle onlara döndüğünde Hodbin, adamın üzerine atılmak üzere olan başka bir Leşçil'i gördü. Madrabaz ise gözleriyle Lunu'yu yerken, henüz yaklaşan tehdidi fark etmemişti.

Aslında adamın ölmesine izin vermek, daha kolay olurdu. Hak ettiğinin bu olduğu da kesindi. Ama Hodbin, bunun zekice olmayacağını biliyordu. Dişlerini sıkarak adamı kenara

itti ve son kalan balık yağını, kafasına dikti. Alevi püskürterek yaratığı yere yıktığında yüzü tutuşan canavar, çığlıklar atarak debelenmeye başladı.

Madrabaz, ne olduğunu idrak ettiğinde gözleri büyüdü.

“Kadırgadayız. Kullan bunu!” diye bağırdı, Hodbin. Sonunda Madrabaz, onu duymuş gibiydi. Bir saniye kafasında tarttıktan sonra dövüşmeye devam eden tayfasına döndü ve “Küreklere geçin! Bu delikten çıkıyoruz!” diye kükredi.

Tayfası, kaptanlarının sözüne anında itaat etti. Bir kısmı alt güverteye koşarken, bir kısmı da onların arkasını kollayarak dövüşmeye devam ediyordu. Birlikte alt güverteye inen merdivenlerin önüne, etten bir duvar oluşturdular. Leşçillerin kürek çekecek arkadaşlarına yaklaşımlarına izin veremeyceklerdi. Yaratıkların sayıları fazla olabilirdi ama Leşçillerin, uzun tırnakları ve bilenmiş dişleri dışında silahları yoktu. Gezgınlerin en büyük silahlarının sadakatleri ve birbirlerine olan bağları olduğu düşünülürse, kazanmaları işten bile olmamalıydı.

Hodbin, bunun mide bulandıracak kadar güzel olduğunu biliyordu. Hiçbir zaman onlardan olamamış olsa bile, bunun hep farkındaydı.

Tayfanın direnişine öyle odaklanmıştı ki üzerine gelen bir Leşçil’i gözden kaçırdı. Leşçil, aniden üzerine atıldığında Hodbin, ondan kaçamadı. İki birlikte güvertede yuvarlanırken Hodbin’in meşalesi, elinden fırlayıp gitti.

Yaratık sürünerek üzerine çıktığında Hodbin, elindeki boşalmış balık yağı şişesini adamın kafasına savurdu. Şişe kırılıp bin parçaya bölünürken üzerindeki adamın uzun tırnakları, Hodbin’in omuzlarına gömüldü. Hodbin, acı bir haykırıyla beraber, bu sefer de adamın boğazına yapıştı. Yüzünü adamın sivri dişlerinden uzak tutmaya çalışarak onu kendinden uzaklaştırmayı denedi ama yaratığın elleri, mengene gibiydi. Etine gömüldüğü yerleri sıkıca kavırıyor ve derisini içeriden

parçalıyordu. Leşçil'in keskin dişleri, Hodbin'in boynunun tam bir santim yakınındayken vızıldayarak geçen bir ok, yaratığı sol şakağından vurdu. Leşçil'in tırnaklarını Hodbin'in teninden çıkaran da bu oldu.

Hodbin, yaratığı yana savurup üstündeki ağırlığından uzaklaşarak geriye doğru süründü. Hızlıca arkasına bir bakış attığında oku fırlatan kişinin, Beau olduğunu fark etti. Oğlanın çektiği oklar bir bir hedeflerini yere indirirken Hodbin, tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Bu yüzden Beau tekrar ona baktığında Hodbin, ona teşekkür olarak, Gezginsler için küfür sayılan bir hareket çekmekle yetindi. Bu yaptığı sayesinde Hodbin'in kahramanı olacağını falan sanıyorsa, oğlan, görüldüğünden de aptal olmalıydı.

Gözleri Lunu'yu ararken yerden bir kılıç kapan Hodbin, Kızılıcık'ın şimdi çok daha hızlı ilerlediğini hissederek sırttı. Artan süratleriyle, denizi yarararak ilerlemeye başlamışlardı.

Lunu, Hodbin'in arkasında belirip ayağa kalkmasına yardım ederken Hodbin, onun yaralanmadığını ama ellerinin kanlı olduğunu fark etti.

"Nereye kayboldun?"

"Birisi beni suya çekmeye çalıştı ama hallettim," dedi Lunu, kanlı elindeki paslı hançeri göstererek. Hâinden memnun bir şekilde, Hodbin'e sırttı.

Hodbin, onu omuzlarından yakaladı. "Alt güverteye in. Mutfak kapıları sağlam. Arm, seni içeri alır. Orada güvende olursun," dedi etrafını kolaçan ederek. Kızılıcık, hızlanmış olabilirdi ama güverte hâlâ Leşçillerle doluydu.

Hodbin döndü ve kızı, hâlâ bir kalkan gibi birlikle dövüşen tayfanın kalanına doğru itirdi.

Ama Lunu, kıpırdamadı. Hodbin'e, kaşlarını çatarak baktı: "Benimle gelmiyor musun?"

"Ringo'ya yardım gerekebilir. Koş hadi, Lunulata."

Lunu, bir an itiraz edecek gibi yüzünü buruştursa da sonradan vazgeçmiş olacak ki dönüp tayfanın arasından geçerek, alt güverteye doğru gözden kayboldu.

Hodbin de tam tersi yöne, baş kasaraya doğru koştu.

Birkaç cesedi geçti; üzerine atlayan bir Leşçil'den eğilerek kurtuldu. Neredeyse, bir Gezgin'in savruk kılıcının hedefi oluyordu. Yere düşmeden kendini toparladı ve merdivenleri hızla tırmandı.

Dümen, boştu.

Ama asıl sorun, bu değildi. Kızılıcık, doğruca kanyonun bir duvarına çarpmak üzereydi. Hodbin, telaşla etrafına baktı ama yaşlı serdümen, ortalıkta yoktu!

Kalbi göğsünün içinde kükreyen Hodbin, hemen dümene doğru koştu ve ağır gidonu sola kırmak için var gücüyle çekmeye başladı. Hodbin'in elleri, hayatında ilk defa titriyordu. Her zaman bir gemide olmayı, ona yön vermeyi hayal etmiş olsa da ömrünü, bunu yapanları uzaktan izleyerek geçmişti. Bir gün bunu yapacağını ummuştı ve şimdi, buradaydı. Bu dümen, parmaklarının arasına gölgesi kadar aitti ve aynı zamanda bir ayakçı da olan ruhu, bu aidiyet hissiyle kavru-luyordu.

Kızılıcık, hafif bir eğimle yoluna döndüğünde Hodbin, derin bir nefes verdi. Bu, sadece bir rahatlama değildi. Hodbin, ölümüne bu kadar yakinken, hayatında hiç olmadığı kadar canlı da hissediyordu.

Sonunda kavuştuğu dümeni, yollarına göre sabitleyip onlara biraz zaman kazandırırıldı. Her ne kadar buraya ait olduğunu artık biliyor olsa da serdümenleri olmadan bu kanalı, bir yere çarpmadan geçmelerinin imkânsıza yakın olduğunun da farkındaydı.

Hodbin, döndü ve tekrar etrafını taradı. Sonra, onu fark etti. Birkaç cesedin altında, bir kıpırtı vardı.

Ringo'nun eksik parmaklı eli, kendini yukarı çekmeye çalışıyordu. Adam, sürünerek kafasını uzattığı yerden derin bir nefes aldı. Sonra, acı bir çığlık kopardı. Hodbin, bir Leşçil'in, adamın bacağına dişlerini geçirdiğini gördü. Leşçil, dişleriyle Ringo'nun geniş baldırından bir parça koparıp çiğnemeye başladı.

Hodbin, kılıcını kavradı; şifacılıktan çok anlamasa da öyle bir yaranın bir adamı öldürebileceğini gayet iyi biliyordu. Tuttuğu dümeni bıraktı ve koşarak, kılıcını Leşçil'in başına savurdu. Keskin metal, yaratığın kafasına saplandı. Baş, boyundan kopup yere yuvarlanırken, bedeni de canlı canlı yediği adamın üzerine düştü.

Ringo, hâlsizce üstündeki cesetlerden sıyrılmaya çalışarak çırpındı. Yaşlı serdümenin tüm yüzü, kan ve ter içindeydi. Verdiği çaba ve çektiği acıyla, nefes nefese kalmıştı. Hodbin, hemen adamın kollarının altından tuttu ve çekerek, cesetlerden uzaklaştırdı.

Ringo'nun iri bacağından, koca bir parça et eksilmiş gibi gözüküyordu. Hodbin, yüzünü ekşiterek kemerini çıkardı. Bu yara, hayatında gördüğü en iğrenç şeylerden biriydi ama yine de dişini sıktı ve Ringo'nun açıkça görülen kemiğine bakmamaya çalışarak, kanayan bacağının üzerinden tampon yaptı. Ringo, ızdıraplı bir inleme koyuverse de Hodbin'in çabasına direnmeyecek kadar sağlam bir korsandı.

O yüzden, inatla dişlerini sıktı ve Hodbin'in omzuna tutunarak ayağa kalktı. Hâlâ kan akan bacağı yanında sürükleyerek, ağırlığını dümene verdi. Yine de Hodbin, onun ayakta durabileceğine emin olana kadar elini üstünden çekmedi.

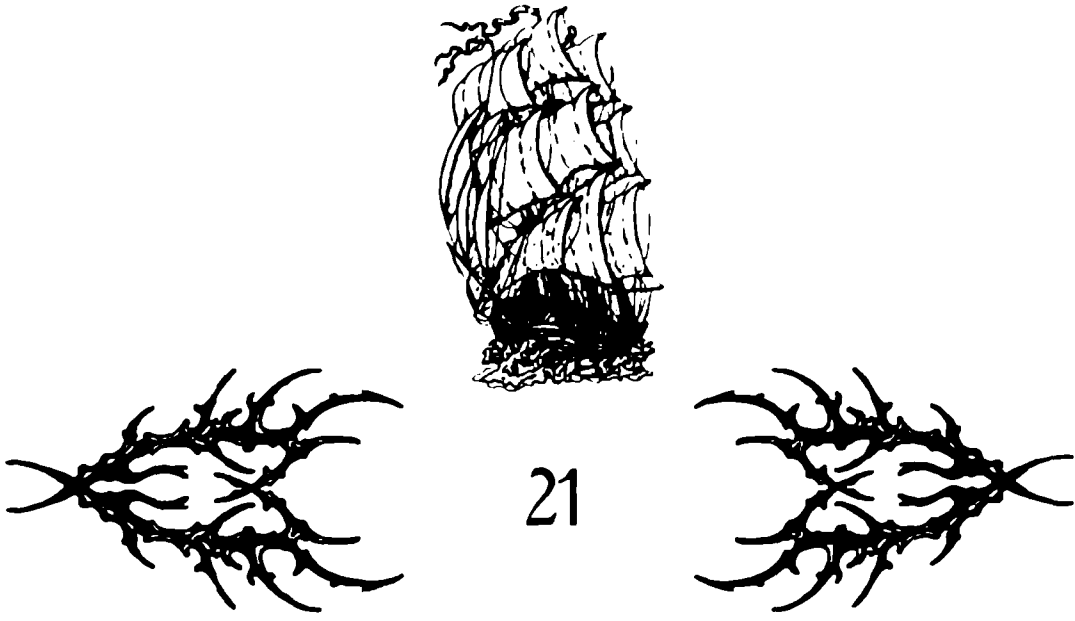
"Aferin, evlat. Dede, seni şahbaz yetiştirmiş," dedi, minnettar bir homurtuyla. Ringo, kayalara çarpmadan hemen önce dümeni sağa kırıp kadirgayı yolda tuttu.

Hodbin, kısa hayatında daha fazla gururlanacağı bir şey duymamıştı. Ona daha önce, bir sürü şey söylenmişti. Dilbaz,

süprüntü, açıkgöz, hinoğlu ve daha bir dolusu olarak anılmış ve hep hor görülmüştü.

Adı bile Hodbin'di ya zaten. Ama ilk defa biri, ona yiğit olduğunu; becerikli olduğunu söylüyordu.

Eh, demek ki cehennemde, her şey mümkündü. Bir Hodbin bile yeri gelince, Şahbaz olabiliyordu. Sırtarak sırtını Ringo'nun sırtına dayadığında, kendini yenilmez hissetmesine engel olamadı. Kılıcını kaldırıp gelecek tehdidi beklerken keyfi o kadar yerindeydi ki şu an, üzerine gelen her şeyi büyük bir zevkle yok edebilirdi.

Beau

Gerdiği ok, hedefini vurduğunda Beau, hiç duraksamadan bir ok daha aldı. Leşçiller, her yerden saldırmaya devam ediyordu. Güverte, iki taraftan da akan kanlarla kıızıla dönmüştü.

Beau, Kayalıların vahşi olduğunu biliyordu ama Leşçiller, bambaşka bir hikâyeydi. İnsanlıklarından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Saf bir hayvan içgüdüsüyle etraflarını sarıyor; onları, açlıklarını gidermek için avlıyorlardı.

Belki de onlar da bir zamanlar, sadece birer Kayalılardı.

Ark'ın, Kaya Şehirlerine yaptığı da bu muydu? Çocuklarını alıp onları, sefil bir hayata mahkûm mu etmekte? Eninde sonunda onların da dönüşecekleri yaratıklar, Leşçiller gibi mi olacaktı?

Babasına doğru sürünen kadını gördüğünde, düşüncelelerinden sıyrılıp okunu fırlattı. Kadının başı geriye savrulurken babası, ona döndü ve oğluna gururlu bir sırıtmayla teşekkür etti. Bu kadarı bile tam o anda, Beau'nun kalbini ısıtmaya yetti. Sadece askerler kılıç dövüşü eğitimini alabildiği için Beau, kullanmayı hiç öğrenememişti ama kaba kuvveti ve avcılık-taki başarısı, insandan bozma bu yaratıklar için yeterince iş görüyordu. Olduğu kişi, babasını ve yeni ailesini korumak için yeterliydi.

Göğsü gururla kabarırken, bir Leşçil'in bacaklarına yapıştığını çok geç fark etti. Adam, pençe gibi elleriyle onu suya çektiğinde dengesini kaybedip sendeledi. Ne olduğunu anlayamadan, şimdilerde sisin içinde kaybolmuş olan Derin Deniz'e düşüverdi.

Soğuk su, ciğerlerine dolduğunda nefesi kesildi. Buzdan bıçaklar vücudunun her yanına saplanırken, nefes almaya çalıştı. Oku, elinden kayıp gitti. Etrafını saran sis, görüşünü engellerken Beau, bir duman bulutunda boğuluyordu. Onu derinlere çeken ellerin sayısı arttı ve yarım bir nefes alarak suya battığında sisler, tüm bedenini yutuverdi. Başını suyun üstünde tutmak için çırpınmaya çalıştı ama başaramadı. Onu Derin Deniz'in sonsuzluğuna sürüklerlerken Beau, ne yaptıklarını anladı; yemeden önce, onu boğmak istiyorlardı.

Ama Beau, ölemezdi.

Şimdi olmazdı.

Daha babasını yeni bulmuşken, olmazdı!

Onu görene kadar, bu ihtimalin gerçek olabileceğine inanmak bile istememişti. Düşünmemeye çalışmış; umut etmemek için de elinden geleni yapmıştı. Yine de kalbinin derinlerinde, kendinin bile unuttuğu bir köşesinde, çocukken kaybettiğini sandığı babasının yaşadığına dair bir umut, yeşermek için ona yalvarıyordu. Durdurulamaz bir şekilde büyüyor ve burnunun direğini özlemle titretiyordu.

Babası yaşıyordu!

Dante'nin, onu anlamayacağını biliyordu. Yerinde olup o yalnızlığı deneyimlemeyen kimse, onu anlayamazdı ki.

Bu, onun dikenli yoluydu. Dikenler canını yaksa da yürümek zorunda olduğu bir yoldu; çünkü yolun sonunda, artık onu bekleyen bir babası vardı. Diğerlerinin onu tanıdığı adıyla Madrabaz, ona bir seçenek sunmuştu. Tekrar bir aile olmaları için, ona fırsat vermişti. Bu sayede Beau, özgür olacaktı. Artık, sonsuzluğa çektiği kürekler olmayacaktı. Bir hücreye

zincirlenmeyecekti. Bir aileye sahip olan, özgür bir adam olacaktı. Bundan daha iyi ne olabilirdi ki?

Beau, kendi özgürlüğünün bedelinin Dante'nin özgürlüğü olmasını istememişti. Öfke'nin ölmesini ya da Lunu'nun kırbaçlanmasını da istememişti. Ama birileri her zaman, başkalarının davranışlarının bedelini ödüyordu. Bunu, Ark'ın Tarım Adası'nda, hayatının en kötü gecesinde öğrenmişti.

Beau, o gece, kendi özgürlüğüyle bir kızın canı arasında seçim yapmak zorunda kalmıştı. Eğer çığlığını duyup o kıza yardım etmeye gitmeseydi, bir Ark askerine bulaşmamış olacaktı.

O kız, Ark askerini öldürdüğünde kızın suçunu üstlenmeseydi, bir yılını kürek çekerek geçirmemiş olacaktı.

Ama suç üstlenmek zorundaydı çünkü kadınlar, kürek çekmezdi. Ark'ın işine yaramayı bıraktıkları anda onlar için uygulanan tek ceza, ölüm olurdu. O yüzden Beau, bir seçim yapmıştı.

Onurlu davranması ve kızı kurtarması, hayatına ve özgürlüğüne mal olmuştu. Peki, ne için? Doğru olanın bu olduğunu düşündüğü için! Ne büyük bir ahmaklıktı! İşlemediği bir suç üstlenip doğduğu vatanda hain damgası yemişti ama sonuçta Beau, birinin hayatını kurtarmıştı, değil mi?

Ya kendi hayatı? Onu kim kurtaracaktı?

Onura karşılık özgürlük, ancak bir salağın yapacağı türden bir seçimdi. Bir hücrede kilitliken kimse, senin masum olup olmamanı umursamıyordu. Vicdanının rahat olması, bir daha asla gerçek bir hayata sahip olamayacağın gerçeğini de değiştirmiyordu.

Ama Beau, yine de bunu göğüslemişti. Hayatının bittiğini, asilce bir gururla kabullenmişti. Bu seçimle yaşamaya da hazırды.

Ama sonra, bir mucize oldu.

O, revirde zincirli bir hâlde ölümü beklerken, Kızılıcak'a saldıran korsanların ona getirdiği bir mektupla ateşlenen bir umut kıvılcımıydı, bu mucize.

Hayat size ikinci bir şans sunduğunda, ne yapabilirdiniz ki? Bu, Beau'nun özgür olması için son şansıydı.

Tek yapması gereken, Beau'nun bu sefer onuru yerine kendini seçmesiydi. Sandığından daha kolay bir şekilde kararını verdi. Sonuçta onuru onu, elleri kolları bağlı bir şekilde yalnız bırakmıştı. Varsın artık geceleri, vicdanı ağır olsun.

Yine de gözlerinin önüne Dante'nin kanlar içindeki suratı gelince, midesinin kasılmasına engel olamıyordu.

Bunu istememişti ama oradaydı işte! Ona bağlanmıştı! Dante'yi tanıdıkça, bir canavar sandığı kızı farklı bir gözle görmüş ve ona değer vermesine engel olamamıştı.

Bu da Beau'nun milyonlarca hatasından biriydi.

Kız, bir fırtınaydı ve Beau'yu da kendi karanlığına çekiyordu. Eğer başka bir dünyada yaşasalardı, Beau, o fırtınada seve seve boğulabilirdi. Kızın karanlığıyla sarmalanır ve onu, olduğu gibi sevebilirdi. Ama Beau, kalbinin konuşmasına izin verdiğinde yaşananları görmüştü. Dante'yi sevemezdi. Ona kıymet veren her hücresini boğması gerekse bile, onu sevmek için elinden geleni yapmayı kendine borçluydu. Kızın artık ondan nefret ettiği gibi, o da kızdan nefret etmek zorundaydı. Onun öfkesini, vahşiliğini görmeli ve aralarında doğmaya başlayan şey her neydiyse, onu yok etmeliydi.

Çünkü Beau, bir şeyden emindi: Dante, bir gün o hücreden çıkmanın bir yolunu bulursa ilk işi onu öldürmek olacaktı ya da daha kötüsünü yapacak ve onu, Ark'a götürüp tekrar mahkûm edecekti. O yüzden artık, yapılacak tek şey vardı. Özgürlüğü için, kendi kalbini söküp atmalıydı.

Yine de bu, düşündüğü kadar kolay olmuyordu. Beau, her gece onu hücrelerine götürmeye devam ederken, bu ne kadar mümkün olabilirdi ki?

Kızın yüzündeki yaraları ılık suyla temizleyip merhem sürdüğünde, neden olduğu yıkımı görüyor ve kendinden nefret ediyordu. Sonra yutkunmakta zorlanarak, kızın yanına bolca su ve yiyecek bırakıyordu. Bir süre hâlâ attığından

emin olmak için Dante'nin nabzını dinleyerek, ölmemesi için Yürüyen Kadın'a ve Dokuz Kızı'na dua ediyordu. Kızın rüyalar âleminde, buradan uzakta ve güvende olduğuna emin olunca da bir Gezgin olmaya geri dönüyor; babasının oğlu olduğunu kanıtlamak için uğraşıyordu. Neden bu kadar zor olmak zorundaydı ki? Kalbi, onu her defasında hayal kırıklığına uğratiyordu. Çok yakında, babasını da hayal kırıklığına uğratacağına emindi.

Madrabaz, harika bir dost; eşsiz bir kaptan ama kesinlikle, zalim bir korsandı. Beau, onun gözlerinde, çiftçi olduğu günlerden kalan sıcaklığı arasa da bulamıyordu. O adam, uzun yıllar önce yitip gitmiş; geriye, sahip olduğu güzel kabuktan başka bir şey bırakmamıştı. Yine de o, hâlâ tanıdığı babasına benziyordu. Şakacı, karizmatik ve kurnazdı. Aniden beliren öfkesi ise Beau için, anlaşılabilir bir şeydi. Yıllardır ailesinden uzaktaydı ve yeni bir hayat kurması gerekmişti. Bir Gezgin olarak saygı kazanırken yaşadıkları, onda yaralar bırakmış olmalıydı.

Tayfanın onu sadece, Madrabaz'ın oğlu olduğu için kabul ettiğini de gayet iyi biliyordu. Kendini kanıtlaması kolay olmayacaktı ama Beau, bu sınava da hazırды. Onları gözlediği zamanlarda görmüştü ki Gezginler, birbirleri için kardeşten de öte gibiydi. Böyle bir bağa sahip olmak, Beau için, hayal edemeyeceği kadar kıymetli olurdu. Göğsünde sızlayan Gezgin mührü, belki onu şu an bir Gezgin yapmıyor olabilirdi ama Beau, bu bağlılığı hak etmek için elinden geleni yapmaya hazırды.

Suyun altında bir tekme savurarak, kısaç gibi onu tutan pençelerin birinden kurtuldu. Başı suyun üstüne çıkınca, tüm göğsünü dolduran koca bir nefes aldı.

Hemen kendini toplamalıydı.

Ama o kadar çok su yutmuştu ki öksürüklerinin arkası ke-silmiyordu. Ellerden biri göğsüne yapışırken Beau, yaratığa bir kafa attı. Bir diğerini, iterek uzak tutmaya çalıştı.

Sislerin içinde, kör bir şekilde ileri yüzmeyi denedi. Ama önünü bile göremezken, doğru yönü nasıl bulacaktı ki?

Sudan fırlayan Leşçillerden biri, pençesini uzatıp koluna hamle yaparken, tepelerinden fırlatılan bir mızrakla vurulup suya gömüldü. Beau, sisi delen mızrağın geldiği yöne döndü. Kızılıcık'ın gövdesinin silik silüeti, oradaydı. On on beş kulaç uzaklığında, hızla ilerliyordu. Tepesinde bir hayalet gibi duran Fısıltı'nın Kızılıcık'tan attığı kalın halat, Beau'nun hemen önüne düştü. Beau, halata doğru hızla yüzmeye başladı. Başka bir mızrak, onu tutmaya yeltenen bir Leşçil'i vurdu. Geminin gerisinde kalması, an meselesiydi. Beau, daha hızlı olmalıydı.

Kocaman bir nefes aldı ve suya daldı; bedeninin tüm gücüyle yüzdü. Halatın ucu parmaklarına değdiğinde, can havliyle kalın ipe tutundu. Kanaldaki kayalara çarpmamak için uğraşarak, ipi beline bağladı.

Kızılıcık, hızla ilerlerken Beau da dibini bulamamış bir çapa gibi geminin peşinden sürükleniyordu. Halat kuvvetle çekilince Beau, kendini tırmanmak içi zorladı. Ağaçlara tırmanmak kadar kolay bir iş değildi bu. Ama Beau, ne denli güçlü olduğunu biliyordu. Halata asıldıkça asıldı ve kendini yukarı çekti.

Sonunda kadırganın tırabzanına tutunup bir çalımla güverteye atladığında, bir kahkaha patlattı. Ölümünden dönmenin insana verdiği saf neşe öyle beklenmedikti ki üstündeki suları silkelerken, keyifle sıırıttı. Saçlarını tepesinde tutan bağ çözülmüştü ve ıslak bukleler, şimdi omuzlarına dökülüyordu. Başını bir köpek gibi sallayarak saçlarını dağıttı ve onu karşılayan Fısıltı'yı omzundan tutup candan bir şekilde kucakladı. Ürkütücü adamın sarılmaya karşılık vermesi ise Beau için hoş bir sürprizdi. Beau, tayfanın çoğunun sessiz adamdan korktuğunu biliyordu ama herkesin aksine o, Fısıltı'nın rahatlatıcı olduğunu düşünüyordu.

Çevrelerine doluşan birkaç kişi, kazandıkları zaferin coşkusuyla birbirlerine sarılarak hayatta oluşlarını kutladılar. Güvertede kalan son birkaç Leşçil de sürünerek denize atla-

di. Tekrar kayalardaki pusularına geri çekiliyorlardı. Yerlerini aldıklarında, birer heykel gibi, hareketsiz bir şekilde onların geçişini izlemeye döndüler. Hiçbiri, tekrar saldırmaya yeltenmedi. Sadece gözlerini dikip baktılar.

Başarmışlardı.

Madrabaz bağırduğunda sesi, tüm kadırgayı titretti.

“İşte, benim yenilmez tayfam! Biz bir olduğumuzda, karşımızda hangi efsane durabilir ki?” diye kükredi, keyifle. Kollarını, hepsini kucaklamak ister gibi kaldırmıştı; geniş göğsünü saran beyaz gömleğinin üzeri, kendine ait olmayan bir kanla sıırıksıklamdı. Bu hâliyle öyle etkileyici bir görüntü oluştuyordu ki tayfası, onun bu övgüsüne gürleyerek karşılık verdi.

Beau’nun kalbi de bir yere ait olmanın verdiği ateşle doldu ve onlara katıldı.

Başarmışlardı! Bir olmanın verdiği o tatlı hisle sarmalanırken, şimdi herkes, ayaklarını güverteye vurarak tempo tutuyor; kaptanlarının, onları cehennemden çıkarışına keyifleniyordu.

Kurtulmuşlardı. Adını bile duymadığı yaratıklarla yüzleşmişlerdi ve hayattaydılar. En azından, çoğu hayattaydı.

Buruk bir gülümsemeyle yeni ailesini birbirlerine sarılırken bıraktı ve merdivenlere yöneldi.

Yüzündeki suyu silip saçlarını geriye attı ve uzun adımlarla, alt güverteye indi. Gıcırdayan basamaklarda özgürce yürümek, kürek çekmek zorunda olmamak öyle tatmin ediciydi ki.

Bu gemi, artık onun hayatının sonu olmak zorunda değildi. Bu gemi, artık onun yeni hayatının başlangıcıydı.

Yanından geçen herkes, omuzlarına vurarak onu kutladı; ona sarıldı ve yanaklarını içtenlikle öptü. Beau da aynısını yaparak onlarla sevincini paylaşıırken, şansına inanamıyordu. Artık kocaman bir ailesi vardı. Birbirlerini koruyan ve birbirleri için yaşayan bir aileydi bu. Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Kalbi kulaklarında gürlerken, hücrelerin olduğu yere geldiğinde gevşemeye çalıştı. Eski hücresinin parmaklıkları-

na doğru bir adım attığında loş hücrenin içinde, Dante'yi tam karşısında, yerde otururken buldu.

Yürüyen Kadın aşkına!

Yara bere içinde olmasına rağmen öyle mağrur, öyle güzeldi ki! Beau, o yaralara bakınca yumruk yemiş gibi oldu. Kızın sol kolu sargıdaydı ve geçen gece aldığı bir darbeden açılan kaşı, hâlâ ince ince kanıyordu. Beau, gözlerini sebep olduğu bu yıkımın her zerresinde gezdirdi ve kendini, görmeye zorladı: Ona yaptıklarını görmeye.

Bu işkenceyi kendine neden yaptığını bilmiyordu. Ama en azından ona, bu kadarını borçluydu. Başını çevirmeyecek kadar da olsa onurlu olmayı, Dante'ye ve kendine borçluydu.

Kız, keskin bakışlarını ondan ayırmadan konuştuğunda sesi, sisin doğurduğu deniz kadar soğuktu.

"Yukarıda ne oluyor?" diye sordu, gözlerine ulaşmayan bir merakla.

"Bir kanyondan geçtik. Leşçilleri hiç duymuş muydun? Eh, belli ki onlar da gerçekmiş," diye yanıtladı sorusunu Beau, sahte bir neşeyle. Gevezelik ediyordu çünkü neden Dante'yi görmeye geldiğinden, o da emin değildi. Ama bu, sık sık yapmak istediği bir şeydi. Onun, orada olduğuna emin olmak istiyordu. Perişan bir hâlde bile olsa, tek parça ve hayatta olduğuna emin olmak istiyordu. Sanki bir rüyadaydı ve gözlerini açarsa kız, hiç hayatında olmamış gibi yok olacaktı.

"Yine ölmeyi başaramamışsın," dedi Dante, iç çekerek.

"Beni bilirsin, kolay kolay ölmem," diye takıldı ona, Beau.

"Şimdilik," diye mırıldandı, Dante. Fısıltısı, ağzından bir yemin gibi çıkmıştı.

Beau'nun çenesi gerildi. Kızın bunu yapmak istediğine şüphesi yoktu ama kendinden emin görünmeye çalışarak cevap verdiğinde, sesini sakın tuttu:

"Beni öldürmeyeceksin, Dante. Kızgın olduğunu biliyorum ama..."

Dante, daha Beau sözünü tamamlayamadan hızla ayağa kalktı ve parmaklıkların arasından, Beau'nun ıslak gömleğinin yakasını kavradı. Yüzü soğuk metale değince nefesi kesilen Beau, gözlerini kızın yeşil gözlerine indirdi.

Dante, şimdi o kadar yakındaydı ki... Ya Beau'yu öpecek ya da yüzünü ısırarak kadar yakındı. Ki bahsi geçen kişi Dante olduğuna göre, ikinci ihtimal daha olasıydı.

Kızın güzel yüzüne, katıksız bir öfke oturdu.

"Beni tanıdığını mı sanıyorsun?" diye tısladı. "Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Sana ne yapmak istediğime dair en ufak bir fikrin bile yok, Beau," dedi, oğlanın adı, sanki adi bir küfürmüş gibi.

Beau, yine kendini Dante'ye kızmaya, ondan nefret etmeye zorladı. Ama gözlerini kızın alt dudakındaki kesiğe çevirdiğinde; sol şakağındaki morluğu fark ettiğinde tek istediği, onu o kafesten çıkarmak oldu.

Beau, özgürce yaşayabilsin diye Dante, bir kafesin içinde yavaş yavaş ölüyordu. Ödemeyi asla istemeyeceği bir bedeldi bu. Yine kendisi ve başka bir kız arasında kalmıştı. Ve bu hikâyenin sonunu çok iyi biliyordu.

O yüzden, göğsüne çöken ağırlığı görmezden gelmeye çalıştı. Başını dikleştirdi ve içindeki tüm azabı yuttu. Kararının arkasında durmak zorundaydı. Bir seçim yapmıştı.

Dante, bir Kayalı'ydı.

Onun zalim gardiyanıydı.

Ona bir merhamet beslemesi, insani olsa da son derece gereksizdi. Kız, Beau bir mahkûmken, ona hiç acımamıştı. Sırtına inen kırbaçların hiçbirini durdurmaya çalışmamıştı. İşler tersine döndüğünde Beau, neden ona karşı daha iyi olmak zorundaydı ki?

"Sadece, iyi misin diye bakmaya geldim. Kendini bu kadar abartma. Ne düşündüğünün ya da ne yapmak istediğinin bir önemi yok, Dante. Önemi olan tek şey, bizim sana ne yapmak istediğimiz," diye cevapladı Beau, sakince.

Dante, buna alaycı bir kahkahayla karşılık verdi. Hâlâ bir nefes kadar yakınındaydı.

“Biz mi? Sen ve götünü yalamak için peşinde dolaşan avareleri mi diyorsun? Onlar, bir yalandan ibaret. Hiçbiri seni gerçekten sevmiyor. Tek umursadıkları, kaptanlarına yaranmak. Senin burada bir değer yok. Ark’ta da bir değer olmadığı gibi, çiftçi,” diye, zehirli bir sesle mırıldandı.

Kız konuştuğu, Beau’nun içindeki vicdan azabı azalıyordu. Kız konuştuğu, Beau’nun güvensizlikleri, gün yüzüne çıkıyordu. Sadece birkaç kelimeyle bile ona bu kadar şey hissettirmesi, nasıl bir güçtü?

Bu gücü ona verenin kendisi olduğunu fark edince, burun deliklerini genişleten derin bir nefes aldı; kendini kızın elinden kurtarıp ona tepeden, küçümseyen bir bakış attı. Söylediklerinin, canını ne kadar kolay yakabildiğini görmesini istemiyordu. Böyle bir güçle Beau’yu ne kadar incitebileceğini bilmesi, çok korkunç olurdu.

“Bu doğru değil. Ben, kendimi kanıtlıyorum. Onlardan biri oluyorum,” dedi ve rahat bir edayla, göğsündeki mührü açıp gösterdi. Siyah mühür, iğnenin henüz iyileşmeyen izleri yüzünden hâlâ biraz kanlıydı ama oradaydı işte. Bir kanıt, bir umut, bir vaat gibi, kalbinin tam üstünde duruyordu.

Dante’nin, başardıklarını küçümsemesine izin vermeyecekti. Kıza, onu incitme gücünü vermeyecekti.

“Haincik, sonunda mührünü almış. Tebrikler. Ama bir şeyi merak ediyorum,” dedi kız, kafasını parmaklıkların arasına iyice yaklaştırıp tekrar fısıldayarak. Attığı yumruklardan yara içinde kalmış elleriyle, demirleri sıkıca tuttu. Güzel yeşil gözlerinden tekinsiz bir pırıltı geçti ve “Senin bir Gezgin öldüren olduğunu biliyorlar mı? Çünkü onların kitabına göre bu, bir Ark doğumlu olmak kadar adi bir şey olmalı, değil mi?” diye sordu.

Beau’nun, içi buz gibi oldu. Hücreden bir adım uzaklaştı. Sesini alçaltarak hırlar gibi konuştuğunda, omuzları öfkeyle gerildi:

"Kapa çeneni, Dante. O adamları, seni korumak için öldürdüğümü çok iyi biliyorsun," dedi, küfür gibi. Elinde, birilerinin kanı olması yeterince kötü değilmiş gibi bir de o kişiler, Gezgini mi olmak zorundaydı sanki? Yürüyen Kadın'ın, Dokuz Kızı'nın ona hiç merhameti yoktu!

Dante, bir elini kalbine götürüp dolgun dudaklarını büzdü. Sonra soğuk bir gülümsemeyle, "Ne kahraman ama! İşine yaramayan bir Ark askerini kurtarmak için Gezgini öldüren bir Gezgini!" diye, coşkuyla bağırdı.

Beau, hemen parmaklıkların arasına elini sokup kızın ağzını kapattı.

Bu kız, onu öldürecekti.

Bu kız, onun yıkımı olacaktı.

Ve hepsi yine, Beau'nun aptal kalbinin suçuydu!

Etrafına bakındı ama herkes güvertede zafer sarhoşu olduğu için, çevrelerinde onları duyacak kimse yoktu.

Dante'nin yeşil gözleri, nefretle parladı. Beau, bu bakışı biliyordu. Kız, saldırmaya hazırlanıyordu. Onu ne kadar iyi tanıyor olsa da Beau, elini yeterince hızla geri çekemedi. Kız, dişlerini etine geçiriverdi. O kadar sert ısırıldı ki Beau'nun gözleri yaşardı. Acıya rağmen bir bebek gibi bağırmadığı için, kendini tebrik etmeliydi. Öbür eliyle kızın kafasını iterek elini kurtarmayı başardığında geriye, Dante'nin dişlerinin kanlı bir hatırası kalmıştı.

"Dikkat et, Beau; dişlerim keskindir," dedi Dante, zalim bir sırıtmayla.

"Seni kurtardım," diye tısladı Beau, elinden akan kanlara aldırmadan. Dante, oğlanın üzerinde yara bırakmayı çok seviyordu. Bir eksik ya da bir fazla, yaralar, Beau için hiç sorun değildi.

Dante, sadece küçümsedi.

"Beni bir hücreye tıktın."

"Babam, ölmeni istiyordu! Bu hücre sayesinde hâlâ hayatta olduğunu göremiyor musun?"

"Vakti geldiğinde, bu merhametini aklımda tutarım," dedi, bariz bir öfkeyle. Sonra, ona arkasını döndü ve gidip eski yerine oturdu: "Şimdi, defol git. Keyfimi kaçırmaktan başka bir işe yaramıyorsun."

"Patronluk taslamayı bırak. Bana, benim gemimde emir veremezsin!" diye tersledi Beau, onu. Bunun doğruluğu tartışmaya açıktı ama yine de aldırmadı. Babasının gemisi olması, onun olmadığı anlamına gelmezdi sonuçta.

"İçeri gelmek ister misin? Sana zevkle, bu geminin kime ait olduğunu gösterebilirim?" diye sordu, Dante. Kız, baştan çıkarıcı bir şekilde sırtıttığında Beau, sıkılarak ofladı. Onunla oynamasındansa, kızın soğuk öfkesini bin kere daha tercih ederdi.

"Pas geçeceğim. Kaya bitlerini çekici bulmuyorum," diye cevapladı, buz gibi bir sesle.

Dante, ona inanmayarak güldü.

"İşte bu, söylediğin en kötü yalandı, Beau."

Beau, uzun uzun nefes verdi. Gözü, Dante'nin kaç gecedir yemeği reddettiği sandviçlere takıldı. Etrafa saçılan ekmekler, küflenmeye başlamıştı.

"Yemeğini ye. Açlıktan ölmenin kimseye bir faydası yok," dedi Beau, bıkkın bir edayla.

Dante, cevap olarak ona kaba bir hareket çekti: "Geber."

Böylece Beau, gitme vaktinin geldiğini anladı. Dante, iyi gününde bile zorlu biriydi. Şu an ise kesinlikle imkânsızdı.

Güvertenin cilalı zeminine adım attığında, iç geçirdi. Sonunda kanyonun boğucu basıklığından çıkmışlardı ama neşeli seslerin yerini, bunaltıcı bir sessizlik almıştı. Geminin arkasındaki karışıklığı fark etmesi, bir dakika sürdü. Tayfa, Kızılıçık'ın kış tarafında toplanmış, geride bıraktıkları kanyona doğru bakıyordu.

Kanyon, öyle heybetliydi ki ilk başta neye baktıklarını anlayamayan Beau, yanlarına gitmek durumunda kaldı. Boyu birçoğundan uzun olduğu ve etrafı rahatça görebileceği hâlde, aralarından sıyrılıp en öne, Madrabaz'ın tam yanına geçti.

Fısıltı da babasının diğer yanında durmuş, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

"Ne oluyor, baba?"

"Sessiz Gece. Başaramadı," diye cevapladı babası, mesafeli bir sesle.

Beau, o zaman fark etti.

Kara gemi, kanyonun neredeyse sonuna ulaşmak üzereyken bir kayalığa çarpmıştı ve örümcek ağına takılmış bir sinek gibi oraya hapsolmüştü.

Ama Beau'nun asıl anlamadığı şey, neden onların hiçbir şey yapmadığıydı. Sessiz Gece'den yükselen çığlık sesleri kulaklarına vardığında Beau, mürettebatın yalvarışlarını duydu. Haykırarak merhamet dileniyorlardı ama bu duaları cevapsız kaldı ve sise karışıp geride, hüznünlü bir yankı bıraktı.

Kızılçık'ın tayfası ise omuz omuza durmuş, öylece dostlarının ölümünü izliyordu.

"Onlara yardım etmeliyiz," dedi Beau, bariz olanı dile getirerek. Belki hemen dümeni döndürebilirlerse, hayatta kalanları kurtarabilirlerdi. Gözü Ringo'yu aradı ama serdümen, ortalıkta yoktu. O yüzden, bir silah bulmak umuduyla çevresine bakındı. Yeterince yaklaşırlarsa, okuyla birçoğunu haklayabilirdi.

"Hayır. Yolumuza devam edeceğiz."

Beau, donakaldı.

"Ama hâlâ hayattalar," diye karşı çıktı babasına. Etrafına bakınarak destek aradı ama tayfa, ondan gözlerini kaçırdı. Bakışlarına karşılık veren tek kişi babasıydı ama o da sadece, sesini kesmesini söyler gibi bakıyordu. Beau'ya, kendini küçücük hissettiren bir bakıştı bu. Canını yakacağını söyleyen bir bakış. Beau, ilk defa babasının yapabileceklerinin sınırından emin olamadığını fark etti. Tanıdığı adam, geride yorgun bir çiftçi bile bırakmazdı. Onların işini de bitirir; günün sonunda, eve birlikte dönmelerini sağlardı.

Ama geride, annemle beni bıraktı.

Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Bu, adil olmazdı. Babasının başı derde girmişti ve hayatı için hemen kaçmak zorunda olmasaydı, onu ve annesini asla ardında bırakmazdı. Değil mi?

“Yolumuza devam edeceğiz. Herkes, işinin başına dönsün!” diye gürledi, Madrabaz.

Beau’nun tüm kasları, hayal kırıklığı ve öfke ile gerildi. Herkes kaptanlarının emrine itaat ederken arkalarından hayretle bakan Beau, babasının yanında kaldı. Tekrar parçalanmış gemiye döndüğünde, çığlık seslerinin kesildiğini fark etti.

Boğazı düğümlendi. “Onları kurtarabilirdik,” diye mırıldandı, utançla. Hayatta kalmanın suçluluğunun bu kadar ağır olduğunu bilmiyordu. O insanları tanımıyordu ama onlar da Gezgin değil miydi? Onları kurtarmak için çabalamaları gerekmez miydi? Babası ona cevap verdiğinde, sesinde sertlik yoktu. Herkesin bayıldığı o candan adam gibi konuştu. Ama Beau, o adamın ne kadarının gerçek olduğuna emin olamadı.

“Evet, kurtarabilirdik. Ama yapmayacağız, oğlum. Merhamet, yolculuğumuzda bize sadece engel olur. Unutma, içindeki iyilik, senin en büyük düşmanın. Zayıflara acıyorsun ve bu, çok dokunaklı olsa da bir o kadar faydasız. Başkalarını kurtarmak için yaşamaya devam edersen, asla kendi hikâyenin kahramanı olamazsın.”

Beau, kaşlarını çatı. Kendini öfkeli aptal bir çocuk gibi hissediyor olsa da anlamaya çalışıyordu. Babasının zalimliğinin altında, bir mantık olmalıydı.

“Onlar senin tayfan! Senin insanların?” diye sordu. Sesi, yalvarır gibi çıkmıştı ama anlayamıyordu. Onların bir aile olması gerekmiyor muydu? Babası, tahammülsüz biçimde elini silkti. Bu konuşmadan sıkılmış gibiydi.

“Onlar, yetersiz. Kendilerini hayatta tutmaktan acizler. Bu yüzden, ölmeyi hak ettiler. Bu dünyada güçlü olan, yırtıcı olan kazanır, Beau. İnsanların birbirine yaptığı en büyük iyilik, doğanın seçimine karışmamaktır. Vakti gelen, gider ve gere-

ğinden fazla acı çekmez. Bu sayede biz, daha güçlü olanların yollarından çekilirler,” dedi saf bir inançla. Koyu gözlerinde, kendi doğrusuna güvenen bir adamın yorgunluğu vardı.

“Hiç üzölmüyor musun?” diye sordu Beau, hayretle. Kendi çocukça sorusundan utansa da bunu da sormak zorunda olduğunu hissediyordu.

Bilmeliydi.

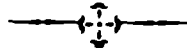
Tanıdığı adamdan geriye ne kadar kaldığını bilmeliydi.

“Tabii ki, üzölüyorum. O gemi, muhteşemdi. Öyle bir gemiyi kolay kolay inşa edemezsin. Tüm o oymaların işçiliği bile yıllar sürer,” diye cevapladı Madrabaz, içtenlikle.

Beau’nun sesi, hiç beklemediği kadar sert çıktı: “O, aptal bir ahşap parçasıydı! Ben, sana sadık olmalarına rağmen can çekişerek ölmelerine izin verdiğin o insanlardan bahsediyorum!” diye hırladı, tükürükler saçarak.

Babası, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeye oğluna baktı. Hâlâ, tanıdığı babasına benziyordu. Daha soğuk, daha mesafeliydi, evet ama bir adam, ruhunun ne kadarını kaybedebilirdi ki? Madrabaz, cevap verdiğinde Beau’nun midesi bulandı.

“Gemiler sadıktır, oğlum. İnsanlar değil.”

Gece çöktüğünde, yaşanan kayıpları onurlandırmak için bir tören yapılması kararlaştırıldı. Etrafı hazırlarken en azından bu kadarını yapabiliyor olmak, Beau’nun sinirinin biraz yatıştırmasını sağlamıştı.

Ama sadece biraz.

Hâlâ olanları anlamlandırmaya çalıştığı için öfkeliydi.

Yine de Beau, ölenler için yapılacak bu vedanın önemine inanıyordu. Yiten canların hesabını sorma günü, bugün değildi. O yüzden üstünü değiştirip en şık gömleğini giydi. Pantolon askılarını geçirdi ve üzerine siyah, uzun etekli bir ceket

attı. Saçlarını düzgünce tepesinde topladı ve sinirden titreyen ellerini gevşetmeye çalıştı. Hazırdı. Ölenlere saygılarını sunacak ve ona, aileden olması için bir şans verdikleri için teşekkür edecekti.

Ama başı önünde üst güverteye çıktığında, bu törenin Ark'ta yaptıkları törenlerden çok farklı olduğunu fark etti. Etrafta, bir yasin ağırlaştırdığı kalpler yoktu. Hüzün ya da gözyaşı da yoktu. Sadece, saf bir neşe vardı. Bu coşkulu neşe öyle hovarda, öyle uçarıydı ki Beau, afalladı.

Gezinlerin, ölümü de kutlanması gereken bir eğlence olarak gördüğünü fark edince Beau'nun kaşları çatıldı. Belli ki herkes, sarhoş olana kadar içmek niyetindeydi. Fıçılar her yerdeydi. Bir kişi gömleğini çıkarmış, bir fıçının üstüne çökmüştü. Bir başkası ise döne döne dans ediyordu. Acıklı ağıtların yerine, insanı kıpır kıpır eden bir savaş şarkısı söyleniyordu. Kadehler birbirine vurulurken Beau, insanların arasında gezip kuytu bir köşeye yaslandı. Şimdi birkaç kişi daha dansa katılmıştı. Eski şarkının coşkusu yükselirken, ayaklarını yere vurarak tempo tutuyorlardı.

Beau, ilk defa kendini oraya ait hissetmedi.

Bu, onu bağınaz ve gelenekçiydi yapıyorsa da varsın olsun. Öfkesi tekrar gün yüzüne çıkarken ölen insanların çılgınlıkları, kulaklarında yankılandı. Bu, katılmak istemeyeceği türden bir eğlenceydi. Şu an nasıl böyle mutlu olabilirlerdi ki? Yan yana yelken aldıkları dostları, korkunç bir şekilde ölmüş; Sessiz Gece, hiç var olmamış gibi kayalıklara gömülmüştü. Yaslandığı yerde düşüncelere dalmıştı ki bir omuz darbesiyle kendine geldi. Hınçla arkasına döndüğünde Hodbin'in ona, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle baktığını gördü.

Harika. Bir sen eksiktin!

"Ne oldu, majesteleri? Reverans yapmamı falan mı bekliyordunuz?" diye sırtıttı oğlan, ona.

"Önüne baksan yeter, ayakçı," dedi Beau, sert bir sesle. Şu an en son istediği şey, bu herifle konuşmak zorunda kalmak-

tı. Hodbin'de bir şey vardı; insana, sizinle konuşurken bile sizden bir fayda sağlıyormuş gibi hissettiren bir şey. Beau, zorunda kalmadıkça onunla muhatap olmamaya çalışıyordu. Hodbin, güvenilir bir tipti ve Beau'nun, onun gibilerle işi olmazdı.

"Gezginler gibi konuşmayı öğrenmişsin, evet ama hâlâ küçük, üzgün bir Ark piçi gibi kenarda durmaya devam ediyorsun. Neden aramıza katılmıyorsun? Yoksa kendini, bizden üstün mü görüyorsun?" diye sordu Hodbin, kaşlarını dağınık sarı saçlarına kadar kaldırarak.

Beau'nun çenesi kasıldı. Ayakçı oğlandan biraz daha uzundu; o yüzden, bu avantajını ona tepeden bakmak için kullandı.

"Bir sürü insan ölmüşken dans etmek istememem, çok mu garip?" diye diklendi. Hoşnutsuzluğu her geçen saniye artarken, bir de bunun hakkında konuşmak istemiyordu. Ama belli ki tayfa, aynı fikirde değildi. Onların yakınında duran birkaç kişi şimdi kulaklarını açmış, bu laf dalaşını dinlemeye başlamıştı. Beau, onlara malzeme vermemek için kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bunu fırsat bilen Hodbin, ona bir sır verecekmiş gibi yaklaştı ama sesini hiç alçaltma gereği görmedi:

"Büyükleme, Ark. Bak, sana anlatayım." Kolunu, Beau'nun omzuna koyup samimi bir edayla konuşmaya devam etti: "Biz, ölülerimizi içerek onurlandırırız. Kadehler hiç boşalmaz çünkü bu şekilde, onların ruhlarının gidecekleri yolu, şarabın kızılıyla işaretlemiş oluruz. Bu şekilde, Kırk Gemi'yi ararken kaybolmazlar. Sonra da en sevdikleri şarkıları söyleriz ki onlar, Yaşlı Adam'ın âlemine kabul edilirken, sesimiz hep kulaklarında olsun. Unutulmayacaklarını ve sevildiklerini bilsinler. Anlayacağın biz, yaşadığımız her günü ve öldüğümüz andan sonrasını bile kutluyoruz. Bu, senin toprak kokan yüreciğine ağır gelmiş olabilir ama bil ki tanımadığın insanlar için tuttuğun yapmacık yasınla burada somurturken, bizden daha iyi biri olmuş olmuyorsun."

Sözlerini vurgulamak için, Beau'nun omzuna birkaç kez vurdu. Beau, silkinip onu kendinden uzaklaştırdı.

"Öyle bir şey söylemedim zaten. Sizin kutlamanızla bir derdim yok. İstedığınız kadar içip sıçıp ölümlerinizin üstünde dans etmenizi haklı çıkaracak bahaneler üretebilirsiniz," diye terslendi, Beau. Söylediği anda bundan pişman olmuştu ama artık çok geçti. Etraflarında, onlara bakmayan birkaç kişinin daha ilgisini çekmişlerdi. Kendini koca bir aptal gibi hissederek, bir küfür mırıldandı. Gözlerini yumdu ve hemen "Öyle demek istemedim," diye ekledi. "Demek istediğim şu, herkesin yas tutuş şekli farklı ve ben de sizinkine saygı duyuyorum."

Ama yine, yanlış bir cevap vermişti.

Etrafındaki insanlar, şimdi ona ayıplayarak bakıyordu. Beau, önce çizgiyi aşmıştı. Şimdi de onlardan olmadığını, kendi ağzıyla kabul etmişti. Her ağzını açtığı anda, daha fazla batırıyordu. Ama birkaç saat önce ölüme terk ettikleri insanlar için yas tuttuklarını iddia etmeleri de saçmalıktan ibaretti. Ölümlerine o kadar saygıları varsa, yaşarken onları kurtarmayı deneyebilirlerdi. Bu, kesinlikle daha faydalı olurdu. Yine de Beau, dilini ısırarak bu sefer ağzına gelenleri yutmayı başardı.

Hodbin'e döndüğünde, onun tilkiyi andıran gözlerinden kurnaz bir bakış geçtiğini görünce, kendini iyiden iyiye kirlenmiş hissetti.

Oyunbaz, piç kurusu.

"Kendine yapacak bir iş bul ve beni rahat bırak, ayakçı," dedi Beau, onu başından atarak. Gecesi, kesinlikle kötüye gidiyordu.

"Tabii, prensim. Sonuçta baban Madrabaz olmasaydı, bu gemide senden emir alma şansına erişemezdik. Kaptanımızın biricik oğlunu kızdırmak istemeyiz, değil mi?"

Son sözlerini etrafındaki herkesin duyduğuna emin olunca, sırtarak onu yalnız bıraktı.

İşte, söylemişti.

Bütün tayfanın aklından geçen ama kimsenin söyleyecek cesareti bulamadığı o kelimeler, ağzından çıkmıştı. Şimdi fı-sıltilar artacak; herkes, bir ayakçının ona nasıl haddini bildir-diğini konuşacaktı.

Beau, yumruklarını sıkı. Hodbin'i denize atmak, işleri sa-dece kötüleştirirdi. Ama bu, karşı koyması zor bir düşünceydi. Oradan uzaklaşırken yanından geçtiği insanların, ona dik dik baktığını hissetti. Bu bakışlar, bir haftadır gösterdikleri samimiyetten farklıydı. Daha temkinliydi.

Yağmur çiselemeye başladığında, herkesi ardında bırakarak geminin öbür ucundaki Lunu'nun yanına gitti. Kız, yargılayan gözlerden en uzak köşede, tek başınaydı. Küpeşte, oturduğu yerde ayaklarını sallıyor ve alkışlayarak, bir yandan da şarkıya eşlik ediyordu. Beau, onun yanına yaslanırken, uzakta bir yerde bir şimşek çaktı.

"Seni kızdırmasına izin vermişsin," dedi Lunu, ona tatlı tatlı sıratarak. Beau, yüzünü tiksintiyle buruşturdu ve "Çekilmez biri," diye homurdandı.

Lunu, omuz silk. "Dilbazlıkta, onunla yarışamazsın."

"Onunla yarışmama gerek yok. O, sadece bir can sıkıntısı," diye tersledi, Beau. Ardından hemen, kızı azarladığına pişman oldu. Kendi boşboğazlığı, kızın suçu değildi. Sinirinin acısını ondan çıkarmamalıydı. Ama Lunu, onun çıkışına aldırmadı.

"Eh, haklısın. Ama yakında, senin sıkıntın olacakmış gibi görünüyor," diye çenesiyle, bir köşeyi işaret etti. Beau, onun baktığı yere dönünce Hodbin'in, tayfadan birileriyle konuştuğu yerden ona kadeh kaldırdığını gördü. Yüzünde, bela vadi sunan bir gülümseme vardı.

Beau, belki de hayatında ilk kez, gerçekten bir düşman edinmiş olabileceğini fark etti.

"O, sadece bir ayakçı," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Bugün kahraman olmuş bir ayakçı. Madrabaz'ı, Ringo'yu ve hatta senin kibirli kışını kurtardı."

"Sen, ne zamandan beri onu savunuyorsun?" diye köpürdü, Beau.

Lunu, kıkırdadı. Duygularını bu kadar belli etmesinin, kızı eğlendirdiğini fark etmişti.

"Hodbin'i savunmuyorum. Bunlar, sadece gerçekler. Ve kabul etmek istemesem de o, gerçeklerle yalanları istediği gibi örmekte usta. Ben, yeteneği takdir ederim seni zavallı, nazik ve tatlı Beau. Onun oyununu oynamaya devam ettiğin sürece, Hodbin'e galip gelemezsin," dedi ve küçük işaret parmağıyla, Beau'nun omzunu dürttü.

Beau, homurdanarak küfretti. Hodbin'de, bu kadar abartılacak ne vardı ki?

"O, fırsatçı herifin teki, o kadar. Hem madem öyle, söyle bakalım, benim yeteneğim neymiş?" diye sordu Beau, gizlemediği bir merakla.

Lunu, onu anlamazdan gelerek sırttı: "Tabii ki, güzel bir gülümseme."

Beau da kıza sırtırken, gözlerini devirdi. Lunu'ya çok alışmaya başlamıştı. Kız, sivri dilli ve alaycıydı ama Beau, daha önce onun kadar hayat dolu biriyle tanışmamıştı. İnsanda yaramazlık yapma isteği uyandıran, çocuksu bir enerjisi vardı.

Yağmur, tepelerinde hızını arttırırken ölüm kutlamaları da aynı süratle devam ediyordu. Şimşekler arka arkaya çakar-ken Beş Beter, Dante'yi, iterek güverteye getirdi.

"Bu gece de mi dövülecek?" dedi Beau, gerilerek.

Babası ne yapmaya çalışıyordu böyle? Niyeti Dante'yi öldürmekse, bunu başaracak gibi duruyordu. Beau, kızın daha ne kadar bu dövüşleri kaldıracabileceğini, artık kestiremez olmuştu.

"Eh, başka kim yapacak ki?" diye cevapladı Lunu, masum gözlerle Beau'ya bakarak.

Beau, onun imasına gülümsedi. Bu, neden Beau'nun akli-na gelmemişti ki? Lunu'yu ardında bırakarak, büyük adım-

larla kalabalığın arasından geçti ve yıldırım gibi, çemberin ortasına daldı. Dante'ye yandan bir bakış attı. Kızın yüzünde, her zamanki savaşıma hazır ifadesi dışında bir duygu olmadığı görüldü. Beau'nun kalbi sıkıştı.

Eğlenmeyi, kutlamayı ve hayatta olmayı hak eden biri varsa, bu kişi Dante'ydi. Beau yaralıyken onu terk etmeyen, sürükleyerek Kızılçık'a ulaştıran kişi, Dante'ydi!

İntikamının yerine, Beau'nun hayatını seçen kız!

O yüzden artık Dante'nin, Gezginlerin akşam eğlencesi olmasına izin veremezdi. Kız için, en azından bu kadarını yapmak zorundaydı.

"Bugün ölülerimizi onurlandırıyoruz!" diye gürledi Beau, çemberde gezinerek. Ne yapması gerektiğini iyi biliyordu. Babasını, bunu yaparken tekrar tekrar izlemişti. Herkesin dikkatini kendisine çektiğine emin olunca onlara, en güzel gülümsemesini sundu. Lunu, şaka yapıyor olsa da, belki de biraz olsun haklı olabilirdi. Ona bakan yüzler, bir parça da olsa yumuşamış gibiydi. "Bugün, önemli bir gün. Kayıplarımızı kanla kutsayacaksak bunu bir Kayalı değil, bizden biri yapmalı. Bir Gezgin'in kam, başka bir Gezgin'inkine karışmalı," diyerek kalabalığı tarttı. Alkışlar koptuğunda Beau, bu sefer daha da büyük bir gülümsemeyle bir gün, insanları olabilecek tayfaya baktı. Teklifi, onları gerçekten heyecanlandırmıştı.

Mütevazı bir edayla önlerinde eğildi ve "Ben, gönüllüyüm. Bugün tüm ölülerimizin Yaşlı Adam'ın Kırk Gemisi'ne ulaşması için, Derin Deniz'e kendi kanımı sunuyorum," dedi.

İşte bu noktada ulumalar ve bağırışlar öyle arttı ki bu, Beau'ya kendini yenilmez hissettirdi.

Bu kadar kolay olabilir miydi?

İnsanlar onun adını bağırırken keyifli gözleri, Hodbin'inkilerle buluştu. Ayakçı, ona gözlerinden alevler çıkararak bakıyordu. Beau, ona yamuk bir gülümseme göndererek göz

kırptı. Madem oyun oynamak istiyordu, o zaman, Beau'nun bir taşla iki kuş vurmasını seyredebilirdi.

Dante, bugün dövüşmek zorunda kalmayacaktı. Bu, bir merhamet kırıntısı da olsa şimdilik idare ederdi. Muhtemelen babası, bundan nefret edecekti. Adama bir bakış attığında, Madrabaz'ın yakışıklı suratında, memnuniyetsiz bir ifade olduğunu gördü. Ama kaptanları, oğlunun bu fikrine itiraz etmek yerine sadece, başıyla küçük bir onay vermekle yetindi.

Beau, Beş Beter'in kolundan tuttuğu Dante'yi çemberden uzaklaştırırken kız, rüzgârdan daha hafif bir şekilde ona fı-sıldadı:

"Umarım biri, burnunu kırar."

Beau, kahkahasını tutamadı.

Kızın içindeki öfke ateşi, bütün olanların ortasında o kadar rahatlatıcıydı ki.

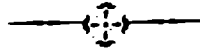
Dante, Dante'ydi.

Bu gemideki belki de tek gerçek kişi, bu kızdı.

"Bu dileğini, şans öpücüğü sayacağım, tatlım," diye kıza takıldı, gerçek bir neşeyle. Bir an, geçmişe dönmüş gibi hissetmesine engel olamamıştı. Bir hafta öncesine; henüz kızın, ondan nefret etmediği herhangi bir anıya.

"Gerçekten şanslıysan, benim elime düşmeden ölürsün, 'tatlım'," diye cevap verdi, Dante.

Beau, buna karşı çıkmaya çalışmadı.

Yağmur, iyiden iyiye bir fırtınaya dönerken karşısına çıkan ilk rakibi, az önce Hodbin'le konuştuğunu gördüğü adamlardan biri oldu.

Güzel.

En azından şimdi, Hodbin'in yüzünü hayal ederek dövüşebilirdi.

Onun, o kendini beğenmiş sırtmasını suratından silmek için sabırsızlanıyordu.

Diğerlerine, sadece Madrabaz'ın oğlu olmaktan fazlası olduğunu gösterecekti.

Yeterince Gezgini olup olmadığını şimdi görürsünüz, sizi sık kafalılar.

Beau, uzun siyah ceketini çıkarıp yere fırlattı; gömleğinin kollarını kıvırdı ve boynunu esneterek, kendini kavgaya hazırladı. Karşısındaki adamdan daha uzundu. Tayfanın birçoğunun ismini henüz öğrenememişti ama adamın hantal duruşunu hayal meyal hatırlıyordu. Sürekli söylenen bir tipti ve durup dururken kavga çıkarmayı seviyordu.

Kolay iş.

Adam, beline doğru hamle yapıp onu geriletmeye çalıştığında Beau, ona sıkıca sarılıp bir çuval kadar kolayca kavradı. Tek hamlede havaya kaldırdı ve zevkle yere yapıştırdı. Etraflarındaki insanlar, buna karşılık, heyecanla bağırıldılar.

Yağmur, Beau'nun yüzünü yıkarken, kendisi de göğşe döndü ve coşkuyla bir savaş çılgılığı kopardı.

Güçlüydü. Bu gemideki her bir adamdan daha güçlü, daha sağlıklı olabilirdi. Bunu, avantajına kullanmalıydı.

Rakibi, yerde yuvarlanıp bacaklarını Beau'nun bacaklarına doladı ve onu da yere çekti. Adam, nasıl bir hata yaptığının farkında bile değildi. Beau, yıllarını Ark'ın çamurlu topraklarında güreşerek geçirmişti. Onun için yerde dövüşmek, en kolayıydı.

Geniş kollarıyla adamın boynunu kavrayıp sıkıca tuttu.

Adam, ıslak kollarından kaçmayı başarınca bu sefer, adamı arkasından yakalayıp daha sert bir şekilde yere vurdu.

Döndü ve dirseğiyle göğüs kafesine, nefesini kesecek kadar sert bir darbe geçirdi.

Gök gürleyerek adamm acı dolu inlemesine karışırken Beau, adamı bezden bir bebek gibi çevirdi ve tekrar boynuna asıldı. Adam, elinden kurtulmak için ıslak zeminde debele-

nirlerken, fırtına da hızını arttırmış; onlar için tempo tutmaya başlamıştı. Babasının birilerine, yelkenler için bir şeyler söylediğini duyduysa da aldırmadı. Kam kulaklarında uğuldarken, adamı bayıltana kadar boğmaya devam etti. Rakibi, sonunda pes ederek yeri yumrukladığında Beau, onu yanlmasına kavradı ve sırtına alarak kolayca ayağa kalktı.

İnsanlar adım haykırırken, onlara bakarak ağır ağır sırttı. Sonra da tepesinde tutmaya devam ettiği rakibini, bir tüy kadar hafifmiş gibi rahatça çevirdi ve Hodbin'in önüne fırlattı.

Çıkan gürültüye bakılırsa Beau, rakibinin bir kaburgasının kırıldığına emindi. Ama ayakçı, ayaklarının dibinde nefesini toparlamaya çalışarak öksüren adama bir kez bile bakmadı. Mavi gözlerine, soğuk bir öfke oturmuştu. Tayfa, Beau'yu alkışlayarak kutlarlarken Beau da gülümseyerek tebriklerini kabul etti.

Şimdi kimmiş kahramanları, sefil ayakçı?

Fırtına gücünü arttırdıkça birkaç kişi huzursuz olmuş olsa da, tayfanın kalanı sarhoştı ve eğlencenin bitmesini istemiyordu. Onlar devam etmesini haykırırken kadirga, bir dalgayla çalkalandı. Beau, dengesini sağlamak için ayaklarını zemine daha sağlam bastı. Yağmur yüzünden gömleği yine sıırıslılam olmuştu. Pantolon askılarını indirdi ve gömleğini çıkarıp yere fırlattı. Şimdi ay ışığı altında, geniş esmer göğsündeki Gezgin mührünü, herkes rahatça görebiliyordu. Bir kadın, hayranlıkla ısıık çaldığında, ona dönüp göz kırptı.

Dışarıdan nasıl görüldüğünü gayet iyi biliyordu.

Heybetli ve güçlü.

Gezginlerin görmek isteyeceği bir görüntüydü bu. Çoğundan uzundu ve yüzünde, kendini beğenmiş bir sırıtma olmasına izin verdiği zamanlarda, insanların ona nasıl baktığını fark etmişti:

Kıskançlıkla karışık bir hayranlık.

Madrabaz'ı gözlerinde nasıl tanrılaştırdılarsa, ona da az da olsa gıpta ediyorlardı. Belki de Lunu, bunu kastetmişti.

Kurnazlık, Hodbin'in alanı olabilirdi ama Beau'nun buna ihtiyacı yoktu. Ona bakan gözler, zaten ondan etkilenmeye hazır oluyordu.

Yaptığı en küçük şeyde bile bir etki yaratıyor, çevresine bir sürü insan doluşmasını sağlıyordu.

Onlar için, bir hikâyeydi.

Korktukları kaptanlarının oğluydu.

Hiç görmedikleri, mucizevi Takımadalardan gelen bir Ark katiliydi.

Bir vatan hainiydi. Hayal edemeyeceği maceralar yaşadığına inandıkları, yeni biriydi. Beau, sadece kendi istediği şeyi görmelerini sağlarsa, belki de bu bile yeterli olurdu.

Bir Gezgin.

Aralarından biri.

Yeni rakibi için hazırlanırken, bir şimşek daha çaktı. Karanlık gece yarılırken Beau, başını sallayarak yüzüne dökülen saçlarını dağıttı.

İstedikleri iyi bir şovsa, bunu onlara verebilirdi.

Şimdi karşısına geçen adam, en az Beau kadar kaslıydı. Yüzünün yarısını kapatan dövmesiyle, karanlıkta karşılaşmak istemeyeceğin türden bir tipti. Gezginler, insansı görüntülerini gizlemeyi pek seviyorlardı. Kendilerini dünyadan sakınma şekilleri, buydu. Ama Beau'yu korkutmak için, bundan çok daha fazlası gerekiyordu.

Adama üstten bir tavırla baktı ve ona doğru yaklaşmasını işaret etti.

Kendi gücüyle sarhoş olmamaya çalışarak, göz ucuyla Dante'ye bir bakış attı. Kız, ona yine aynı kaba hareketle karşılık verdi. Beau, buna sırtıırken suratına inen yumruktan kaçamadı. Bir çat sesiyle, geriye savruldu. Bir anlığına gözleri karardı ama bu, kulaklarına, Dante'nin çınlayan kahkahasının ulaşmasına engel değildi.

Beau, burnundan akan kanı kolunun tersine sildi. Ardından adama doğru koştu ve bacaklarından tutup onu geriye

doğru fırlatıverdi. Koca adamın düşüşü, büyük bir patırtı çıkardı. Kocaman bir şimşek, çok yakınlarına düşerken birkaç kişi, bağırarak bir şeyler söyledi ama artık yağmurun sesi, her şeyi bastırır olmuştu.

Sadece Madrabaz'ın, dövüşü durdurmasını istediğini işitti ama ona aldırmadı. Eğer bu, Dante'nin dövüşü olsaydı babası, kız bayılana kadar durmasına izin vermezdi.

Rakibi onu bulduğunda, adamın darbelerinden kaçtı ve eğilip karnına bir yumruk attı.

Adam iki büklüm olurken, bir yumruk daha indirdi.

Şimdi yağmur o kadar artmıştı ki kadirga, eski bir şiddetle sallanmaya başlamıştı.

Sırılsıklam bir hâlde geri çekilirken ona, nerede olduğunu hatırlatan bir gök gürültüsü, ortalığı inletti. Gök, bir canavarın kükremesi gibi üzerlerine çöktüğünde, tayfaları çıldırmış gibi oradan oraya koşturuyor; devrilen varillerin üzerinden atlıyor, yelken hakkında bağırıyordu.

Gece, onları, yutmakla tehdit ediyordu.

Kızılçık, bir dalgayla sarsıldı ve devrilecek kadar yana yatığında Beau, yerde kayıp giderken, çığlık atan birkaç kişi de denize düşmemek için küpeşteye tutunmaya çalıştı. Beau da onlarla tutunmak için elinden geleni yaptı.

Saf dehşet hepsini sararken gece, bir gürlemeyle daha inledi.

Lunu, bağırarak akıntı hakkında bir şeyler söyledi ama Beau, kendinden başka kimsenin onu duyduğunu sanmıyordu. Kızın nerede olduğunu görmeye çalıştı ama üzerine inen yağmur damlaları öyle keskindi ki gözünü bile açamıyordu.

Bir büyük dalga daha gemiyi savurduğunda Beau, az önceki rakibiyle birlikte geriye fırladı.

Madrabaz, fırtınayı bastıran bir haykırıyla bağırdığında Beau, babasını görmek için kolunu gözlerine siper etti.

“Ana yelkeni indirin! Cenova’ ile devam edeceğiz! Herkes, kendini bağlasın!”

Ama rakibinin, onu bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Beau’yu omzundan yakaladı ve kendinden uzaklaşmasını engellemeye çalıştı. Beau, adamın suratına bir dirsek geçirdi.

Kızılçık, batmak üzereydi ve bu serserinin derdi hâlâ, ona dersini vermek miydi yani?

Hayal meyal, çevrelerindeki herkesin kendini küpeştelere bağladığını görebiliyordu. Gözünün önünde bir varil kayarak, tanımadığı bir kadına doğru savruldu. Beau, kadına çekilmesini söyleyemeden varil, yanına kadını da alarak denize uçtu.

Çığlık sesini bastıran bir kırılma duyuldu. Kıç kasaranın bir kısmından, tahta parçaları kopmaya başlamıştı. Rüzgâr, keskin ahşabı ve uçan çivileri doğruca üzerlerine fırlatıyordu. Beau, çılgınca etrafına bakarak, üzerine gelen tahtalardan kaçınmaya çalıştı. Yelkenleri, rüzgârla parçalanmaya başlamıştı. Deniz, kabardıkça kabardı; Kızılçık’ı ağzına almak için, dalgalarını köpürterek üzerlerine yolladı.

Beau, bir halat bulmak için çaresizce etrafına bakındı. Sonunda sürüklenen bir tanesini yakaladığında, sıkıca küpeşteye tutundu. Tam kendini bağlamak üzereyken, karşı çaprazındaki Dante’nin, korkuluklara sıkıca tutunduğunu gördü. Kimsenin, onu bağlamak aklına gelmemiş miydi?

İçini, soğuk bir öfke doldurdu.

Kız, tüm gücüyle tutunmuş olsa da üzerine yediği aralıksız dalgalar, sağlam durmasını engelliyordu.

Beau, ona ulaşmalıydı.

Deniz onu yutmadan, ona ulaşması gerekiyordu.

Ama koşmak için öne atıldığında, birden kendini yerde buluverdi.

* Teknelerde, baş ıstralya üzerinden basılan ve ana yelkene oranla daha fazla ilerletici bir güç oluşturan yelkene denmektedir. -e.n.

Az önceki rakibinin tekmesiyle güverteye yapıştığını fark edince, yumruklarını sıkarak ona döndü.

Bu adamın derdi neydi böyle?

“İkimizi de öldürmek mi istiyorsun?” diye bağırdı, Beau.

Bunun için vakti yoktu.

Dante’ye hemen ulaşmalıydı.

Kalkmaya yeltendiğinde adam, suratına bir tekme savurdu.

“Sadece senin ölmen yeterli, Ark piçi,” dedi ve Beau’nun, elinde sıkıca tuttuğu halatı almaya yeltendi.

Beau, darbenin şiddetiyle tüm kafasının yandığını hissetti. Kendinden geçmemek için elinden geleni yaptı ve “Ver şunu, orospu çocuğu!” diye bağırarak adama rağmen, halatı sımsıkı tuttu.

Artık Kızılıcık, o kadar yana yatmaya başlamıştı ki neredeyse, denizde dik durmak üzereydi. Adam ve Beau, denize doğru kayarken Beau, üstündeki adamın göğsüne bir tekme savurdu. Elleriyle, tutunacak başka bir şey bulmak için çırpındı. Sonunda parmakları gevşemiş bir tahtaya değince, tüm gücüyle tutundu ve ağırlığını taşıması için dua etti.

Rakibi, o kadar şanslı değildi.

Başka bir dalga gemiyi titretirken adam, onu yutan bir dalgaya doğru kaydı. Bağırdı, yalvardı ama Yaşlı Adam, onu kendine alırken hiçbir şey yapamadı ve suyu boyladı.

Kızılıcık, diğer bir yana savrulurken Beau, kendini toparladı ve hızla ayağa kalktı. Sarsak adımlarla koşmaya çalışarak, Dante’nin hâlâ sımsıkı tutunduğu küpeştenin yanına gitti.

Kadırga, fırtınada yavaş yavaş parçalanıyordu.

Elindeki halatı Dante’nin beline dolayarak kızı, küpeşteye bağlamaya başladı. Dante, sıkıca yumduğu gözlerini açıp onu gördüğünde Beau’yu itmeye çalıştı ama Beau, ona izin vermedi. Kız bağırdığında Beau, neredeyse düğüm atma kısmına geçmek üzereydi.

“Yardımlarını istemiyorum!”

“Şu an, bunu tartışmak mı istiyorsun?” diye cevapladı, beline halatı bir tur daha dolarken.

“Merhametine ihtiyacım yok. Deniz, beni almak isterse alabilir,” dedi, konuşmak için verdiği çabayla nefes nefese kalan Dante. Saçları suratına yapışmıştı ve yara izi, gecenin içinde bıçak gibi parlıyordu.

“Ama benim, seni bırakmak gibi bir niyetim yok!” diye bağırdı Beau, ona.

Sıkı bir düğüm attıktan sonra, test edercesine çekti.

Düğümü güçlüydü.

Fırtına tüm gemiyi parçalamazsa, Dante’yi koruyacak kadar güçlüydü.

“Kendini öldüreceksin, aptal,” dedi Dante, tırnaklarını Beau’nun düğümü yoklayan koluna geçirerek.

Beau, etrafına baktığında, onun ne demek istediğini anladı.

Beau’dan başka herkes, kendini Kızılcık’a bağlamıştı. Bir dalga hemen karşısından yükselirken Beau, hızla kullanabileceği bir şey aradı ama etrafta, yelken parçalarından başka bir şey yoktu. O, ince kumaşların da zaten onun ağırlığını taşıması mümkün değildi.

Geceyi atlatamayacağını fark ettiğinde, bundan o kadar da korkmadığını hissetti. En azından şimdi, Dante’nin bir şansı olacaktı.

“Bu kadar sevinmiş görünme,” dedi kıza, buruk bir gülümsemeyle bakarak.

Sonra döndü ve kıza yakın olacak şekilde, küpeşteye sıkıca tutundu.

Denizin dibini boylamasının, bir dalgaya baktığını biliyordu. Kadırğa, gümbürdeyerek havaya savrulduğunda, düşmemek için dengesini sağlamaya çalıştı. Çığlık sesleri, fırtınaya karışıyordu. Merhametsiz bir dalga, kadirgaya tam yan tarafından çarpınca Beau, savrulurken geriye düştü.

İmkânsızdı.

Başaramayacaktı.

Ama yine de kendini kalkmaya zorladı.

Bir gemide ölmek istemiyordu ama eğer ölecekse de en azından arkasından, gerçek bir Gezgin gibi öldüğünü söyleyebilirlerdi. O yüzden, küpeşteye tutunmaya devam etti.

Elleri, ıslak ahşabın üzerinde kayıyor; dengesini bulmasını zorlaştırıyordu.

Kendini, karada boğulan bir balık gibi hissediyordu.

Ait olmadığı bir yerde ölecekti.

Gözlerini kapatıp bir sonraki dalganın gelmesini beklerken Dante'nin ellerinin, onu kolundan tutup kendine çektiğini hissetti. Gemi, bir diğer yana doğru savrulurken kız, morluklarla dolu kollarını, Beau'nun beline sıkıca sardı.

Ona öyle sıkı tutuyordu ki Beau, bir an için kızın onu boğmaya çalıştığını düşündü.

Dante, ıslak kafasını sırtına yasladığında Beau, delirmiş olan göğşe bakarak sırttı. Yağmur, yüzünü döverken, içini dolduran neşeye mi şaşırırsa yoksa göğsünden kalkan ağırlığa mı şükretse; bilemiyordu.

Onların yerine sadece, "Ölmemi istemediğini biliyordum," demekle yetindi.

"Seni bırakmamı istemiyorsan, kapa çeneni," diye tısladı Dante, sinirle.

Ama ellerinin tutuşunu hiç değiştirmede. Beau, onu tutan kollarının arasından, kıza doğru döndü. Şimdi, Dante'nin solgun yüzünü görebiliyordu. Kızın yeşil gözlerine baktığında, fırtınanın sakladığı yıldızları orada buldu.

Eğer birazdan ölecekse, görmek istediği tek yüz, buydu.

Eğer birazdan ölecekse, yanında olmak istediği tek kişi de bu kızdı. Dante'nin elleri şimdi belindeyken, keşke ona daha önce sarılsaydım, diye düşünmesine engel olamadı.

Ama henüz, geç değildi.

Henüz ölmemişti.

Beau, ona sıkıca sarıldı. Kafasını korumak ister gibi göğsüne bastırıldığında içinden binlerce farklı duygu geçti: Özlem,

pişmanlık, korku, neşe... Yağmurun altında, her bir duyguyla yıkandı. Her bir duygunun, onu arındırmasına izin verdi.

Dante, göğsüne doğru, "Denizde ölmek istemiyorum!" diye fısıldadı. Beau, buna güldü; ben de, diye haykırmak istedi. Ne kadar aynı olduklarını söylemek, neden sürekli kavga ettiklerini sormak istedi.

Ama bir dalga, kulaklarına, denize düşen birinin çığlıklarını getirdiğinde sadece, "Ölmene izin vermeyeceğim," demekle yetindi. En azından, bunu yapabiliirdi.

Kızılçık, tekrar tekrar parçalanırken daha sıkı sarıldılar.

Sanki şimdi, olduklarından daha yakın olmaları mümkünmüş gibi. Dante'yi bağladığı halat, onları ayakta tutan tek şeydi. Ama onlar, o halattan önce bile birbirlerine tutunmuşlardı.

"Senden nefret ediyorum," dedi, Dante.

"Biliyorum," diye fısıldadı, Beau.

"Muhtemelen sana zarar vereceğim."

"Biliyorum."

"Ve yine de beni kurtarmak mı istiyorsun? Gerçekten, iflah olmaz bir iyimsersin," diye mırıldandı kız, göğsünün üstüne doğru.

Kızın sıcak nefesi tüm kalbini ısıttığında Beau, kalbinden konuştu: "Yaşadığın sürece, bana istediğin kadar eziyet edebilirsin. Sadece, yaşamaya devam etmeni istiyorum. Hayatta kalacağız. Sen, hayatta kalacaksın, Dante. Sonra beni, istediğin kadar incitebilirsin. Yeter ki savaşmaya devam et ve hayatta kal. Tamam mı?"

Yeter ki yaşa. Çünkü senin yaşamadığın bir dünyayı görmek istemiyorum. Seni görmeden geçen bir günüm olsun istemiyorum. Son anım buysa eğer, senin kollarında ölmekten daha güzel bir ölüm bile düşünemiyorum.

Dante, bir süre sessiz kalarak sözlerini düşündü.

Sonunda, rüzgârın yuttuğu bir sesle, "Seni affetmeyeceğim," dedi. Ama sesi yine de Beau'ya ulaşmayı başardı. İçine

işledi ve canını yaktı. Parçalanan bir kadırgada ölme ihtimalinden bile daha çok korkuttu, onu.

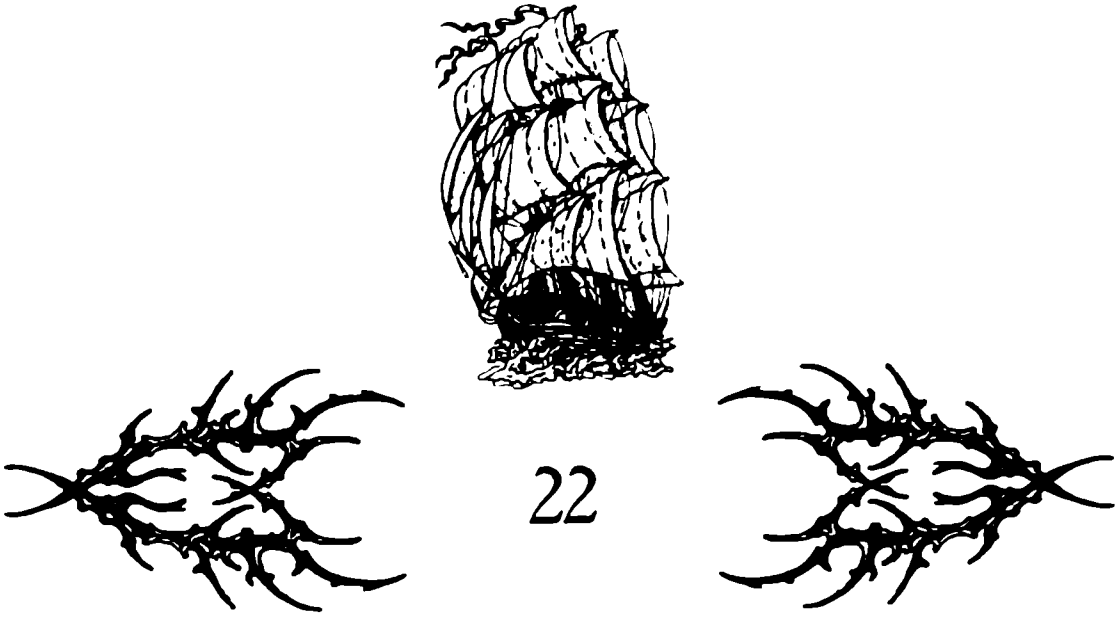
“Bunu beklemiyorum,” dedi dürüstçe, Beau.

Dante, onu affetse bile o, kendini affedebilir miydi; bilmiyordu. Ama belki de buna gerek kalmayacaktı. Ölümü, her an gerçekleşebilirdi. Bir direk, kırılarak güvertenin ortasına düşerken kız, “Tamam,” dedi ve Beau’ya daha da sıkı sarıldı.

Başını, oğlanın göğsüne iyice gömdü.

Beau da onu, tutunacak son şeyiymiş gibi tuttu. Yaşayacak son anlarıymış gibi sarılırlarken Dante, son kez konuştu:

“Hadi, yaşayalım.”

Arm

Derin Deniz, tüm öfkesini kusmuş gibiydi.

Gece, tüm yıkımın izlerini de alıp yerini sabahın ilk ışıklarına bıraktığında, Arm, hâlâ nasıl hayatta olduğundan emin değildi. Doğduğu Kaya Şehir'den ayrıldığından beridir yaşadıklarına, akıl erdiremiyordu. Her yeni engelde, gittiği yola inancını daha da kaybediyordu.

Bunun nedeni belliydi; bu yol, onun yolu değildi.

Bu yola çıkmayı, o istememişti. Hayatı boyunca elindekiyle yaşayıp gitmiş, azla yetinmeyi hep bilmişti. Ama şimdi başkasının hikâyesinin içinde oradan oraya sürüklenirken, kontrolü nasıl eline alacağını bilemiyordu. Kendi kararlarını bile veremezken, bunu nasıl yapacaktı ki zaten?

Hayatı, Lunu ve babasının istekleriyle şekillenirken, ona bir seçenek bırakmaz olmuştu.

Sanki herkes, ondan kalanları alıyor ve alıyordu. Geriye, Arm'dan bir parça bile kalmayana kadar alıyorlardı. Bunun sebebi, Arm'ın seilmeyi, kabul görmeyi çok istemesiydi. Bunu çaresizce arzuluyordu, bu yüzden de ne babasına ne de kardeşine karşı çıkabiliyordu. Tam da bu yüzden, kendinden nefret eder olmuştu. Acizce oradan oraya savrulmaktan da

nefret ediyordu. Ama en çok da babasını göreceği için heyecanlı olmaktan nefret ediyordu.

O adam, ona güzel bir yüz dışında hiçbir şey vermemişti.

Ne sevgisiyle Arm'ı sarmış, ne ilgisiyle şımartmış ne de bağlılığıyla, Arm'a kendini güvende hissettirmişti.

O adam, bir baba değildi.

Arm, baba olmak için ne gerektiğini bilmeseydi de en azından orada olmak gerektiğine emindi. O yüzden Arm'ın annesi, sevgisizlikten kendini öldürdüğünde sadece aç kalmadığına emin olmuş bu adama baba demek, fazla olurdu. Yine de içinde, annesinin onu boğmaya çalıştığı günkü kadar çaresizce sevgiye aç olan o çocuk, çırpınmaya devam ediyordu.

O çocuk, ölmeden önce babasının onu görmesi için yalvarıyordu. Gerçekten görmesi için.

Arm, kırık döküktü ve olduğu gibi sevmeye, umarsızca ihtiyaç duyuyordu. Tüm kalbi paramparçaydı.

Sonuçta babasının bile sevmediği bir çocuk, kendini ne kadar sevebilirdi ki? Kimsenin görmek istemediği biri, kendini gördüğünde, tüm biçare hâlini nasıl kabullenebilirdi ki?

Ama görünen oydu ki babası da kendi çarpık yöntemiyle, onu koruyup kollamayı deniyordu. Bunu, tamamen yanlış yapsa bile. Onun seçimlerini yapıyor, kim olacağına karar verebileceğini sanıyordu.

Sevgi, böyle bir şey miydi? Sevginin daha kabullenici, daha anlayışlı olması gerekmez miydi?

Arm, annesini tüm kalbiyle sevmişti. Annesi, ikisinin ölümüne karar vermeye kalksa da sevmeye devam etmişti. Yani sevgi, sonsuz değil miydi?

Arm, Lunu'yu da tüm kalbiyle sevmişti. Sürekli hatalar yapsa, yalanlar söylese ve onun başına dertler açsa da sevmişti. Göz göre göre yanlış yapsa da yanında olmuştu. Yani sevgi, koşulsuz değil miydi?

Arm, artık bilmiyordu.

Çıktıkları yolda ne yapacağını, kim olması gerektiğini bilmiyordu.

Artık tek istediği, babasıyla yüzleşmekti. Hep kaçındığı şeyi yapacak ve adamın gözlerinin içine bakacaktı. O gözlerde, daha önce görmediği bir anlayış, bir kabulleniş bulup bulamayacağını merak ediyordu. O gözlerde, hiç beklemediği ama hep istediği sevgiyi görüp göremeyeceğini öğrenmek istiyordu. Bu merak artık onu, dinmez fırtınalarda hayatta tutan tek şey olmuştu.

Bu arada Lunu, hayalini yaşıyordu. Kendi seçtiği hayatta ona biçilen role ayak uydururken, hiç olmadığı kadar mutluydu.

Dante, kendi cehenneminin içine düşmüş; zalimlerin elinde bir mahkûm olmuştu.

Güzel gülümsemesiyle herkese kucak açan Beau, yalancı bir haindi.

Çıkarıcı Hodbin de en az Arm kadar kaybolmuştu. Kibrinin arkasına saklansa da Arm, onun yapayalnız kalmış olduğunu ve savrulduğunu görebiliyordu.

Tek hatası onlara yardım etmek olan Öfke ise ölmüştü. Oğlanın gözlerinin önünde kesilmiş boğazından akan kan, Arm'ın aklından çıkmıyordu.

Ne yapıyorlardı ki?

Bu, oyun değildi.

Gerçek hayattı ve gerçek hayatta, birileri yanlış kararlar alınca, ölürdü.

Herkes, farklı bir kâbusta uyanıyordu. Bu kâbustan nasibini almayan tek kişi ise kendi seçimini yapma şansına erişen tek kişiydi:

Lunu.

Bu yola isteyerek çıkan tek kişi, oydu.

Herkesin burada olmasının tek sebebi, kardeşinin farklı bir hayat istemesi ve bunu elde etmek için her şeyi yapacak

cürette olmasıydı. Böylece tüm taşlar yuvarlanmış ve onları buraya, tam da bu ana sürüklemişti.

Arm, neredeyse bir haftadır çıkmadığı mutfaktan ağır ağır çıktı. Merdivenleri tırmandı ve güverteye sarsak bir adım attı. Gittikleri yol, onun için imkânsızdı. Dipsiz Derin Deniz, artık bir de uçsuz bucaksızdı.

Denizin bir damlasından bile korkan Arm, bu düşünceyle nefes alamayacak gibi oluyordu. Orada olmamalıydı. Deniz, onu yutmak isteyen bir karanlıktı. İçinde, onu bekleyen ölümler olan bir mezarlıktı. Yine de kendini, nefes almaya ve bir adım daha atmaya zorladı.

Kadırgadan geriye pek bir şey kalmamış olsa da Kızılıçık, hâlâ onları suyun üstünde tutuyordu. Bir adım daha attığında güneş, gözlerini yaktı. Mutfağın karanlığından sonra sıcak güneş öyle parlaktı ki etrafta olan bitenleri görmek için, gözlerini kısması gerekti.

Fırtınanın parçaladığı güverte, en kibar tabiriyle mahvolmuştu. Arm'ın boğazı, yıkılan yelken direğini görünce düğümlendi. Yelkenlerden geriye kalanlar, paramparçaydı. Kadırga, artık bir sandal kadar güçsüz ve dayanıksız bir hâldeydi. Bir balinanın merhametiyle hayatta kalmaya mecburdu. Çünkü küçük bir kuyruk hareketi bile, birbirine tutunmaya çalışan bu yaşlı ağaç parçasını paramparça ederdi.

Arm, etrafındaki insanların yüzlerine baktı. Kimsede, savaşacak hâl kalmamıştı. Fırtına, birçok dostu yanında götürmüştü ve geriye kalanlar ise ne uğruna bu yola çıktıklarını unutmuş gibi, boş gözlerle öylece duruyorlardı. Kimse, bir şey yapmıyor; kimse, şimdi ne olacağını bilmiyordu. Denizin onlara kurduğu pusu, bu insanlar için yeniydi ve Arm, onların da kendiyile aynı karanlıktan korktuğu görebiliyordu. Derin Deniz, artık hepsinin mezarı olmak için bekliyordu.

Ufkun sonu yoktu.

O ufukta, bir gelecek yoktu.

Artık yelkenleri ve kürekleri de yoktu. Öylece savruluyorlardı. Hayatta kalmışlardı ama ne için? Bu insafsız ölümün, onları almasını beklemeye ne kadar dayanabileceklerdi ki?

“Kargaları salın,” dedi Madrabaz, denizi izlediği uzak köşeden. Sesi yorgundu. Her zamanki üstten bakan hâlinden, eser yoktu. Arm, ondan nefret ediyordu ama şimdi o bile, bu gücü kendinde bulamıyordu.

“Çoğu ölmüş,” dedi Fısıltı, huysuz bir hırıltıyla.

“Kalanları bırak.”

Fısıltı, kaptanının emrine itaat ederken Arm, Lunu’yu gördü. Kardeşi sarsılmıştı. Kırmızı ceketı yırtılmıştı. Turuncuya çalan kum rengi saçları, başının etrafında dağılmıştı. Göz altları mosmor olmuştu ama gözlerindeki inatçı ifade, hâlâ aynıydı.

“Yaklaştık,” dedi Lunu, inançla.

“Kapa çeneni,” diye tersledi Madrabaz, Lunu’ya bir bakış bile atmaya tenezzül etmeden. Ama Lunu, ona itiraz etmeye çalıştı: “Fırtına, benim hatam değildi.”

“Senin hatan, işe yaramaz, sefil bir fare olman. Şimdi, sıska götünü gözümün önünden çek.”

Lunu, öfkesini yutmaya çalışırken Arm’ın da karışmamak için kendini zorlaması gerekti. Artık, kardeşinin kalkanı olmaya devam edemezdi. Onu korumak için aldığı darbeler, sadece kendinden eksiltiyordu. Onu sevebilirdi ama korumaya çalışmaya devam ederse, ikisi de birbirinden nefret edecekti. O yüzden kızın, kendi savaşını vermesine izin verdi ve oradan uzaklaştı.

Tayfanın kalanına göz gezdirdi ve bir kenarda baygın hâlde uzanan, Beau ve Dante’yi gördü. Çöktükleri yerde birbirlerine sıkıca sarılmış, öylece yatıyorlardı. İkisinin de yüzünde, ölümlerini kucaklayan bir huzur vardı. Beau, bir öksürük dalgasıyla uyandığında Dante de irkilerek kendine geldi. Kızın güzel yüzü, bembeyazdı. Bir an, nerede olduklarını anla-

mak için etraflarına boş boş baktılar. Sonra, hâlâ birbirlerinin kollarında olduklarını fark edip hemen ayrıldılar.

Arm, buna karşılık hafifçe gülümsedi.

Fırtınanın hatıralarında bıraktığı izler silinebilirdi ama Arm, ikisinin de kalplerinde o geceyi unutamayacaklarını iyi biliyordu.

Sağ tarafından boğulmaya benzer bir ses duyunca, başını o tarafa çevirdi.

Bir korsan, hırıltıyla nefes alıyordu.

Arm, hemen yanına gittiğinde onun, Kızılçak için dövüştükleri gece karşılarında dikilen oğlanlardan biri olduğunu fark etti. Muhtemelen aynı yaşta oldukları kumral oğlanın yüzü, neredeyse mora dönmüştü. Nefes alamıyordu. Neydi adı...

Beş Beter.

Evet, adı buydu.

Arm, oğlanın yanına eğilip neyi olduğuna baktı. Boğazını tıkayan bir şey vardı. Arm, bunu daha önce de görmüştü. Baygın sarhoşların dili, hep ters dönüp kendi boğazlarını tıkardı. O yüzden, dikkatlice elini uzattı ve dilini ters çevirmeye çalıştı.

Oğlan, tekrar nefes almaya başlayınca kendine geldi ve gözlerini açtı. Arm'a gözlerini kısarak baktı ardından, yana eğilip gece boyu yuttuğu bir ton suyu kustu. Arm'ın eski gömleği kusmuk ve su olurken oğlanı, düşmemesi için tutmaya devam etti. Tiksintisini bastırarak, oğlanın sırtını sıvazladı ve telkin edici bir şeyler mırıldandı.

Artık, kavgaların bir önemi yoktu.

Birlikte ölmek üzereyken, geriye kalan hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Oğlan soluklanırken Arm, onun kendini bağladığı ipi çözdü ve oturmasına yardım etti.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Yaşlı Adam tarafından çiğnenip tükürülmüş gibi," diye mırıldandı Beş Beter, acıyan boğazım tutarak.

Arm, ona karşı çıkamazdı. Oğlan, gerçekten de berbat bir hâldeydi. En iyimser tavrını takınmaya çalışarak konuştuğunda sesi, umduğundan daha içten çıktı: “İyi haber şu ki hâlâ hayattasın. Ama bolca su içmen lazım. Çok fazla tuzlu su yuttun ve onu dengelemezsek, o zaman gerçekten, Yaşlı Adam seni tükürmüş gibi hissetmeye başlayacaksın.”

Arm, oğlanın kalkmasına yardım ederken Beş Beter, itiraz etmeden tüm ağırlığını ona yasladı. Onlar, enkazın arasından geçerlerken Fısıltı, elinde kargaların olduğu bir kafesle birlikte güverteye çıktı.

“O kuşlarla ne yapacaklar?” diye sordu Arm, merakla.

Beş Beter, kendini zorlayarak konuştu: “Karaya ulaşıp ulaşamayacaklarına bakacaklar. Gittikleri yöne göre devam edeceğiz. Eğer kuşlar dönmezse, bu iyi bir şey.”

Arm, cevabı duymak istemeyeceğini biliyordu ama yine de sordu:

“Ya dönerlerse?”

“O zaman, yakınlarda bir kara yoktur ve biz de büyük sıçtık demektir.”

Arm, kuşlara baktı. Kafesi açıp kargaları bıraktıklarında hayvanların, kara götlerini bir kayaya koymaları için Tak ve Dak’a, bir dua mırıldandı.

“Yine de geri dönebiliriz, değil mi?” diye sordu, taşıdığı oğlana yan bir bakış atarak.

“Yelkenin hâlini görmedin mi, Kayalı? Burası, artık son durağımız. Eğer yakınlarda bir ada falan yoksa, hızlı bir ölüm için o kanyona geri dönsek yeridir.”

Arm, bu düşünceyle irkildi. O yaratıklar tarafından yenmenin daha merhametli olacağını düşünmek bile korkunçtu.

“Babam da aynı yolu aşılıyor; belki onlar, bizi bulabilirler?” dedi, umut ettiğine bile kızarak.

“Fırtınayı atlattılarsa, belki bulabilirler. O da o yaratıklar, onları yemediyse mümkün, tabii.”

Arm, merdivenleri inerken bu ihtimale sinirlendi. Konuştuğunda sesi, beklemediği kadar sertti:

"O, bir Ark komutanı. Biz, bütün bunları küçük bir kadırgayla atlattıysak, o da atlatmış olmalı."

Sesindeki gururdan rahatsız olsa da bu, doğrudu. Babası, yıllardır donanmadaydı. Bu denizi yenecek biri varsa o kişi, babasıydı.

Oğlanı mutfağın masasına oturttuğunda bu düşünce, kafasında döndü.

"Hemen alınma, Kayalı; babanı tanıyan, sensin. Senin için onca engeli aşar diyorsan, buna karşı çıkamam."

Arm, buna cevap vermedi. Bunun doğru olmasını ve sonunda, gerçek bir baba oğul olmalarını istediğini söyleyemezdi. Babasının, onun için savaşmasını ne kadar arzuladığını söylemek de kulağa acması geliyordu. Bunları, sadece umabilirdi. Beş Beter'e bir maşrapa dolusu su uzattığında oğlan, öksürerek içti.

"Başaracağız," dedi Arm, ona, buruk bir inançla. "Kâbus gibi bir geceyi atlattık. Kadırgamız parça parça koptu ama biz, hâlâ hayattayız. Bunun bir anlamı olmalı."

Evet, bir anlamı olmalıydı. Demek ki hikâyeleri henüz bitmemişti.

"Derin Deniz'in işine akıl sır ermez. Yerinde olsam, çok anlam aramaya çalışmazdım," diye mırıldandı Beş Beter, ağzından akan suları elinin tersiyle silerken.

Ama Arm, ona aldırmadı. Bir anlamı olmak zorundaydı. Hayatta olmaları bir mucizeydi ve mucizeler, boşuna olmazdı.

"Eline ne oldu?" dedi Beş Beter, çenesiyle işaret ederek.

Arm, rahatsızca ağırlığını diğer ayağına vererek kıpırdandı.

"Doğuştan beri böyle," dedi uzatmadan. Mucizeler, o, oturup boş boş dert anlatsın diye de olmazdı.

"Fiyakalıymış," dedi oğlan, takdirle. Arm, ona kaşlarını çatarak baktı.

“Komik değilsin.”

İnsanların ölümden dönünce bile zalim olması, ne tür bir mucizeydi peki?

Ama Beş Beter, inanmaz hâlde başını salladı. Şimdi kaşlarını, saç diplerine kadar kaldırmıştı: “Seninle dalga geçtiğimi mi sanıyorsun? Bence hayat, sana bir şans sunmuş, Kayalı. O kolla, istediğin kişi olabilirsin. İstediyin şeyi yapabilirsin,” dedi ve omuzlarını silkti.

“Nasıl?” diye sordu Arm, şüpheyle.

“Sana gösteririm. Tabii, eğer kargalar dönmezse. Yoksa, ne anlamı var ki?”

“Benimle uğraşma,” diye homurdandı, Arm. Kendini, şaka kaldıracak gibi hissetmiyordu.

“Asıl sen, kendinle uğraşma. Bir mucizeye inanmaktansa kendine inanmak, daha kolay olmalı, değil mi?” dedi oturduğu yerden ayaklanırken.

Beş Beter, onu düşünceleriyle baş başa bırakarak gittiğinde Arm, onun söylediklerini düşündü. Onu hep hayal kırıklığına uğratan bir adama inanıyordu. Ona sürekli yalanlar söyleyen kız kardeşine inanıyordu. Onun hiçbir duasına cevap olmayan İkiz Tanrılarına bile inanıyordu. Hepsine inanması bu kadar kolayken, kendine inanması neden daha zordu oluyordu ki? Hem bu sefer hayal kırıklığına uğramamak, sadece kendi elindeydi.

Arm, hızla mutfağı taradı ve kenarda duran küçük fıçıyı sırtına atıp güverteye çıkardı. Elinden, hayatlarını kurtaracak bir şey gelmiyor olabilirdi ama belki, geride kalanların ölmesini engelleyebilirdi. Gece boyunca, hepsi çok fazla tuzlu su yutmuştu. Yakında, mide bulantısı ve bilinç kaybı yaşayamaya başlayacaklardı. Hemen tuzu atmaya başlamazsa çok yakında, vücutları yavaş yavaş çökecekti. Kaya Şehir’de, neredeyse her gün olan bir şeydi bu. Bir sarhoş, bir kayanın dibine sızar ve gece boyu, dalgaları içerdi. Öğlene doğru da kusarak

bayılır, ateşler içinde kendinden geçerdi. Arm, bunun olmasını istemiyorsa, bütün tayfaya bolca su içirmeliydi.

Güverte, bıraktığı gibiydi. Herkes perişan bir hâlde, amaçsızca oturuyordu.

“Gelin ve temiz su için!” diye seslendi onlara. Ama kimse- nin ayağa kalkacak mecali yoktu. O yüzden tayfa, ona aldır- madı. Sadece, öylece oturmaya devam ettiler.

Bu sefer tuttukları yas, kendi hayatları içindi.

Ama sonra Lunu, karşısına geçti. Kardeşi, gülümseyerek ona elini uzattığında Arm da ona gülümseyerek suyu verdi. Lunu, suyunu içerken arkasından Dante, sıraya girdi. Kimse, onu bağlamamıştı. Kimsenin, birini mahkûm edecek hâli bile yoktu. Onun ardından, Beau, yaklaştı. Dante’ye biraz mesafe vererek, o da sıraya girdi. Kızı ürkütmek istemiyor gibiydi. Sonra, Hodbin geldi. Bakışları, bin bıçak gibi keskindi ve he- defi, Beau’nun sırtıydı. Yine de sıra ona geldiğinde, sırtarak suyunu içti.

Tayfa, onları gördükçe, kendi susuzluklarını fark etti. Bo- ğazları kurumuş, attıkları çığlıklarla ağırlaşmıştı. Hayatta kal- mak, çaba istiyordu. O yüzden, yavaş yavaş ayaklandılar. Gelip sıraya girdiler ve birkaç maşrapa su içtiler. Bazıları inatçıydı.

Ya ölümü kabul etmişlerdi ya da artık bunu umursamaya- cak kadar güçsüzlerdi. İşte Arm, onların yanına gitti ve hepsi- nin su içtiğine emin oldu.

Bu yola, bir kere çıkmışlardı.

Ulaşması ve yüzleşmesi gereken bir babası varken, bu kâbus gibi denizin ortasında ölemezlerdi.

Gerekirse, hepsini tek tek ayağa kaldıracak ve yaşamak için bir sebep verecekti.

Sonra, kenarda onu gördü.

Tek başına bir köşede duran, kollarını kavuşturmuş Mad- rabaz; hâlâ ufukta bir umut arıyordu. Ayakları geri geri gitse

de kendini yürümeye zorladı. Geriye bir gemiden çok kırık bir sal kalsa da o, hâlâ bu bokun kaptanıydı.

İnsanlar, ona inanıyordu. O yüzden kinini yuttu ve Madrabaz'a, bir maşrapa su uzattı. Adam önce suya, sonra da Arm'a tepeden bir bakış attı. Onu ezmek ister gibi bir hâli vardı ama Arm, gözlerini adamdan kaçırmadı.

Madrabaz'dan korkmuyordu. Karşısında dimdik durup onu tartmasına izin verdi. Adam, merhametini küçük görse de suyu aldı ve bir dikişte içti. Gözleri tekrar ufka döndüğünde, "En azından artık bir işe yarıyorsun, değil mi?" diyerek onu küçümsedi.

Normalde Arm, dilini tutardı. Ama ölüm kaçınılmazsa, boyun eğmenin ne anlamı vardı ki?

"Dedi, artık gemisi olmayan kaptan."

Tokat, yanağına öyle hızlı indi ki Arm, yüzünün acısını fark edemeyecek kadar şaşırmıştı. Adam, ona nefretle bakarak maşrapayı önüne attı. Maşrapa, cınlayarak yere düşüp yuvarlandığında Madrabaz, çirkin bir edayla sırtıttı.

"Midemi bulandırıyorsun," diye tısladı, yüzünü buruşturan Arm.

Başını eğmeyecekti.

Madrabaz, sıkığı yumruğuna baktı: "Eminim babacığın, bu cesaretinle gurur duyar, ufaklık,"

Düşünceli bir edayla, Arm'ı süzdü ve sözlerine devam etti: "Sanmam, hayır, sonuçta hâlâ tek elli; yetersiz bir piç kurusunsun. Muhtemelen senden utanmaya devam eder."

Arm, öfkesinde boğuldu.

Madrabaz'ın yakasına yapıştığı sırada arkasından Beau, onu sarmalayarak babasından uzaklaştırdı.

"İşte böyle, git de öbür elini de ben almayayım," dedi Madrabaz, hin bir edayla gülerek. Ama Arm, Beau'nun kollarında debelenmeye devam etti.

Tüm nefreti ve kini tamamen, Madrabaz'a yönelmişti.

Ona yalan söyleyen adama.

Öfke'nin katiline.

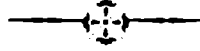
"Onunla böyle konuşma!" diye hırladı Beau, sert bir sesle babasına. Arm'ı göğsünden iterek uzaklaştırırken yüzü, Madrabaz'a dönüktü.

Ama Arm, onun kanlı ellerinden kurtuldu.

"Acımana ihtiyacım yok. İkiniz de aynı boksunuz."

Madrabaz, buna neşesiz bir kahkahayla karşılık verdi ama Beau, bir anlığına donup kaldı. Arm, ikisine de birbirine denk bir nefretle baktı ve yerdeki maşrapaya bir tekme geçirip denize fırlattı. Lunu, merdivenlere vardığında onun kolunu yakalamaya çalıştı ama Arm, durmadı.

Su, maşrapayı tamamen yutarken güvertenin boğuculuğundan uzaklaşarak, alt güverteye indi.

Kızılıcık'tan kalanlar ve içindeki kayıp ruhlarla ufku izleyerek, tam üç gün geçirdiler. Bu sırada Arm'ın öfkesi, rüzgârla savrulup gitti. Kargalar, hâlâ dönmemişti ama bu umuda tutunmaya, kimsenin cesareti yoktu. Yine de tayfadan birkaç kişi, kullanılabılır hâldeki kürekleri toplayıp tamir etti. Ardından da kargaların gittiği yöne karşı kürek çekmeye çalıştılar.

Ama Arm, yemeklerinin bitmek üzere olduğunu biliyordu. Temiz içme suları da neredeyse tükenmek üzereydi. Zaten kürek çekmeye gönüllü olan bir avuç insan varken, onların da uzun süre devam etmeye hâli kalmıyordu. Yine de Arm, umudunu kaybetmemeye kararlıydı.

Babasma bu kadar yaklaşmışken, olmazdı.

Kızılıcık'taki herkesin kaderi, bağlanmıştı bir kere. O yüzden Arm, kimsenin umudunu kaybetmesine izin vermemek için oradan oraya koşturdu. Her sabah ilk önce, sıcak güneşin altında, güvertede yatmaktan yüzü artık yara olmaya başla-

miş insanlara pansuman yapıyordu. Revirde biraz aloe vera bitkisi bulmuştu ve yaralarına, bunu sürerek temizliyordu. Sonra, Laçka ile, kürek çekenlere yemek hazırlıyor; ardından da kalan sularını bölüştürerek, onlara götürüyordu. Güçlerini korumaları için saat başı dinlenmelerini sağlıyordu ama bu, yeterli değildi. İyi beslenemedikleri için, direnecek hâlleri de kalmıyordu.

Dante ve Beau da birlikte kürek çekiyordu. Asla yan yana oturmasalar da ikisi de hep orada oluyor, elleri kanayana kadar küreklerini bırakmıyorlardı. Arm, onlara daha fazla yardım edemediği için çok utanıyordu. Şimdi olduğundan daha fazla işe yarasaydı, belki bir fark yaratabilirdi. Babasının sesi sürekli kulağına, işe yaramaz olduğunu fısıldarken, ona inanmamak zordu.

Ama artık bunu, kendine zalim davranmak için söylediğini biliyordu. Çünkü bildiği tek şey buydu. Alıştığı şey buydu ve buna sığındığının farkındaydı.

Birinci gecenin sonunda Beş Beter ve Hodbin de kürek çekmeye gelir olmuştu. İki oğlan da birbirini görmezden gelerek, yapması gerekeni yapıyordu. Hodbin'in yanında gelen bir başkası ise Öfke'nin kedisi, Otto'ydu. Kesik kuyruklu siyah beyaz kedi, sürekli oğlanın yakında oluyor; bir gölge gibi, peşinden ayrılmıyordu. Lunu ise Ringo'yla beraber, dümenin başında nöbet tutuyordu. Elinde pusulasıyla, bir mucizenin gerçekleşmesini bekliyordu.

Arm, herkesin su içtiğine emin olunca, yarısı çatlamış bir küreğin başına oturdu. Üçüncü günün sabahı yeni olmuştu ve Beau, sevdiğini denize vermiş bir âşık hakkında, hüznü bir şarkı söylüyordu. Arm, kavuşamayan âşıkların ve denizde yiten bir hayatın acısını kalbinde hissederken, tek koluyla küreğe asıldı. Etrafındaki herkesin gözleri dolmaya başlamıştı ve daha ne kadar dayanabileceklerini bilmiyorlardı.

Onlar, bir hayale ulaşmaya çalışıyordu. Arm ise babasından başka bir şey düşünemez olmuştu. Onu görmeyi ve daha önce hiç konuşmadıkları şeyleri konuşmayı istiyor; kafasından, ona soracaklarını geçirip duruyordu.

Hep, donanmaya mı katılmak istemişti? Yoksa başka bir hayali var mıydı?

Ark'ta yaşamak, nasıl bir histi?

Annesini ilk kez gördüğünde, ne düşünmüştü?

Arm'a karşı, bir kez bile olsa, bir sevgi hissetmiş miydi?

Beş Beter, yanına oturduğunda gözlerini kırıştırıp önündeki pusu dağıttı. Duygusal olmak için çok erken bir saatti.

"Bulabildiklerimle, şöyle bir şey yaptım. Belki gittiğimiz yerde başka malzemelerimiz olursa, daha iyisini yapabiliyim," dedi, elindeki nesneyi evirip çevirerek.

Bu, eski yuvarlak bir kapı tokmağının ağzına eklenmiş bir koldu. Ucuna kısaç yapılmış bir gövdesi vardı. Beş Beter, küçük bir kolu hareket ettirdiğinde gövdeden, bir bıçak çıktı. Mutfaktaki küçük, kör bıçaklardan biriydi ama yine de bir bıçaktı. Beş Beter, önce Arm'ın bileğini çevirip yaptığı kolu, yerine oturttu. Sonra da deri bir kayışla, omzuna kadar sağlamca tutturdu. Arm, irkilerek kolunu hareket ettirdiğinde, ağzından şaşkınlıkla bir küfür kaçtı.

Beş Beter, onun bu hâline burnundan güldü.

"Biliyorum, müthiş bir şey değil ama düşündüm ki bıçak yerine başka şeyler de koyabiliriz. Sen ne istersen?"

Arm, afallamış bir hâlde bıçağını salladı.

İlk defa birisi, onun için bir şey yapmıştı.

İlk defa birisi, ona bir şey vermişti.

"Neden?" diye sordu ama sesi, ağzından güç bela çıktı.

"Kargalar dönmedi," diye omuz silkti, Beş Beter. "Bir yelkenimiz de olmayınca, bana yapacak çok iş kalmıyordu zaten. Kürek çekmeye ara verdikçe, biraz kurcaladım. Dediğim gibi, hâlâ mükemmel değil ama olacak. Adaya vardığımızda.

Adı Gizliman mı her ne boksa artık," dedi, yorgun bir edayla gülümserken.

"Ama oraya asla ulaşamayabiliriz."

Beş Beter, kaşlarını kaldırarak Arm'a döndü.

"Hani, bir sebebi olmalıydı? Hayatta kalmamızın, yani."

"Öyle umuyorum," diye mırıldandı, Arm. Gözlerini, bıçağından ayıramıyordu.

"Eh, ummaya devam et o zaman. Ve elin için, başka ne istediğini düşün."

"Ve sen de benim için onu, bu kola ekleyeceksin, öyle mi?"

"Bugün, aklın biraz yavaşlamaya başlamış sanki. Biraz su mu içsen?"

Beş Beter, yanındaki kovadan biraz su alıp uzattı. Ama Arm, istemedi: "Çok az su kaldı."

"Hepimiz aynı gemideyiz, Arm. Bu suyu, bizden daha az hak ediyor değilsin," dedi, kaşlarını çatan oğlan.

Arm, derin bir nefes vererek oğlanın kahverengi gözlerine baktı.

"Adil olmaya çalışıyorum."

"O zaman, kendine de adaletli davranmayı dene," diye itiraz etti buna, Beş Beter. Arm'ın, oğlanın inadıyla uğraşacak hâli yoktu; o yüzden, uzattığı suyu sağlam eliyle alıp kafasına dikti.

Bu, aklına bir fikir getirmişti.

"Kürek çekmemi sağlayacak bir şey ekleyebilir misin?" diye sordu merakla.

Beş Beter, bir süre bunun üzerine düşündü. Kaşları çatılmıştı; kafasından hesap yapıyor gibi bir hâli vardı. Belki de sadece kibarlıktan sormuştu.

Açgözlülük edip hemen daha fazlasını istemekte nereden çıktı, seni sefil aptal.

Ama Beş Beter konuştuğunda, sesinde bıkkınlık yoktu. O yüzden Arm, babasının kafasında çınlayan sesini bastırdı.

"Mutfakta bir kanca gördüğüme eminim. Burada bekle," dedi ve koşarak uzaklaştı. Gerçekten, kürek çekmesini sağlayacak bir şey yapması mümkün müydü? Eğer öyleyse Arm, daha çok yardımcı olabilirdi. Bu fikirle, canlandığını hissetti.

"Ona güvenme," dedi Hodbin, tam Arm'ın arkasında oturup kürek çektiği yerden. Otto da ona katılır gibi miyavladı.

Arm, ikisine de dönmeye zahmet bile etmedi: "Sana da güvenmiyorum."

"Ben, sana hiçbir şey yapmadım," diye karşı çıktı ona, Hodbin. Arm, oğlanın bu kibirli umarsızlığına inanamıyordu. Ona ters bir bakış atarak kelimelerin üzerine tek tek bastırdı: "Kardeşimi. Bir. Kafese. Kapattın."

Hodbin, alçak sesle güldü; "O da seni, istemediğin bir hayata itti. Yani, rica ederim."

"Kapa çeneni!" diye tersledi onu, Arm. Şu an gücü olan herkesin kürek çekmesine ihtiyaçları olduğu için şanslıydı.

"İyi, keyfin bilir. Ama Beterlerden biriyle dost olmak, düşman olmak kadar kötüdür, bilesin."

Beş Beter, onun yanına döndüğünde, elinde bir sürü alet vardı. Birkaç teli parçaladı, böldü ve kıvırdı. Sonra da nazikçe, Arm'ın koluna taktığı eklentiye çıkardı. Mutfakta tencere-leri tutan kancaların orta boylu bir tanesini tellerle çevirdi ve yaptığı aletin gövdesine monte etti. Eğer kancayı kullanmak isterse, kaldırması ve onu tutan kolu sıkması yeterliydi. İş bitince, kancayı aşağı büküp bıçağını çıkarabilecekti. Arm, onun çatık kaşlarıyla ve becerikli elleriyle bu kadar kolay bir şekilde hayatını değiştirmesinden, çok etkilendi. Beş Beter, koluna deri bir kayışı tekrar yerleştirdiğinde Arm, biraz rahatsız hissetmeye başladı.

Ya işe yaramazsa?

Ya sadece süslü bir alet takan, çolak bir oğlan olursa?

Ama kancayı küreğe geçirip ilk küreğini çekince bu düşünceler, kafasından silinip gitti. Sırıttmasına engel olamıyordu.

Gözlerini, kancadan ve güç uygulayabildiği kürekten alamaz olmuştu. Beş Beter'e döndü, gözlerindeki minneti görmesini umdu. Oğlan da karşılığında ona, gamzelerini çıkararak gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedi Arm, borçlu bir edayla.

Oğlan, basitçe omuz silkti. Utanmış görünüyordu ama dalgın dalgın başını sallamakla yetindi.

"Eski şeyleri kurcalamayı severim. Sonunda bir işe yaramasına sevindim."

Oğlan, kendi anılarına yolculuk yaparak buruk bir şekilde gülümsedi. Arm, onun mağrurluğuna inanamıyordu. Yaptığı şeyin ne kadar değerli bir şey olduğunu, gerçekten göremiyor muydu?

"Bir işe yaramak mı? Bu, benim için her şey demek, Beş. Bir elim daha olmasını ne kadar istediğimi, biliyor musun?"

"Hayır ama bir babaya, kendini kanıtlamak istemek nasıl bir his, iyi biliyorum," dedi ona, anladığım gösteren bir bakış atarak.

Arm, rahatsızca kıpırdandı.

"O kadar belli mi ediyorum?"

"Yarası aynı olanlar, birbirini tanır," diye mırıldandı Beş Beter, basitçe.

Arm, onun gibi kendine güvenli görünen birinin de benzer bir şekilde hissedebileceğini hiç düşünmemişti. Bazen kendi içine öyle dönüyordu ki dünyada, aynı şeyleri yaşayan bir sürü insan olduğunu unutuveriyordu. Bir sevinç çılgılığı araya girmeseydi, Beş Beter'e güzel bir şeyler söyleyebilirdi. Ama onun yerine, hepsini yerinden kaldıran bir gürültü koptu. Lunu, ölüleri bile uyandıracak bir sesle bağırdı:

"KARA GÖRÜNDÜ!"

Kürek çeken herkes, güverteye koştu. Neredeyse birbirlerini ezeceklerdi. Arm'ın kalbi, yerinden çıkacak gibiydi. Bu, mümkün müydü? Gerçekten, bir hayale varmışlar mıydı? Uzun adımlarıyla korkuluğa tutundu; uzakta bir adanın se-raplı silüetini gördüğünde, buna ancak inandı.

Yutkunamadı bile. Biraz ötesinde Lunu, heyecanla hoplu-yordu.

Gerçektir.

Gizliman, gerçektir.

Ve babası da oraya geliyordu.

Madrabaz, günlerdir olmadığı kadar coşkulu bir sesle ba-ğırды: "Küreklerle asılın, sizi sersem, ayakçı kılıklılar. Bu kadir-gayı yüzerek bile itmemiz gerekse, bugün o adaya varıyoruz!"

Arm dâhil herkes, koşarak aşağı indi. Otto bile, ince bir vi-yaklamayla onları takip etti. Yelkenleri olmadığı için, tüm güç-leriyle kürek çekmek zorundalardı. Arm, kancasına baktı ve sırtarak, en önlerden bir yere oturdu. Madrabaz da onlarla kü-rek çekmek için aşağı inmişti. Kollarını sıvayıp karşılarına geçti ve gür sesiyle, çekecekleri ritimde bir marş söylemeye başladı. Bu, Arm'ın daha önce duymadığı bir korsan şarkısıydı. Ayak-larıyla ritme uyan mürettebat, kürek çekerken şarkıya eşlik et-tiğinde Arm'ın kollarındaki tüyler, diken diken oldu.

Dümeni çevirin!

Ölülerimizle vedalaştık!

Sevdiklerimizle vedalaştık!

Denizlerin bizim olması için, Yaşlı Adam'a kucak açtık!

Yo ho!

Dümeni çevirin!

Derin Deniz'in sahipleri geldi!

*Yaşlı Adam, bize Kırk Gemisini vaat etti.
Geldi, bizim zamanımız.*

Yo ho!

*Dümeni çevirin!
Ölülerinle vedalaş!
Sevdiklerinle vedalaş!
Kürek çekeceğiz.
Birlikte öldüreceğiz.
Gezginler geldiğinde,
Dalgalar önlerinde eğildiğinde,
Yaşlı Adam, herkese hükmedecek.*

Yo ho! ho! ho! ho! ho! ho!

Aynı anda, tek vücut oldular.

Madrabaz'ın puslu sesiyle birlikte Gezgin, Kayalı, Ark doğumlu; hepsi bir nefes oldular.

Hepsi, Kızılıcık'tı.

Bağırışların, yakarışların her kısmında, birlikte ter döktüler. Birlikte ağladılar ve birlikte yeminler ettiler. Gizlیمان'a yaklaşımları saatler sürdü ama sonunda bunu başardıklarında, Arm'ın kollarında, gücün zerresi kalmamıştı.

Kadırganın gövdesini, nispeten sığ olan kıyıya oturttuklarında Arm da dâhil herkes, güverteye çıktı. Gerçekten başardıklarını görmeye ihtiyaçları vardı. Terden, kandan ve göz yaşından ıslanmış bitkin hâllerine rağmen hayatta olmanın sarhoş edici mutluluğu, etraflarını sarmıştı. Karşılarındaki manzara, gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Ağaçlar, dolgun ve gürdü. Yaprakları göğe değişiyordu ve Arm'ın daha önce hayal bile edemeyeceği kadar farklı şekillerdeydiler. Deniz'in koyu mavisi burada, berrak bir açık ma-

viye dönmüştü. Beyaz kumların çevrelediği sahili ise alabil-
diğine uzanıyordu.

Kaya yoktu.

Yamaç yoktu.

Uçurum yoktu.

Grilikten, eser bile yoktu.

Burunlarına değen rüzgâr, onlara, tuzlu suyun yanında
tatlı çiçek kokularını da getirdi. Öyle güzel bir kokuydu ki
bu, Arm'ın ağzını sulandırdı.

Lunu, adaya bakarak bir sevinç çılgılığı attığında bu, do-
nakalmış manzarayı izleyen herkesi, daldığı uykudan uyan-
dırdı. Tayfa, bağırarak alkışlamaya başladığında birkaç kişi,
ağlayarak birbirlerine sarıldı. Arm'ın göğsü umutla dolarken,
koşarak kardeşinin yanına gitti. Kızın yüzü, neşenin her to-
nuyla aydınlanmıştı. Lunu, boynuna atladığında Arm, onu
kollarının arasına alıp döndürdü.

Başarmışlardı!

Yaşıyorlardı.

Ve burası, Arm'ın gördüğü en bereketli topraklardı. Akla
hayale sığmayacak kadar ağaç vardı ve uzaklardaki bir tepe-
den akan şelalenin görüntüsü, nefes kesiyordu.

Kızılıkcık'tan kalanların iyice yaklaşıp kumlu zemine otur-
duğuna emin olduklarında Arm, derin bir nefes aldı. Buradan
sonrasında, yüzerek karaya çıkmaları gerekecekti. Bu da ver-
mesi gereken başka bir sınavdı.

"Yüzebilecek misin, Army?" dedi Lunu, alçak sesle. Arm,
ona bir kaşını kaldırarak, kabullenmiş bir bakış attı.

"Yapmak zorundayım, değil mi?"

"Burada, bizim oralardaki gibi siyaha çalan bir lacivertli-
ği yok. Baksana, dibinde yüzen balıkları bile görebiliyorsun.
Korkacak ruhlar ya da bizi bekleyen ölümler yok, kardeşim,"
dedi Lunu, iri kehribar gözlerinde derin bir inançla ona baka-
rak. Sonra da Arm'ın elini tuttu: "Yapabilirsin."

Soğuk suya değme düşüncesi bile tüylerini ürpertse de Arm, buna mecbur olduğunu biliyordu.

Bu kadar yaklaşmışken, şimdi pes edemezdi.

Lunu'ya kaçamak bir bakış attı ve "Sence o da burada mıdır?" diye mırıldandı. Babasının, onu yüzerken görmesini ya da korkuyla debelendiğini fark etmesini, hiç ama hiç istemiyordu.

Lunu, onun endişesini daha duygusal bir nedene yordu ve içten bir şekilde, Arm'ı telkin etti: "Bence o, seninle burada buluşmak için elinden geleni yapmıştır. Seni seviyor, Army. Ben-cilce bir şekilde, evet ama yine de seni sevdiğini biliyorum."

Arm, buna hevessizce, burnundan güldü.

"Olmamı istediği kişiyi seviyor. Beni değil."

İçindeki umudu boğan hayal kırıklığı, yine gün yüzüne çıkmaya başlamıştı.

"O zaman ona, olduğun kişinin ne kadar mükemmel olduğunu göster. Belki ona da benim tanıdığım Arm'ı tanıma şansı verirsen, bu zamana kadar ne kaçırdığını fark edebilir," dedi Lunu, omuz silkerek.

Arm, bundan emin değildi ama yüreğini cesaretle doldurmaya çalıştı. Hâlâ hayatta olmasının bir anlamı olmalıydı.

"Senin için savaşırım," diye mırıldandı omzunu, onun omzuna vuran Lunu.

"Senin için yaşarım," dedi Arm, duraklamadan.

Bugün, babasıyla yüzleşecekti.

Öyle ya da böyle.

"Hadi, girelim şu suya."

Lunu, sırtarak Arm'ın boynuna sarıldığında, Arm da sırttı.

Bir mucize gerçekleştiyse, bir diğer mucize neden olmasındı ki? Arm, kendine güvenebilir ve korkusuna meydan okuyabilirdi. O yüzden, gözünü kararttı ve kendini suya bıraktı. Suyun tanıdık çekimi onu sarmalarken, içini panik doldurdu. Kollarından ve bacaklarından çeken cesetlerden başka bir şey

düşünmeye çalışarak, kafasını yukarıda tuttu ve kendini zorlayarak bir kulaç attı.

Sonra, bir tane daha.

Sanki her kulacında, onu bekleyen ölüleri geride bırakıyordu.

Aslında annesinin, kendini öldürdüğü o korkunç günden beri suya girmemişti (boğulmasına neden olacak o idam anını saymazsa, tabii), Yine de bu, yüzmeyi unutmamasına neden olmamıştı. Lunu ve geri kalan herkesle birlikte karaya yüzerlerken, korkuları küçüldükçe küçüldü.

Bacaklarını uyuşturan o kilitleri kırdı.

Özgürleştikçe özgürleşti.

Ayakları kumlara değdiğinde, bir kahkaha atmasına engel olamadı. Parlak beyaz kumlardan bir avuç aldı ve parmaklarının arasından kayan parçacıklarına, hayranlıkla baktı. Lunu, çılgınca kıkırtılar eşliğinde kumsala doğru koştu. Botları elindeydi ve yalın ayak attığı her adımda, bir saniye sonra silinecek küçük izler bırakıyordu.

Arm da onun peşinden koştu.

Suyla dolan botlarına aldırmadan, kardeşini kovaladı ve Lunu'yu yakaladığında devrilip kumlara düşerlerken, gülmeye devam ettiler. Bulutsuz gökyüzünde parlayan güneş, gözlerini yakarken, her yaşanana rağmen güldüler.

Arm, başını kaldırdığında Dante'nin, gözlerinde hayranlıkla ağaçlara baktığını gördü. Kızın yeşil gözleri, onun bakışlarını yakaladığında Dante, ona gülümsedi. Bu öyle küçük, öyle utangaç bir gülümsemeydi ki Arm, bunu gördüğü için mutluydu.

Arkasından Hodbin, tepesinde ıslanmaması için dengede tutmaya çalıştığı Otto ile, söylenerek sudan çıktı.

Tayfadan bir kişi, kumu öptü ve bir kişi de Yaşlı Adam'ın adını bağırarak ağladı.

Arm, ayağa kalkıp adanın muhteşemliğine baktı. Yeşilin ve mavinin her tonunu, gözleriyle içti.

Madrabaz ve Beau, önünde sarılırken onları geçti. Fısıltı'nın kendi kendine konuştuğunu gördü ama ilerlemeye devam etti.

Kalbi, göğsünde kıpır kıpırdı.

Botlarını çıkarıp sıcak kumun parmaklarının arasına dolmasına izin verirken, ağaçlara doğru yürüdü. Lunu'nun, peşinden geldiğini duyabiliyordu. Otto'nun sitemli miyavlamaları ve Beau'nun kahkahaları kulaklarını doldururken, dallardan sarkan meyvelere baktı. Sarı, kırmızı; dolgun ve güzeldiler. Arm, bir tanesini koparıp hayranlıkla incelemeye başladı. Meyve, öyle parlak ve öyle iriydi ki dönüp Lunu'ya göstermek istedi.

"Şuna bak, Lunu! Hiç bu kadar şişko bir meyve görmüş müydü? Bunların yanında Kılıç'ın çürük, sıska armutlarını kim ne yapsın, değil mi?" diye sordu Arm, sırtarak.

Ama Lunu, sessizce durdu.

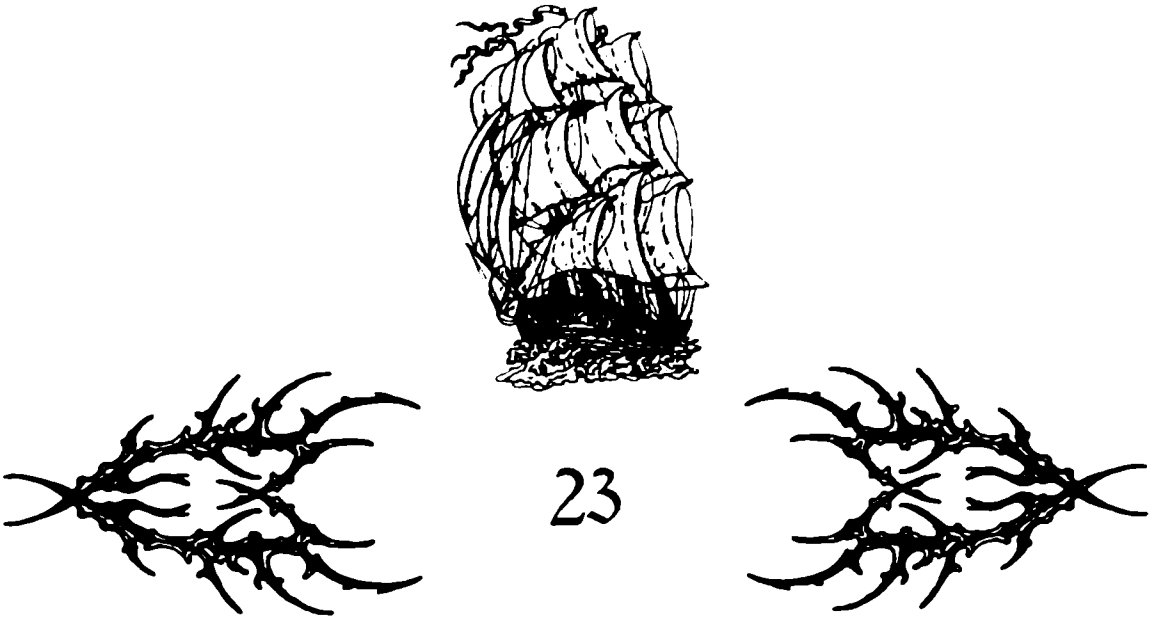
Arm'ın omzunun üstünden gördüğü bir şeyle, boğazı düğümlenmiş gibiydi. Güzel sarımsı gözleri kocaman açılmış, çilli tenindeki tüm kan çekilmişti. Ormanın girişine bakarken, ağzı açık kaldı.

Arm, kaşlarını çatarak kardeşinin baktığı yere döndü. Ormanın girişine bırakılmış birkaç mızrak vardı. Mızrakların ucunda da yaprakların arasından ne olduğunu anlayamadığı, yuvarlak bir şey gördü. Bir adım daha atınca, yere akmış olan kanı fark etti. Başını kaldırdığında kendini, göreceği şeyin ne olduğuna hazırlamış olsa da beklediği, bu değildi.

O yüzden, bir anlığına nefes alamadı.

"Bakma, sakın bakma, Army," dedi Lunu, ağlamaklı bir sesle. Ama çok geçti. Arm, bir kez bakmıştı ve bunu, bir daha unutmamasının yolu yoktu.

En baştaki mızrakta, babasının başı asılıydı.

Lunu

Denizin hırçın olması gibi, dünya da vahşetle doludur.

*Kimini deniz hasta eder, kimini dünya.**

Jack London

Gözlerini açtığı anda gördüğü ilk şey, karanlıktı. Dünyası, simsiyah ve kildendi. O dünyanın içinde boğulan Lunu ise nefes alamıyordu. Her nefesi, bir diğerinden daha eksikti ve o, her nefesinde daha da öldüğünü hissediyordu. Ne yapmıştı o, böyle?

Onları, nasıl bir cehenneme sürüklemişti?

Hepsi, Lunu'nun suçuydu. Kalbi korkuyla dolarken gözyaşları, kurumuş kanla sertleşen yanaklarına aktığında, kendi çaresizliğinden utandı. Elle şekillendirilmiş mezarını tekmeledi. Bağırdı ve yalvardı. Onu koydukları bu pişmiş topraktan yapılmış büyük küp, önce yavaş, sonra da nefes nefese olan ağlamalarıyla doldu.

Güzel. Belki, kendi gözyaşlarında boğulurdu.

Şimdi ne olacaktı? Bu durumdan, nasıl kurtulacaktı ki?

* Jack London'ın, Deniz Kurdu kitabından alıntıdır. -e.n.

Tek bildiği, ölmek istemediğiydi.

“Çıkarın beni!” diye haykırdığında cevabı, derin bir sessizlik oldu. Yumrukları, bu toprak kapta hiçbir etki yaratmazken mezar, bütün sessizliği ile onun bu savaşına güldü. Bir çömlek bile, bazı savaşların kazanılamayacağını biliyordu.

Ama Lunu, pes edemezdi.

Bir çığlık daha attı.

Bunun karşılığında aldığı, derin bir sessizlik oldu. Ve ölüm, Lunu’nun tepesinde, kızın son nefeslerinin de tükenmesini beklerken Lunu, anladı. Bu mezarda yapayalnızdı ve Lunu, aslında umudunu kaybettiği ilk anda ölmüştü.

DEVAM EDECEK...

